

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

scorching sienna

A DARK STALKER ROMANCE
ELOISE BENJAMIN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

scorching sienna

Telif Hakkı Scorching Sienna © 2024 by Eloise Benjamin

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, elektronik, mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ebook ISBN: 978-1-917582-06-3

Ciltsiz ISBN: 978-1-917582-07-0

Kapak tasarımı: Ivy'den Güzel Kitap Kapakları

Fantezinin gerçek olmadığını ve bir kitapta sevdiğimiz Şeyin gerçek hayatta
sevdiğimiz Şey olmayabileceğini takdir eden herkese.
Hayal gücümün içine karışmanın çok samimi deneyiminin tadını çıkarın.

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Eloise Benjamin tarafından da](#)

Önsöz

Gölge

Onu görür görmez dünyam durdu. Rüya gibi ve tatlı değil.

O birkaç saniye içinde, diğer her şey arka planda kaybolurken, bir saplantı beni ele geçiriyor, derinlere kök salıyor ve hayatımın her anlamlı anını gölgede bırakan bir vahşetle patlıyor.

İlk cinayetim. İlk sevişmem. İlk her şeyim kıyaslandığında sönük kalır.

İşte bu yüzden hayattayım. Bu yüzden başarısız bir kürtajdan sağ çıktım. Bu yüzden her yere düştüğümde ayağa kalktım. Hayatımın bu anına gelebilmek için. Onu görmek için.

O buraya ait değil. Bir başparmak gibi göze batıyor. Kısa elbisesi vücudunu vurguluyor ama aynı zamanda güvensizliğini de ortaya çıkarıyor.

Karşısındaki sarışına gülümserken elbisesinin eteklerini çekiştiriyor, kendini buraya uydurmaya çalışıyor. Kare delik, yuvarlak çivi. İzlemesi ilgi çekici. Buraya birçok kez geldim ama onun gibi bir yaratık görmedim.

Kızıl saçlı, yeşil gözlü, orta boylu. Bu özellikler diğer binlercesiyle aynı. Ama değil.

Doğal kızıl saçları o kadar parlak ki, sanki gece olmasına rağmen güneş ışınları saçlarına vuruyor. Dalgalar o kadar pürüzsüz bir yüzü çerçeveleyiyor ki, Vicuna yatağımı zirveden indireceğini biliyorum. Yeşil gözler çok nazik. Çok açık.

Kötü niyetli biri tarafından kandırılmak için onu bu yerde ayrı bir yere koyuyorlar. Az önce ona yaklaşan adam gibi. Adam kolunu bar taburesinin üzerine atarak hafifçe sırtını okşuyor. Benim yumruğumun sıkıldığı anda onun omuzları da geriliyor ama o kadar hafif ki sadece ben görebiliyorum. Sadece yakından izleyen biri fark edebilirdi.

Gülümsüyor ama bu gözlerine ulaşmıyor. Ona endişeyle bakıyor. Uyum sağlamak istiyor ama bu şekilde değil. Gözleri tekrar sarışınla buluşuyor, belki de bir arkadaşıyla, yüz ifadesi onu sakinleşmeye zorluyor.

Alanını işgal eden adama ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde başını hafifçe geriye çekerek çeviriyor. Ne bekliyordu ki? Aslanın ininde kendisi gibi görünen bir kuzu.

Şanslı adamın sahte gülümsemesinden ve omuzlarındaki ağır kolundan kendini kurtarıken genişçe gülümsüyor. Etrafına endişeyle bakıyor, bakışları beni saran karanlık noktaya takılıyor ve sonra yoluna devam ediyor. Kaçmak için bahane arıyor.

Kalabalığı yarararak ilerliyor, kadınları ararken gözleri duvarlarda. Neden burada olduğunu mantığa büründürürken geçici kurtuluşu.

Arkasından bir adam geliyor, ona bakarken yüzünde sert bir ifade var. Etrafına bakınıyor, gölgelerin arasında beni fark etmiyor. Neden fark etsin ki? Ben karanlıktan doğdum. Adam birkaç adım ötede onu takip ediyor, kızın etrafa bakarkenki şaşkın ifadesi bu durumdaki savunmasızlığını doğruluyor. Birkaç sarhoş insana çarpıyor ve kadınları bulmadan önce bolca özür diliyor. O içeri adım attıktan sonra adam hemen girişte bekliyor.

İşte o zaman içeri giriyorum. Elim ağzını kapatırken bıçağım kolunun altındaki noktayı buluyor, boğuk çığlıkları da o sırada ölüyor. Onu kulübün bulunduğu apartmanın yan tarafındaki yangın merdivenine giden çıkışa doğru çekerken vücudu gevşiyor ve ağırlaşıyor; düşman bir klandan gelen bir darbe. Bu iş böyle sonuçlanacaktı.

Bir bölge savaşı kaçınılmazdı ama daha büyük bir iyilik için bazı eylemler gerekliydi. Ve önümde cansız bir şekilde yatan pislige bakınca doğru kararı verdiğimi anladım.

Bölüm 1

Işık

Bunu neden yaptım ki?

En son on yıl önce bir kulübe gitmiştim. İlk ve son kez. O zamanlar bana göre değildi. Ve yaşlandıkça sevmeye başladığınız bazı şeylerin aksine, örneğin sabahları acımasız bir akşamdan kalmalığın peşinde koşmak yerine sürekli büyüyen müstehcen kitap koleksiyonuna harcanan para gibi, bu bana alışmayacaktı. Sıklığı ne olursa olsun.

"Ne istiyorsun!" Barmen beklentiyle bana bakıyor, yükselen sesi müziğin sesinden zar zor duyuluyor. Gülümsemiyor ama onu suçlamıyorum. Bu bar çok kalabalık ve hava çok nemli. Saç çizgisinden alınına doğru bir yol izleyen ve tuzlu yaşamı için kaşına yapışan bir ter damlasına göz gezdiriyor.

"Sadece bir kola lütfen!" Büyük plastik bardağı tezgâhın üzerine koyduğunda, kaç ter damlasının bu bardağı oluşturduğunu merak ediyorum. Ona sormak yerine, bir notu itiyorum ve bana getirdiği para üstünü tezgahın üzerindeki bahşiş kavanozuna bırakıyorum. Kavanoz neredeyse boş, bu da bana hangisinin önce geldiğini merak ettiriyor: kötü hizmet mi yoksa boş bahşiş kavanozu mu?

Plastik bardaktan en son bir çocuk partisinde içmiştim.

Tanrım. Club Nero's, daha çok Club Zero's gibi. Burayla ilgili kesinlikle hiçbir şey çekici değildi, bu da bana kulüplerden hoşnutsuzluğumun her şey dahil değil, tamamen buranın ne kadar kirli ve pis olduğuna bağlı olduğunu düşündürdü.

özellikle de. Az kalsın ayakkabımın tekini kaybediyordum; yerler çok yapışkandı. Gelmeden önce Google'da araştırdığım diğer kulüplere kıyasla burası, hamburger isterken peynirli kraker almak gibiydi.

Sin adında bir kulüp vardı, garip bir şekilde hiç fotoğrafı yoktu ama yaşadığım yere en yakın bölgede girilmesi en çok istenen kulüp olmakla övünüyordu. Gloria'ya gidip oraya girip giremeyeceğimize bakmayı önerdiğimde, yerinden kıpırdamadı. Etrafıma baktığımda, nedenini gerçekten bilmiyorum. Belki de bu dalış için giriş ücreti cüzi ve içki ucuz olduğu içindir. Sadece fiyat olarak değil.

"Gevşe ve düzgün bir içki iç!" Gloria'nın sözleri, gelir gelmez ona yapışan Ken Barbie bebeğinin bana kısa bir bakış atmasına neden olurken, bir yandan da müzik eşliğinde Gloria'nın kalçasına sürtünmeye devam ediyordu. Yaptığı şeyin hiçbir tarafı seksi değildi. Direğe tırmanan bir ahtapota benziyordu.

Gülümseyip başımı sallayarak ona şimdilik iyi olduğumu söyledim, bu da bana bir göz devirme daha kazandırdı - beşincisi.

Gloria beni aldıktan birkaç dakika sonra bir numaraya ulaşmıştım, giydiğim göğüs dekolteli elbise buna sebep olmuştu. Görünüşe göre, 'yavrularımı' dünyaya sergilerken dayanılmaz derecede rahatsız edici bir pozisyona itmeme, gecenin ilk göz devirmesini kazanmam için yeterliydi.

Kışın ortasında arabasının üstü açık olmasıyla ilgili yorumum bana ikinci göz devirmemi kazandırdı. Yüzümü ısırان ve gözlerimin dolmasına neden olan soğuk, üstü açık ve bangır bangır müzik çalan boktan bir kulübe gelmenin estetiğinin yanında ikinci plandaydı.

Söz konusu müzik bana üçüncü göz devirmemi kazandırdı. Çalan heavy metal grubundan hoşlanmamam beni anında 'yaşlı' olarak damgaladı.

Dördüncüsü, loş ışıklı, bira şişelerinin aydınlattığı otoparka girdiğimizde bölgenin ne kadar güvensiz görüldüğü hakkında yorum yapmamdı. Ancak, geriye dönüp baktığımda, Gloria bunu geri çekmek isteyebilir. O bile cüzdanımı yanımda tutmam konusunda beni uyarmıştı.

Gloria benim tek arkadaşımdı ve bu terimi gevşekçe kullandım. O kadar kaltağın tekiydi ki sanırım kimse onunla gereğinden fazla birlikte olmak istemezdi. Tek seçenek olarak beni bırakmıştı.

Sevgilim ve en iyi arkadaşım James'i kaybettikten sonra sosyal çevrem karşımdaki sarışına kadar daraldı. James ve benim ortak arkadaşlarımız vardı ama birdenbire artık benimle birlikte olmak istemediler. Benim üzüntüm onları bunaltmıştı,

Bu da aralarına mesafe koymalarına neden oldu. Şimdi, iki yıl sonra, bu mesafe geri dönülmez bir şekilde kalıcı gibi geliyor.

Yani, Gloria ile sıkışıp kalmıştım. Bu kesinlikle bir kan bağı değildi. Daha çok pamuk ipliğine bağlı bir arkadaşlıktı. Sanırım dilenciler seçici olamazdı.

Bu gece ona katılmayı reddetmek de bir seçenek değildi. Jen'e, psikiyatristime ve kardeşim Liam'a aldığım bir sonraki sosyal daveti kabul edeceğime dair söz verdim. Bunun bu olması çok yazık oldu.

Yalan söyleyebilirdim ama ben de pek iyi değilimdir. Bu bir hastalık, eminim. Ne zaman yalan söylesem yüzüm kızarıyor. Steroid almış çeri domates gibi.

Steroidlerden bahsediyorum.

Oh, Tanrım, hayır. Söz konusu ilacı kullanıyormuş gibi görünen uzun boylu, kahverengi saçlı bir adam benimle göz teması kurduğunda kalp atış hızım artıyor. Bana mega-watt bir gülümseme veriyor, garip bir şekilde karşılık veriyorum ve iç sesim titriyor. Gülümsediği kişinin gerçekten ben olduğumdan emin olmak için dikkatlice etrafıma bakıyorum. Chucky bebeklerine benzediğime eminim ama o yılmıyor. Bana doğru yürüyor, gözleri vücudumda tüylerimi diken diken edecek şekilde geziniyor. Hatta dudaklarını yalıyor ve bana göz kırpmıyor. Öldür beni şimdi.

"Hey, bebeğim, sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Eğiliyor, kolu sırtıma sürtünüyor, böylece kulağıma bağırabiliyor, sigara ve bira kokusu duyularıma saldırıyor. Hiç hoş değil. Öğürmemek için kendimi zor tutarak içkimi kaldırıyorum ve başımı sallayarak yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

Yardım için Gloria'ya bakmak nafil. Kaşlarını kaldırıyor, gözleri başımda dikilen adama kayıyor, sonra bana cesaretle gülümsüyor.

Kendimi üçüncü sınıfa geri dönmüş gibi hissediyorum, aşırı hevesli başöğretmen sırtımı sıvazlıyor ve bana gülümsüyor, sanki bu sahneye adım atmayı daha kolay hale getirecekmiş gibi. Sanki arka planda daha az ağaç olması bir fark yaratacakmış gibi.

Sigara ve bira kokusu alanımı işgal ediyor ve hafifçe geri çekilmeme neden oluyor. Tuvalet gitmek için bir bahane uydururken, garipliği yumuşatmak için ona beceriksiz bir gülümseme gösteriyorum. Yerlerin ne kadar kirli olduğunu bildiğimden, Bay Kötü Lakaplar'ın pis kokulu pençelerinden kurtulmak için duyduğum çaresizlik bu kararı vermeme neden oluyor.

"Sorun değil bebeğim, yine de hâlâ burada olacağımı garanti edemem. Sıcak mülkler hızlı hareket eder." Bana göz kırpmıyor ve gülümsüyor, sözleri o kadar itici ki dudaklarımdaki alaycı çekimi zorlukla bastırıyorum.

Etrafıma bakınırken arka tarafa doğru bir nokta dikkatimi çekiyor. Zihnimde karanlığın içinde durmuş bana bakan bir adam canlanıyor. Ama baktıkça bunun sadece bir gölge, bir hayal olduğunu düşünüyorum.

Dans pisti olan ormana doğru ilerlerken gözlerim incelemelerine devam ediyor. Süngerler damlıyor ve yerdeki kumları gevşetiyor.

Bu ben değildim. İnsanlarla dolu bir kulüp. Terli bedenler benim endişeli bedenime çarpıyordu.

Jen bana kendimi herkese kapattığımı söylediğinde kabul ettim. Kendimi dünyaya kapattığımı. James'i kaybettikten sonra kendimi kapattığımı biliyorum.

O benim hayatımın aşkıydı. Tümör onu aldığıında, bu beni paramparça etti. Derin bir depresyona girdim. En dibe vurduğum an, ağabeyimin beni her şeyi bitirmenin eşiğinde altı hap içerken bulduğu andı. Beni uçurumdan geri çekti. Ve şimdi buradaydım. Varlığımı sürdürüyordum. Nasıl yol alacağımı bilmediğim bir hayat yaşıyordum. James'siz bir hayat.

Artık yirmi yaşında değildim. Otuz dört yaşında bir duldum. Azınlıktaymışım gibi hissediyordum. Bu deneyimde yalnız olsam da durumun böyle olmadığını biliyordum. Ama çoğu aşık, aşkı bittiğinde ayrılır. Yeni başlayan bir hayatın derinliklerinde sonsuza dek kaybolmazlar. Çok az zamanımız vardı. Ama sahip olduğumuz şey cennetti. Yapay bir şeyler arayan insanlarla dolu bir kulüpte aynı şeyi nasıl bulabilirdim?

Sonunda bedenlerle dolu loş odanın karşısındaki tuvaleti fark ettim. Sallanan ve gülen bedenler. Birbirlerine doğru çekilen bedenler. Benimki kaçmaya çalışıyordu. Dans pistinde ilerlemeye devam ediyordum, yasak bölge olduğunu bilmediğim bir göğse sürtünürken bir kadın bana tehditkâr bir şekilde bakıyor. Özür dileyerek gülümsüyorum ve koridora çıkana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Bir sıra bekliyorum ama onun yerine boş, pis, mikrop cenneti bir yerle karşılaşıyorum. Üç tuvaletten bana en az enfeksiyon bulaştırabilecek olanı seçip, arkamdan kabinin kapısını kapatıyorum. Özellikle de bir klozet kapağı eksikken, havada asılı kalmak oyunun adıdır.

İşim bittiğinde, çatlak aynadaki yansıma bakıyorum, rimelim odanın sıcağından çizilmiş - bu konuda hiçbir şey yapmama eğilimim, iyi görünme arzusun önüne geçiyor. Göz kırıyorum ve sonra gülümsüyorum. Doğal görünmüyor, başımı sallayıp iç çekerken gülümseme yüzümden düşüyor.

Banyodan çıktığımda sert bir şeyle çarpışıyorum; bir erkekle. Ellerim göğsüne iniyor, sert ve boyun eğmez, kaya gibi sert olduğunu doğruluyor

Güç. Hızla geri çekilip ellerimi yanmış gibi indirdiğimde içime bir sıcaklık doluyor.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kapüşonlu bir tişörtün görüş alanını kapattığı bir yüzün gölgesine bakıyorum. Uzun boylu, zayıf ama kaslı. Ve benim 1.80'lik boyumdan bir karış daha uzun.

Geri adım atıyor, homurdanarak karşılık verirken başı öne eğiliyor.

Sarhoş bir adam tökezleyerek yanımıza geldiğinde aramızdaki mesafe kısa sürdü.

"Hey, seni tanıyorum-" Kendini sabitlemek için uzanırken beni bir duvar sanarak öne doğru sendelediğinde sözleri kesiliyor.

Pençesi bana dokunamadan dövmeli büyük bir el dışarı fırlıyor, ben neredeyse temas edecekken kapüşonlu figür adamın bileğini kavıyor.

Onu bizden uzaklaştırırken aynı anda bana doğru adım atıyor, beni başka biriyle karıştırmış olması gereken yabancından ve odanın geri kalanından koruyor, iki eli de arkamdaki duvarla buluşuyor.

Beni sıkıştırıyor, ellerim arkamdaki duvara yaslanıyor. Ama onun gölgeli yüzüne baktığımda korku yerine tek hissettiğim heyecan oluyor. Muhtemelen bu yüzden olduğum yerde kalıyorum. Ruhunun öldüğünü düşünen biri için bu kesinlikle burada kalmaya değer bir şeydi. Bir bağımlının ilk vuruşunu yapması gibi.

Kalp atışlarım hızlandı ve ağzım kurudu. Yutkunmak mekanik bir görev gibi geliyor ve bir yudumla bitiyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum, şu ana kadar önümde duran figürden bir homurtu geliyor, vücudundaki her kas şık bir panter gibi gergin.

Öne doğru eğildiğinde donup kalıyorum, burnu boynumun kıvrımını ve tüylerimin diken diken olduğu düğmeyi buluyor. Otomatik olarak, boya ile astarlanmış bir boya fırçası gibi, başımı yana eğiyorum, derin nefes alırken karanlığı davet ediyorum, nefesinin alımı benim boğazımda yakalanmama neden oluyor. Kokusu beni boğuyor. Viski, duman ve çocukken ziyaret ettiğim ormanlar.

Tarifsiz bir ihtiyaç içimde titreşirken gözlerim kapanıyor, geriye yuvarlanıyor. Yeniliğin hissi bu mu? Başka biri tarafından dokunulmak böyle mi hissettiriyor? Bu kadar yoğun, bu kadar sarhoş edici olduğunu hatırlamıyorum.

Neredeyse hissettiğim anda ellerim yabancıyı itiyor, midemde suçluluk duygusu birikiyor ve aldatmamın ağırlığı beni vururken gözlerimin kenarı yaşlarla doluyor - artık yaşamayan bir sevgiliye ihanetim.

Kapağımdan kaçan gözyaşını yakalayan başparmak büyük ve sert. Ve şaşırtıcı. Böylesine büyük bir adamın kibarlığı yan yana gelince, vücudumdan kopup gitmek isteyen hıçkırığı durdurmaya çalışarak nefesimi içime çekiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, akan gözyaşlarımı öfkeyle silerek. Sessizlik.

"Sarhoş olmalıyım." Tepkimi bir yabancıya karşı haklı çıkarmaya ve gerginliği azaltmaya çalışırken bu yalan beni utandırıyor ve yanaklarımı alevlendiriyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

Ben göremesem de bakışları gözyaşı dolu yüzümde gezinirken yanıyor. Gördüklerinden nefret edip etmediğini merak ederken göğsüm onun incelemesi altında geriliyor.

Elim yukarı kalkıyor, parmaklarım yanaklarımdaki ve gözlerimin altındaki karmaşanın üzerinde kayıyor, sanki iznim olmadan yükselen yeni damlacıkları engelleyecekmiş gibi bastırıyor.

İri bir el başımın arkasını hafifçe kavıyor ve beni öne doğru çekerek başımın onun sert göğsüne yaslanmasını sağlıyor. Tatlılıktan öte bir şey içermeyen bu şefkatli jest beni bunalıyor. Göğsüm sıkışıyor ve duygularımı kontrol etmeye çalışırken nefesim kesiliyor.

Uzun zamandır kimse bana bu kadar nazik bir şekilde sarılmamıştı, o yüzden kontrolüm elimden kayıyor ve ağlıyorum, son birkaç aydır içimde biriken tüm duygular dışarı akıyor ve yabancınn gömleğinin üzerinde sıvı bir yama haline geliyor. Bir, hayatım buna bağlıymış gibi tutunuyorum. Tüm terapi seansları bu tek anın sahibi olduğu şeyi başaramadı.

Zaman duruyor. Gürültü kayboluyor, aramızdaki boşluğu doldurmak için sadece onun nefesi ve benim hıçkırıkları kalıyor. Bir kozaya sarılmıştık. Bu iş bittiğinde ben ne olacağım?

"Çok özür dilerim." Hıçkırıyorum, elim göğsünde yarattığım ıslak lekeyi düzeltiyor.

Altında, kaslar geriliyor ve gevşiyor, elim cildine yapışan malzemeyi yumuşatırken bu mikro hareketleri tetikliyor. Tuzlu gözyaşlarımla bağlanmış.

"Berbat durumdayım." Bu tek taraflı konuşmaya devam ediyorum, gözlerim onun göğsüne yapışmış, utanç bakışlarımdan daha yukarı çıkmasını engelliyor.

"Yapma." Ardında bıraktığı his nedeniyle elektrik yüklü olması gereken parmağı yüzümden aşağı inip çene çizgim boyunca ilerleyerek çenemin altında dururken, hoyratça söylenmiş bir kelime. Yüzümü nazikçe yukarı doğru itiyor, bunu yaparken başparmağı dudaklarımda geziniyor.

Hâlâ yüzünü göremiyorum, arkasındaki loş ışık sadece dış hatlarını belli ediyor. Eğiliyor, başı eğilirken bedenim kaskatı kesiliyor. Karnım tecrübeli bir akrobat gibi dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum, bir öpücük bekliyorum.

Ama şaşırtıcı derecede yumuşak dudaklar önce sağ gözümü, sonra sol gözümü öpüyor. O kadar hafif ve yumuşak ki nefesimi kesiyor. Tekrar. Çenemi tutan el kayboluyor ve sonra alıştığımı bilmediğim sıcaklık da kayboluyor.

Figürünün sıcaklığı yerini serin havaya bırakıyor ve beni bunaltan koku, ter ve sigara dumanı kokusu tarafından tüketilerek uzaklaşıyor. İçinde boğulmak istediğim bir kokuyu aldığım için bu odadaki herkesten nefret ettim.

O gitmişti. Gözlerimi hemen açmadım. Onun yokluğunda yaşadığım kayıp hissi kalbimin sıkışmasına neden olurken, elim o bölgeyi avuçlamak için havalanıyor.

"Nerelerdeydin?" Gloria azarlıyor, endişeli sesi yerinde değil ve gözlerimi açmaya zorluyor. Bir an için kendimi başka bir yerdeymişim gibi hissettim. Sanki oda ve içindeki herkes yok olmuştu.

"Bayanlar tuvaletine gittim," diye kekeliyorum, kendime gelmeye çalışarak yanımdaki kapıyı işaret ediyorum. Gözlerim etrafımızı tarıyor, onu arıyor ve sonra tekrar onun mükemmel makyajlı yüzüne takılıyor.

"Çok uzun zamandır. Tanrım. Sana bir şey oldu sandım Sienna. Tek başına kaçıp gidemezsin. Bu mahalle pek güvenli değil." Oflayıp puflayarak kolunu benimkine doladı ve beni bardaki yerime götürdü.

Beni sevindiren ve rahatlatan şey, Bay Kötü Lakaplar'ın son kurbanıyla sohbet ediyor olmasıydı; kendisine gösterilen ilgiden hoşlanan uzun bacaklı bir esmer.

Gloria ve Ken Barbie dans pistine giderken ben sessizce oturup kolamı yudumluyorum. İzleyemiyorum. Daha önce bacağının üzerinde yaptığı dönüşler, şimdi daha fazla alana sahip oldukları için tüm vücudu kamburlaştırmaya dönüştü. Bir sümüklüböceğin sopayı ihlal etmesini izlemek gibi.

Öte yandan Gloria buna bayılıyor. Tam onun tipiydi - yakışıklı ve ona takıntılıydı.

Benim tipimin ne olduğunu düşünmeme hiç gerek yoktu. Her zaman James vardı.

Ama şu anda tipimi düşündüğümde aklıma her zamanki gibi merhum aşkım gelmiyor. Onun yerine, nazik bir dokunuşu ve bana çocukluğumu hatırlatan bir kokusu olan uzun boylu, gizemli bir yabancı ikamet ediyor.

Onda genellikle çekici bulmadığım bir tehlike vardı, ama bazen eski benin James'le birlikte öldüğünü düşünüyorum. Bu yeni ben ne istediğini, hatta neyi sevdiğini bile bilmiyordu. Belki de o da benim gibi buraya ait değilmiş gibi görüldüğü için ona çekildim.

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor, enseme kavrayan elinin hissi bir hayalet gibi kalıyor. Aynı noktaya dokunduğumda, derinin kabardığını görmeyi bekliyorum. El iziyle dağlanmış. Orada bir dağlama izi olmamasının yarattığı hayal kırıklığı neredeyse gülünç. Ne düşünüyordum ki ben?

İzlendiğim hissiyle gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama kimsenin bakışları benimkilerle buluşmuyor.

Gözlerim kulübü tarıyor, kapüşonlu giyenden kapüşonluya atlıyor, hiçbiri beni şefkatle kucaklayan adamın boyuna ya da kıyafetine uymuyor. Belki tekrar karşılaştık. Başka bir hayatta, bu kadar kırılmamışken.

Bölüm 2

Işık

"Sadece bir tur daha." Ciğerlerim yanıyor ve kaslarım protesto için çığlık atıyor. Ama adrenalin vücuduma pompalanıyor, kendimi canlı hissetmemi sağlıyor ve devam etme isteğimi kamçılıyor.

"Yeterince yedin," diye gülüyor Ria, bir eldivenini çoktan açmış, yere fırlatıyor. Kısa süre sonra diğeri de onu takip ederek seansımızın sona erdiğini işaret ediyor.

Ringden çıkmadan önce sırtımı sıvazlıyor. Ben eldivenlerimi çıkarana kadar o da su şişelerimizle geri dönüyor.

"Çok hızlı ilerledin. Üç ay önce ne kadar zayıf olduğunu düşünürsen, bu bir başarı." Ria gururla gülümsüyor ve ringden çıkarken yüzümün kızarmasına neden oluyor.

Üç ay önce o kadar güçsüzdüm ki, yuvarlanırken kazayla gözüme çarpan kuzeninin bebeğinin benden daha sert vurduğunu söyledi.

"İyi bir öğretmensin." İltifatlardan rahatsız olduğumdan, çantamın yanına koyduğum havluyla alnımdaki boncukları silerken konuyu saptırıyorum. Onun aksine benim vücudumda ter salgılayan gözenekler var. O bir robot olmalı.

"İyi bir öğretmen ancak öğrencisi kadar iyidir. Doğal bir çevikliğe sahipsin, bu da bu sporu senin için uygun kılıyor. Önümüzdeki haftadan itibaren daha karmaşık hareketler üzerinde çalışmaya başlayacağız." Topuklarının üzerinde sallanırken

Havluyu omuzlarından geçirip boynuna doluyor, eliyle uçlarını ortada birleştiriyor. Bana iyi tanıdığım bir bakış atıyor.

"Şimdi, bir randevum var, o yüzden gitmeliyim. Sana birini ayarlamama ne zaman izin vereceksin? Brian'ın sana ayarlayabileceğim bir sürü erkek arkadaşı var." Soyunma odasına doğru geri geri yürürken kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkıyor. Onun yaş aralığında biriyle çıkmak şöyle dursun, biriyle çıkmaya düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Elbette." Kelimeyi uzatıyorum, bunu yaparken de gözlerimi deviriyorum.

"Eminim karışık kaset dinleyecek yaşta bir kadınla çıkmak için sıraya giriyorlardır ve mükemmel geceden anladıkları benim pijamalarımın kitap okumamdır."

Gülüyor ve ben de elimi kaydırıp kocaman bir gülümsemeyle onu başımdan savıyorum. Bu öneriyi bir kenara bıraktığımda omuzları her zamanki gibi kamburlaşıyor. Belki bir gün evet diyerek ikimizi de şaşırtabilirdim. Ancak bugün o gün değildi.

Ayrıca, benim zaten bir sevgilim vardı. Gerçi kim olduğunu bilmiyordum.

Aslında Mike'ın Spor Salonu'nu, evime yürüme mesafesinde olduğunu bile bilmediğim bu biraz köhne yeri bulmamın nedeni oydu.

Kulüp olayından birkaç gün sonra - kapüşonlu yabancıyla tanıştığım gece - bir başka çöküşün eşiğine gelmiştim. Zayıf anımda bana gösterdiği şefkat beni her zamankinden daha yalnız hissettiriyordu. Kendimi bu kadar boş ve üzgün hissetmediğim zamanları özlememe neden oldu.

Mutfağımın soğuk fayans zemininde oturmuş, ne yapacağımı ve içinde bulunduğum çıkmazdan nasıl kurtulacağımı düşünürken, ağlamaklı gözlerimin arasından beyaz bir şey dikkatimi çekti ve hiç ses çıkarmadan ön kapımın altından kayıp gitti.

İlk zarf. İçinde buruşturulmuş bir Mike's Gym broşürü ve tohumları tutmak için katlanmış el yazısı bir not vardı.

Bir adamın el yazısıydı. Biliyordum. Harflerin uzun eğimi ve her birinin kalın, kararlı vuruşları kalem tutan bir eli çağırıyordu. Aynı anda hem sert hem de nazik olan dövmeli bir el. Düşüncenin saçmalığı karşısında başımı sallayarak cümleyi tekrar okudum.

Nergisler, yeni başlangıçların ve yeniden doğuşun çiçeği. Vakit geldi x

Burnumu çekerek kapıyı açtım, ön bahçemi ve evimin önündeki sokağı taradım ama hiçbir şey yoktu.

Zihnimin arkasında bir yerlerde korkmam gerektiğini söyleyen küçük bir kırmızı bayrak yükselirken, bu duygu repertuarımda eksik görünüyordu.

Kelimeler bende yankı uyandırdı ama bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm. Biri bir hata yapmış ve zarf başka birine gönderilmiş olabilirdi.

Üzerinde iade adresi olmayan zarf iki gün boyunca kapımın yanındaki masada durdu ve ben yeni bir başlangıcı düşünürken kelimeler zihnime kazındı. Ne yaparak yeni bir başlangıç? Bunu kendime daha önce hiç sormamıştım.

İki gün sonra, yolun aşağısındaki favori kitapçıma yürüdükten sonra eve geldiğimde, ön kapımda topraklı küçük kırmızı bir saksı bekliyordu.

Bunun hala zarfın içinde duran nergis tohumlarıyla ilgili olduğunu biliyordum. İçindeki her neyse onu davet etmem için ona bakmam sadece beş dakika sürdü. Derinlerde bir yerde, bunun bir şeylerin başlangıcı olacağını kabul ettiğimi biliyordum ama uyarı zilleri sessizdi.

Biri beni görmüştü. Ve bu hoşuma gitti.

O gece tohumları küçük kırmızı saksıya ekdim. Katartıktı. Sanki tohumları fiziksel olarak ekmem, içimde yeni bir başlangıcı mecazi olarak tohumlamıştı.

Bu saksıların başlangıcıydı. O zamandan bu yana geçen haftalarda, pencere pervazım her gökkuşağı renginden bir saksıyla doldu. Kırmızıdan sonra turuncu geldi ve

sonra sarı, menekşeye ulaştığımızda durduk.

Ve her biriyle birlikte bir nota geldi. Ruhumda yankılanan bir nota. Ve sadece benimkiyle. Sanki özüm sırlarını bir başkasına fısıldamış ve onlar da çağırma cevap vermişlerdi.

Bu bir tesadüf değildi.

Zihnim ne zaman varlığıma kimin bu şekilde sızmış olabileceğini, onu ölümün kıyısından döndürenin kim olabileceğini merak etse, aklıma gelen tek kişi sakinleştirici bir dokunuşa sahip kapüşonlu bir figürdü.

Ayrıca artık üyesi olduğum spor salonunu kontrol etmek için birkaç blok öteye yürüdüm.

Spor salonlarından nefret ederdim. Şehirdeki büyük ve yaygın olanına girerken yaşadığım son deneyim beni tamamen soğutmuştu.

Ancak burası daha az süslü ve daha küçüktü, bu da daha az insan anlamına geliyordu. Cazibesinin bir parçası. Kuşkusuz, üç ay önce ilgimi çeken tek şey buydu. Egzersiz yapma düşüncesi iticiydi ve vergi beyannamesi vermekle aynı düzeyde yankı uyandırıyordu.

Tam arkamı dönüp çıkmak üzereyken, resepsiyon bankosunun üzerindeki küçük kırmızı bir saksı dikkatimi çekti. Yeni başlangıç ve yeniden doğuş kelimeleri zihnimde uçtu ve eğer bu bir işaret değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum diye düşündüm. O anda katıldım ve bir daha da arkama bakmadım.

Saatime bakıyorum, spor salonunun arka tarafındaki koşu bandına atladığımda gözlerim girişe kayıyor, boks torbalarına bakıyorum - günün en sevdiğim zamanı.

Artık midemin daimi sakinleri olan küçük yaratıklar, heyecanla ne olacağını bekleyerek küçük hareket telaşlarına başlıyorlar.

Saat tam yediyi beş geçe içeri giriyor, uzun boyuyla yere gölge düşürüyor. Ağırılık kaldıran müdavimlerden birinin yanından geçerken başını selamlamak için eğiyor. Onun konuştuğunu hiç duymadım. Ama bunu fantezilerimde hayal ettim - kapüşonlu yabancı ve o rüyalarımın birleşiyor.

Buna şaşırmadım. Benzerlikler tekinsiz. Kulüpteki yabancı da bu adamla aynı boyda ve cüssede. Ayrıca ikisinin de ellerinde dövme var. Kulüpteki gizemli adamın geri kalanıyla konuşsam da, gözlerimin yapıştığı kişi dövmelemlerle kaplı gibi görünüyor.

Kapüşonunu çıkarırken gözlerimi aşağıda tutmaya çalışıyorum, nefis ten ve kaslar ortaya çıktıkça içimdeki zonklama şiddetleniyor. Kimsenin dövmesinden hoşlanmam. Ondaki dövmelemlere bayılıyorum.

Bazı kadınlar aşırı kaslı erkeklerden hoşlanırken, benim zevkim tam olarak bu adamın fiziğiydi. Üç ay önce gözlerim ona dikilene ve koşu bandında neredeyse yüz üstü düşene kadar tamamen habersizdim.

Uzun boylu, zayıf, kaslı. Aşırı değil. İri elleri bir adamın kafatasını ezebilir ya da bazı kitap sevgililerimin yaptığı gibi boğazını sıkıca kavrayabilirmiş gibi görünüyordu.

Çaba sarf ederek gözlerimi vücudunda gezdiriyorum ve sonunda en önemli noktaya geliyorum. O yüz. Lanet olsun. Ben utanmazca bakarken midemde bir başka yaratık daha kıpırdanıyor.

Son birkaç aydır ona ne kadar çok bakarsam o kadar çekici geliyor. Ancak bazıları aynı fikirde olmayabilir ve bana deli diyebilir. Yara izi burnunun köprüsünden başlayıp elmacık kemiği boyunca aşağıya doğru kıvrılıyor ve uzun, basık bir S harfi gibi yüzünün yan tarafında son buluyor.

Yara izi solmuş, bu yüzden eski bir yara olmalı.

Nasıl oluştuğuna dair pek çok hikaye uydurdum, hepsi karanlık ve tehlikeli. Ama bunlar sadece uydurma. Herhangi bir yerde olmuş olabilir.

Bir araba kazası ya da yanlış giden bir kayak gezisi gibi.

Hikayeyi bilmek için neler vermezdim. Sadece ona bakarak, pek kimsenin bilmediğini söyleyebilirim. Kendini tutuşunda sessiz bir uyarı ve bir karadulun işareti gibi takındığı yaklaşılmaz aura var.

Bu sabah formamdaki küçük böceği fırlattığım kadar kolay bir şekilde, bu uyarı uzaklara uçuyor ve son zamanlarda eksik görünen kendini koruyan korkunun arasına bir plop ile iniyor.

Dudakları seğiriyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Kalbim çok ihtiyaç duyduğum kanı pompalamayı bıraktığında dışarıdan içeriye doğru yanıyorum. Yakalandığım için panikleyerek yapabileceğim tek şeyi yapıyorum ve küçük bir gülümseme sunuyorum. Karşılık görmeyen bir gülümseme. Küreğim nerede? Daha büyük bir çukur kazmam lazım.

Gözlerimi kaçırıyorum, kulaklarım utancımın sıcaklığından pembeleşirken gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Ancak etin vinille buluşmasının tanıdık sesini duyduğumda bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum. Çünkü öğrenmiyorum ve bir bağımlı gibi kendime engel olamıyorum.

Eldiven kullanmıyor. Kocaman ellerini yumruk yapıp boks torbasına defalarca vuruyor; tanıdık ses bacaklarımın arasında oluşan zonklamada yankılanıyor.

Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Ama onu özellikle o torbayı yumruklarken izlemek, tüm gücün vücudunun çekirdeği boyunca dalgalanması, kaslardan geçmesi ve yumruklarını güçlü yumruklar halinde çıkarması bende bu etkiyi yaratıyor.

Boks torbasını yumruklayan diğer müdavime hızlı bir bakış, kedi nabzının olmadığını doğruluyor. Sadece hareketten değil, kesinlikle adamdan kaynaklandığını doğruluyorum ve durumu başarıyla analiz ederek iyi iş çıkardığım için neredeyse başımı sallıyorum. Bu yetişkin bir kadının ev ödeviydi. Ve koşu bandında kalmak için mükemmel bir motivasyon.

O bitirdiğinde ben de bitkin düşmüştüm ve azmıştım.

O egzersizini bıraktığında koşu bandını durdurmam şüpheli görünüyor ama devam edemiyorum.

Bacaklarım yanıyor ve kaslarım yarın bu röntgenciliğin bedelini ödeyeceğim konusunda beni uyarıyor.

Ama umurumda değil. Daha sonra, yatmadan hemen önce kullanmak üzere zihnimde birkaç güzel resim biriktirmiştim.

Altı ay önce, bir dakika bile cinsel bir düşüncüyü aklımdan geçiremezdim. Şimdi, serbest bırakılmayı arzuluyordum. Muhtemelen daha çok bir erkekle yatmadığım için.

iki buçuk yıl içinde. James'in tümörü sonlara doğru samimiyet için çok az yer bıraktı, ama onu suçlamadım. Olanları kimse istemedi.

Ne kadar yol kat ettiğimi düşünerek gülümsüyorum. Son zamanlarda James'i düşünmek giderek daha kolay hale geldi, acıyla değil ama biraz neşeyle. Önceleri onun anısı sadece sonuyla lekelenmişti. Şimdi, güzel zamanların bazılarını hatırlıyorum.

"Sienna, tam aradığım kişi." Bu güzel müessesenin sahibi Koca Mike aniden karşımda dikiliyor. İri bir adama göre çok sinsi.

Ona boşuna Koca Mike denmiyor; kasları ve testosteronu var. Ama içten içe oyuncak bir ayı gibi ve ortak okuma sevgimiz bizi hızlı dostlar haline getirdi.

"Hey, Koca Mike, nasıl gidiyor?" Yüzümdeki teri silerek ve suyum yudumlayarak soruyorum.

"Seni görmek her zaman güzel." Gülümsüyor ve göz kırpmıyor.

Onu daha iyi tanımasaydım, benimle flört ettiğini düşünürdüm. Ama bunun arkadaşlıktan öte bir şey olması için bacaklarımın arasında doğru silahları taşıyordum.

"Sana bahsettiğim şu adamı hatırlıyor musun? Senin için bir iş olabilecek biri" diye soruyor ve bana birkaç hafta önce onunla yaptığım, işleri yoluna koyarken bir yerlerde yarı zamanlı bir iş aramakla ilgili konuşmayı hatırlatıyor.

James'in ölümüne kadar haberim bile olmayan hayat poliçesi sayesinde para sıkıntısı çekmiyordum. Ama günlük varoluşumun içine işlemiş olan can sıkıntısını gidermek için bir şeyler yapmak istiyordum.

Serbest editörlük işim bile bir zamanlar sahip olduğu parlaklığı kaybetmişti.

"Damon!" Koca Mike bağırınca bakışlarım aylardır süzdüğüm adama kaydı.

Alnımdan sildiğim ter neredeyse anında yeniden ortaya çıkıyor ve ellerime doğru iniyor. Onları taytına silme dürtüsüne direniyorum, bu hareketin gerginliğimi ele vereceğinden eminim. Sanki yüzümdeki şok ifadesi işimi yapmıyormuş gibi.

Midemdeki yaratıklar, kusacakmışım gibi hissedene kadar üreyip çoğalıyor.

Tanrım, bu çok garip olacaktı.

Bölüm 3

Gölge

"Damon!" Koca Mike bağılıyor, bana attığı hınzır sırtış, son bir saattir sertleşmemin tek sebebi olan kadın tarafından fark edilmiyor. Kahretsin, son birkaç aydır desek daha doğru olur.

Antrenman sonrası parlayan tenine yapışmış dar spor kıyafetlerinin yanı sıra, burada bulunduğum süre boyunca bana pek de belli etmeden bakması beni geriyor. Onu tam burada kucağıma atıp, o sevimli pembe taytı indirip, yanaklarıyla eşleşene kadar o lezzetli poposunu tokatladığım görüntüler zihnimde uçuşuyor.

Kapüşonumu çekiyorum, arzumun boyutunu örttüğünden emin oluyorum.

"Damon, seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Koca Mike benimle yaklaşıyor takıntısı vardı, bok yiyen sırtışı bana bu etkileşimden hoşlanmayacağımı söylüyordu.

Onun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Sahip olduğum doyumsuz hayranlığı biliyordu. Her ne kadar beni sürekli incelediği onun kadar belli olmasa da, bu Koca Mike'ın biraz arkasında duran, yanakları alev alev yanan kadına vurulmadığım anlamına gelmiyordu.

Kesinlikle dengesiz. Bazıları benim bir sapık olduğumu bile söyleyebilirdi. İşimin bir parçası insanları takip etmek olsa da, bu özel hayatıma asla sızmadı.

Ta ki bir gece kulüpte bir kız göğsümde ağlayana kadar. Gözyaşı lekeli gömlek bir kutuda saklıydı, ilk buluşmamızdan bir hatıraydı.

O günden beri Sienna'm hakkında her şeyi keşfetmeyi kendime görev edindim.

"Bu Sienna. Sienna, bu Damon." Koca Mike'ın neşeli ses tonuyla yaptığı takdim bu anın altını çiziyor.

Odadaki hava yoğunlaşıyor ve onun boğazının yutkunmaya çalıştığını, ağzının benimki kadar kuru olduğunu görebiliyorum.

Benim bu spor salonunun ortak sahibi olduğumu söyleyecekmiş gibi görüldüğünde gözlerim kısılıyor. Bu nedenle, notlarımdan birinde onu bu şekilde yönlendirdim - onu izlemenin ve onun beni izlemesinin başka bir yolu.

"Merhaba, buranın başka bir müdavimiyle tanışmak harika." Sesi tıpkı hatırladığım gibi yumuşak, boğucu, narin, hepsi bir arada. Bu kadar masum bir kadının kötülerini çağıran bir sese sahip olması bir muamma.

Öne doğru bir adım atıyor, elini beceriksizce uzatmadan önce kalçasına sürtüyor.

Bir adım öne çıkıyorum, önünde dururken uzun bacaklarım aradaki mesafeyi kapatıyor, iri elim onunkini sarıyor. Kahretsin, eli çok yumuşak. Benim sert elimle bariz bir tezat oluşturuyor.

Tek kelime etmiyorum. Kıvrınmaya başlayana kadar ona baktım. Yardım için Koca Mike'a bakıyor ve yüzündeki gülümseme bana onun aramızdaki gerginliğin farkında olduğunu ve bunu hafifletmek için hiçbir şey yapmayacağını söylüyor.

"Dinle Damon, kulüpte yardım edecek birini aradığını söylemiştin. Sienna da yarı zamanlı bir iş arıyor, ne dersin?" Koca Mike soruyor, bana verdiği göz kırpması daha sonra ödeyeceğini hatırlatıyor.

Onun burada tesadüfen bulunmadığını ve her şeyin benimle ilgili olduğunu biliyordu. Bunları ona neden söyledim, bilmiyorum. Belki de sahip olduğum en yakın arkadaşım olduğu içindir.

Belki de burayı tek başına işlettiği ve benim bir bok yapmama gerek kalmadığı içindir. Her neyse, ilişkimizi yeniden gözden geçiriyordum.

"Kulüp mü? Gerçekten mi, bir kulübün var. Ne kadar heyecan verici. Aslında birkaç ay önce bir kulübe gitmiştim. Orada bir yabancıyla tanıştım. Bana karşı çok iyiydi. İhtiyacım olduğu bir anda bana yardım etti. Keşke onu nerede bulacağımı bilseydim. Teşekkür etmek için." Bu hikayeyi anlatırken bana yakından bakıyor, hatta tepki verip vermediğimi görmek için öne doğru eğiliyor.

"Peki," diye gülüyor Koca Mike, "o zaman bu kader olmalı. Biri sana yardım edecek," diyor Koca Mike beni göstererek, "sen de o yabancıyı arayacaksın. Her açıdan kazançlısın." Bakışları Sienna ile benim aramda gidip geliyor, saniyeler geçtikçe gülümsemesi artıyor.

"Ahh, Bennie, seni görmek çok güzel!" Koca Mike içeri yeni giren bir müdavime sesleniyor. "Hemen döneceğim." Ve bu sözlerle oradan ayrılıyor; Bennie'yle konuşup bizi yalnız bırakma numarasını sadece ben anlayabiliyorum. Sienna bakışları bana dönmeden önce onun uzaklaşan figürüne endişeyle bakıyor.

"Eee," diye beceriksizce mırıldanıyor, isteksizce bıraktığım elini önündeki diğer eliyle kavıyor.

Büyük, yeşil, Tovel Gölü rengindeki gözleri masumiyetle dolu, beklentiyle bana bakıyor.

Kahretsin, bu kötü bir fikirdi. Ama kulüpte olması onu yakınımdaya tutabileceğim anlamına geliyordu. Onu zaten sahip olduğum dosyanın ya da daha önce yaptığım gözetlemenin dışında tanıyabilirdim.

Spor salonunun girişine doğru yürürken tek söylediğim "Gel," oldu. Bir köpek yavrusu gibi peşimden geliyor, neredeyse bana yetişmek için koşuyordu.

"Nereye?"

"Kulübüme. Bir görüşme için. Sen çalışacaksın, ben de sana uygun olup olmadığına bakacağım." İyi bir uyum. Hay sikeyim. Ona bakarken tek düşünebildiğim, aletimin o tatlı küçük ağza ne kadar iyi sığacağı. Hepsini alamayacaktı ama denerken iyi görünecekti.

"Şimdi mi?" diye soruyor, spor salonundan çıkmaya devam ederken sesi gerginleşiyor. Çıkarken ikimizi de selamlayan Koca Mike'a başımla selam veriyorum.

"İşi istiyor musun, istemiyor musun?" Durup ona bakıyorum ve onun namusu için hayır demesini umuyorum.

"Evet. Sadece eve gidip duş almam ve üzerimi değiştirmem gerekiyor. Tabii bu sorun değilse?" Sorusuna aşağıya bakması eşlik ediyor, görünüşünü incelerken gözlerim onu takip ediyor.

Bu görünüm hoşuma gitse de, gideceğimiz yerde sorun yaratacağını düşündüm ve sapık bir erkek sürüsüyle savaşıyor havada değildim. Gerçi tayt olsun ya da olmasın, bu kader kaçınılmaz olabilirdi. Bu kadın mükemmeldi.

"Yolda duracağız." Dönüyorum, otoparkın karanlık bir köşesine park ettiğim arabama doğru ilerliyorum.

"Evime mi geliyorsun?" diye ciyaklıyor, tam ışığın bittiği yerde durup karanlığın gölgesinde kayboluyor, şimdi benim olduğum yerde

Ayakta.

Kamyonetime yaslanarak ne yapacağını düşünmesini izliyorum.

Güzel. Tehlikeyi seziyor. Bu içgüdüğü takip etmeli ve benden uzak durmalı.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Ses tonumu pasif ve yüz hatlarımı sakın tutarak topu onun sahasına atıyorum.

Evet de ve git, diye zihnimi cesaretlendiriyorum, umarım burada, gölgelerde yaşadığımı görebilir. Ve bir kez karanlığa adım attığında, onu bırakmayabilirim. Onu tüketebilir, bütünüyle yutabilirim.

Çarklar dönüyor ve dişleri yanağının içini kemiriyor. Arabaya binip gitmek üzereyken yavaşça başını sallıyor ve kaderini belirleyen adımı atıyor - bana doğru bir adım.

Siyah pikabımın etrafında dolanıyorum ve ona kapıyı açıyorum. Tereddüt ediyor, başını eğip içeri tırmanmadan önce gözlerimin içine bakıyor - ağıma yakalanmış güzel bir kelebek. Kendi kendime gülümseyerek kapıyı kapattım.

Bu düşündüğümünden daha kolay oldu. Aylardır onu izliyor, ona notlar ve hediyeler gönderiyordum. Onun hakkında her şeyi biliyordum - kahvaltıda ne yediğini, hangi filmleri sevdiğini ve hatta en sevdiği diş macununu - bir internet mağazasından aldığı çevre dostu versiyonunu. Her ay bir hayır kurumuna bağış yapıyor, vergilerini zamanında ödüyor ve hesap bakiyesine göre bu işe ihtiyacı yok. Can sıkıntısı olabilir mi?

Arabaya atlayıp motoru çalıştırıyorum ve beklentiyle ona bakıyorum. Boğazındaki nabız çılgınca atıyor ve avuçlarını uyluklarında aşağı yukarı ovuşturuyor. Gergindi.

"Ne?" diye soruyor, ben orada oturup ona bakarken.

"Nereye?" Evinin buradan ne kadar uzakta olduğunu mil cinsinden tam olarak biliyordum. O kadar çok araba kullanmış ve yürümüştüm ki, gözlerim kapalı bile gidebilirdim.

"Şu taraftan. Aslında buraya yürüme mesafesindeyim." Elleri spor havlusunu gergin bir şekilde sıkıyor.

Onu bana bakarken yakaladığımda kızardı. Hay sikeyim. Muhteşem bir kadın.

Onunla Nero'da tanıştığımdan beri vücudu değişti. En iyi antrenörüm Ria ile ringde geçirdiğı zaman daha fazla kas yapmasını sağladı. Ama Sienna'nın şekli, ne kadar kas kazanırsa kazansın kıvrımlarının kalacağı anlamına geliyordu.

Kıçı sıkı ve yuvarlaktı. Giydiğı pembe tayt onları öyle bir kavırıyordu ki, spor salonunun müdavimleri soyunma odasında onu düşünerek mastürbasyon yapıyordu. Dar pembe atleti ve spor sutyeniyle birleştğinde

Göğüslerini kucakladı, ringde ve koşu bandında lezzetli sallanmaları daha fazla şaplak bankası malzemesi.

Biliyordum çünkü konuştuklarını duymuştum. Bu sadece Koca Mike'ın ekmek tekmemizi öldürmenin hayatta olduklarına dair şüphe uyandıracağı uyarısıydı. Tanrı korusun, üyeliklerini iptal edebilirlerdi. O zaman tüm bahisler kapandı. Bakışlarımı onun yüzünden çekerek, bir yolun köşesindeki evine giden kısa mesafeyi tarif ettiği şekilde takip ediyorum. Bir taraftaki sağır yaşlı komşusu hafıza kaybından muzdaripken, diğer taraftaki iş adamı iş için uluslararası seyahat ettiği için neredeyse hiç yoktu. Benim gibi bir kaçık için mükemmel komşular.

Evinin önüne yanaştım, motoru durdurdum ve dışarı çıktım.

Bu onun evine davetli olarak ilk gelişim olacaktı. Bu duygunun, sonunda bir davetiye alan ve sikini daha fazla kaldıramayan bir röntgenci gibi olacağını düşünsem de, öyle olmadı. Heyecan derimin altında vızıldıyor.

Ben yolcu kapısına ulaşmadan, o kapıyı açtı.

"Yapma." Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve yüzünde başka bir duygu o kadar hızlı parlıyor ki tanımlayamıyorum.

"Ne yapmayayım?" diye soruyor, geri çekilirken yüz hatlarını inceliyor.

"Ben buradayken kendi arabanın kapısını açma Sienna." Bu bir uyarı.

Yüzüne yayılan gülümsemeden başka bir şey beklemiyorum. Hay sikeyim. Beni şaşırtıyor. Tüm yüzünü ve kara kalbimin bir kısmını aydınlatıyor.

"Sen eski kafalısın. Bu çok hoş."

Eski kafalısın. Bu çok hoş.

Sözleri zihnimde tekrar ediyor. Tekrar ve tekrar.

Başımдан aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissetmek yerine, ki bu kelimeleri benimle ilgili hiç kimse kullanmadığı için bunu bekliyorum, göğsümün ortasında sıcak bir nokta oluşuyor.

Şaşkın. İnanılmaz. Sersemlemiş. Bunlar nasıl hissettiğimi anlatan ve pek sık hissetmediğim kelimeler. Hiçbir şeyin bulunmaması gereken göğüs boşluğumdaki bu garip sıcaklık hissi kesinlikle değil.

"Bütün gün vaktimiz yok," diye mırıldanıyorum, sadece -saatime bakıyorum- yedi dakika otuz iki saniyedir onunla birlikte olduğum için kara derinliklerimden çekip çıkarmayı başardığı bu yeni *duyguları* örtmeye çalışıyorum.

Ses tonum ona hiçbir şey yapmıyor. Gülümsüyor ve arnavut kaldırımlı patikadan aşağı, parlak boyalı, rengârenk ön kapısına doğru ilerliyor.

Gözlerim verandasında asılı duran son hediyelerimden birine takılıyor. Farklı renklerdeki Capiz kabuklarından yapılmış bir rüzgâr çanı, saksılarıyla aynı renklerde. Gökkuşağım için bir gökkuşağı. Onu böyle görmüştüm. Kulüpte bana böyle görünmüştü.

Kızıl saçları, turuncu ve sarı küpeleri, yeşil gözleri, mavi, mor ve çivit mavis elbisesi. Karanlığın içindeki gökkuşağım.

Kapısının kilidini açtı ve beni içeri davet etti.

Keşke bilseydi. Ben her şeyi gördüm. Her yerde bulundum. Keşfedilmemiş tek alan ev sahibi.

"İçecek bir şey ister misin?" Oturma odasında duruyoruz, ellerini önünde kavuşturmuş, beklentiyle bana bakıyor.

'Kukun' bu soruya kabul edilebilir bir cevap olur muydu? Muhtemelen hayır.

"Su." Buzdolabında bulunan tek içecek bu.

"Um, ne giymeliyim?" Hiçbir şey. Ben de bunu söylemek istiyorum ama onun yerine kot pantolon ve bluz diyorum.

Sienna bir çuvalı bile güzel gösterebilecek kadınlardan biri. Bu benim için bir sorundu çünkü onu götürdüğüm yerde lanet bir ampul gibi göze çarpıyordu. Lanet güveler için gerçek bir alev. Sadece ellerini kendilerine saklamaları için dua ettim, yoksa yakın gelecekte kendilerini protez alışverişinde bulacaklardı.

Başka erkeklerin Sienna'ya dokunduğunu düşünmek bile içimdeki uyuyan yeşil canavarın ortaya çıkmasına neden olurken, gözlerim yan masadaki rahmetli kocasının resmini buldu.

Yüzü her yerdeydi. İkisi sürekli birbirlerine gülümsüyorlardı. Beni en çok rahatsız eden, düğün günlerinde çekilmiş olanıydı. Sienna'nın gözlerindeki aşk parlıyordu ve kamera tarafından tek bir tuşa basılarak yakalanmıştı.

Başka birinin bunu hak etmiş olması içimi kemiriyordu. Benden önce bir başkası buna sahip olmuştu.

Bu neye mal olmuştu? Hoş bir kişiliğim ya da sevgi dolu bir tavrım yoktu. Hafta sonları çimleri biçiyor ya da yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım ediyor gibi görünmüyordum. James öyle görünüyordu. Lanet bir izci çocuk gibi.

Muhtemelen ölmüş olması bir lütuf. Onunla birlikteyken tanışmış olsaydım, ne yapacağımı bilemezdim. İyi ki de öyle. Sonunda benden nefret ederdi.

Ölü bir adamla rekabet etmek benim için yeni bir deneyimdi. Sienna'nın onu hâlâ sevip sevmediğini ilk kez merak ediyorum. Bu düşünce beni kışkandırıyor ve yüksek sesle gülüyorum. Durum saçmaydı ama hissettiklerim onun hayatta olmasından daha az gerçek değildi.

Huzursuzluk içimi kemiriyor ve onu görme ihtiyacı ayaklarımı koridordan onun odasına doğru çekiyor; en sondaki, sayvanlı yatağı ve çiçekli yatak örtüsü olan odaya.

Kollarını ve bacaklarını rahatça köşelere bağlamak için yeterince uzun, mükemmel ölçülmüş dört parça ipim zaten vardı. Ben onun ırzına geçerken, onun yayılmış, kıpırdayamaz, kıvrılır halde olduğunu düşünmek bile sikimin seğirmesine neden oluyordu.

Sorun şu ki, her ne kadar onu mahvetme planlarım olsa da, zihnimin arkasındaki dırdırcı bir ses bana başka bir şey söylüyordu. Aptal olduğumu fısıldıyordu. Beni mahvedeceğini. Ve lanet olsun ki bunu dört gözle beklemiyordum.

Bölüm 4

Işık

Bu iyi, değil mi? Spor salonunun müdavimlerinden, bu yüzden sorun olmamalı. Ve Koca Mike'ı tanıyor, en hızlı duşu ben aldığım için haklı çıkıyorum.

Onu içeri aldıktan ve içecek başka bir şey olmadığı için bir şişe su ile dinlenme alanına yerleşmesini sağladıktan sonra, pratik olarak koştum. Ve sonra yalnız kaldığımda, banyoda oyalanırken bir yabancıyı evimde gözetimsiz bıraktığımı fark ettim.

Üzerime bir kot pantolon ve siyah bir bluz geçirdim, son birkaç saattir düşüncelerimi aralıksız meşgul eden aynı adam tarafından bana verilen kıyafet kuralları.

Aslında spor salonuna başladığımdan beri birkaç ay geçti. Onu ilk gördüğüm andan beri biraz takıntılıydım. Ve şimdi o burada. Evimde. Benimle birlikte. Tek başıma.

Kulüpteki adam olabileceğini düşündüm, ancak daha önce bahsettiğimde itiraf etmedi, bu yüzden sanırım aynı kişi değiller. Ne yazık ki. Keşke olsalardı.

Ama en azından şimdi fantezi repertuarımda iki erkek var. *Sadece öyle kalacak erkekler*, diye düşünüyorum huysuzca, aynada kendime bakarken. Onlar uzun boylu, ince, zarif kadınlara aitti; rüküş, tuhaf, beceriksiz kitap kurtlarına değil.

Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptıktan sonra yatak odamdan çıkıyorum ve sert bir göğse çarpıyorum. Kulüpteki adamın déjà vu'su bana saldırıyor ve geri adım atıp bana en sevdiğim bitter çikolatayı hatırlatacak kadar zengin koyu kahverengi gözlere bakıyorum.

Bakışları yüzümde geziniyor ve at kuyruğuma takılıyor. Ağzı seğiriyor ve saçıma dokunuyorum, bu tarzın garsonluk için uygun olup olmadığını merak ediyorum. Pratik olduğunu sanıyordum. Ama ben ne bilebilirim ki? En son on beş yıl önce üniversitede garson olarak çalışmışım. Ayrıca, ne tür bir kulüpte garson olur ki? Genelde sadece sipariş verdiği bir bar olur.

Şüphe yerleşmeye başladı. Bunu yapmak için çok mu yaşlıydım?

"Sorun nedir?" Gözleri yüzümde gezinirken kaşları çatıldı. Tanrım, bu adam ne kadar zeki? Sanki aklımı okuyabiliyordu.

"Yok bir şey," diyorum gülerek. "Sadece bir kulüpte çalışmak için çok mu yaşlıyım diye merak ediyordum."

"Sadece otuz beş yaşındasın. Ve yirmi beşe daha yakın görünüyorsun. İyi olacaksın."

Arkasını döndü ve ön kapıya doğru yürüdü.

Bana bu kadar anlamsızca yaptığı iltifat karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Günlerce aklınızdan çıkmayan bir şarkı dizesi duymak gibi. Mırıldanarak uyanırsınız. Uykuya onu söyleyerek gidersiniz. Ta ki bıkıp usanana ve Google'da unutmanın yollarını arayana kadar. Bu da o durumlardan biri olabilir.

Sözleri kafamda tekrarlarlarken, kafama dank etti. "Kaç yaşında olduğumu nereden biliyorsun?"

Kapıyı kilitlerken beni bekliyor ve sonra arabasına kadar onu takip ediyorum. "Masanın üzerinde doğum günü kartını gördüm. Yakın zamanda doğum günün müydü?" O yolcu kapısını açtı ve bana daha önce yaptığı uyarıyı hatırlattı.

'Yapma' dediğinde, kulüpteki yabancının bana söylediği kelimenin aynısı ve tek kelimesi gibi gelmişti. Ama bunu hayal edip etmediğimden ve belki de onun o adam olmasına duyduğum arzuyu yansıtip yansıtmadığımdan emin değildim.

"İki gün önceydi," diyorum o kapımı kapatmadan önce. Emniyet kemerimi takıp derin derin içime çekerek yerleşiyorum. Kamyonetin kokusu bile bana gizemli kulüp adamımı hatırlatıyor.

Bu yabancının hayatımın büyük bir parçası haline geldiğini fark ediyorum. Acaba benim için önemli olan bu etkileşimi hatırlanmaya değmeyecek basit ve kısa bir alışveriş olarak mı değerlendirdi?

"Özel bir şey yaptın mı?" Damon bana kısa bir süre bakıyor ve motoru çalıştırmadan önce emniyet kemerimin takılı olduğunu görünce hafifçe başını sallıyor.

"Arkadaşım Gloria'yla sakın bir akşam yemeği için dışarı çıkacaktık ama son anda iptal etti. Ama benim için sorun değil. Geceyi bir şişe şarap eşliğinde Kindle'ımda kitap okuyarak geçirdim." Bana acımamasını umarak gülümsüyorum.

Çoğu insanın bunu duyduğunda verdiği tepki, arkadaş eksikliğimi ya da içe dönük yalnız biri olmamı suçlamaktır ki öyleyimdir.

Anlamadıkları şey, bunu benim seçtiğim. Ve bunu seçmeye devam ediyorum.

Çok fazla arkadaşım olmasından hoşlanmıyorum -hiç olmadı- çünkü onları aşırı bakım gerektiren kişiler olarak görüyorum. James beni anlıyordu.

Ne istediğimi biliyordu ve küçük bir akşam yemeği organize ederdi, sadece o ve ben. Bazen ailesi de katılırdı. Doğum günümde hoşuma giden de buydu.

"Senin için mükemmel." Damon'ın sözleri beni şaşırtıyor ve alaycı olup olmadığını merak ediyorum ama ona baktığımda yüzü her zamanki gibi ciddi.

"Evet, kesinlikle," diyebiliyorum sadece.

"Hiç hediye aldın mı?" Elim gömleğimin altındaki kolyeyi bulduğunda sorusu beni gülümsetiyor.

Doğum günümün sabahında kitapçıdan eve geldiğimde, normalde beyaz bir zarfın beni beklediği yerde küçük siyah bir kutu duruyordu. Neredeyse koşarak merdivenlerden çıktım, yüzümdeki gülümseme neredeyse ikiye bölünüyordu.

Her zaman olduğu gibi, gizemli adamı bir an görebilmek umuduyla etrafıma bakındım. Ama verandadaki sallanan sandalyesinde uyuyan yan komşumuz yaşlı kadından başka kimse yoktu.

Kutuyu açtım, katlanmış notu kaldırdığımda güzel, zarif bir kolye ve üzerinde siyah, kalp şeklinde göz alıcı bir taş vardı.

Hangi değerli taş olduğunu anlayamadım ama içgüdülerim bana pahalı olduğunu söyledi. Belki de siyah opal.

Ne olursa olsun, tohum içermeyen ya da çiçeklere atıfta bulunmayan ilk mektupla birlikte gelmişti.

***En siyah kalpler bile ışığa ulaşır. Benimkini seninkine yakın giy.
Mutlu yıllar, Sienna'm x***

Aklım bana korkmam gerektiğini söylüyordu ama kalbim bu duyguya kendini kaptıramıyordu. Ve böylece, tereddüt etmeden onu giydim. Neredeyse günahkâr hissettim. Sanki bu adamı kabulleniyordum, her kimse onun oluyordum. A

Babamın bana verdiği ve sağ işaret parmağımda duran yüzük gibi kalıcı bir demirbaş artık.

"Sienna?" Damon'ın sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve elimi indirerek kızarıyorum.

Adımı ikinci kez söylüyor ve dilinden dökülüştü bana bir şeyler hissettiriyor. Altı harf bir araya geldiğinde hayatımın hiçbir döneminde olmadığı kadar farklı sesler çıkarıyor.

Bir ismin birine ait olması, sadece bir kişinin söylemesi için yaratılması ve geri kalan zamanlarda insanların onu ödünç alması mümkün mü? Sahibi nihayet gelene kadar pratik yapmak.

Damon adımı söylediğinde böyle hissettim. Sanki ilk kez duyuyormuşum gibi.

Sonunda ondan geldiğinde bana uymuştu.

Damon bana tekrar bakıyor ve doğum günümde hediye alıp almadığımla ilgili sorusuna cevap vermediğimi hatırlatıyor.

"Özür dilerim. Evet, bir tane aldım. Ama bir milyon değerindeydi."

Bakışları kısa süreliğine benimkilerle buluşuyor ve gözlerim gülümseyecekmiş gibi hafifçe kalkan ağzının köşesine kayıyor. Bunu görmeyi çok isterdim. Şu anda muhteşem. Bir de o zaman düşünün.

Midemdeki yaratıklar yeniden uyanıyor ve arabanın ısısı bir kademe daha artarak koltuğumda kayıyorum.

"Güzel. Sen sadece en iyisini hak ediyorsun."

Böyle tuhaf bir ifadeyi sorgulamıyorum, onun yerine, sonunda arabayı park edip motoru kapatana kadar sessizlik içinde devam ediyoruz.

Onunla arabada olmanın bu kadar kolay olmasına şaşırdım. Rahatsız edici olacağını düşünmüştüm. Ona karşı duyduğum çekim, şimdiye kadar hissettiklerimin ötesindeydi. Bu kelime James'in bulunduğu kalbimi kesiyordu.

James'le durum farklıydı. Birbirimizi okuldan ve üniversiteden tanıyorduk. Önce arkadaştık, sonra ilişkimiz gelişti. Aramızdaki kimya harikaydı, ya da ben öyle sanıyordum.

Ama Damon'la karşılaştırdığımda, köpekbalıklarının istila ettiği bir denizde sadece küçük bir şişme bot ve ufukta bir fırtınayla yüzmek gibi. Ne olacağını bilmiyorum ve bu beni heyecanlandırıyor. Kendimi gerçek ve canlı hissettiriyor.

Damon arabamın kapısını açıyor ve düşüncelerimi okuyamadığı için şükrederek kızarıyorum. Muhtemelen benim bir kaçık olduğumu düşünürdü.

Dışarıdaki soğuk ferahlatıcı, sıcak tenimi serinletiyor.

Büyük bir binanın arka tarafındayız. Bu alanda sadece iki araba daha park etmiş durumda, her iki yanımızda da birer tane var.

Yerini daha sonra ondan öğrenmem gerekecekti. Buraya gelirken dikkat etmemiştim. Burası her neresiyse.

"Kulüp kapalı mı?" Yanında tuş takımı olan bir kapıya yaklaşırken ona sordum. Birkaç rakam girmeden önce avucunu üzerine koydu.

"Hayır. Bu binanın tamamı ses geçirmez. Elini uzatır mısın?" diye soruyor. Sağ elimi ona uzatıyorum, o da hafifçe kavrayıp avucunu tuş takımının üzerine koyuyor. Mavi bir çizgi ekranın üstünden altına doğru ilerliyor, avucumu tarıyor ve bittiğinde yeşil renkte yanıp sönüyor. Elimi kaldırıyor ve kapı bir klik sesiyle açılıyor.

"Sadece bu kapıdan girip çıkacaksın. Her zaman. Ne olursa olsun. Anladın mı?" diye soruyor, sertliği başımı keskin bir şekilde sallamama neden oluyor.

O içeri giriyor, ben de onu takip ediyorum. Müziğin sesi artık duyuluyor ama muhtemelen ses yalıtımı nedeniyle biraz tamponlanmış durumda.

Uzun bir koridordayız, siyaha boyanmış ve uzun floresan ampullerle loş bir şekilde aydınlatılmış. Zemin kalın siyah bir halıyla kaplı, bir ofis binasında bulabileceğiniz türden değil, daha çok bir avukatın ofisinde gördüğünüz türden. Para diye bağıyor, tatlı yüzeyini süsleyen bir tiftik parçası bile yok.

Rahat Converse spor ayakkabılarımın iz bırakmadığından emin olmak için arkama bakıyorum. İlk günümde kötü bir izlenim bırakmak istemem.

Üzerinde birden başlayan numaralar bulunan siyah kapılar soldan sağa doğru, yaklaşık üç metre arayla sıralanıyor ve yedide son buluyor.

Bu geçidin sonuna geldik ve başka bir uzun geçitten sola döndük. Burası bir labirent gibiydi ve yönümü bulamıyordum.

Damon'a o kadar yakın yürüyordum ki, kırmızı bir kapının önünde aniden durduğunda ona doğru yürüdüm.

"Özür dilerim." Yüzümün kızarmasına yetecek kadar uzun süre bana baktı.

"Çok fazla özür diliyorsun. Özür dileme." Yine o kelime. Özür dileme.

Bir şey söylemek yerine gülümsüyorum. Emirleri bana şu anda analiz etmek istemediğim bir şey yapıyor.

Elini kapının yanındaki tarayıcıya koyuyor ve kapı tıklayarak açılıp içeride yemyeşil bir ofis ortaya çıkıyor.

Odaya bir adım daha atıyorum ve arkamdan kapının kapanma sesi beni sıcratıyor. Bir kez daha bu muamma adamla baş başayım.

"Bir dakikaya geliyorum." Arkasını dönüyor, köşede kaybolmadan önce kapüşonunu çıkarıyor, saniyeler sonra duş sesi duyuluyor.

Birkaç adım ötede Damon çıplak.

Bu düşünce içimi ılık bir sıcaklıkla dolduruyor ve spor salonundan beri içimde olan sızı tüm şiddetiyle yeniden ortaya çıkıyor. Damon'ın varlığında kendimi pinpon topu gibi hissediyorum, bir duygudan diğerine heyecan verici ve korkutucu bir hızla geçiyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, dikkatimi dağıtmaya kararlıyım. Köşedeki bir kitaplık dikkatimi çekiyor.

Eğer dikkatimi dağıtmasını umuyorsam, bu kesinlikle kötü bir fikirdi.

Parmağım siyah bir kitabın sırtında geziniyor, sonra üst kısmına takılıyor ve çekip çıkarıyor.

Kapağında kitabın adını gördüğümde geri koymak yerine, usulca açıyorum ve kaderin gireceğim sayfayı seçmesine izin veriyorum.

Süt ve Suyun Kucaklaşması

Gözlerim metnin üzerinde uçuyor ve bir resme takılıyor.

Bir adam bir sandalyede oturuyor, bir kadın ona sırtını dönmüş, adam arkadan içine giriyor.

Sayfaları karıştırmaya devam ediyorum, pozisyon üstüne pozisyon, uygunsuz poz üstüne uygunsuz poz. Yine de kitabı elimden bırakamıyorum.

"En sevdiklerimden biri." Damon'ın kulağıma yakın sesi beni sıçratıyor ve kitap büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

"Üzgünüm-" Kitabı almak için eğildiğimde özrüm boğazımda düğümleniyor, gözlerim şık siyah ayakkabılara kilitleniyor.

Yavaşça ayağa kalkarken bakışlarım özel dikim siyah takım elbisenin üzerinde geziniyor. Kalp atışlarım onun duyabileceği kadar yüksek olmalı; kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Saat beş yönündeki gölgesi gitmiş, yerine elmasları kesebilecek bir çene gelmiş. Omuz hizasındaki kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, arkada boynuna kadar uzanan ve öndekilerle birleşmek için etrafını saran dövmeleri ortaya çıkarıyor.

Damon daha önce de ateşliydi ama bu ölümcül.

Neredeyse siyah olan gözlerindeki bakış da öyle; gözbebeklerinin genişlemesi irislerinin koyu çikolatasına çok az yer bırakıyor.

"Kitap hoşuna gitti mi?" Sesi alçak ve çakıllı, zımpara kâğıdının bacaklarımdaki bir sinire sürtünmesi gibi.

Kitabı yavaşça elimden alırken yüzüm kızarıyor, gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor.

"Gitmeliyiz. Tabii bu hareketlerden bazılarını uygulamaya başlamak istemiyorsan." Yüzümün kızarması derinleşiyor ve konuşmadan başımı sallıyorum.

Öne doğru eğiliyor, kitabı arkamdaki yerine kaydırırken vücudu benimkinden birkaç santim uzakta.

Temiz ve... tanıdık kokuyor.

Katılaşmaya vakit bulamadan geri çekiliyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

"Gel." Aniden dönüyor ve ofisinden çıkarken bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum.

Tekrar yürümeye başlamadan önce yanına gelmemi bekliyor, gözlerim pelüş siyah halıya yapışmışken onun bakışları ara sıra yüzümün sol tarafını tarıyor. Biliyorum çünkü bakışları tenime değen küçük kıvılcımlar gibi.

Müziğin en gürültülü olduğu koridorun sonundaki kapıya yaklaştığımızda Damon duruyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Bana ancak bu kadar güvenebilirsin Sienna. Dudaklarından tek bir soru bile geçmeden buraya girdin. Beni çok az tanımana rağmen evine davet ettin, yerini bilmediğine emin olduğum bir binaya geldin ve bir yabancı duş alırken onunla bir ofiste yalnız kaldın. Şu andan itibaren, benim dünyama girerken, dikkatli olmanı istiyorum. Herkes iyi değildir, ben bile." Eli nazikçe çenemi kavırıyor, başparmağı çene çizgimi okşuyor, sonra beni bırakıp dönüyor ve avucu kapının yanındaki başka bir defterle buluşuyor.

Daha fazla soru soramadan kapı açıldı. Var olduğunu bilmediğim bir dünyaya.

Bölüm 5

Gölge

Burası benim krallığım. *Günah*.

Kapalı kapılar ardında olup biten her şeyi kapsayacak şekilde uygun bir şekilde adlandırılmış bir kulüp.

Binanın ön girişi kulübün yüzü olarak hizmet veriyor ve tüm niyet ve amaçlar için daha kazançlı iş girişimlerimi etkili bir şekilde gizliyordu.

Halkın alt kattaki ünlü kulübe girmek için bekleme listesi oldukça uzunken, diğer bölümler için liste özeldi. Bazı bölgelere sadece davetliler girebiliyordu.

Sienna sadece davetlilerin girebildiği bu bölümlerden birinde çalışacaktı. Yüksek bahisli kumar bölümü olan VIP alanı. En fazla güvenliğe sahipti ve zamanımın çoğunu burada geçirirdim.

Uluslararası ölçekte iş anlaşmaları burada yapılır ve sonuçlandırılırdı.

İnsanlar, silahların yasak olduğu tarafsız bölge olarak kabul edilen bir alanda toplantıları kolaylaştırmam için bana büyük paralar ödüyorlardı.

Bu kattaki herkes katı kurallara uymak zorundaydı ve herhangi bir zamanda bir kural çiğnenirse cezası ağır olabilirdi. Hatta ölümcül.

"Patron, seni bu gece göreceğimizi sanmıyordum." Gavin, VIP bölümüne açılan ses geçirmez kapıyı açık tutarken yüzü soğukkanlıydı. Hiç gülümsemedi.

Gavin iri yarı bir adamdı, eski bir deniz piyadesiydi ve onu benim için değerli kılan bir yeteneği vardı. Sorgulama konusunda uzmanlaşmıştı. Eğer Gavin birinden bilgi alamazsa, benden başka kimse alamazdı. Ama artık bu işlere nadiren bulaşıyordum - besin zincirinin en tepesinde olmanın faydaları.

"Patron? Bu kulübün sahibi siz misiniz?" Sienna yanımdan fısıldıyor, gözleri

yeni girdiğimiz bölgeyi genişçe inceliyor.

Bunun onun için çok zor olduğunu biliyorum. Sessiz ofisimin sınırlarından çıktığımızdan beri, alt kattan üst kata doğru yaptığımız kısa yürüyüşte yüzü şaşkınlıktan şoka ve hayrete dönüştü.

Buraya kadar gelebildiğimiz için bile şanslıydık.

Onu elinde Kama Sutra ile kitaplığımın önünde dururken gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Sayfalarda gösterilen seks pozlarını incelerken başını meraklı bir şekilde eğmesi o kadar ateşliydi ki, onunla bazı hareketleri uygulama davetime evet anlamında başını sallamış olmasını diledim.

Çok yakında. Masumdu ama aynı zamanda meraklıydı - tehlikeli bir kombinasyon.

Sienna cinselliğini hiçbir zaman tam anlamıyla keşfetmemişti. Karşı cins üzerindeki etkisinin farkında olmadan etrafta naif bir şekilde dolaşmasından bunu anlayabiliyordum. Şimdi bile, müstehcen bakışlar ve açıkça şehvet dolu bakışlar içimdeki şeytanı harekete geçiriyor.

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Böyle giderse müşterilerin yarısını öldürmem gerekecekti.

Karanlıkta dolaşan lanet bir meşaleydi. Ve karanlığın en çok istediği şey yozlaşmaktı. Bunu adamların ona bakışlarından anladım, tıpkı benimkini yansıttıkları gibi.

Yanımda yürüyen ışık gibi gölgelerin de bana ait olduğunu yakında öğreneceklerdi. Onu yozlaştıracak tek kişi ben olacaktım. Ve yoluma çıkan ya da benim olanı almaya çalışan herkesin canı cehenneme.

"Bu kulüp *Sin* mi? İnternette okumuştum. Buranın sahibi sen misin?" Geniş yeşil gözleri bana bakıyor, bir yanıt bekliyor.

"Evet." Ağzında bir 'o' harfi oluşuyor ve o 'o'yu daha da büyütmeyi hayal ederken sikim seğiriyor.

"Damon, bu gece burada olacağını düşünmemiştim." Aynı anlamsız gözlem, bu sefer GM'imden geldi.

"Bunu çok duyuyorum. Sienna, bu Gael. Gael genel müdürdür ve Stacey bu bölümdeki personel ve insan kaynakları konularıyla ilgilenir. Sienna ise

yeni stajyer garsonumuz." Onu tanıştırıyorum ve başımı Stacy'ye doğru eğiyorum, yakındaki bir masadan kalkarken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Sienna, gözleri gökkuşağında gezinirken tüm tavrı değişen Gael'e parlak bir şekilde gülümsüyor. Hatta daha dik bir şekilde ayağa kalkıyor.

"Vay canına, burada çalışmak istediğine emin misin? Burada daha çok para kazanabilirsin-" Gael'in sözünü bir hırıltı ve bir bakışla kestim, bakışımındaki uyarı çok netti.

Sienna ikimizin arasına baktı, kafası karışmıştı. Neyse ki Stacey'nin gelişiyi Gael gerginliği bir kenara bırakıp Sienna'ya hoş geldin diyor.

"Potansiyel yeni sunucumuz Sienna. Onu işe alın ve ona bir üniforma alın. Üst iki düğmesi açık, bir beden küçük olduğu belli olan siyah beyaz bluzuna bakarken Stacey'yi uyarıyorum. D-kuplarını yukarı itiyor ve kabarık etini herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkarıyor. Sienna onun göğüs dekoltesine bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor, bar bluzu birden çok ilginç geliyor.

Stacey'nin göğüs dekoltesi çok fazlaysa, Gael'in çeşitli tabu etkinliklerimizin mekânı olan oyun odasında çalışması önerisine devam etmemiş olması iyi bir şeydi.

Her Cumartesi akşamı dokuzdan sonra olduğu gibi şimdi de kadın eğlencemiz başlamıştı.

Erkekler işlerini yürütürken eşleri meşgul etmek için bir eğlence olarak başlayan şey, Vegas'taki benzerleriyle yarışan bir gösteriye dönüştü. Sahnede hoplayıp zıplayan çıplak erkekler ve onları izlemeye akın akın gelen kadınlar gelirimizin en az yüzde onunu oluşturuyordu.

Oyun odası başka etkinlikler için de kullanılıyordu.

Bekârlığa veda partileri, seks partileri, swing etkinlikleri, seks yarışmaları, dom ve sub grup seansları, BDSM ve rol yapma geceleri - istediğiniz tabu bir şey varsa, yüksek bir ücret karşılığında bunu ayarlardık.

Ama reşit olmayanlar için değil. Benimki gibi bir ruhun bile bir sınırı vardı. Rızası olan yetişkinler olarak rol yapabilirlerdi ama kulübümde böyle bir şey olduğunu görürsem, birilerinin canı yanardı.

Stacey, Sienna'yı bar alanının yanındaki personele özel kapıdan geçirmeden önce bana boğucu bir gülümseme veriyor. Gözlerim onun geri çekilen figürüne takılıyor, kalçalarının salınımı büyüleyici.

"Vay canına." Gael, Sienna'nın gözden kayboluşunu izlerken ıslık çalıyor. Bu hızla giderse, yaratıcısıyla ilk tanışan o olabilir.

"Yasak bölge. Kuralları biliyorsun." *Sin*'de personel arasında cinsel ilişkilere bile izin verilmiyordu. Yaratabilecekleri karmaşayı gördüm.

Her şeyin kaçınılmaz olarak yaptığı gibi, sona erdiklerinde ve ben bunu eğlendirmekle ilgilenmiyordum.

Gael bana bir tablet verip son iki gecenin kârını ve bahsetmeye değer gördüğü sorunları anlatırken, barmenim Brian bana bir şişe Yamazaki doldurdu, şişe Yakuza'nın en büyük kralı Bay Wang'ın hediyesiydi.

Bu odada yaptığı son başarılı iş anlaşması kulaktan kulağa yayılmıştı ve *Sin* artık dünyanın en güçlülerinin tercih ettiği bir yer olarak haritada yerini almıştı.

Bu da beraberinde daha fazla güvenlik ve daha fazla sorun getiriyordu.

Kısa süre önce keşfettiğimiz ve Gavin'in daha dün sorguladığı muhbir gibi, benim yanımda çalışan ve hassas bilgileri sızdıran iki kişinin daha yerini tespit etmeyi başarmıştı. Tahmin edebileceğiniz gibi, eğer biri *Sin'in* muhbir tuttuğunu öğrenirse, işimizden olurduk.

Biri Sienna'nın yerine geçmesi için eğittiği sunucu Tia'ydı. Diğeri de erkek arkadaşı Danny ve oyun odasında çalışan bir striptizciydi. Bu, personelin birbirini becermesine veya korkunç bir ilişkiye girmesine izin vermeme kuralıma daha fazla ağırlık kattı.

Tia onu ikna etmemiş olsaydı Danny asla benimle ters düşmezdi. Am. Her erkeğin çöküşüydü. Ama benimki değil.

Karma sanki gülüyormuş gibi, ben bu sözleri düşünürken Sienna'nın kahkahasının odaya süzülüp benim ve yan masalardakilerin dikkatini çekmesini seçiyor.

Kahkahayı yasaklayabilir miyiz?

Bu odada yeri yoktu ama Sienna Stacey'ye üniversitede ayağının takılıp bir sürahi birayı profesörünün üzerine döktüğü bir olayı anlatırken birden fazla yüz gülümsedi.

Stacey de hepimiz gibi büyülenmiş bir halde ona gülümsüyordu. Bu kötü bir fikirdi.

Gözüm, bakışları Sienna'ya dönmeden önce yakınlarda oturan, kötü şöhretli Galeio Oil Rigging şirketinin varisi Luciano'ya takılıyor. Onu incelerken başını yana eğmiş, bakışları çok yavaş ve tembel bir hareketle Sienna'yı boydan boya kat ediyor.

Converse spor ayakkabılarının yerini, zahmetsizce yürümeyi başardığı beş inçlik siyah topuklu ayakkabılar almış. En azından lezzetli bacaklarını örten kot pantolonu gitmiş. Pileli kısa siyah etek kıcını zar zor örtüyor.

Siyah-beyaz ribana üst ise bel bandının içine sokularak ince belini ortaya çıkarıyor ve göğüslerini vurguluyor.

Stacey'ninki gibi sergilenmemiş olsalar da, bu görünüm daha da kışkırtıcı görünüyordu. Hay sikeyim.

"Bu üniformayı ben mi onayladım?" Gael'e mırıldanıyorum, gözleri Sienna'da kalırken başını onaylarcasına sallıyor. "Daha az... açık kıyafetler aramaya başla ve bu gece ayrılana kadar bana gönder."

Tanrı aşkına. Ayağa kalkıp Sienna ve Stacey'ye yaklaşıyorum. Ben arkasında dururken bile Sienna konuşmaya devam ediyor.

"Bu da ne böyle?" Buz gibi soğuk ses tonum konuşmayı kesiyor. Stacey yüzüne yapışmış muzip bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Sienna yavaşça dönüyor, at kuyruklarından birinin saçları boynumu hafifçe sıyrıyor ve içindeki canavarı evcilleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Endişeli görünüyor.

Gözlerim at kuyruğunun arasında geziniyor. İki lanet atkuyruğu. Stacey onu liseli kızlara benzetmiş.

Sienna bakışlarımı takip ediyor ve elleri onları yerinde tutan saç bantlarına dokunmak için havalanıyor.

Ben sikimi ağzına sokarken atkuyruğunun yumruklarımla sarıldığı ve sonra hızını ayarlamak için kullandığı görüntüler içime çarpıyor ve anında sertleşmeme neden oluyor. Neyse ki ceketim onun üzerimdeki etkisini gizliyor. Ya da ben öyle sanıyordum. Stacey'nin Sienna'nın arkasından kıkırdaması benden hoşlanıyor olabileceğini söylüyor.

"Onları sevmedin mi? Stacey böyle daha çok bahşış kazanacağını söyledi." Sienna bana küçük bir kuzu gibi bakıyordu. Yaklaşan sonundan habersiz.

"Sen. Git." Gözlerim Stacey'yle buluşuyor ve bir bakışla utangaç bir şekilde ortadan kayboluyor.

"Sen. Benimle gel." Sienna'yı az önce geldiği kapıdan geri götürürken kolundan hafifçe tutuyorum. Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor ve loş bir koridorda sadece ikimiz kalıyoruz.

Nabızı boynunda çılgınca atan Sienna'ya doğru bir adım atıyorum. Sinirli bir şekilde iç yanağını ısırtıyor.

"Al. Onları. Dışarı." Sözlerim sessizce söyleniyor. Yumuşakça.

Koridordaki gerilim yoğun ve boğucu. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Neden?" diye kekeleyerek soruyor ve sonra yutkunuyor, gözleri büyüyor. Kalçaları birbirine yapışırken elleri eteğinin kumaşını ovuşturuyor. Başka tarafa bakmıyor.

Tahrik oluyor.

Öne doğru eğiliyorum, dudaklarım kulağına değerken vücudu sertleşiyor.

"Okul kızı mısın, Sienna?" Nefes alış veriş sığı ve hızlı. Tüyleri diken diken oluyor ve sikim biraz daha sertleşiyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama görünüşe göre Sienna'nın onunla doğrudan bir bağlantısı var. Ona verdiği tepkilere bakılırsa sahibi de olabilir.

"Hayır mı?" Nefes nefese verdiği cevap daha çok bir soruya benziyor.

"Oyuncuları tanımadığın zaman oyun oynama Sienna. O odadaki insanlar seni canlı canlı yiyip bitirecek. Sonra da onları öldürmek zorunda kalacağım. O kanın ellerine bulaşmasını ister misin?" Titriyor ve yüzünde korku görmeyi bekleyerek geri çekiliyorum.

Beklemediğim şey, yanaklarını pembeye boyayan bir kızarıklık ve şehvetle kaplanmış yeşil gözlerini görmektir.

Hay sikeyim. Boku yedim.

Neyse ki arkamızdaki kapı açılıyor ve Sienna sığıyor, yüzü utançtan kıpkırmızı oluyor.

"Damon." Gael arkamda duraksıyor.

"Ne?" Geniş yeşil gözler bana bakıyor. "Leydi

Chatman sizi görmeye geldi." Kahretsin.

"Hemen çıkıyorum." Gael kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Onları dışarı çıkar. Bahşişe ihtiyacın yok. Çalışanlarıma çok iyi ödeme yaparım."

Azgın ereksiyon bana patronunun kim olduğunu hatırlatıyor, ben çıkarken seğiriyor. Kapı arkamdan kapanmadan hemen önce küçük bir inilti kulaklarıma ulaşılıyor, o gece iki kırmızı at kuyruğunu tutarken rüyalarımda tekrarlanan bir inilti.

Bölüm 6

Işık

*Sin'*de çalışmaya başlayalı neredeyse iki hafta olmuştu. Koridorda Damon'a Kama Sutra'da okuduğum şeyleri bana yapması için neredeyse yalvardığım olaydan bu yana neredeyse iki hafta geçmişti.

Artık kendi kopyama sahiptim. Evimin yakınındaki en sevdiğim kitapçının sahibi Mia'nın bana atacağı olası şok bakışını kaldıramadığım için internetten sipariş etmek zorunda kaldım. Bana bir daha asla aynı gözle bakmayabilirdi.

Yapılacaklar listesindeki pozisyonları yeşil ve kırmızı post-it'lerle işaretleyerek kitabın tamamını birkaç gün içinde tükettim.

'Güvenli' olarak sınıflandırdığım pozisyonlar için yeşili, ilgimi çeken ama gerçekten yapabileceğimden emin olmadığım pozisyonlar için de kırmızıyı kullandım - fiziksel olmaktan çok zihinsel olarak.

Seks pozisyonlarından oluşan bir yapılacaklar listesine sahip olmakla ilgili bir sorun da vardı. Bir partner gerekiyordu. Ve istediğim kişi her zaman yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyordu. Diğeri ise bana notlar, tohumlar ve saksılar bırakan bir hayaletti.

Artık Marcello olarak tanıdığım bir beyefendiyle bir masada oturan Damon'a bakarken, bakışları bana doğru savruluyor, benimkilerle çarpışıyor ve hemen yanaklarımın kızarmasına ve midemdeki yaratıkların aşırı hızlanmasına neden oluyor.

Gülümseyip gözlerimi kaçırıyorum ve VIP odasının bir başka müdavimi olan Frankie'den boş bir bardak alıyorum.

Müdavimlerin hepsini zaten tanıyordum ve Damon'la aramızdaki gerginlik bir yana, iş keyifliydi. Hem de beklediğimden daha fazla. Genelde sosyalleşmeyi sevmezdim ama o eski bendim.

Bu yeni ben Kama Sutra okuyor ve koyu kahverengi gözlü bir adamın iki at kuyruğunu gidon olarak kullanıp hayatımda ilk kez beni derin boğazlamasını hayal ediyordum.

Ondan önce düşüncelerim iffetliydi. Şimdi ise karanlık ve muhtaçtı, beni sürekli tatmin olmamış hissettiriyordu - son iki hafta boyunca tanıştığım sayısız erkeğe verdiğim tepkiye dayanarak sadece onun tatmin edebileceğinden korktuğum bir his.

Bu bölümde öncelikle o cinsiyet vardı, bu da testosteron taşması anlamına geliyordu. Ancak alt kattaki kulübün aksine, bu alan kahkaha ve dans dolu değildi. Çoğu zaman erkekler sert görünüyordu, onlara içkilerini getirdiğim zamanlar hariç.

Burada her ne oluyorsa tamamen işle ilgiliydi. Masalar ve eller arasında dolaşan belgeler ve zarflar da bunu gösteriyordu.

Konuşulan farklı dillere bakılırsa müşteriler dünyanın dört bir yanından geliyordu. Başlangıçta aksanları ve ne sipariş etmek istediklerini anlamaya çalışırken zorlandım. Ancak birkaç gün sonra işim kolaylaştı. Fotoğrafik hafızam sayesinde, müdavimlere hizmet etmek kolaydı, özellikle de alışkanlık yaratıkları olan ve seçtikleri içkiye sadık kalanlara.

Damon'da olduğu gibi. Barın altındaki dolapta satılık olmayan pahalı bir viskiyi severdi.

Bardağına baktığımda neredeyse boş olduğunu gördüm. Marcello'nun içkisini doldurduğumda onunkini de dolduracaktım. Karuizawa, 30 yıllık Bourbon, hafif soğutulmuş sek servis edilir.

Siparişleri hatırlayabilmek beni bir hit yapıyordu, bu da harikaydı, çünkü bu odada bol olan diğer şey paraydı - ihtiyacım olduğundan değil.

James'in hayat sigortasından biriktirdiğim para ve burada çalışarak aldığım yüklü haftalık çek (Damon iyi para verdiğini söylerken yalan söylemiyordu) arasında bahşişler gerçekten de bir ikramiyeydi.

İlk haftaki bahşişlerimin hepsini yeni bir gardıroba harcadım - terlikler, pijamalar, yeni ayakkabılar, üstler, pantolonlar, her şey. Yıllardır yeni kıyafet almamıştım. Hatta kendime siyah, kırmızı ve bebek mavisi olmak üzere üç tane dantelli iç çamaşırı takımını bile aldım. Bugün kırmızı olanı giyiyordum.

"Hey Brian, bana Marcello için her zamankinden ve patron için de bir kontör verir misin? Lütfen." Tepsiyi barın üzerine koydum ve Brian içkileri hazırlarken ona çekingen bir gülümseme verdim.

"Vardiyandan sonra bu gece için planın var mı?" Brian içkileri tepsiye yerleştiriyor, boş olanı çıkarıyor ve bir yandan da bara yaslanıp cevabımı bekliyor.

Sorusu masum, ama gözlerindeki bakış öyle değil.

"Sadece eve gidip yatacağım. Bu yaşta güzellik uykusuna ihtiyacım var." Brian'a onun yirmi iki yaşına kıyasla benim ne kadar yaşlı olduğumu ince bir şekilde hatırlatmanın onu düşündüğü şeyden vazgeçirebileceğini umuyorum.

"Yatak. Benim tarzım." Göz kırıp gülümsüyor ve ben de kendime bir daha asla onunla bir cümle içinde 'yatak' kelimesini kullanmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

Gülümsemesine karşılık verip tepsiyi elime alıyorum, Damon'ın gözlerinin bana kilitlendiğini gördüğümde neredeyse takılıp düşüyordum. Sanki tedirginliğini bastırmaya çalışıyormuş gibi çenesi seğiriyor.

Bir kez daha, yaptığım bir şey onu kızdırmış gibi görünüyor. Aklıma hiçbir şey gelmiyor ama Damon söz konusu olduğunda, iki at kuyruğu takmak kadar basit bir şey olabilir.

İlk başladığım günden beri üniformam bile değişti. Ertesi gün geldiğimde, şimdi giydiğim üniformayı giydim. Siyah dar pantolon, iki inç topuklu ayakkabı ve muhafazakâr siyah bir üst.

Stacey o zamandan beri bu konuda şikayet etmeyi bırakmadı. Bazen benimle birlikte çalışan diğer garson Talia da bu değişiklikten memnun değildi. Bahşışlerindeki düşüşü üniformasındaki değişikliğe ve benim gelişime bağlıyordu.

Birçok müdavim artık onun yerine beni soruyordu, bu da beni onun ya da diğer garson Kate'in gözdesi yapıyordu.

Kısıtlı alana erişimim olduğunu öğrenselerdi, bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Görünüşe göre, bizim seviyemizde arka bölüme girip çıkma izni olan tek çalışan bendim. Damon'ın talimatıyla.

Stacey, kendimi daha da yabancılaştırmak istemiyorsam bu küçük avantajla ilgili çenemi kapalı tutmam konusunda beni uyardı. Beni evime götürüp getirdiğini düşünürsek, kendime sakladığım bir şey vardı, arka girişi kullanmak mantıklıydı. Yine de tüm bunları neden yaptığını merak ediyordum.

Benden hoşlandığı için olamaz. Ellerinde içkileriyle ona ve Marcello'ya doğru yürürken yüzündeki ifade hiç de neşeli değildi.

"Marcello, Damon," diye selamlıyorum, tepsimi masanın kenarında dengelerken Marcello'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum, sonra da her iki adamın içkisini alıp

önlerinde.

"Sienna. Günün en sevdiğim kısmı." Marcello gülümsemiyor ama yanındaki adamın aksine yüzü dostça.

Marcello'nun duruşundan önemli biri olduğunu anlayabiliyorum. Bu odadaki erkekler arasında bile, Marcello yanından geçerken herkesten bir baş eğme ya da tanıma hareketi alıyor.

Yaşının altmışa yakın olmasından kaynaklandığını düşünsem de, günler önce Mafya kelimesini ve onun adını aynı cümlede duyduğumda bu düşüncem yıkıldı.

Ama onun aurası bile Damon'inkinin yanında sönük kalıyor. Masadaki bardakları toplayıp boş tepsime yerleştirirken ona bakmamaya çalışıyorum.

Kıvrak bir panter gibi, Damon'ın uzun gövdesi oturduğu sandalyeyi bir taht gibi sahipleniyor. Bir bacağı diğerinin üzerinde duruyor, sol eli de uyluğunun üzerinde boşta duruyor. Diğer eli kadehini kaldırıyor, içkisini yavaşça yudumlarken o mükemmel dolgun, lezzetli dudakları kadehin kenarıyla buluşuyor.

Her şeyi fark ediyorum, sonrası için bir enstantane.

Elinin üstündeki damarlar her hareketinde bir gitar teli gibi tepki veriyor. Orta parmak eklemesindeki küçük yara izi. Avucunda uzun bir yaşamı ima ettiği düşünülen derin çizgi. Görünen her deri parçasını, her çili, her lekeyi ezberledim.

Her zamanki gibi siyah bir takım elbise giymiş, bu kez kravat takmış. Spor kıyafetlerinin aksine, bu görünüm farklı bir cazibeye sahip. İkisi de benim için aynı derecede ilgi çekici.

Aramızdaki gerilim, yakın olduğumuzda her zaman olduğu gibi çatırdıyor. Başını yana eğip gözlerini Damon'la benim aramda gezdirirken Marcello'nun bile bunu hissetmesinden korkuyorum.

"Sienna. Bize katıl." Marcello bir sandalye çekip eliyle koltuğu okşuyor. Bu bir rica değil.

Bu alışılmadık bir durum. Hâlâ görevdeyim, bu yüzden bunun uygun olduğunu sanmıyorum ama durumu nasıl idare edeceğimden de emin değilim. Marcello hayır diyebileceğin birine benzemiyor.

Damon'a bakıyorum. Başını eğiyor, gözleri kısa bir süre koltuğa değdikten sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. Oturuyorum.

Marcello kıkırdıyor, odanın sessizliğinde garip bir ses.

Günün yoğun bir saati değil, bu yüzden etrafta sadece birkaç müşteri var.

Stacey personelin yanından içeri girdiğinde başım yana kayıyor. Beni orada otururken gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Stacey. Bize bir şişe Dom Pérignon Rosé getir," diyor Marcello, konuşurken Stacey'ye bakmıyor.

Tanrım. Bu pahalı bir şampanya. Biliyorum. Online envanter sisteminin başında oturduğum için her şeyin fiyatını biliyordum.

"Ve üç bardak." Kahretsin. Gözlerim Marcello'dan Damon'a kaydı, onun bu duruma müdahale etmemesi rahatsız ediciydi.

"Hâlâ görevdeyim." İki adamın arasına bakarak neşeli görünmeye çalışıyorum. Ama bu ifadeye eşlik eden gülümsemem gergin.

Kalbim çılgınca atıyor ve Damon'ın gözleri kısa bir süreliğine boynuma kayıyor. Oradaki damar muhtemelen beni ele veriyor. O çok zeki.

"Şimdi olmaz." Damon oturduğum halde hâlâ elimde tuttuğum tepsiyi alıyor ve yanımızdaki masaya koyuyor.

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yüzümdeki bir şey sıkıntımı gösteriyor olmalı ki bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor, kaşları aşağıya doğru eğilerek 'İyi şanslar' der gibi bakıyor.

Masaya üç bardak koyuyor ve her birimize birer bardak doldurmadan önce şişenin mantarını açıyor. Sonra gözden kayboluyor, geri çekilen figürü kaybolan bir cankurtaran halatı gibi.

"Sienna." Başımı geriye atıyorum, bakışlarım kadehini kaldıran Marcello'nun bakışlarıyla buluşuyor.

Kadehini kaldırmış olan Damon'a bakıyorum, gözleri her hareketimi değerlendiriyor.

Kadehimi yavaşça kaldırıyorum ve tekrar Marcello'ya bakıyorum, onun kadehi benimkiyle tokuşmaya hazırlanıyor.

"Neyi kutluyoruz?" Bardağım havada asılı dururken soruyorum.

Sorum yaşlı adamın yüzüne bir gülümseme getiriyor.

"Burada işe başlamanı kutluyoruz. Ve asla gerçekleşeceğini düşünmediğim bir şeyin başlangıcını." Son sözleri söylerken gözleri Damon'ın kollarıyla buluşuyor. Benim bilmediğim bir anlam. Herhangi bir etkinin tek göstergesi, kadehini benimkiyle tokuşturmadan önce Damon'ın çenesinin hafifçe seğirmesi.

Bir yudum aldığımda şampanya köpükleri dudağımda patlıyor. Tadı bu dünyanın o kadar dışında ki gülümsüyorum.

"Beğendin mi?" Marcello bardağımı ağzına kadar doldurarak soruyor.

"Evet, teşekkür ederim. Bu çökmekte olan bir şey."

"Yozlaşmış, değil mi?" Marcello sandalyesinde arkasına yaslanırken gülümseyerek Damon'a bakıyor. Sanki benim dahil olmadığım bir sırları varmış gibi.

"Biliyor musun, Maria'mla tanıştığımda senin yaşlarındaydı. Masum ve tatlıydı. Bana onu hatırlatıyorsun." Marcello burada çalışmaya başladığından beri yüzünde gördüğüm ilk büyük ve samimi gülümsemeyi gösteriyor. Ama aynı zamanda tanıdığım acı tatlı bir belirti de var. James hakkında da aynı şekilde konuşuyorum.

"Eminim onu çok severdim. Birlikte çocuğunuz oldu mu?" Marcello şaşırmış görünüyor ama hemen toparlanıyor, sandalyesinde daha da geriye yaslanıyor, büyük bir puro çıkarıyor ve konuşurken ucunu kesip yakmaya devam ediyor. Bu hareket o kadar pratik ki, bir duman havayı doldurmadan önce her şey çabucak gerçekleşiyor.

"Denedik ama üçüncü düşükten sonra bıraktık. İkinci eşim Lucy'den bir oğlum var. Alessandro. Gelecek hafta iş seyahatinden döndüğünde onunla tanışacaksınız." İkinci eşinin adını ilk eşinkiyle karşılaştırarak söylemesi bana ilk eşinin onun büyük aşkı olduğunu düşündürdü.

Bu beni hem üzen hem de mutlu eden bir şeydi. Suçluluk duygusu umutla savaşıyordu. James'in büyük aşkım olmasından memnundum ama tek aşkım olabilir miydi?

Konuşma, Damon'ın ara sıra homurdanması dışında çok az katkıyla devam ediyor. Ancak bu, onun bu duruma katkısını azaltmıyor. Sessizce arka planda kaybolan bir duvar çiçeğinin aksine, Damon'ın sadece birkaç santim ötedeki varlığı tamamen sağır edici.

Beni tüketiyor. Alkol vücudumda gezinirken ona bu kadar uzun süre yakın olmak bir mum gibi hissettiriyor olmalı. Ben mumum, o ise alev. O da fitil sonunda bittiğinde ortaya çıkan karanlık.

Koltuğundaki her kayma. Elinin her hareketi. Her yüz ifadesi. Kendime engel olamıyorum. Bağımlıyım.

"Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" Parmağım Marcello'dan Damon'a işaret ediyor, gözlerim de aynı yolu izliyor. Alkol beni cesurlaştırdı ve Marcello'nun Damon'ın gizemiyle ilgili iyi bir bilgi kaynağı olabileceğini düşündüm.

"Çok uzun zaman oldu. On beş yıl önce, o bir erkek şovmenken tanıştık. Bugünkü haline gelmeden önce." Marcello'nun sözleri karşısında yaşadığım şoka engel olamıyorum, Damon'ı sahnede hayal ederken ağzımdan bir 'oh' çıkıyor. Baba Damon.

Damon'ın kıyafetlerini parça parça çıkardığı görüntüler zihnimde dolaşırken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve içime bir zonklama yerleşiyor. Kirli

Aklını başına topla, diye azarlıyorum, konuşmanın dışına çıktığımı ve az önce söylenenleri kaçırdığımı fark ediyorum.

Marcello'nun telefonu çalıyor ve ayağa kalkıp karşı taraftakine beklemesini söylemeden önce cevap veriyor.

"Anlaştık o zaman. Gelecek hafta görüşürüz. Damon sana detayları anlatacak." Dönüp giderken neyi protesto ettiğimi bile bilmesem de istesem de itiraz edemiyorum.

Kahretsin. Gavin'in açık tuttuğu kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar gözlerim Marcello'nun geri çekilen formuna kilitli kalıyor. Damon'a baktığımda gerginlik iyice artıyor, onun rahatlamış hali beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum, elim bardağı öyle sıkı kavıyor ki kırmadığıma şaşırıyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor, bardak dudaklarımdan ayrılırken dudaklarıma dalıyor ve fazlalıkları yakalamak için dışarı fırlayan dilimi izliyor.

Beni sessizce incelemesi beni tedirgin ediyor ve sandalyemde kayıyorum, bu adamın yanında sürekli varmış gibi görünen ağrıyı durdurmak için kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Hava az ve biraz başım dönmeye başlıyor. Kitaplarda okuduğum o 'baş döndürücü' his tam olarak buydu.

"Eğleniyor musun Sienna?" Adımı söyleme şekli, sesinin alçak ve şehvetli oluşu beni gözle görülür bir şekilde ürpertiyor, kaşları hafifçe yukarı kalkarak fark ettiğini belli ediyor. Kendimi bir heykel olmaya zorlayarak kaskatı kesiliyorum. Hiçbir şeyi ele vermeyen bir heykel.

"Evet?" Nasıl bir yanıt aradığından emin olmadan cevap veriyorum.

"Fazla içmiyorsun. Çakırkeyifsin. Ben yokken alkol alma." Bu bir ifade. Nedense beni güldüren bir ifade.

Kim olduğunu sanıyordu ki? Ve o yokken ne yaptığımı onu neden ilgilendiriyordu? Aramızda sadece birkaç yaş olduğunu tahmin ediyorum ve ben onun kızı değildim. İsteyeceğim son şey beni aileden biri olarak görmesiydi. Başını yana eğip kaşlarını kaldırarak kabul etmemi beklerken tam da bunu düşünüyordum.

"Evet, efendim, Damon Baba." Kelimeler aramızdaki boşluğa düşerken ona en iyi selamımı veriyorum.

Her şey o kadar hızlı geliyor ki ne bir şey fark edebiliyorum ne de tepki verebiliyorum. Gözlerim onun takım elbise ceketinin siyah kumaşına takılıyor, ceketin arkası inanmadığım şeyi doğruluyor. Omzuna asılmıştım.

Uzun bacakları mesafeyi tüketiyor ve yüzüm utançtan alev alev yanıyor. İnsan gruplarının ve muhtemelen personelin yanından geçerken nefes sesleri duyuluyor. Gittiğimiz yön belli. Yasaklı bölüme gidiyoruz, muhtemelen onun ofisine.

Boş ver onu. Yan tarafa bakıyorum, o devam ederken ofis kapısı yanımızdan geçiyor, sadece buraya başladığımdan beri merakımı uyandıran yedi kapıdan birinin önünde durmak için.

Bir numaralı kapı.

Bölüm 7

Gölge

Kapı arkamızda tıkırdayarak kapanıyor ve Sienna'yı ayağa kaldırıyorum, yüzü utanç ve heyecandan kıpkırmızı.

Yemin ederim, bu kadın benim sonum olacak. Sikim granit gibi sert ve en sevdiğim takım elbisemin fermuarını mahvetmek üzere.

Fiziksel olarak daha fazla sertleşmemesi gerekirdi, ama bu sözler ağzından çıktığında, aletim sahibine cevap verdi ve daha da şişti.

Evet, efendim, Damon Baba.

Hayatımda yaşadığım en rahatsız ereksiyondu, ki bu çok şey söylüyor. Gökkuşağımla tanıştığımdan beri sikim sürekli hazır durumda. Eğer bir şey olmazsa, aptalca bir şey yapacağımı biliyordum.

Örnek olarak.

Burada bir numaralı odadaydık, yedi oda arasında en çekingen olanıydı ama yine de onun için şok edici olduğuna şüphe yoktu. Duvardaki oyuncak dizisi ve yan tarafındaki bank, çoğu insanın hayatında sıradan bir özellik değildir, sıradanlık tarafından gizlenmiştir.

Sienna önce bana, sonra da etrafındakilere şaşkınlıkla bakarken, ben de onu duvara yaslayıp kendini kaybedene kadar sıkme arzumu bastırmaya çalışıyorum.

Benden önceki varlığını bile hatırlayamıyor. Onu yok etmek ve sonra etrafımda tekrar bir araya getirmek.

Ayrılmaz.

Aldığı her nefesin benim nefesim, kalbinin her atışının benimki olduğu yerde. Benim için.

Onu tüketen tek şey ben olana kadar. Böylece nasıl bir his olduğunu hissedebilecek. Böylece benim tatlı işkencemi yaşayabilir.

Bu senaryoda efendi olmaya alışmışım ama bunun yerine kendimi masum yeşil gözlerin ve ateşli kızıl saçların kölesi olarak buldum.

Sınır tanımayan cinsel zevk kelimesiyle ilk tanışmasını bu şekilde görmemiş olsam da, bu kelimeler ağzından çıktığı anda oyun bitmişti.

Evet, efendim, Damon Baba.

Psikolojik olarak her gün bu kapılardan geçmesinin onu bu ana hazırladığını biliyordum. Bana bunları hiç sormadı, ama bakışlarının oyalanma şekli bana bilmem gereken her şeyi anlattı - özellikle de geçen hafta gece geç saatlerde yaptığım takip seanslarımdan birinde keşfettiklerimle eşleştirildiğinde.

Kama Sutra'nın kopyasını bulduğumda şaşırmadım bile. En sevdiği pozisyonları işaretleyen yeşil ve kırmızı post-itler beni hoş bir şekilde gülümsetti.

Benim küçük ışığımın içinde biraz karanlık vardı. Ona iki at kuyruğunu çıkarmasını söylediğimde beni sorgulamasına neden olan bir merak. Aletimi boğazına sokarken bunu kendim yapmam için neredeyse yalvarıyordu.

Gözlerindeki arzuyu o zamandan beri her gün görebiliyordum. Araba yolculuklarımızı gergin ve rahatsız hale getirdi. Yine de bizi bu duruma zorlamaya devam ettim. Duramıyordum. Bunu daha yavaş yapmak, onu karanlığa alıştırmak istiyordum. Ama o bugün beni sınırlarımın ötesine itti.

Kendimi kaybettim ve olay çıkmasına neden oldum. Bir tanesini daha sonra temizlemem gerekecekti.

"Damon?" Beş harf. Dilinden dökülen ve tasmamı çekerek bana kime ait olduğumu hatırlatan beş harf. O söyleyene kadar bana hiç uymayan bir isim.

Sesi yumuşak ve emin değil ama yine de VIP bölümündeki tüm erkeklerin her kelimesine asıldığı o boğucu alt tonu taşıyor. Bu beni delirtiyordu.

"Pantolonunu çıkar. Şimdi." Sözlerim karşısında titriyor, ağzını kapatmadan önce bir nefes alıyor.

Bunu istiyordu. Bunu bekliyordu.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde, nazikçe pantolonunun düğmesine uzanıyor. İşte benim kızım. Onunla gurur duyuyorum. Sonunda benden ne istediğini soracaktı.

"Güvenli kelimen gökkuşağı. Söyle." Pantolonunun fermuarını indirdi ve yere bıraktı, seçtiğim güvenli kelime onun için mükemmeldi.

"Gökkuşağı," diye tekrarlıyor sessizce, siyah topuklu ayaklarını pantolondan çıkarıp öne doğru adım atıyor. Siyah iş üstlüğü sadece külotunu örtüyor - kırmızı olanları. Kışının yakında alacağı renk gibi.

Gözlerim bacaklarında geziniyor, açıkta kalan etlerini yalayıp yutuyor.

Kıvranıyor ve kalçalarını sıkarak ağrısını dindirmeye çalışıyor. "Arkayı dön." İtaat ediyor ve ben duvara doğru yürürken bekliyor.

Bugünkü esaret seçimimi seçiyorum. Kelepçe.

"Şu anda bana güveniyor musun Sienna?" Bana güvenmesini hiç beklememeliydim. Ama en azından şimdi ve burada bana güvenmesini istiyordum. Onu güvende tutacağıma güvenmesini.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap verdi. Açık ve net.

"Eller arkaya." Ellerini arkasına koyarken hafifçe titriyor ve metal bileklerine değdiğinde tüm teninde tüyler diken diken oluyor.

Bunun hayalini kurmuştum. Ona bu şekilde sahip olmayı. Hiçbir şey gerçeğe kıyaslanamaz. Eroin almak gibi bir şey. Onunla kafam güzel. Bağımlıyım. Bitmeden önce bile daha fazlasını arzuluyorum.

Onun uyarılma kokusu beni lanet bir rahim gibi sarıyor. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

Nefes alış veriş hızı, adrenalinin etkisiyle göğüsleri inip kalkıyor.

"Bankın önünde dur. Ortada." Birkaç adım atıyor ve söylenen yerde duruyor, ne olacağı hakkında hiçbir fikri olmasa da vücudu beklentiyle titriyor.

Arkasında duruyorum ve sırtına yaslanıyorum, göğsüm onu öne doğru bastırıyor, böylece doksan derecelik bir açıyla eğiliyor.

"Bana daha önce ne dedin?" Sol yanağı bankın üzerinde duruyor, at kuyruğu siyah derinin üzerine yayılmış. Kırmızı ve siyah. En sevdiğim kombinasyon. Dudaklarım kulağına değiyor ve inliyor, sesi o kadar mükemmel ki zil sesim, lanet olası alarmım, hatta arabamın geri vites göstergesi bile olsun istiyorum.

"Efendim?" Sesi nefes nefese ve göz kapakları ağır, şehvet içinden akıyor ve onu uçmuş gibi hissettiriyor.

"O değil," diyorum kulak memesini yalayarak ve bana doğru eğilmesine neden olarak. "Damon Baba," diye inliyor ben sikimi kışına sürttüğümde. İstiyorum ki

Onun beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmek için. Ne kadar güçlü olduğunu. "Güvenli kelimeni unutma Sienna. Çok fazla gelirse duracağım."

Geri çekiliyorum, hafızama sonsuza dek kazınmış güzel manzaraya bakıyorum.

Elim kalçasının arkasındaki deriyle buluştuğunda titriyor. Pürüzsüz olacağını biliyordum ama lanet olsun, teni ipek gibi.

Elim kışının kıvrımını takip ediyor ve avucuma mükemmel bir şekilde uyacak şekilde şekillendirildiğini doğruluyor. Hiçbir şey elimde bu kadar doğru hissettirmemişti. Bir eldiven bile bu kusursuz bağlantıyla kıyaslanamazdı.

Külotu sırlıklam olmuştu ve elimi o bölgenin üzerinde gezdirerek başparmağımın dudaklarını sıyrmasına izin verdim. Tepki olarak sarsıldı.

"Damon, lütfen." İniltisi o kadar çaresiz ki kıkırdıyorum, yana çekilip kışını bir kez daha okşuyorum. Lekesiz teninde tüyler diken diken oluyor ve amcığı arzuladığı serbestliği vermem için ağlıyor.

Etli tümseklerine attığım ilk tokatta nefesi kesiliyor, acı ve zevkin karışımı kafasını karıştırıyor. Kaşlarının çatılışından bunu anlayabiliyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bu duygular onun için yeni ve ben de bu duyguların onun muhteşem yüzünde nasıl oynandığını görebilecek kadar ayrıcalıklıyım.

Bunun onu neden tahrik ettiğini, kendisinde bir sorun olup olmadığını merak ediyor.

Kışını bir öncekinden biraz daha sert bir şekilde tekrar tokatlamadan önce hafifçe kırmızı eti ovuyorum. Derin bir nefes alıyor ve başını diğer tarafa çeviriyor, gözleri kendinden geçmiş bir şekilde kapalı.

Beşinci tokatta kışı kıpkırmızı olmuş, külotu sırlıklam olmuş ve aldığı zevk bacağından aşağı akmıştır. İnlemeleri odayı dolduruyor, sesi o kadar erotik ve muhtaç ki şimdiden boşalmamış olmam bir mucize.

"Lütfen Damon, ihtiyacım var..." diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ sıkıca kapalı.

Tekrar üzerine eğildim, sikimi ham kışına sürüyorum ve inlemesini sağlıyorum.

"Neye ihtiyacın var, küçük gökkuşağı?" Kulağına fısıldıyorum, elim boğazında dolaşırken kulak memesini ısıyorum, hafifçe sıkıyorum.

"Boşalmam lazım, lütfen." Yalvarıyor. Küçük ışığım serbest kalmak için bana yalvarıyor. Kızım ne isterse, onu alır.

Hâlâ üzerine eğilmişken, külotunu yana yırtıyorum ve iki parmağımı dar, sırlıklam amına sokuyorum, orgazm anında onu parçalıyor. Onu parçalara ayırıyor.

Kasları parmaklarımı sağıyor ve vücudu titriyor, orgazmının ardından titrerken adım dudaklarında ölüyor. Ben parçaları toplayıp onu etrafımda tekrar bir araya getirirken paramparça oluyor.

Parmaklarımı yavaşça çıkarıp ağzıma götürüyorum. Tadı. Her gün içmem gereken şey bu. Dünyanın en nadir viski şişelerinden biri olan Yamazaki 55, Sienna'mın tadının yanında sönük kalıyor.

Daha lezzetli ve sarhoş edici, dilimin üzerinde buz gibi oturuyor ve çok çabuk eriyor. Tadının yavaş yavaş kaybolması beni sinirlendiriyor ve aynı parmaklarımı yarığından geçirip tadını uzatmak için tekrar ağzıma sokuyorum.

Onu kucaklayıp temizlemek kolay olurdu ama Sienna tükenmiş durumda. Nefes alış veriş yavaş yavaş normale dönüyor.

Ellerini yerinde tutan kelepçeleri yavaşça çıkarıyorum ve yana atıyorum. Bileklerine masaj yaptığımda inliyor, kelepçeler yarına kadar solacak küçük kırmızı izler bırakıyor.

"Kal," diye emrediyorum, aloe vera jeli şişesini almak için kapının yanındaki rafa doğru ilerliyorum.

Sıvı elimde oda sıcaklığına kadar soğuduktan sonra nazikçe kızarmış kıkına sürüyorum. Yarına kadar iyi olacaktı. Olabileceklere kıyasla bu çok hafifti.

Ama Sienna neyi sevdiğini bilmiyordu, bu yüzden yavaş başlamam gerekiyordu.

Onu çevirip kucağıma aldım ve kollarımın arasına aldım. Bir esnemeyi bastırdı ve sonra gülümsedi, yüzü kızarmış ve güzeldi.

Kapıları açmak için bir ekip gibi çalışarak odadan çıktık ve onu ofisimin banyosuna taşıdım.

"Ayakta durabilir misin?" Onaylarcasına başını sallıyor ve ben de onu lavabonun yanına yerleştiriyorum.

Bir bezi ılık suyla ıslattığımda "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Seni temizlemek." Sözlerime şaşırdı ve daha da çok Eğilip bacağını dizime koyduğumda şaşırdı.

Eğer öne doğru eğilseydim, cennete sokulabilirdim.

Onun yerine, bezi kalçasından yukarı doğru sürüp onu siliyorum. İşlemi diğer tarafta da tekrarlıyorum. Gerçi işim bittiğinde Sienna bana onu birinci odaya geri götürmemi ister gibi bakıyor.

"Gel. Senin için ev zamanı," diye ciyaklıyor onu tekrar kaldırdığımda, hassas poposuna dokunmamaya dikkat ederek.

"Yürüyeblirim." Utangaç bir şekilde gülümsüyor, ben onu ofisinden çıkarıp koridora taşırken ellerini kucağına koyuyor.

Ben nereye gittiğimize bakarken, o da bana bakıyor.

Bir kuyruklu yıldız atmosferini yararak gökyüzünü meteor yağmuruna tuttuğunda Dünya böyle hissediyor olmalı. Sanki gözlerinin tenime değdiğini fiziksel olarak hissedebiliyorum.

Eve dönüş yolumuz kısa olsa da Sienna'nın uykuya dalması için yeterli bir süre. Onu arabadan indirdiğimde ya da yatağına yatırdığımda neredeyse hiç uyanmıyor.

Burada kalmayı, hatta onunla birlikte yatağı girmeyi çok isterdim ama yapmam gereken işler vardı.

Daha önce durduğumuzda dolaptan aldığım bıçağı çekerek arka kapıdan çıktım.

Sienna'nın evinin önündeki çalılıkta duran adam neye uğradığını şaşırdı. Bıçak göğsüne saplandığında çığlığını bastırıyorum. Ölümcül değil. Ona canlı ihtiyacım vardı. Böyle bir amatörü kimin gönderdiğini bilmem gerekiyordu.

Genellikle en tehlikeli olanlar onlardı. Beceriksizlikleri düşünmeden ateş etmelerine ya da gökkuşağı gibi yanlış kişiyi öldürmelerine neden oluyordu.

Daha iyi bir mesafe bırakmalıydı. Daha dikkat çekmemeliydi.

Kulüpten çıkar çıkmaz onu gördüm. Onu Sienna'nın evine götürmek istemesem de, onu gönderen her kimse muhtemelen Sienna'nın nerede kaldığını zaten biliyordu. Benim için ne ifade ettiğini biliyordu.

Onu kamyonetime sürükledim ve koltuğı bulaşan kana kaşlarımı çatarak arkaya attım. Bir araba daha mahvoldu. Plastik koltuk kılıflarına falan yatırım yapmalıyım.

Sokağı tararken cep telefonumu çıkardım ve güvenebileceğim birkaç kişiden birini aradım.

"Şeytanın kendisinden bir arama. Bu şaşırtıcı." Sam ve ben erkek striptizci günlerime kadar geri gideriz.

"Benim için bazı değerli kargolara göz kulak olması için en iyilerinden birini göndermeni istiyorum." Direkt konuya girdim. Arabamın arkasındaki adam yakında uyanacaktı ve o uyanmadan önce onu depoya götürmem gerekiyordu.

"Ne kadar değerli?" Sam'in sesi ciddiydi, önceki tüm mizah anlayışı gitmişti.

"İşin içinde olduklarına dair bir fısıltı kulağıma ulaşırsa herkesin değer verdiği her şeyi yok ederim. Kimsenin canı bağışlanmayacak. Onun saçının teline dokunulduğunda ortaya çıkaracaklarımın yanında cehennem bir tatil yeri gibi kalır."

Sam "Anlıyorum" demeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Adres?" Sorusu cep telefonuna gönderilen bir pin konumuyla yanıtlanıyor, onaylamasını beklerken sinirim yükseliyor.

"En iyilerimden biri, Bob, on dakika uzaklıkta."

"Beş dakika olsun." Telefonu kapatıyorum ve tam beş dakika sonra bir araç yolun karşısına yanaşıyor.

Araçtan inen adam o kadar sıradan biri ki, sokakta görseniz muhtemelen ikinci kez bakmazsınız bile. Genellikle en tehlikelisi.

Yaşlı komşuya ait olan yandaki evin yan tarafındaki karanlığın içinde kaybolmadan önce beni onaylarcasına başıyla onaylıyor.

Sam'in bana en iyisini göndereceğine güvenmişim. Sienna'nın evine son bir kez baktıktan sonra oradan ayrıldım. Arabamdaki kan kokusu bana yarın onun yaşam düzeninin değişeceğini hatırlattı. Nerede yaşadığını biliyorlarsa, güvende değildi.

Güvende olabileceği tek bir yer vardı. Benim yanımda.

Bölüm 8

Işık

"Ne demek hemen taşınmalıyım?" Bu soruyu sorarken nasıl görüldüğümü biliyorum. İnanılmaz. Şaşkın.

Belli ki Ralph özür dilercesine bana bakıyor, kahve fincanı dudaklarında, yavaşça indirmeden önce. Yüzü buruşuyor, söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını ima ediyor. Sözleri bu kuşkuyu pekiştirirken midem bulanıyor.

"Özür dilerim Sienna. Birisi evi satın almak için bana ulaştı. Reddedemeyeceğim bir teklifti. Lisa'nın üniversite harcı birkaç ay sonra başlayacakken olmaz. Bunu karşılayacak parayı bulmakta zorlandığımı biliyorsun. Bu teklif nakit ve önümüzdeki iki yıl ve daha fazlası için ücretini karşılıyor. Evin değerinin iki katı. Hayır diyemezdim."

Nutkum tutuldu. Ralph on dakika önce kapımı çaldığında, aramızda geçmesini beklediğim son konuşma buydu.

James ve ben burayı beş yıl önce bulduk. Beş yıllık anılar. İyi ve kötü. James hastalandığında satın almak için kendi evimizi arıyorduk. Bu plan kalıcı

olarak durdu ve Ralph'ten kiralamaya devam ettik. James vefat ettiğinde, kaybettiğim her şey için bu hastalıklı mabette kalarak kendime işkence ettim.

Ama zamanla daha kolay oldu. Taşındığım ve hayatımın aşkıyla paylaştığım bir ev olsa da, aynı zamanda yalnız uyumayı, alışkın olduğum tek şey geceleri sessizliği takdir etmeyi öğrendiğim yerd

Horlamadan önce duymayı ve banyo musluğundaki soyulmuş yıkayıcıyı nasıl tamir edeceğimi çünkü bunu yapacak başka kimse yoktu.

James olmadan nasıl kendim olacağımı öğrendiğim yerd.

Ve şimdi bana hemen taşınmam gerektiği söyleniyordu. Eğer Ralph kötü bir adam olsaydı, topuklarımı yere vurup bunun haksızlık olduğunu söylemek daha kolay olurdu. Ama onun evine gittim, onunla ve ailesiyle yemek yedim. Lisa bana Sienna Teyze derdi, Tanrı aşkına.

"Keşke her şey farklı olsaydı, ama yeni alıcı mülkün derhal boşaltılması konusunda ısrarcı oldu," Ralph tekrar konuşmadan önce duraksıyor. "Size yarın sabaha kadar süre verdi."

"Şaka yapıyorsun!" Duvardaki saate bakarken yüzümdeki kan çekiliyor.

Damon dün gece beni geç saatte eve getirdikten sonra uyudum. Benim için alışılmışın dışındaydı. Bunu dün gece yaşadığım alışılmadık cinsel deneyime bağlıyorum. Bunu düşünmek bile kıcımda el izine benzeyen hafif kırmızı bir iz kalmasına neden oluyor.

"Saat öğleden sonra bir oldu. Koca bir evi, tüm hayatımı birkaç saat içinde nasıl toparlayacağım? Ve bu gece çalışmak zorundayım, Ralph. Bu imkânsız."

Akmaya başladığını fark etmediğim gözyaşları düşmeye fırsat bulamadan ya da Ralph bir özür daha dilemeden önce ön kapı çaldı ve ikimizin de bakışları oraya yöneldi.

Kimseyi beklemiyordum. Ama sonra Ralph'ı da beklemiyordum ve bak bugün nasıl oldu. İsteksizce ayağa kalktım.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtarak kapıya gitmeden önce kendimi toparlamaya çalıştım.

Ancak onu açtığımda midemdeki yaratıkların altında bir ateş yanıyor, Ralph'la konuşmamdan kaynaklanan gerginlik başka bir şeye dönüşüyor. Kısaca.

"Damon, burada ne yapıyorsun?" Sanki o bir serapmış da bu hareketle yok olacaktı gibi iki kez göz kırpyorum.

Öyle bir şansım yoktu. Yine de göz kırpmanın Damon gibi yenilmez bir muamma karşısında hiç şansı yok. Eminim körler bile kendi görüşlerinin ait olduğu karanlıktan yapılmış bu adamı görebilir.

Orada durmaya devam ediyor. Takım elbisesiyle. Dün gecedan farklı ama yine de bayıltıcı.

Yan tarafa baktığımda, verandasının korkuluğunda duran yan komşumuz yaşlı Bayan Bree'yi görüyorum. Gözleri sanki onu alıp götürmeye gelen Azrail'in ta kendisiymiş gibi Damon'a dikilmiş. Nihayet. Sanırım kocası öldüğünden beri bunun için dua ediyordu.

"Bunları bırakmışsın." Bana iş pantolonumu ve kulüpteki dolabımdan aldığım çantamı uzatıyor; suç mahallinde bıraktığım her şeyi.

En başta neden eşyalarımı iade etmesi gerektiğini düşünürken şiddetle kızarıyorum.

"Teşekkür ederim. Onları daha sonra da alabilirdim."

"Pek sayılmaz. Görünüşe göre telefonun durmadan çalışıyor." Damon'ın sesi hiçbir şey ele vermiyor, bu yüzden sinirlenip sinirlenmediğini anlayamıyorum.

"Özür dilerim. Ev sahibim beni arıyordu." Sanki çağrılmış gibi, Ralph kahve fincanı olmadan arkamda beliriyor.

"Gerçekten üzgünüm Sienna, ama gitmem gerek. Lisa'yı balo elbisesi seçmeye götürmem gerekiyor," diyor Ralph ve Damon'ın yanından geçerken ona şüpheyle bakıyor.

"Bu durum için gerçekten üzgünüm. Yardıma ihtiyacın olursa beni sonra ara." Veda etmeye fırsatım bile olmuyor, sanki evi yanıyormuş gibi geri çekiliyor.

Keşke öyle olsaydı. Bu düşünceden anında pişmanlık duyuyorum ve karmanın intikam için gelmemesi için dua ediyorum.

"Sorun ne?" Damon'ın sorusu, sıkılmış gibi görünen ses tonuyla tezat oluşturuyor.

"Hiçbir şey," diyorum sessizce, dün gece olanların kanıtlarını ön kapının yanındaki yan masaya koymak için arkamı dönerken.

İmkânsız nasıl başaracağıma dair düşünceler su yüzüne çıkıyor ve Damon'ın uyandırdığı arzuyu girintilere sürgün ediyor.

Kutular. Kutulara ihtiyacım var. Ve bant. Ve cam eşyalar için kağıt ambalaj. Balonlu naylon daha iyi olurdu. Büyük eşyaları nasıl taşıyacaktım? Her şeyi nereye taşıyacaktım? Hemen bir yer bulmalıyım. Peki ya bitkilerim?

Gözlerim gizemli adamım sayesinde oturma odasına dağılmış rengarenk saksı bitkilerine kaydı. Gizemli adamım. Ona ne olacaktı? Hâlâ buraya notlar bırakıyor muydu? Başka birinin okuyacağı notlar. Benim için notlar. Bu sabahki gibi.

Benim küçük ayçiçeğim, karanlıkta açan, senin zehrin, tedavisi olmayan bir bağımlılık x

Anlamadığım bir çiçek referansı daha. Ralph beni böldüğünde ay çiçeklerine bakmakla meşguldüm. İnternetin bu notun ne anlama geldiğine ışık tutacağını umuyordum. Biraz ışık tut! Çelişkiye neredeyse gülecektim.

"Eğer bana bir daha yalan söylersen, cezan dün geceden daha ağır olacak. Sorun nedir?" Damon bir adım öne çıktı ve sorusunu tekrar sorarken tam arkamda duruyor.

"Bu gece işe gelemem," diye cevap veriyorum ve hızla arkamı dönüyorum. Çok yakınımda duruyor ve biraz mesafe yaratmak için geri adım atarak belimi masaya vuruyorum.

"Ow." Acı çığlığıma eşlik eden irkilmem çok geç bastırılıyor, Damon'ın gözleri her şeyi fark ediyor.

"Isırmadığımı söyledim ama bu yalan olur. İçeri gir ve bana neler olduğunu anlat." Ben arkasından şaşkın şaşkın bakarken, o davet beklemeden yanımdan geçip gitti.

Bu gün bir filmden fırlamış gibiydi.

Ağzımı kapatarak kapıyı arkasından kapattım ve Damon'ın en iyi yatırımlarımdan biri olan süzgeçten bir fincan kahve aldığı mutfığa doğru ilerledim.

"Peki, bu gece için... Talia ile yer değiştirebilir miyim?"

"Olur. Neden? Sorun ne?" Damon tezgâhıma yaslanmış, gözlerim her hareketini takip ederken rahatça kahvesini yudumluyor. Her yere uyum sağlamayı nasıl başarıyor? Yakında eski sevgilim olacak tuhaf mutfığımda bile, James'in nefret ettiği ve bir kartalın bir sonraki yemeğine baktığı gibi bana bakan adamla büyük bir tezat oluşturan parlak renkli fayanslara karşı.

Yalan mı söylemeliyim yoksa ona gerçeği mi anlatmalıyım? Yalan söylemek bana bir şaplak attırabilir, ki bu da tüylerimi diken diken eder, ama mevcut durumda bana yardımcı olmaz. İç çekerek en az seksi olan seçeneğe, yani gerçeğe başvuruyorum.

"Ralph." Sanki bu Ralph'in kim olduğunu açıklamaya yardımcı olacakmış gibi ön kapıyı işaret ediyorum. "Ralph bana yarın sabaha kadar toplanıp gitmem gerektiğini söyledi, yani işte olursam bunu yapamam."

Damon bana bakıyor, ben de başka ne yapacağımı bilemeden gülümsüyorum. Birbirimize bakarak o kadar uzun süre duruyoruz ki, gülümsememi tutmaktan yanaklarım ağrımaya başlıyor.

Tüm bu süre boyunca Damon eğiliyor, yudumluyor, eğiliyor ve karanlık bakışları yüzüme yapışıp kalıyor.

Sonra, yavaşça, eli ceketinin cebinde kayboluyor ve telefonuyla yeniden ortaya çıkıyor. Telefona bakmadan bir numara çeviriyor, telefonu yavaşça kulağına götürüyor, gözleri hala benimkilerle kilitli.

Hareketler yavaş ve tembel olsa da, bir panterin uzanışını izlemek gibi - dinlenirken bile ölümcül.

Karşı taraftan biri cevap veriyor ama ne dediğini duyamıyorum. "İki."

Duraklama.

"Sekiz." Duraklama.

"138 Teras Manzarası."

Duraklat. "Bugün."

Konuşma bitmiştir.

"Bu işi hallettiğimize göre, gitmemiz gereken bir yer var. Hazır mısınız?"

Yüzümdeki gülümseme düştü, yere düştü ve paramparça oldu. "Az önce ne oldu?" Kafam çok karıştı, onun arkasından bir

ben cevap beklerken.

Ön kapıya geliyor, çantamı bana veriyor ve sonra ön kapıyı açıyor.

Ren'in iki nakliye kamyonu mükemmel bir zamanlamayla evin önüne yanaşiyor.

Şoförler araçlardan inip arka kapıyı açıyor ve her birinden üç adam ellerinde kutular, balonlu naylonlar ve sert ifadelerle iniyor.

"Um, neler oluyor?"

"Bu adamlar eşyalarını toplarken bizim de gitmemiz gereken bir yer var." Damon elimi tutup beni ileri doğru çekiyor, şok beni uyumlu hale getiriyor.

Adamlar Damon'ın yanından geçerken başlarını onaylarcasına eğiyorlar, içeride kaybolmalarını izlerken kafam bir lolipopun üzerinde.

Damon bizi arabasına götürüyor, bana yardım etmeden önce cipinin yolcu tarafındaki kapısını açıyor.

"Bekle." Bu tek kelime şaşırtıcı bir şekilde onu durduruyor. Elleri beni içeri kapatmaya hazır bir şekilde kapı çerçevesinin üzerinde duruyor. Boş ifadesi detaylandırmamı bekliyor.

"Her şey çok hızlı oluyor. Neler oluyor? Bütün eşyalarım nereye gidiyor? Ve bu adamlar buraya nasıl bu kadar hızlı geldiler? Şimdi öylece gidemem. Kalacak bir yer bulmalıyım. Peki ya bitkilerim? Onlar benim için özel."

"Kimse bitkilerinize bir şey yapmayacak. Eğer yaparlarsa, bana hesap verirler. Tamam mı?" Yavaşça başımı sallıyorum ama sorularımın geri kalanına cevap vermediğini hatırlıyorum, arabanın kapısını çarparken seslendiğim 'hey' kayboluyor.

O arabaya tırmanırken koltuğumda dönüp ona bakıyorum.

"Peki ya gerisi?" Cevap vermiyor, sadece eğilip emniyet kemerimi çekiyor, varlığı alanımı işgal ediyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

Emniyet kemerini yavaşça göğsüme doğru çekerken gözlerimiz kilitleniyor. Orman ve baharat kokusu burun deliklerime işkence ediyor ve gözlerimin aşağıya dalmasına engel olamıyorum, dudaklarım sert bir çizgiye çekiliyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, randevumuza yetişemeyeceğiz."

Başparmağı alt dudağıma dokunuyor, yavaşça aşağıya çekerek derimi sıyrıyor. Bu kadar seksi olmamalıydı. Ama sadece bu dokunuş bile klitorisimin nabzının atmasına ve vajinamın istemsizce sıkılmasına neden oluyor. Tanrım. Bundan boşalabilir miyim? Gelebilir miyim?

Homurdanıyor ve geri çekiliyor, hava içeri giriyor ve serin nefesi burun deliklerime ve ağızıma doluyor.

Motor çalışıyor ve ben nefes alıp veriyorum, çarpan kalbimin rahatlamasını istiyorum.

Uzaklaşıyor ve ben de iki kamyonetin arkasında gözden kaybolmadan önce yaşadığım eve son bir kez bakıyorum.

"Nerede-"

Sözümü kesti ve bana bir anahtar uzattı.

"Yeni yerin. Kulüpten çok uzakta değil. Tüm giysileriniz, bitkileriniz ve resimleriniz orada olacak. Geri kalan her şey şimdilik bir depoya konulacak."

Anahtarlıktaki anahtar güneşte parlıyor. İki kez göz kırptıyorum ve Damon'a bakıyorum, yüzü ifadesiz. Gözlerim anahtarla buluşuyor. Yine anahtarlık. Bir gökkuşağı. Güvenli kelimemiz.

Şaşkın şaşkın oturuyor, az önce olan her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

"Neden dudağını cezalandırıyorsun?" Anahtarlığı bıraktığımda başım alt dudağımın yan tarafını çiğniyorum. Bana bakmıyor bile. Bunu nasıl yapabiliyor?

"Bunu neden yapıyorsun?" Evet, bu soruyla başlayalım. Milyonlarca sorum var.

"Yaşayacak bir yere ihtiyacın var. Yaşamak için bir yerim var. Mantıklı. Sıradaki." Verdiği cevap tam Damon'a yakışır bir cevap ama yine de kalbim hayal kırıklığıyla çarpıyor.

Hayır, buna çok yakından bakmıyorum, bunun yerine yoluma devam etmeyi tercih ediyorum.

"Kira ne kadar?" Bu kez koyu çikolata gözleri benimkilerle buluşuyor. "Senin paran var. Benim de param var. Mesele para değil. Sıradaki."

Arkamızdan gelen bir yuh sesiyle Damon'ın kaşları, tedirgin olduğunda yaptığı gibi, hafifçe aşağı iniyor. Arabayı kenara çekmeden önce gözleri dikiz aynasına kayıyor, yeşil ışık hiç şüphesiz arkamızdaki sabırsız kişiyi anımızı bozmaya teşvik ediyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sorularıma cevap verdiğini görünce, bu terimi gevşekçe kullanıyorum, devam ediyorum.

"Yvonne'a."

"Yvonne's," diye tekrarlıyorum, koltuğumda ona doğru kayarken gözlerim açılıyor. Burayı duymuştum ama kesinlikle aynı yer değil.

Bir model ve moda tasarımcısı olan Yvonne Myers'ın sahibi olduğu bir franchise butiği, yakın zamanda yeni makyaj markasını piyasaya sürdü ve şu anda kemerinin altında iki Oscar ödülü bulunan ünlü yönetmen Lucas Revald ile ilk film rolü üzerinde çalışıyor.

"Evet. Yvonne'un. Bu gece bir maskeli baloya katılacağız ve senin bir elbiseye ihtiyacın var."

Ben daha detaylandırmasını isteyemeden Yvonne's'un önünde duruyoruz.

Butiğin vitrininde, 2015'te Miss America'da birincilik ve 2016'da Yılın Gülümsemesi ödülleri kazanan gülümsemesiyle Yvonne'un yüzü yer alıyor. Bu küçük başarılarından bahsetmeyi unuttum mu? İçimden kendi kendime söylüyorum. Şu anda sadece kanseri tedavi etmesini bekliyorum.

Damon kapımı açıyor, bana yardım etmek için elini uzatıyor. Daha butiğin girişine bile gelmemiştik ki kapı pat diye açılıyor ve Yvonne'dan başkası çıkmıyor kapıdan.

"Damon!" diye bağıyor. Ciyaklıyor. Ve çok sevimli. Yvonne kollarını onun boynuna atarken, her zamanki duygusuz ifadesini takınan Damon'a bakıyorum.

O da ona sarılmıyor. Bu beni olması gerekenden daha fazla mutlu eden bir şey.

"Peki bu kim?" Yvonne ona baştan çıkarıcı bir şekilde soruyor, onu elinden bırakmadan önce kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkıyor.

Önümde duruyor, Damon kadar uzun değil ama benden uzun. Ben manken değilim.

"Sienna, bu Yvonne. İşte. Tanıştınız."

Yvonne bana öyle bir gülümsüyor ki içim kıpır kıpır oluyor. Gözleri yüzümü okşuyor ve bakışlarımla bir kez daha buluşmadan önce vücudumda geziniyor.

"Mmmmm, o nefis, Damon." Kızarıyorum ve destek için Damon'a bakıyorum.

Nafîle. Ama beni kendine doğru çekiyor ve sonra onun etrafında yürüyor, kahkahası bir kilise çanı gibi onu takip ediyor.

"Sakin ol. Onun için mükemmel bir elbisem var. O ateşli kızıl saçlarını tamamlayacak bir şey."

Butiğe girmeden hemen önce, sanki biri beni izliyormuş gibi ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bu, gizemli adamımdan mektuplar geldiğinde hissettiğim duyguyla aynı değil. Ya da onun beni izlediğini düşündüğümde. Bu his daha karanlık ve başımı çevirip kaynağını bulup bulamayacağımı hızlıca kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

"Ne oldu?" Damon'ın sesi o kadar sert ki, mükemmel elbise hakkında gevezelik eden Yvonne bile konuşmayı bırakıyor. Topuklarının üzerinde dönerek merakla etrafına bakınıyor.

"Önemli bir şey değil. Sadece hissettim... boş ver." Başımı sallıyorum, aşırı tepki verdiğimden eminim.

Damon'ın gözleri arkamdaki alanı tarıyor, bakışları benimkilere dönmeden önce solumdaki noktada kalıyor.

Derinliklerinde bir fırtına kopuyor ama nedenini bilmiyorum. Ve bu sefer, istemiyorum.

Bölüm 9

Gölge

Elim gökkuşağımın boynunda dolaşıyor olmalı, altına işeyen bu pisliğin değil.

Bu seferki, dün gece gönderdiklerine kıyasla bir adım daha yetenekli olsa da, yine de akvaryumdaki fareyi yakalamak gibi bir şey.

Bob onu Yvonne'un arkasındaki sokakta kolayca etkisiz hale getirdi ve *Sin'e* yakın bir yerde sahibi olduğum depoya getirdi. Bir numaralı tutsak Mancio, bir saat öncesine kadar başka bir odada tutuluyordu. Cesedi, polislerin en iyi yaptıkları şeyi yapabilecekleri çete bölgesine atılacaktı. Yanlış insanları suçlayabilecekleri bir yere.

Bu gidişle öfkemi çıkarabileceğim beceriksiz haydutlardan oluşan bir koleksiyonum olacaktı.

Sienna'yı Yvonne'un becerikli ellerine bıraktıktan ve Bob'u da ona göz kulak olması için yanıma aldıktan sonra buraya gelmek üzere oradan ayrıldım. Bay Kızımı Rahatsız Etme'ye duyduğum öfke Sienna'yı şüphelendirmeye başlamıştı.

Şimdi buradayız ve şu anda olması gerektiği gibi güzel yeşil gözlere bakmak yerine, Tom Ford Customs'ıma çiş sıçrarken açıkça kullanmadığı bir organa giden kan akışını keserken kırmızı, şişkin gözlere bakıyorum.

Konuşmaya çalışıyor ama ağzından çıkan tek şey gargaralı, anlaşılmaz bir ses.

Diğer elimdeki bıçak ışıktaki parlarken ucundan kan damlıyor ve sarı vücut sıvılarından oluşan su birikintisine düşüyor.

Bayılacak gibi olduğunda onu yere indiriyorum, ayakları sidik dolu zeminde tutunurken bileklerindeki zincirler onu yerinde tutuyor.

Elini duvara yaslıyorum, dudaklarından hırıltılı bir 'lütfen' çıkarken kelimeleri daha net. Çaresizlik, benekli kırmızı yanaklarından süzülen her gözyaşında yüzüyor.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum."

Bıçağım sağ elinin üçüncü parmağının etini kesiyor, sonra daha fazla güç uygulayıp aşağı doğru itiyorum ve arkadaki duvara çarpına kadar parmak eklemeni kesiyorum. Metalin betonla buluşma sesi boğuluyor.

Yazık, çünkü bu benim en iyi üçüncü sesim. Yakın zamanda Sienna'nın inlemeleri bir numaraya yerleşti ve dudaklarından dökülen ismim ikinci sıraya yerleşti.

Ricardo'nun orta parmağı yerdeki kötü kokulu idrara düşüp zaten orada olan diğer iki parmağa katılırken çığlık odada yankılanıyor. Daha fazla su içmek için bir motivasyon kaynağı varsa, o da buydu.

"Kim olduğumu bilmiyorum!" Öncekiyle aynı yanıt.

"Bana isimsiz bir mesaj attılar ve kızı almamı söylediler. Hepsi bu kadar. Telefonumu kontrol edebilirsin. Bana peşin on bin dolar ödediler ve kızı Crawley'deki bir alışveriş merkezinin otoparkına bıraktığımda bir on bin daha alacağımı söylediler. Hepsi bu kadar. Yemin ederim. Telefonumu kontrol et."

"Kızı yakala," diye tekrarlıyorum, ses tonum ölümcül.

Bu Mancio'nun bana anlattığı hikâyenin aynısıydı. Ki bu hiç mantıklı değildi. Eğer biri beni kazıklamak isteseydi, o zaman farklı nitelikte birini gönderirdi. Bu bana belki de hedefin ben olmadığımı düşündürdü. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmayabilirdi ve her şey Sienna'mla ilgiliydi.

Bu da beni daha da kızdırdı. Neden biri onu almak istesin ki? Ve ne yapmak için?

Kot pantolonunun cebinden telefonunu aldığımda Dwindling Digits inliyor, ekran kilidini açmak için bir parmak izi aradığını gördüğümde kaşlarım çatılıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve sonra telefonda yerdeki sarı ve kırmızı su birikintisine batmış olan sağ işaret parmağına bakıyor.

Bıçağımı alıp ucuyla parmağa sapladıktan sonra sıvıyı çıkarmak için pedi Ricardo'nun gömleğine sildim. Hücresinin kilidi açıldığında

Kesik parmağı birkaç sandığın yanına at.

Saniyeler içinde numara, dünyanın en iyi bilgisayar korsanlarıyla dolu BT departmanında. Bunlardan ikisi MIT'den yeni mezun olmuş, diğer üçü ise siber güvenlikle ilgili suçlardan hapis yatmış kişilerdi.

"Lütfen beni bırakın. Sana istediğini verdim," diye yalvarıyor Ricardo, gözyaşları lekeli yüzünden aşağı akıyor ve burnundan sarkan sümükle karışarak dudaklarına ve çenesine damlıyor.

"Ellerini kızımın üzerine koyacaktın." Ricardo'nun gözleri sözlerimle irileşiyor, bıçağımı göğsünün derinliklerine sapladığımda derinliklerindeki korku yerini şoka bırakıyor, kemiğin metalle buluşurken çıkardığı çıtırtı beni sırtıtmaya itiyor.

Ölümcül değil ama fareleri çekecektir. Acı verici olurdu. Bu, kızıma pençe atmaya cüret eden herkese bir mesajdır.

İronik bir şekilde, böyle bir kemirgen zaten kasaların yakınında atılmış parmağını kemiriyor. Ben yanından geçerken bile dağılmıyor, bu duruma o kadar alışmış ki. Belki de fazla tahmin edilebilir oluyorum, diye düşünüyorum, fareye düşünceli bir şekilde bakarak.

Bu bölümü denetleyen gardiyan bana kapıyı açıyor, başını eğerek selamlıyor.

"İşiniz bittiğinde cesedi atın." Talimatı bir 'evet patron' ve sert bir baş sallaması takip ediyor.

Aradan iki saat geçti ve onların israfına duyduğum kızgınlık ruh halimi daha da bozdu.

Yvonne'un evinde olmalıydım. Sienna kendisine hangi tarzın yakıştığını anlamaya çalışırken onu izliyor olmalıydım.

Ama o bilmiyor. Çünkü üç ay önce olduğu kişi değil. Değişmiş ve bu yeni halini tanımıyor. Aklının bir köşesinde bunu hissedebiliyor ve benim bayıldığım şey bunu anlamaktan korkmaması.

Gökkuşağım bu yeni yansımadan gözlerini kaçırmıyor. Daha da yaklaşıyor, arkasında ne olduğunu keşfetmeye hevesli.

Neyse ki Yvonne'u tanıdığım için Sienna hâlâ elbise deniyor olacaktı.

Ayakkabılarıma bakarak, hızlı bir duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için *Sin*'deki ofisimin önünden geçiyorum. Ve birinci odaya dönmeden önce küçük bir gezi.

Yvonne'un.

Bob ortalıkta görünmüyor ama ben onun buralarda olduğunu biliyorum. Gönderilen aptalların aksine, o gerçekten ne yaptığını biliyor.

Ön kapıdan girdiğimde hemen gerildim. Sienna'yı en son bıraktığım dükkânın ön kısmında kimse yok. Bıçağımın kabzasını kavradığımda kalp atışlarım anında hızlanıyor.

Elbise sıraları arasında gizlice manevra yaparken, dükkânın arka tarafından gelen ses dikkatimi çekiyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Hayatın boyunca sadece bir erkekle yattın ve o da vanilyaydı, öyle mi?" Yvonne'un sesinden tiksinti damlıyor ve ben bıçağımı kınına sokuyorum, vücuduma dolan rahatlama yabancı bir his.

Sadece tek bir erkekle yatma fikri Yvonne'a ne kadar yabancı geliyorsa, o da bu düşünce karşısında öğürür gibi bir ses çıkarıyor.

"Evet ama vanilya derken neyi kastettiğinden emin değilim." Sienna'nın sesi daha geriden geliyor ve sanki kıyafetlerini kafasına geçiriyormuş gibi daha boğuk.

"Eğer bilmiyorsan, kendi soruna kendin cevap vermiş olursun." Yvonne bir takım kırmızı iç çamaşırı alıp perdenin üstünden atarken sesi tamamen şok olmuş gibi çıkıyor.

"Bundan emin misin?" Sienna sesi tizleşerek soruyor. "Şu anda üzerimde olan sütyen ve külotu neden giyemeyeceğimi anlamıyorum."

"Tanrım. Ölü bir balığın seksapelini taşıyorlar. Harika bir vücudun var Sienna. Onu sergilemelisin." Bir elini dudağında gezdirirken Yvonne'un sesindeki arzuyu anlamak mümkün değil; sandalyesinin stratejik konumu, perdedeki yarıktan Sienna'yı görmesini sağlıyor.

"Ama bunu kimse görmeyecek." Sienna'nın sözleri beni öne doğru çekiyor, bu hareket Yvonne'un dikkatini çekiyor.

Yvonne yüksek sesle, "Ben olsam o kadar emin olmazdım," diyor.

Sinsi bir gülümseme ve göz kırpmayla bana yaklaşıyor ve takım elbisemin cebine bir çift kalça yüksekliğinde şeffaf siyah çorap tikiştiriyor.

"Yarım saatin var." Beni Sienna ile yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

"Bu nasıl oluyor?" Sienna'nın sesi öfkeliydi.

Perdeye yaklaşıyorum, yavaşça çekerek açıyorum ve sadece rüyalarımda mümkün olduğunu düşündüğüm bir manzara ortaya çıkıyor.

İnce kırmızı dantel parçalarının içine sığdırılmış günlerce süren kıvrımlar. Gözlerim aynı anda her yerde. Besleniyor. İçime çekiyorum.

Sağ kürek kemiğindeki minik ben. Sırtının alt kısmındaki iki gamzeyi. Cildinin her santimini kaplayan tüylerim diken diken. Kalçasının uyluğuyla birleştiği yerdeki kıvrım. Sol poposunun yanağındaki soluk kırmızı iz elimi kaşındırıyor.

Sienna'nın bakışları aynada benimkilerle buluşuyor, arkasını dönmeden önce ağzından bir nefes çıkıyor.

Elleri havalanırken vücudunu tarıyorum, kendini savunmasız hissettiği kısımlarını örtmeye çalışıyor. Göğüslerini. Tatlı amcığı.

Saniyeler geçiyor ve biz orada dururken dakikalara dönüşüyor, o giydiği setle aynı tonda kızarıırken ben yavaşça onu doyuruyorum. Gözlerinin vücudumda gezinmesini, bana aval aval bakarken kontrolsüz şehvetini, sikimi sertleştirmesini kaçırmıyorum.

Sonunda hareket edip soyunma odasının sağındaki sandalyeye oturuyorum. "Sienna," diye selamlıyorum, cebimden çorapları çıkararak.

"Damon," diye ciyaklıyor Sienna, gözleri perdeye ve ötesine dalıp Yvonne'u arıyor.

"Buraya gel." Sienna'nın bakışları tekrar benimkilere kayıyor; seçeneklerini hesaplarken, durumu değerlendirirken ve hislerini gözden geçirirken zihni hararetle çalışıyor.

Sonunda bir adım ileri atıyor ve ben tam önümdeki yere bakınca bir adım daha atıyor.

"Ayak." Onunla göz temasını kesmeden dizimi sıvazlıyorum.

Önce bacağıma, sonra tekrar bana bakıyor ve yavaşça bacağına kaldırarak ayağını uyluğumun üzerine koyuyor.

Çoraplardan birini, sergileyeceği etle buluşmaya hazır hale gelene kadar başparmaklarımın üzerinde yuvarlıyorum.

Ayağını kaldırıp açıklığa daldırıyor ve ben yavaşça şeffaf malzemeyi ayağından, bileğinden ve baldırından yukarı yuvarlamaya başlıyorum. Parmaklarım ince kumaşın arasından tenini sıyrıyor, nefesi hızlanırken ciğerlerini sıkıyor.

Hafifçe öne doğru eğiliyorum, kumaşı dizinin üzerinden geçirip daha da yukarı kaldırırken ayağı şimdi kalçamın üzerinde duruyor. Çorap bacağına sararken parmaklarım nihayet etiyile buluşuyor.

Elim dış uyluğundan yukarı doğru devam ediyor, yüzüm iç bacağının birkaç santim ötesinde, nefesim teninde geziniyor. Derin derin soluyarak uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum, tatlı amcığını örten elim arzusunun sarhoş edici kokusunu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Jartiyerinin klipsini tutup çoraba takıyorum, elim pürüzsüz teninde gezinirken işlemi diğer tarafta da tekrarlıyorum.

İşim bittiğinde Sienna nefes nefese kalıyor ve bacağı titriyor.

Gözleri kapalı ve eli amını kavırıyor, orta parmağı klitorisine sertçe bastırıyor.

"Arkanı dön ve eğil. Parmaklar ayak parmaklarına değecek." Sienna'nın gözleri açılıyor ve ben onlarda sadece şehvet ve heyecan görüyorum.

Yavaşça dönüyor ve daha da yavaş eğiliyor, eylemin baştan çıkarıcılığı onun açısından bilinçli değil. Bu doğal bir şey. Öğretilmemiş. Zorlanmamış. Çabaya gerek yok.

Muhteşem poposu benimle göz hizasında ve bu ışıktaki, dün gecedan kalan soluk izi net bir şekilde görebiliyorum, parmaklarımın bozulmamış tenindeki ana hatları içimdeki sahiplenme duygusunu okşuyor.

Ona sadece ben bu şekilde dokunabilirdim.

Elim onun sıcak tenine temas ediyor ve tekrar gevşemeden önce öne doğru sarsılıyor.

"Güzel amın ıslak Sienna. Benim için." Islanmış, ince danteli yana doğru çekerek kaygan, parıldayan amını ortaya çıkarıyorum.

"Şu anda bana güveniyor musun?"

"Evet." Şehvetli. Muhtaç. Tereddüt yok.

İyi kız.

Elim cebimdeki küçük kırmızı nesneyi buluyor ve bu gecenin geri kalanını düşündüğümde sırtıyorum. Lanet olası tatlı işkence.

"Ne-" Kırmızı yumurta şeklindeki aleti kıvrımları arasında yuvarlarken Sienna'nın sözleri tatlı bir şekilde ölüyor, işaret parmağımla klitorisini ovarken başparmağım aleti içine sokarak bolca kayganlaştırıyor.

En sevdiğim sesi çıkarıyor, miyavlaması beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Sert küçük yumrusunu sıkıyorum ve sonra geri çekiliyorum, kalkıp g-string'inin malzemesini yerine geri çekiyorum.

Sienna, Yvonne'un yüzü kızarmış ve kafası karışmış bir halde içeri girdiği anda ayağa fırlıyor.

"O zaman seni giydirelim. Fazla vaktimiz yok," diyor Yvonne ve gülerek Sienna ile benim aramda bakıştıktan sonra başını sallayıp soyunma odasının arka tarafındaki elbise sırasına doğru yürüyor.

"Damon, şu şey ne olacak?" Ona boş gözlerle bakıyorum, kasıklarına doğru bakarken gözleri hızla kırpışıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Kahretsin, çok sevimli.

"Koyduğum yerde duruyor. Kumanda yanımda." Ceketimin cebini yokluyorum, gözleri şaşkınlıkla irileşiyor.

"Kumanda mı? Ne kumandası? Neden kumandası var?"

"Sonra göreceksin. Şimdi geç kalmadan giyin." Ve bu sözlerle birlikte, sırtarak uzaklaştım.

köşede kayboluyor.

Neyse ki işlerimin çoğunu telefonumdan halledabiliyorum, yoksa bir saat beklemek işkence olurdu. Sienna'yı giyinmiş olarak görmek için sabırsızlanıyorum, altında ne yattığını biliyorum.

IT departmanımın başındaki Jordan'la konuşmamı tamamlarken arkamdan gelen kadın sesleri dikkatimi dışarıdaki sokaktan sonsuza kadar gözbebeklerime kazınacak bir manzaraya çekiyor.

Sienna bir melek gibi görünüyor. Kara ruhumu yok etmek için göklerden gönderilmiş lanet bir tanrıça.

Kızıl saçları yanlardan örülmüş ve alttan kıvrılmış, sırtından aşağı dökülüyor. Giydiği pileli kırmızı asimetrik elbise çoraplarını ve siyahın vişne kırmızısıyla buluştuğu jartiyerin klipslerini örtüyor. Tek omuzlu görünümü ve dalan yakası sikimin ihtiyaçla seğirmesine neden oluyor ve neredeyse uzaktan kumandayı çekip çıkarmak istiyorum. O da benim kadar heyecanlansın.

Dumanlı gözleri benimkilerle buluşuyor ve elbisesine uygun şarap kırmızısı dudakları, Yvonne'a dönüp her şey için teşekkür etmeden önce bir gülümsemeye dönüşüyor.

Yvonne ona sarılıyor, Sienna'yı sıkarken bana göz kırptıyor, eli Sienna'nın poposunda geziniyor. Yvonne'dan uzaklaşıp bana doğru yürürken Sienna'nın kaşları şaşkınlıkla hafifçe kalkıyor.

"Yenilebilir görünüyorsun amına koyayım." Sienna sözlerime kızarıyor ve sonra gülümseyerek gözlerini vücudumda gezdiriyor.

"Her zamanki gibi Adonis ve Afrodit'in çocuklarının nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyorsun. Neredeyse haksızlık gibi görünüyor." Girişe doğru yürürken yan gözle beni süzüyor, limuzin ön tarafta bizi bekliyor.

"Onlar tanrılar Sienna. Eğer benim yaratıcımı arıyorsan yanlış yöne bakıyorsun."

Sözlerimin şaka olduğunu düşünerek gülüyor.

"Peki, tam olarak nereye gidiyoruz?" Sienna limuzinin arkasına onun yanına yerleştikten sonra bana soruyor.

Cebimden zarif bir davetiye çıkarıp ona uzatıyorum. Kartı daha yakından tutuyor, yüzü şaşkınlıkla buruşuyor.

"Oyuncak mı verilecek? Bir partide neden oyuncak olsun ki?" Bu soruyu sorarken bana bakmıyor. Bunun yerine, sanki aradığı netliği ona verecekmiş gibi davetiyei daha yakından inceliyor.

Vermeyecekti. Hiçbir kelime onu içine girmek üzere olduğumuz şeye hazırlayamazdı ve davetiye özellikle sıradan değildi -zarif ve sade, olayı tamamen küçümsüyordu.

Leydi Chatman'ın partilerine defalarca katıldım ve Yvonne'un dediği gibi hiç de gösterişsiz değillerdi.

"Göreceksiniz. Al bakalım." Sienna ona uzattığım pembe kutuyu alıyor ve beyaz saten fiyonkunu çekiyor.

Saten örtüyü kaldırdığında, karmaşık bir şekilde tasarlanmış siyah bir maske ortaya çıkıyor - benim takacağım ile aynı, sadece daha kadınsı. Belli ki bir çift; çok bilinçli bir seçim.

"Vay canına Damon, bu çok zarif." Sanki kırılmasından korkuyormuş gibi maskeyi nazikçe elinde tutuyor.

"Arkanı dön. Ben bağlayacağım." İtaat etti.

Her iki taraftaki ipleri tutup maskeyi sabitlerken, nefesim açıkta kalan omzuna değecek şekilde ona yaklaşıyorum.

Dudaklarım onun mükemmel etiyle buluştuğunda titriyor ve sonra inliyor.

İki.

Uzaktan kumandanın düğmesine bastığımdaki beklenmedik his onu zıplatıyor.

"Ne-"

Dört.

Parmağım sırtında, omzunun üzerinden geçiyor, köprücük kemiğinin derisini yavaşça sıyrıyor, daha aşağıda, sert zirveye ulaşana kadar düzensiz, tırtıklı nefeslerle kabaran göğsünün kıvrımının üzerinden geçiyor. Daha ben dokunmadan meme ucu çakıllı bir hal almıştı.

Meme ucunu işaret parmağım ile başparmağım arasında yuvarlarken omzunu sertçe ısıırıyorum. Onu terk eden inilti uzun ve yavaş, çekirdeğinden geliyor, bıçağımın üç numaralı pozisyonundan betonla buluşma sesini tekmeliyor. Görünüşe göre farklı inlemeleri birkaç çentik aşağı indirecek.

Bu hızla giderse, kapıdan çıkış yolunu da bulabilir.

"Damon." Başı bana doğru dönüyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede. Kırmızı, dolgun, dudakları benim dudaklarım tarafından yakalanmak için yalvarıyor.

Tereddüt. Bildiğim bir şey değil. Yaptığım bir şey değil.

Ama bununla birlikte, bir şey beni geri tutuyor. Sanki onun tadını hayal etmemiştim. Dudaklarının benimkilere karşı hissini. Dilinin saten dokusunu.

Hayalin gerçeğe dayanamayacağını düşündüğümde değildi. Sienna ile şimdiye kadar yaşadığım her rüyadan gerçeğe etkileşimde bunun doğru olmadığını biliyordum. Belki de onun hakkında kurduğum her hayalin çok ötesine geçecekti. Her beklentim karşılandı ve aşıldı.

Hayal kırıklığına uğramamak için beklentilerini düşük tutan biri olarak, ona sahip olmanın bana asla geri dönemeyeceğim bir şey yapacağını biliyordum. Bunun için şimdi bile söyleyemediğim bir kelime vardı.

"Henüz gelmek yok, gökkuşağım." Uzaklaşıp kumandayı kapattım, Sienna'nın yüzünde şaşkın ve sinirli bir ifade vardı.

"Biz buradayız." Sienna hızla toparlanmaya çalışsa da yanakları kızarmaya devam ediyor ve maske takılıyken bile arzusu belli oluyor.

Araçtan inerken şoför beni "Efendim," diye selamlıyor. Sonra Sienna'nın tutması için elimi uzatıyorum.

"Evet, Leydi Chatman. Eski kız arkadaşın falan mı?" Sienna, Köşk'ün büyük çift kapısına kadar olan kısa mesafeyi yürürken soruyor.

"Hayır. Leydi Chatman'ın erkek ya da kız arkadaşları değil, denizaltıları var ve ben denizaltı değilim." Sienna sözlerime şaşırılmış görünüyor ki bu şaşırtıcı değil.

"İtaatkârlar. Leydi Chatman bir Dominatrix." Büyük malikâne kapısının ortasındaki horoz şeklindeki kapı tokmağını tuttuğumda Sienna'nın muhteşem yüzündeki şaşkınlık daha da artıyor.

"Dominatrix ne demek? Penis mi o?" Az önce elimden bıraktığım metal siki işaret ederken sesi eğleniyor gibi geliyor.

Ben cevap veremeden kapı açılıyor, boğuk ses tam bir gürültüye dönüşüyor ve Leydi Chatman kapıda duruyor.

"Bayan Samson. Siz misiniz?" Sienna'nın sözleri sadece beni değil, Sienna'ya bir adım daha yaklaşan karşımızdaki kadını da şaşırtıyor.

"Vay canına. Sienna canım, sen misin? Aman Tanrım. Ne güzel!" Leydi Chatman Sienna'yı kucaklamadan önce ellerini çırpıyor.

"Brad seni görünce çok mutlu olacak!" diye sevinen yaşlı kadın Sienna'yı heyecanla evin içine çekiyor.

"Brad!" Leydi Chatman bağırıyor, eliyle ağzını kapatarak sesin daha fazla yayılmasını sağlıyor.

Bradley odanın bir köşesinden dönerken gözleri önce şaşkınlıkla sonra da sevinçle parlıyor.

"Si! Yok artık. Bu benim küçük Si'm mi?" Ben daha ne olduğunu anlayamadan Bradley Sienna'yı kollarının arasına alıyor; ayakları yerden kesilmiş, kırmızı askıları görünüyor ve ona sıkıca sarılıyor.

Öfkem, uyanan bir leoparın yemeğini almaya çalışan başka bir hayvan görmesi gibi açığa çıkıyor.

Lanet Bradley. Umarım bu sarılma hoşuna gitmiştir. Bu sonuncusu da olabilir.

Bölüm 10

Işık

Brad bana o kadar sıkı sarılıyor ki zor nefes alıyorum. Tam bayılacağımı düşündüğüm anda Damon imdadıma yetişiyor.

Boğazını temizleyiş şekli o kadar tehditkâr ki uçümüzün de kafası dönüp ona bakıyor. Maskesi takılıyken bile mutlu olmadığı belli oluyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi. Bu söz hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Damon, Brad'e yürüyen bir ölü gibi bakıyor.

"Eller." Tek bir kelime. Bağırılmadı. Görünürde yüksek bir ses tonu yok. Yine de Brad tepki olarak sertleşiyor, bir adım geri atmadan önce beni yavaşça yere bırakıyor. Uyarı kesinlikle açıktı.

Aptal midem taklalar atıyor, kırmızı bayrak rüzgarda gururla dalgalanıyor. Yine de görmezden gelmeyi seçiyorum. Onun bu davranışı bir musluğu açıyor ve bu gidişle vajinamdaki küçük nesnenin düşmesinden korkuyorum.

"Vay, vay," diyor Bayan Samson ya da şimdiki adıyla Leydi Chatman, yüzünde kocaman, muzip bir gülümsemeyle Brad ve Damon'ın arasına girerken.

Gael'in, *Sin*'deki ilk günümde, Damon'la atkuyruğum hakkında hararetli bir konuşma yaptıktan sonra geldiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Ben kendimi toparlayana kadar o gitmişti, yani onu bir daha hiç görmedim.

Geri adım attım ve aynı anda Damon aramızdaki mesafeyi kapattı.

Eli belimde dolaşıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Bakışlarını Brad'e dikti, Brad şaşırtıcı bir şekilde irkilmedi. Ölüm bakışlarına maruz kalan ben olsaydım ben de irkilirdim.

Brad kaşlarını çatıyor ve Damon'la göz temasını kesiyor. Az önceki gülümsemesi ve sıcaklığı kayboldu.

"Kardeşin burada olduğunu biliyor mu? Ve böyle... şüpheli bir şirkette?"

Vay canına. Öfke yükseliyor ve ben hafifçe geriliyorum.

"Bu arkadaşlığa siz dahil değil misiniz?" Damon benden önce cevap veriyor, daha önce duymadığım bir ses tonuyla. Daha tehlikeli. Daha keskin.

"Ben otuz beş yaşındayım Brad. Kendi kararlarımı verebilecek yaşıyım. Tutmak istediğim şirketi seçebilirim ve eğer bu Damon'sa, o zaman bu benim seçimim. Bunu anlayacak kadar sana güveniyorum." Kelimeler nihayet ağzımdan çıkma yolunu buluyor ve kırılmış olarak çıkıyor. İlk defa umurumda değil.

Brad'i liseden tanıyordum, aynı zamanda Leydi Chatman'la da orada tanışmıştım.

Gerçi onca yıl önce Bayan Samson'dı. Yerel halk kütüphanesinde kütüphaneci ve okul komitesinin bir parçası. Kesinlikle karşımda duran dar siyah deri elbiseli, yüksek siyah deri çizmeli ve zarif kırmızı maskeli kadın değildi. Ve kesinlikle şu anda kırk beş yaşına girmiyor. On yıl eklerseniz daha doğru olur.

Lisenin sonlarına doğru Brad, satanist ayinler yapmakla suçlanan bir grup öğrenciyle takılmaya başladı. Tamamen saçmalık. Toplumdaki cahil ve bok karıştırıcı kişiler tarafından yayılan söylentiler. Sırf grup siyah giyiyor ve heavy metal dinliyor diye.

İşler o kadar kötüye gitti ki Brad ve dolayısıyla annesi toplumdan dışlandı. Bayan Samson işini kaybetti ve kasabada kimse onu işe almadı. Bu yüzden o liseden mezun olduktan kısa bir süre sonra kasabayı terk ettiler.

Damon'ın gözleri yüzümde ve hissettiğim öfke yanaklarımı kızartıyor. Ve bir kez olsun bundan nefret ettim. Yaptıklarımı birine, özellikle de en son James öldüğünde konuştuğum ve şu anda beni tanımayan birine karşı haklı çıkarmaktan nefret ediyordum.

Sessizlik bir dakikadan fazla sürdü.

"Oh, Tanrı aşkına. Brad, özür dile. Kıskanç bir eski sevgili gibi konuşuyorsun. Sienna ne isterse yapabilir." Leydi Chatman oğlunun omzuna hafifçe vuruyor, sert tonu annemin beni azarlarkenki tonuna benziyor.

"Üzgünüm Sienna. Burası benim yerim değil. Elbette, ne istersen yapabilirsin. Ben sadece sana göz kulak oluyordum." Neredeyse gülecektim. Sesi, başkasının oyuncağını iade etmeye zorlanan on yaşında bir çocuk gibi çıkıyor. Tek kurtarıcı lütuf, sözlere eşlik eden bir parça samimiyet.

"Ona göz kulak oluyorum." Damon'ın sözleri beni gülümsetiyor ama Brad üzerinde aynı etkiyi yaratmıyor. Kaşlarının eğimi ve ağzının çekikliği inanmadığını gösteriyor.

"Tanrı yardımcımız olsun. Geç kalmadan gidin." Leydi Chatman Brad'i ön kapıya doğru iter.

"Hoşça kal Si. İrtibatta kalalım, tamam mı?" Kapı arkasından kapanmadan önce cevap verme şansım olmadı.

"Oğlumu öldürmeyin." Leydi Chatman'ın sözleri şaka yollu ama bakışları Damon'a daha derin bir şeyle kilitleniyor, sanki gerçekten Brad'i öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyor. Neyse ki birkaç saniye sonra gerginliği bozuyor ve daha önceki gülümsemesi geri dönerek güzel yüzünü aydınlatıyor.

"Oğlum partilerime kalmıyor. Bu çok garip olurdu. En azından artık eğlenceye katılabilirim. Yani..." Leydi Chatman ellerini birbirine vuruyor, gözleri benimle Damon arasında gidip geliyor.

"Gidelim mi?" Neredeyse sersemlemiş görünüyor ve oğlunun etkinlikte kalmasından hoşlanmadığı düşünülürse, neye doğru yürüdüğümüzü merak ediyorum.

Leydi Chatman'ı malikânenin ikinci katına çıkan çift merdivenlerden birine kadar takip ederken Damon'ın eli belimden hiç ayrılmıyor. Bir filmde fırlamış gibiydi.

"Şok olmuş olmalısın, Sienna. Beni son gördüğünde, beklentilerim oldukça kasvetli görünüyordu. Ama sonra rahmetli kocamla tanıştım, güzel ruhu şad olsun. Dünyanın en büyük teknoloji şirketinin sahibi. NewTech. Tüm bunların parasını ödüyor." Eli, içinde yürüdüğümüz geniş odayı tarıyor, mermer zemin ve altın süslemeler, evin her yerinde bir tema, savurganlığını kanıtlıyor.

Daha önce hiç böyle bir zenginlik görmemiştim. Tamamen inanılmaz.

"Ayrıca beni varlığından bile haberdar olmadığım bir yönümle tanıştırdı. Sanırım Damon da öyle." Omzunun üzerinden bakıyor ve Damon'la tanıştığımndan beri deneyimlediğim yeni şeylerin anıları zihnime hücum ederken sözleri yüzümü kızartıyor.

Aynı anda eli aşağıya iniyor ve kışımın üst kısmını sıyrıyor. Ona bakmaya cesaret edemiyorum, milyonlarca parçaya ayrılacağımdan korkuyorum. Bu

Bana nasıl hissettirdiğini. Varoluşun kıyısında. Bir bakış, bir dokunuş, beni aynı anda hem burada hem de her yerde olmak isteyen milyonlarca küçük parçaya ayırıyor. Eğer heyecan verici diye bir şey tanımlanabilseydi, işte bu olurdu.

Malikanede ilerledikçe ışıklandırmada belirgin bir değişiklik oluyor. Giriş iyi aydınlatılmışken, ışıklandırma loş ve şehvetli hale geliyor, ikincisine kırmızı bir parıltı ekleniyor.

"Damon size partilerimden bahsetti mi?" Leydi Chatman bir kemerin hemen önünde durarak soruyor. Arkasından gelen gürültü bize hedefimize ulaştığımızı haber veriyor.

Damon'a bakıyorum, koyu çikolata gözleri benimkilerle buluştuğunda yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor.

Başımı sallayınca Leydi Chatman kıkırdıyor.

"Yaramaz çocuk." Leydi Chatman omuzlarını kayıtsızca silkmiş olan Damon'ı azarlıyor.

"O zaman şanslısın. Bu normal olana kıyasla daha uysal."

Leydi Chatman odaya giriyor ve ben de onu takip etmek üzereyken Damon elimi tutarak beni durduruyor.

"Sana bir şey getirdim." Elinde küçük siyah bir kutu var. Anlaşılmıyor.

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor, bakışları bir kez daha tenimi kavuruyor ve beni yanmış hissettiriyor. Kutunun kapağını kaldırıyorum, taktığım kolyedekine benzer bir taşla sahip narin bir altın bilezik ortaya çıkıyor - gizli hayranımın kolyesi.

Damon'ın parmakları tokenin klipsini kolayca açıyor ve uçlarını açık tutuyor. Bileğimi çevirip uzatıyorum. Bileziği kapatırken gözlerim onun yüzünde kalıyor, başparmağı bileğimdeki damarı okşuyor. Şüphesiz, düzensiz bir şekilde nabız atarken içsel durumumu ima ediyor. Neden onunla her etkileşimim bu kadar yoğun? O da aynı şekilde mi hissediyor?

Elimi bırakmıyor. Bunun yerine, bilezik tenimde hafifçe kayarken parmakları benimkilerle iç içe geçiyor.

Doğmanın böyle bir şey olduğunu hayal ediyorum - her şeyi olduğu gibi yoğun bir şekilde hissetmek. Hayat bizi köreltiyor, ta ki sonunda biri ruhunuzu, bedeninizi ve her molekülünüzü uyandırana kadar. Her şeyi yeniden hissetmeye başlarsınız, en küçük şeyleri bile.

Geniş bir dans pisti olan devasa bir salona giriyoruz. Ön tarafta bir grubun çaldığı büyük dikdörtgen bir sahne var. Şarkıcı tanıdık geliyor, ancak söylediği şarkı gibi onu da çıkaramıyorum. Duygusal ve yavaş bir şarkı, dans pistindeki çiftler müzik eşliğinde sallanıyorlar.

Odanın etrafına dağılmış kanepeler ve aralara serpiştirilmiş masa ve sandalyeler var. Beklediğim resmi düzen yerine rahat ve samimi bir ortam. Bir odanın köşesinde, daha da fazla kanepıyla çevrili iki striptiz direği var, ancak şu anda kullanılmıyorlar.

Dikkatimi çeken bir başka şey de halının ne kadar peluş olduğu. Sanki *Sin'in* arka ofislerindeki halıların üzerinde yürüyor gibiyim.

Damon'la bara gidiyoruz, bana bir kadeh şampanya ve en iyi viskilerinden ısmarlıyor. Ancak, ağzını hafifçe çimdiklemesinden bunun onun damak tadına uygun olmadığını anlayabiliyordum.

"Her zamankinden eksik mi?" Elindeki içkiyi göstererek sordum.

"Ben bir alışkanlık yaratığıyım." Öyle miydi? Onu hiç böyle düşünmemiştim.

Bizi salonun arka tarafına yakın, تنها bir bölümde bir masaya götürüyor.

Karşımızda iki çift daha oturuyor, sadece başlarını sallayıp gülümsüyorlar.

Buradaki müzik çok yüksek değil, bu da konuşmayı biraz daha kolaylaştırıyor.

Damon'la aramızda geçen onca şeyden sonra, hâlâ onu tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.

Bakışları odayı tararken yan profilini inceliyorum, kahverengi sıvı öpmeyi hayal ettiğim bir ağzın içinde kaybolurken o dudaklar kadehiyle buluşuyor. Başka şeyler de yapmıştık -samimi şeyler- ama hâlâ öpüşmemiştik bile.

Bu garip değil miydi?

"Bana bakıyorsun." Damon'ın bana, onu bariz bir şekilde incelediğimi söylemesi, bakışlarımı dans pistine çevirirken yüzümün kızarmasına neden oluyor.

şimdi onun bana baktığını hissedebiliyorum. Bakışlarına karşılık veriyorum.

Onunla burada ne yapıyordum ki? Nasıl olmuştu da üç haftadan kısa bir süre içinde sadece hayatıma değil, zihnime, bedenime ve ruhuma da girmeyi başarmıştı?

İçtiğim şampanya beni biraz çakırkeyif hissettiriyor. Ve biraz da cesur. Ama ona neden burada onunla birlikte olduğumu sormak yerine başka bir şey soruyorum. Alacağım cevaptan korkuyordum. Belki de onun için sadece anlık bir dikkat dağınlıklıyım.

"Hep böyle miydin, çocukken bile?" Parmağım her yerini işaret ediyor, gözlerim onun yolunu izliyor.

"Ne gibi?" Bir soruya başka bir soruyla cevap vermek.

"Kendine güvenen. Kendinden emin. Sert." Onu tanımlamak için kullanabileceğim daha pek çok kelime var ama bunlar dilimin ucunda dolaşıp duruyor. Çekici.

Hükmedici. Kibirli.

"Sert. Bu yeni bir kelime. Seni korkuttuğumu söylemenin güzel bir yolu," diyor ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Sanırım insanların ondan korkmasını tercih ediyor. Bu onları kol mesafesinde tutuyor.

Ben Damon'dan korkuyorum. Ama onun düşündüğü şekilde değil. Onun istediği şekilde değil. Bana asla zarar vermez. İçten içe bunu biliyorum. Aynı şekilde, başka birinin beni incitmesine asla izin vermeyeceğini de biliyorum.

Hayır. Fiziksel olarak ondan korkmaktan daha karmaşık bir durum bu. Bana duygusal olarak yapabileceklerinden korkuyorum. Orada, beni yok edebileceğini düşünüyorum.

"Senden o şekilde korkmuyorum Damon." Daha fazlası için zorlayacak mı?

Her zaman olduğu gibi, oturduğu sandalyenin sahibi o. Sanki sandalye ona göre şekillenmiş, tersi değil. Bu yüzden, hızlı hareket etmekten daha tehlikeli olan o durgun şekilde öne doğru eğildiğinde, tüylerim diken diken oluyor.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktayken, eliyle ensemde bir tur atmadan önce parmaklarının arkasını kolumda, omzumun üzerinde gezdiriyor.

"Benden ne şekilde korkuyorsun Sienna?" Sesi şehvetli ve alçak, aniden vücudumun farkına varmamı sağlıyor.

Unuttuğum vibratör kendini göstermeye başlıyor ve bana genellikle boş olan spordaki yerini hatırlatıyor. Damon'ın başparmağı ve işaret parmağı boynuma baskı uyguluyor - acı verici değil ama bana kontrolünü hatırlatmak için kasıtlı olarak uygulanıyor. Aramızdaki elektrik ve onun kokusuyla yüklü hava, nefesim sığılaırken oksijeni yolumdan çekiyor.

Tüm bunları öne doğru eğilerek ve bir dokunuşla yapıyor. Soruyu cevaplamaktan uzaklaştırmayı amaçlıyor. Cevabı bilmek istemiyor ama yine de öğrenecek.

"Görülemeyen tüm yollarla." Sessizce söylenmiş ama binlerce düşüncesiz kelimenin bir araya gelmesinden daha ağır. Bazen az sözle çok şey anlatılır.

O bana bakarken bir dakika geçiyor, ben de ona bakıyorum, sözlerim etrafımızdaki havaya karışıyor.

"Alors nous sommes tous les deux damnés," diye mırıldanıyor ve bakışlarını düşünceli bir şekilde bana dikerek geri çekiliyor.

Ne anlama geldiğini sormadan ayağa kalkıyor, elini uzatıyor.

"Hadi dans edelim."

Oh kahretsin. Düğün gününden beri dans etmedim. James'le yaptığımız ilk ve tek dans, gerçi düğününden önce aylarca dans derslerine katılmışım.

ona. Tango yapmak istedim ama sonunda vals yaptık. Birlikte birçok şeyde iyi olsak da, dans etmek bunlardan biri değildi. Ama son derece keyif aldığım bir şeydi. Şimdi bile bazı geceler müzik açıp tango yaparım. Yalnız. Tek başına dans etmek zordu ama bir kız partneri olmadan ne yapabilirdi ki?

Damon'ın uzattığı eli tuttum ve midemde kelebekler uçuşarak ayağa kalktı. Bu sadece bir dans, başka bir şey değil. Ama dans pistine yaklaştığımızda çoğu çift ayrıldı, biz ve dört kişi hariç.

Damon beni döndürüyor ve kendine çekiyor, eli belimde, tenime karşı çok sıcak ve ağır.

"Neler oluyor?" Işıklar daha da kararırken etrafıma bakıyorum, bir grup insan dans pistinin kenarında toplanıyor.

"Dans ediyoruz. Tango." Ağzım açık kalıyor ve aynı zamanda zihnimin sessiz kalmasını istiyorum. Bir şeyleri böyle biliyor olmalı. Zihinleri okuyabiliyor. Bunun nasıl olduğuna dair tek mantıklı ve çok zorlama açıklama bu.

"Eğer ağzını kapatmazsan, içine bir şey koyacağım." Ağzımı kapatıyorum ve aklım başımdan giderken yüzüm kızarıyor. Ama Damon'ın yüzündeki sırıtış bana onun da benimle birlikte olduğunu söylüyor.

Kendimi aptal durumuna düşürmemeyi umarak endişeyle etrafıma bakıyorum. Ya da Damon'ı.

"Gözlerini benden ayırma Sienna. Başka kimsenin önemi yok." Giriş çalmaya başladığında Damon'la gözlerimi kilitliyorum.

"Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor Damon. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." "Kalbin sana hayatta olduğunu söylüyor. Yaşamaktan korkma."

Damon'ın sözleri göğsümün sınırlarından kaçmaya çalışan kalbime yerleşiyor ve onun haklı olduğunu anlıyorum. Kim bilir ne kadar zamanım vardı ya da herhangi birinin? Bunu James ile yaşadım. Neden tek başına bir hayaletle dans etmektense bir köşkte bir adamla dans etmeyeyim?

Çok geç, Damon'ın elinin belimden ayrıldığını fark ediyorum ve sonra vibratör başlıyor, dudaklarımdan küçük bir nefes çıkıyor. Tanrım. Neyse ki düşük hızdaydı ama yine de dikkatimi dağıtıyordu.

"Ciddi misin sen?" Damon'a fısıldıyorum, yüzündeki sırıtış bana ciddi olduğunu söylüyor.

Tanıdık müzik etrafımızdaki havada süzülürken Damon'ın eli tam hareket etmeden önce belimde geriliyor. Geceleri dans ettiğim şarkının aynısıydı, çalıştığım hareketleri takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Gerçi ben

Buna ihtiyacım var. Damon doğası gereği baskındır ve onunla dans etmek de farklı değildir.

O zahmetsizce liderlik ediyor ve bedenim sanki bu dansı yıllardır yapıyormuşuz gibi onun liderliğini takip ediyor. Akıcı, zahmetsiz ve seksi, öyle ki bunun hayatımın en kışkırtıcı anı olabileceğini düşünüyorum.

Tangonun doğru yapılması için tutku ve duygusallık gerekir. Damon'la, bu duyguların aşırı bir yüklemesi var. Elinin değdiği her yer, tenimi yalayan bir alev gibi, bedenimi tutuşturuyor. Gözlerimiz kilitli kalıyor ve tıpkı bir film gibi her şey kayboluyor. Sadece Damon, ben ve müzik.

Sırtımı kamburlaştırırken bacağıma kalçasının etrafını sarıyor, vücudumu yavaşça yukarı kaldırmadan önce kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum. Damon'ın gözleri benimkilerdeki arzuyu yansıtırken beni kendine çekiyor ve sonra beni döndürüyor, başını boynuma daldırırken eli karnımda geziniyor.

Bu hissin tadını çıkaramadan beni döndürüyor ve sonra geri döndürüyor, vücudum bir kez daha onun uzunluğuna doğru bastırılıyor.

Müzik bitiyor ve ben nefes nefese kalıyorum, gözleri yüzümde, dudaklarımda, boynumun yakasından aşağıya doğru bir iz bırakıyor. Dans ve aşağıdaki uğultu beni o kadar tahrik ediyor ki tam burada, onun kollarında orgazm olabileceğimi düşünüyorum.

Neyse ki orgazm olmuyorum, çünkü salon alkışlarla inliyor ve içinde bulunduğum unutkanlık kozasını kırıyor. Bana başka insanların da olduğunu hatırlattı.

Etrafıma bakıyorum, dans pistinde başka kimse yok. Leydi Chatman diğer herkesle birlikte alkışlarken kocaman bir gülümsemeyle kenarda duruyor. Yanaklarım kızarıyor ve kendimi daha sıcak hissediyorum. Canım sıkıldı.

Alkışları duymazdan gelen Damon elimi tutuyor ve beni çift kapılardan birinden arka verandaya, yan tarafa ve üstü kapalı büyük havuzun etrafına götürüyor. Hızla yürüyor ve ben topuklu ayakkabılarımla ona yetişmeye çalışıyorum.

"Damon, o kadar hızlı yürüyemem." Özellikle de vibratör bacaklarımı güçsüzleştirirken.

Damon adımlarını neredeyse hiç kesmeden beni kollarının arasına alıyor ve verandanın uzunluğundaki kapıya doğru yürüyor.

Bir şekilde sürgülü kapıyı beni yere düşürmeden açmayı başarıyor ve ayağıyla çarparak kapatıyor.

Burası bir oda. Zarif bir oda. Bir çıkıntının üzerinde dev bir kral yatak var.

Damon beni şiltenin üzerine bırakıp geri çekiliyor, yüz ifadesi çok sert.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Dans pistinde onu utandırmış olabileceğimden endişelenerek kekeliyorum.

Damon öne doğru eğilip vücudunu benimkine bastırıyor, yatak ağırlığının altında girintili çıkıntılı bir hal alıyor.

Bacaklarım birbirinden ayrılmaya zorlanıyor ve gidecek başka yerim olmadığından, o bana sürtünürken kalçalarına sarılıyorum, sertleşmesi g-stringimin ince malzemesine sürtünüyor.

"Bana ne yaptığını hissediyor musun Sienna? Üzerimdeki kontrolünü hissediyor musun?"

Sesi, gerçek sözleriyle çelişir şekilde hırçın. Bana aynı anda hem kızgın hem de mutlu.

Beni bacaklarımı açmaya zorlayarak yataktan geriye doğru itiyor.

"Aletimin senin için sert olduğu kadar amın da benim için ıslak mı Sienna?"

Sözlerindeki iğrençlik, artık kapalı olan vibratörün içine sokulduğu vajinamın duvarlarını sıkıyor. Bu muhteşem bir işkenceydi. Hız trenine binmek gibi.

Başımı sallıyorum, Damon'ın bakışları hâlâ benimkilerle kilitli. "Göster bana."

Göster ona. Ne kadar ıslak olduğumu göster. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım. Korkutucu ve heyecan verici. Damon'a karşı hissettiklerimin teması çelişkili duygular gibi görünüyor.

Yavaşça dizlerimi kaldırıyorum ve elbisemin eteklerinin karnıma doğru düşmesine neden oluyorum. Dizlerimin çözülmesini isteyerek onları birbirinden ayırıyorum, Damon'ın gözleri yavaş yavaş ortaya çıkan manzarayı açgözlülükle inceliyor. Orada ıslak bir yama olduğunu biliyorum. Damon'ın ellerinin vücudumda yaptığı her kasıtlı hareketle dans pistine yayıldığını hissedebiliyordum. Bu onun hatasıydı. Ve vibratörler.

"Göster bana Sienna." Tanrım, bunu yapabilir miydim?

Damon'ın cinsel eğilimleri tabuya meyilliydi ve bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Ama yapabilir miydim? Beni kelepçelemesine ve kıcıma şaplak atmasına zaten izin vermiştim, o halde bunu yapabilir miydim? Ve doğrusu, kendimi ona gösterme düşüncesi beni tahrik ediyordu. Bu beni hasta mı ediyordu?

"Sienna. Aklını başına topla ve bana göster." Damon'ın sesi bana emrederken bile daha yumuşaktı.

Bunu istiyorum.

Gözleri elime kilitlenirken onu izliyorum ve sırlıslıkla, ince kırmızı dantel kumaşı yavaşça yana çekiyorum, serin hava vurdukça en mahrem yerimden sıyrılma hissi beni inletiyor.

"Muhteşem. Tam bir başyapıt." Damon beni öne doğru çekerken dizlerinin üzerine çöküyor ve ben şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

Önce bir bacağımı, sonra da diğer bacağımı omuzlarının üzerine koyuyor ve nefesi sol iç uyluğumu okşuyor. O kadar yakın ki, içimde sürekli uğuldayan ağrı onun yakınlığıyla zonklamaya başlıyor. Bunu dindirebileceğini bilerek.

"Bu gece arkadaşınla eğlendin mi?" Damon'ın boğuk sesi soruyor ve vibratöre bağlı küçük iğneyi çekene kadar kafamı karıştırıyor. "Evet," diye sessizce itiraf ediyorum, ne kadar yüklü hissettiğimi düşünüyorum.

Vücudumdaki her hücre ne kadar gergin hissediyor. Meme uçlarım bile karıncalanıyor. Daha önce hiç bu kadar

hayatımda hiç bu kadar cinsel olarak uyarılmamıştım. "Evet, ne Sienna?"

"Evet, Damon Baba," diye fısıldıyorum, bu lakap Damon'ın gözlerinin tekrar açılmadan önce kısa süreliğine kapanmasına neden oluyor.

"Aferin kızıma."

Sık beni. Aferin kızıma. Bu iki kelime, Damon'ın vibratörü son birkaç saattir yuvasından yavaşça çekmesiyle birleştiğinde, benden uzun bir inilti çıkarıyor. Başımı arkaya atıp gözlerimi kapatarak o anda patlamamaya konsantre oluyorum.

Son çıkışı nefesimi kesiyor ve nefesimi tuttuktan sonra, Damon kırmızı nesneyi ağzına sokup bana dikkatle bakarken suyumu emerken başımı kaldırıyorum.

Vay canına. Damon nesneyi yavaşça ağzından çıkarıp yanımdaki yatağa fırlatırken tüm mantıklı düşünceler beni terk ediyor.

"Senin tadın, Sienna. Bağımlılık yapıyor. Tadının ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Ağır çekimde, başının eğilmesini izliyorum ve sonra dili vibratörün dakikalar önce bulunduğu noktanın yerini alıyor, ancak bu çok daha iyi.

Delirmiş. Ben de öyle.

Bacaklarımın yana düşmesine izin verip teslim olurken, son yemeğiymiş gibi kucaklıyor ve ziyafet çekiyor. Böylesine enfes bir işkenceyi hiç yaşamamış bir yere tam erişimine izin veriyor. Beni eşiğe getiriyor ve sonra çekiyor.

Ona yalvarana kadar hayal kırıklığı içinde haykırıırken. Bana ihtiyacım olanı vermesi için yalvarıyorum.

"Damon. Damon...lütfen. Lütfen."

Ellerim saçlarında, onu aşağıya doğru iterken ağzına doğru çekiyorum, dili derinliklerime girerken başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor, daha fazlasını isterken ona vermem gereken her şeyi yalayıp yutuyor. Delirdiğimi düşünene kadar. Delirdiğimi. Bir karmaşa. Yalvarıyor, yalvarıyor. Ta ki pes edip iki parmağını içime sokarken klitorisimi emene kadar.

Ben patlarken dünyam kendi üzerine çöküyor, ben artık yok olana kadar unutulmaya yüz tutuyor. Geriye başka bir şey kalıyor. Yeni bir şey. Daha önce hiç olmamış bir şey. Ve buna bayılıyorum.

Bölüm 11

Gölge

Sienna'nın maskesi az önce yaptığımız şeyin ışıltısını gizleyemiyor. Odadan çıkarken eli benimkiyle iç içe geçiyor ve kolumu kendine doğru çekiyor. Bu küçük sahiplenici hareket, onu odaya geri götürmek ve az önce dilimin sahip olduğu boşluğu sikimin doldurmasına izin vermek istememe neden oluyor.

Ama yapmıyorum. Sienna henüz buna hazır değil.

Salona dönerken aynı yolu takip ediyoruz, içeriden gelen müzik bana birazdan gireceğimiz şeyin geride bıraktığımız masum sahne olmadığını söylüyor. Saatile bakıyorum. Ayrılalı yarım saatten az olmuştu. Ama Leydi Chatman'ın partilerinde bu süre içinde çok şey olabilir.

"Oyuncaklar geldi," diyorum Sienna'ya, açık çift kapıdan geçerken onun şaşkın bakışları şoka dönüşüyor.

Salona girdiğimizde, Sienna'yı olduğu yerde durduran bir manzarayla karşılaşırız.

Şimdiki pozda, dans pistinde bir sıra kadın ve erkek dizilmiş. Diz çökmüş, dizler hafifçe ayrılmış, eller yukarı bakıyor ve her bir uyluğun üzerinde duruyor. Hepsi deri ve BDSM tarzı giysiler giyiyor.

Bazılarını Leydi Chatman'ın önceki partilerinden tanıdım.

İtaatkârlar. Dominatrix'in emirlerini yerine getirmek için buradalar. Ve şu anda bu, akşam için başka birinin kölesi olmak anlamına geliyor.

"Bugün benim doğum günüm olduğu için, ilk ben seçeceğim!" Leydi Chatman sıra boyunca yürüyor, oyuncaklara yukarıdan aşağıya bakarken onlar da dosdoğru önlerine bakıyor. Sağ elinde, diğer elinin avuç içine hafifçe vurduğu deri bir kırbaç var.

Sienna onu öne doğru çekip bizi diğer parti müdavimlerinin sahneyi izlediği ve sıranın kendilerine gelmesini sabırsızlıkla beklediği dans pistine yaklaştıırken tek kelime etmiyor.

Bazıları şimdiden istedikleri kişiyi işaret ediyor.

"Polisi arayalım mı?" Sienna bana fısıldarken endişeyle etrafına bakıyor ve beni gülümsetiyor. Onunla birlikte oldukça bu durum daha da sıklaşıyor. Lanet olsun, o masum.

"Neden?"

Neden o kadar üzgün olmadığımı anlayamıyormuş gibi başını hafifçe sallayarak denizaltı sırasını işaret ediyor.

"Sana Leydi Chatman'ın bir dominatrix olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Sienna bana bakıyor ve sonra başını sallıyor.

"Bunlar onun itaatkârları. Burada olmak için gönüllü oldular. Muhtemelen davet edilmesi için yalvarmışlardır bile."

"Bu akşam başkalarının oyuncacı olmak için ona yalvardı mı? İnsanlar itaatkâr olarak tam olarak ne yaparlar?" Sienna'nın sesi öfkeli geliyor. Bunu ilk kez tecrübe eden biri için bu şok edici olurdu.

"Göreceksiniz."

Sienna'yı sahneye bakan bir sandalyeye doğru yönlendiriyorum, sonra oturup onu kucağıma çekiyorum, sırtı bana dönük, tüm odayı mükemmel bir şekilde görüyor.

Leydi Chatman'ın kendisinden yirmi yaş küçük, sadece kırmızı deri bir tanga ve siyah çivili bir gerdanlık giyen kaslı, sarı saçlı bir adamı seçmesini hayranlıkla izliyor.

İki denizaltı bakışlarını ayırıyor, yüzlerindeki kıskançlık beni eğlendiriyor. Leydi Chatman etraftaki en iyi Dom'lardan biriydi. Onlara istediklerini fazlasıyla veriyordu -daha doğrusu kırbaç ve zincirlerle.

Kısa bir süre sonra, çiftler kalan denizaltılara yaklaşıyor ve her biri kendi tercihlerinden birini veya bir ikincisini seçiyor. Denizaltı için kavga yok.

Sunucuların hepsi erkek, eğitilmiş korumalar. Her misafirin farkında olduğu bir şey. En ufak bir sorun belirtisinde Leydi Chatman'ın kafasına bir şaplak yerseniz partiden atılırsınız. Gelecekteki tüm etkinliklerden ömür boyu men edilirsiniz. Bu konukların feda etmek isteyeceği bir şey değil.

Partileri yalnızca özel ihtiyaçlara cevap vermekle kalmıyor, aynı zamanda bir etkinliğe davet edilmek bir statü sembolüydü. Davet edilmeyenler tarafından gıpta ile karşılanır ve onay damgası alacak kadar şanslı olanlar tarafından bir rozet gibi sallanırdı. Böyle bir koruma bize yaklaşıyor, taşıdığı tepside yiyecek ya da içecek yok. Onun yerine Sienna'ya bir dizi seks oyuncağı sunuluyor, gözleri

şokla genişledi.

Öne doğru eğilip ağzımı Sienna'nın kulağına dayadım.

"Bir şey seç. Herhangi bir şey." Boynunda tüyler diken diken oluyor ve tepsideki nesnelere bakmak için öne doğru eğilmeden önce titriyor. Yüzünü görmesem de kıpkırmızı kızardığını biliyorum. Sienna'nın özelliği, utanç ve merak birbiriyle savaştığında, her zaman merakının kazanmasıydı; bu hem hayranlık duyduğum hem de nefret ettiğim bir şeydi. Yanlış bir durumda başını belaya sokabilirdi.

Mor bir tavşan vibratörünü nazikçe eline aldı, başparmağı kulakları geri sıçramadan önce aşağı çekti. Sırada yaklaşık üç inç uzunluğunda ve bir inç genişliğinde bir popo tıkacı var. Dikkatlice yerine yerleştirmeden önce bana şaşkınlıkla bakıyor. Bundan sonra bazı meme kelepçeleri geliyor, başparmağı ve işaret parmakları klipsleri açıyor ve sonra kapatıyor.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor sunucu, başka bir şeye dokunmadığında.

"Affedersiniz?" diye ciyaklıyor, ağzımı bir gülümseme kaplıyor. O sırada Kırbaç ve kelepçeleri alacağını umarken, seçtiği şeylerle yetinmek zorunda kalacaktık.

"Neye dokunursan onu alırsın. Kural bu." Sienna'nın ağzından "Ne!" diye bir ses çıkınca garson güldü.

Ona küçük bir çanta uzatıyor ve Sienna isteksizce çantayı alıp daha önce eline aldığı ürünleri alıyor, başka hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ediyor.

Koluma vurmadan önce sunucunun gitmesini beklerken duyduğu utancın sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Neden bana söylemedin?" diye sessizce azarlarken ben sırtıtıyorum.

"Utanç duyduğunda çok sevimli oluyorsun." Eğer daha önce sinirlendiyse, bu ifade o duyguyu dağıttı, gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı ve bu klişe sözlerle değdi. İşin kötüsü, bu sözlerde gerçekten ciddiye dim.

Gürültülü bir tokat dikkatimizi sol tarafa çekiyor. Sienna kaskatı kesiliyor ve ben sahneyi izlemek yerine onun yüz ifadelerini izliyorum. Ne olduğunu zaten biliyordum.

Yirmili yaşlarının ortalarında sarı saçlı bir kadın, bir elinde kırbaç, diğerinde dokuz inçlik büyük bir dildo ile kadın denizaltılardan birinin arkasında duruyor. Denizaltı, sarışının erkek arkadaşının sikini emiyor, gözleri kafasının içinde dönüyor.

Denizaltının bacakları genişçe açılmış, kalçaları yukarı doğru eğilmiş, böylece labiaları hafifçe ayrılmış ve deri külotu sol bacağının yanına atılmış. Kırbaç kıcını ve amını kamçılادığında, darbeyi hafifletmek için geri çekilmiyor. Her iki yanağını da keserek zaten kabarık olan çizgiyi tamamlayan kırmızı bir iz tenini bozuyor.

Bunu istiyor. Acıyı arzuluyor. Şekil değıştiren, tek ve aynı olana kadar zevkle harmanlanan bir acı. Tıpkı bir uyuşturucu bağımlılığı gibi.

Denizaltı inliyor, sarışının elindeki daha büyük olan denizaltının sırlıslıkla ıslak amına itilmeden önce ağzındaki horoz tarafından boğulan ses.

Birkaç itişten sonra sarışın, yere damlayan bir dizi vajinal meyve suyu olan yapay penisi çıkarır. Ağzına götürüyor, erkek arkadaşının bakışları onunkilerle kilitleniyor, dili nesneyi temizlemek için içeri sokmadan önce nesnenin uzunluğunu yavaşça geçiyor. Sonra elini kaldırıyor ve gülümseyerek işlemi tekrarlıyor, kırbacın sesi odada yankılanıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa uzun sürmeyecek.

Sienna kancayı takmış, kucağımda rahatsız bir şekilde kayarken yüzünde bir hayranlık ifadesi var.

"Bu seni tahrik ediyor mu gökkuşağı?" Boynunun sütununa erişebilmem için saçlarını kenara çekerek fısıldıyorum.

Kızarıp başını sallamadan önce kısa bir süre bakışlarımla buluşuyor, gözleri bir kez daha metrelerce ötedeki erotik performansla dalıyor.

"O hissi hatırlıyor musun?" Kulağını okşuyorum, tüylerim diken diken oluyor ve parmağım kolundan aşağı inerken bunu hissediyorum.

Bir kez daha başını sallıyor.

"Kelimelerini kullan. Bana nasıl hissettirdiğini anlat." Tekrar yer değıştiriyor ve ben de onu tamamen geriye çekerek ereksiyonumu kık yanaklarının arasına sokuyorum.

"Damon," diye inliyor sessizce, kalçalarını çevirerek.

"Anlat bana," diyorum, ellerimi kalçalarında gezdirirken kulağını ısıırıyorum.

"İyi hissettirdi. Yaramaz... çelişkili." Birileri ona cinselliğini ve hoşlandığı şeyleri keşfetmenin kötü bir şey olduğunu söylemişti. James miydi? Ailesi mi? Toplum mu?

"Madem bu kadar iyi hissettiriyordu, o zaman neden kötü?" Elbisesinin kenarını bulduğumda yukarı doğru itiyorum, ellerim çoraplarının üzerinde geziniyor.

Yavaşça bacaklarını ayırıyorum, bacaklarını kalçalarımın üzerine kaldırıyorum, böylece bacakları açılıyor.

"Bilemiyorum. Belki de bu tür şeylerden hoşlanmamalıyım?" Soruma başka bir soruyla cevap verirken nefesi kesiliyor.

Ellerimi dış kalçalarında gezdiriyorum, pantolon askılarını bacaklarına yapışacak şekilde çekiyorum.

"Kimin hayatını yaşıyorsun?" Külotunun ince kumaşını yana doğru çekip başparmağımla klitorisini daire içine aldığımda başını çevirip bana bakıyor.

Parmağıma sürtünmeden önce tereddüt ediyor. "Benim. Hayatımı yaşıyorum."

"O zaman yaşa. Nasıl istersen öyle. Sadece bir tane var." O bakışlarını tutarken iki parmağımla zaten sıırılsıklam olmuş amına daldırarak bu sayıyla çelişiyorum.

Diğer elimle çenesini kavıyorum ve başını hareket ettiriyorum, böylece şimdi bize bakan sarışına bakıyor. Üçüncü parmağımla Sienna'nın içine daldırırken gözleri buluşuyor, sarışın kadının bakışları Sienna'nın kucağına düşüyor. Yavaşça sandalyede dönerek tamamen ona bakacak şekilde kayıyorum.

Sarışın kadın yapay penisle denizaltıyı sikerken benim hızıma uymaya başlıyor. Sienna inliyor, bir elim sesi yakalamak için havaya kalkıyor.

"Ellerini kalçalarımın koy." Ben vibratörü çantadan çıkarırken Sienna itaat ediyor.

"Ağzını aç." Vibratöre bakıyor ve sonra dudaklarını ayırıyor.

Onun nesneyi emişini izlemek sikimi daha da sertleştirirken, aramızda kumaş olmamasını dileyerek arkasına sürtünüyorum.

Vibratörü amına soktuğumda Sienna'nın nefes alış verişini bana her şeyden ne kadar tahrik olduğunu anlatıyor. Duygular ve deneyimlerle dolup taşıyor. Fiziksel olarak, zihinsel olarak. Keşke ben de o kadar masum olsaydım dedirtiyor. Ama hiçbir zaman Sienna kadar masum olmadım, bu yüzden onu bu kadar çok istiyorum.

Sienna'nın zevkini ortaya çıkarmak için vibratörü takmaya zahmet etmiyorum. Bir itiş. İki itiş. İnlemeler. Ve kaldır.

"Dizlerinin üzerine çök." Sienna itaat etmeden önce sorgulayan gözlerle bana baktı. Görülmesi gereken lanet bir manzara.

Öne doğru eğilip elbisesini kaldırıyorum ve kışını ortaya çıkarıyorum. Yavaşça külotunu indiriyorum.

Onun görüntüsü asla eskimeyecek. Her seferinde yeni bir şey görüyorum. Kabarık, parlayan dudaklarının bir santim sağındaki küçük çil gibi.

Torbadan popo tıkaçını çıkarıyorum, vibratörü tekrar yerleştiriyorum ve sonra popo tıkaçını bolca yağlanmış deliğine daldırmadan önce çıkarıyorum. Buruşuk küçük anüsünün etrafında döndüğümde geriliyor, ben ise bunu onunla ilk keşfedenin ben olacağım gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

"Şu anda bana güveniyor musun Sienna?"

Omzunun üzerinden bana bakıp evet deme şekli her erkeğin o anda boşalmasına neden olur. Gözleri şehvetle kapanıyor, ağzı hafifçe aralanıyor ve düzensiz nefes alıyor.

Bu kez vibratörü sonuna kadar sokarken açıyorum, Sienna'nın bakışları bir kez daha şu anda erkek arkadaşının kucağında oturan sarışında, onun siki kıçında, denizaltı da onun amını yiyor.

"Yüzünü görüyor musun? Nasıl hoşuna gidiyor?" Sienna onaylarcasına başını sallıyor ve vibratörün bir sonraki hamlesiyle birlikte popo tıkaçını içeri sokuyorum, ucu sihirli bir numara gibi Sienna'nın küçük deliğinde kayboluyor.

Sienna'nın inlemeleri giderek yükseliyor ve birden fazla bakışı üzerine çekiyor. Eylemlerimiz diğerlerine kıyasla hafif olsa da, Sienna doğuştan kıskırtıcıdır. Sesi genellikle şehvetlidir. İnlemeleri düpedüz baştan çıkarıcı.

Bu andaki masumiyeti, gözlerinin kapanmadan önce nasıl dalgalandığından, duygularına uyum sağlarken iç kargaşasını görsel olarak ima eden küçük kaşlarından anlaşılabilir. O anı ve ona hissettirdiklerini özümseyerek, diğerlerini de içine çekerek mevcut kalıyor.

Popo tıkaçı daha da içeri giriyor, ona gevşemesi için verdiğim komut girişine yardımcı oluyor. Son bir itmeye, popo tıkaçı içeri giriyor ve arzudan nefes nefese kalıyor.

"Aman Tanrım, Damon, kendimi çok dolu hissediyorum. Çok yaklaştım."

Tıkaçın üzerine biraz baskı uyguluyorum ve sonra itişlerimi hızlandırıyorum. Sienna'nın vücudu çılgılık atmadan önce çılgınca dalgalanıyor, orgazmının gücü öne doğru dönerken kollarını büküyor.

Bu gördüğüm en güzel şeydi. Yanımda, sarışın kendi orgazmına ulaşıyor, tıpkı sağdan izleyen bir adam gibi, eli artık sönmekte olan sikini yavaşça sarsıyor.

Sienna'nın külotunu tekrar yukarı çekiyorum ve ardından elbisesiyle kıcını örtüyorum. Yanına çömelip onu kucaklıyorum, yüzündeki gülümseme az önce tanık olduğum sahne kadar ödüllendirici. Tamamen doymuş. Bu Nirvana'ya ulaşmış birinin bakışı. Ona imreniyorum.

Evin içinden kadınlara doğru ilerlemek de az önce çıktığımız oda kadar görsel olarak uyarıcı. Evin her yerinde çiftler sevişiyor ve sevişiliyor. Masaların üzerinde, duvarlara karşı. Merdivenler bile boş bırakılmamış. Bu bir seks partisi, maskeler konuklara sahte bir anonimlik hissi veriyor.

Sienna'yı banyo kapısının önünde ayağa kaldırdığımda bana teşekkür ediyor.

"Bir dakikaya ihtiyacım var. Yalnız." Dudaklarını içeri çekiyor, belki de kendini açıklaması gerektiğinden endişeleniyor.

Açıklamıyor. Ben anlıyorum. Popo tıkaçını çıkardığında orada olmamı istemiyor, onu oraya ben koymuş olsam bile.

Sadece bu ilk seferimiz olduğu için ve bir daha yapmayacak kadar rahatsız hissetmesini istemediğim için razı oluyorum ve bana rahatlamış bir gülümseme kazandırıyorum.

Onu beklerken koridorda biraz daha dolaştım ve *Sin*'de neler olup bittiğini öğrenmek için Gael'i arama fırsatını yakaladım. Neyse ki ilgilenmemi gerektiren acil bir durum yoktu.

Zaman ilerleyip de Sienna banyodan çıkmayınca içimde garip bir kıpırtı omuriliğime doğru ilerliyor.

Kapının kolunu çektim ama kapı açılmadı. Kilitlemiş olmalı.

"Sienna!" Hiçbir şey yok.

Küçük bir inilti duyduğumda içimdeki ürperti tam bir öfkeye dönüşüyor.

Geri adım atıyorum, tekmeliyorum ve sonra kendimi kapıya doğru atıyorum.

Kapı kırılarak açılıyor, insanlar çığlık atarken çıkan ses alarm zillerini çaldirıyor. Bıçak elimde, banyoya giriyorum. Önümdeki sahne gelecek yüz hayat boyunca peşimi bırakmayacak.

Sienna yere yığılmış, kırmızı elbisesi yırtılmış ve dantelle kaplı kırmızı bir göğsü ortaya çıkmıştı.

Kırmızı dantel külotu çığlıklarını bastırıyor, ağzına sokuluyor ve bantla yerinde tutuluyor. Elleri arkadan bağlı, çoraplardan biri artık bacaklarında değil. Yavaşça ağzındaki tıkaçı çıkarıp çorapları kesiyorum, elleri bileklerine masaj yapıyor.

"O-" diye hıçkırıyor, sesi çiğ, parmağıyla pencereyi işaret ediyor, "o-"

Zar zor konuşabiliyor ve boynunun etrafındaki morlukları fark ediyorum. O kadar çok ağlıyor ki, gözlerindeki korku sonsuza dek hafızama kazınıyor.

Onu daha fazla korkutmamaya çalışarak omuzlarına hafifçe dokunuyorum.

"Kim? Kim yaptı bunu?" Pencereye baktım, her kimse çoktan gitmiş olduğunu biliyordum.

Buranın güvenli olduğunu sanıyordum. Yoksa onu getirmezdim.

"Muhafızlar!" Sienna'nın korkuyla sıçramasına neden olacak şekilde bağırdım.

Gürültülü bir koşuşturma ve ardından bağırışlar eşliğinde üç görevli tuvalete giriyor. Yüzlerinde şok ifadesi vardı.

"Mekânı kilitleyin ve dışarıdan başlayarak tüm malikâneyi arayın. Saldırıya uğradı." Kırmızı görüyorum. Onu buraya kadar takip etmeliydim. Ne kadar olmuştu? On dakika mı? On beş mi? Her ne olduysa olması için yeterince uzun.

Leydi Chatman'ın birkaç dakika sonra banyoda belirmeden önce personeline ve misafirlerine bağırarak emirler verdiği duyulabiliyordu.

"Sienna, tatlım, ne oldu? İyi misin?" Leydi Chatman Sienna'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor, küçük bir inilti bana onun yaralandığını söylüyor. Onları öldüreceğim. Bunu kim yaptıysa artık ölü bir adam.

"Onu bir odaya götürün. Ben hemen döneceğim." Sienna'nın çenesini kavrayıp korkmuş gözlerine bakıyorum ve alnından öperek oradan ayrılıyorum.

Dışarı çıktıktan sonra bilgi işlem departmanımı arıyorum.

"Bulduğum yerdeki güvenlik kameralarını hacklemenizi istiyorum. Her cihaza. Her kamera. Her şeyi çapraz kontrol edin. Burada olmaması gereken herkesi bilmem gerekiyor. Öncelik siyah."

Beklendiği gibi, Leydi Chatman'ın muhafızları hiçbir ipucu bulamadan geri döndüler ve arazide olmaması gereken hiç kimse bulunamadı.

Üst kata geri dönüyorum. Bir saat önce hareketli olan ev şimdi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Senaryo karşısında bizim kadar sarsılan konuklar koridorda bekletiliyor. Böyle bir etkinlikte birinin saldırıya uğraması duyulmamış bir şeydi. Özellikle de NewTech'in tüm eve kurulduğu ve güvenliğinin dünya standartlarında olduğu düşünüldüğünde, bu durum Leydi Chatman için hiç de hayra alamet değildi.

Leydi Chatman, Sienna'nın taşındığı odadan yüzü kül rengi olmuş bir halde çıktı. Son yarım saat içinde yıllarca yaşlanmıştı ve şimdi gerçek yaşına daha yakın görünüyordu.

"O nasıl?"

Leydi Chatman'ın kısılmış ifadesi bana bilmem gerekeni söylüyor.

"Ne olduğunu söyledi mi?" Şu ana kadar olanları düşünmek istemiyordum, duyabileceklerimden korkuyordum.

"Damon..." Leydi Chatman başını sallıyor, her zamanki kaygısız tavrı şimdi kasvetli.

"Polisi aramamız gerekiyor ama bana izin vermiyor. Onu hastaneye gitmeye ikna etmelisin." Onun sözleriyle midem bulanıyor, kan beynime hücum ediyor ve neredeyse Leydi Chatman'ın sözlerini bastırıyor. Neredeyse, ama tamamen değil.

"O tecavüze uğradı, Damon."

Bölüm 12

Işık

İçimdeki her şey uyuşmuş durumda.

Ne yazık ki fiziksel olarak böyle hissetmiyorum.

Sırtımdan ve kıkımın yanaklarının ortasından akan suyun acısı bana neler olduğunu hatırlatıyor. Boynumdaki morluk da öyle. Ağzımdaki acı veren açık deri parçası da öyle. "Hasat" olarak adlandırdığım olayın ortasında ısırılıp koparılmış.

Hayatımda o kadar önemli bir olay ki kendi başlığını hak ediyor.

Neden olmasın ki?

Fotoğrafik hafızam bunu takılmış bir plak gibi tekrar tekrar dinliyor.

Bu sözlerin çarpıtılmış olması dışında. Çirkin.

James öldüğünde bile yeteneğimin bir armağandan başka bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Ta ki şu ana kadar. Şimdi nefret ediyorum. Keşke hiç doğmasaydım.

Keşke hiç doğmamış olsaydım.

Başımı sallıyorum, bu da bir sonraki sahneyi yerine oturtmaktan başka bir işe yaramıyor.

Mermer fayanslarla uyumlu krem rengi. Siyah mermer leğenlerle güzel bir kontrast oluşturuyor. Bir damla suyun musluğa yapışmasını, damlamadan önce uzamasını izliyorum. Porselene çarpma sesi arkamdaki homurtulardan duyulmuyor.

Gözlerim krem rengi kapıya kayıyor, keşke kilitlemeseydim diyorum.
Keşke Damon'ın beni takip etmesine izin verseydim.

Ama geçmişi görmek sadece bu. Ve hiçbir şey bu anı değiştirmeyecek. Hiçbir şey.
O da bunu biliyor. O
kadarını söyledi. Niyeti
buydu.

Kendini sadece fiziksel olarak içime gömmek değil, beni kimsenin
göremeyeceği şekilde etkilemekti.

Ruhumun derinliklerine, ışığın başladığı yere.

Şimdiden karanlığa dönüşmek için benden damlıyor. Gözyaşları da öyle.
İkisi de kontrolüm dışında.

Her şey kontrolüm dışında.

Başımı salla. Duş al. Suyla doldur. Ucu sokulduğunda ampulü işaret
parmağım ve başparmağım arasında hafifçe itin. Tekrarla.

Hareketler. Bir robot gibi. Çünkü artık hissedemiyorum. Artık olamıyorum.
Ben yokum.

Kan iç bacaklarımdan aşağı akıyor, altımda dönüyor ve kanalizasyonda
kayboluyor.

Küçük kaptaki tüm sıvıyı kullanıyorum.

Yetmiyor. Kendimi kirli hissediyorum. Bu hissin hiç
geçmeyeceğinden korkuyorum. *"Sen zaten benim için hazırsın, ama
ne olur ne olmaz." Tükür, ovala, it. Acı.*

Damon'la yaptığım şey yüzünden miydi bu? Bunu ben mi istemiştim? Bunu
hak etmiş miydim?

Hak ettiğimi söyledi. İstedığimin bu olduğunu söyledi.

Azrail. Maddi olmayan şeylerin hırsızları için uygun bir lakap. Ancak şu anda
onun yerine Azrail'i diliyorum. En azından merhameti var.

Beni öldürmesi gerekirdi. Tam oradaydı. Yapabilirdi. Parmağım şakağımın
yan tarafına dokunuyor, orada hâlâ silahının namlusunun soğuk metalini
hissedebiliyorum.

"Sienna." Douche takırdayarak yere düşüyor. Kalbim kendini belli ediyor.
Kontrolsüzce atıyor. Şaşırtıcı bir şekilde. Kırıldığını sanmıştım.

"İyi misin?"

Hayır. "Evet. Bir dakika içinde çıkacağım." Boğuk. Acı verici. Doktor
sesimin birkaç gün içinde normale döneceğini söyledi.

Ayak sesleri uzağa gitmiyor.

Yeni evimdeyiz. Sienna OG bir saat önce içeri girmiş olsaydı sevinçten zıplıyor olacaktım. Ama o gitti ve arkasında bu kabuğu bıraktı.

Derimi çimdikliyorum, acıyı kaydediyorum. Ama bir şey hissediyorum. Tırnaklarımı batırıyorum. Derinlere. Kan akana kadar. Bir damla, aşağıdaki suyla buluşmadan önce kolumun kıvrımından aşağı damlıyor. Soğuk su. Musluğu kapatıp koluma bakıyorum. Dört küçük yarım ay bana bakıyor. İğnenin koluma saplandığı yerin hemen aşağısında. Tam kan testi. Tedbir amaçlı.

Ama zihnim o kısa an için görüntülerden arınmıştı. Kim biliyordu? Acıyı acıyla örtmek.

Dışarı çıktığımda aynaya bakma zahmetine girmiyorum. Sadece kurulanıp doktorun bana verdiği kremi sürüyorum. Rahatsız edici. O bölge, arasında bu kadar kaygan bir şey olmasına alışkın değil ve korkunç bir hatırlatıcı görevi görüyor. Pakette hızlı emildiği yazıyor. Yalan olmaması için dua ediyorum.

"İyileşmesi biraz zaman alacak. Çok fazla yırtılma ve travma var ve bölge enfeksiyona yatkın."

"Ne kadar sürer?" Boğuk. Gıcırtılı.

"Her vücut farklıdır. Ama Sienna, iyileşmesi en uzun süren şey beden değildir. Akıldır. Burada senin yaşadıklarını yaşamış kadınlar için bir destek grubunun detayları var. Bu da bu tür travmalar konusunda uzmanlaşmış bir psikoloğun adı. Kendisi aynı zamanda benim de arkadaşım. Onu tanıyorum ve size yardım edebileceğini biliyorum."

Benim yaşadıklarımı yaşadım.

Bir istatistik haline geldim. Bir sayı. Başka bir şey değil.

Azrail prezervatif takıyordu, bu yüzden DNA için meni yoktu, ancak tükürük izleri için örnek aldılar. Polis pek umutlu görünmüyordu. Maske ve takım elbise giymiş, çevreye uyum sağlamıştı. Bir memurun deyimiyle 'failin' tarifi olmadan bunu yapanı bulmak zor olacaktı.

Bugüne kadar kaç tecavüzcünün yakalandığına dair istatistiklere bakmak istedim ama telefonum yanımda değildi. Leydi Chatman'da ya da Damon'da olmalı.

Damon. Beni ağzı tıkalı ve bağlı gördüğünde yüzündeki ifade. Unutmayı tercih ettiğim anların sürekli büyüyen kolajına eklenecek bir başka görüntü. Çok öfkeliydi. Zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle çatırdıyordu. Nükleer. Bunu bana kimin yaptığını ölümcül bir şekilde sormasından anlayabiliyordum. O

bağırmadı. Ama bağırarak zorunda da değildi. Bir pitonu saldırmadan hemen önce izlemek gibi.

O zamanlar onu görmek beni rahatlatırken, şimdi onunla yalnız kalmak beni endişelendiriyor.

Bir parçam onu suçluyor. Bunun adil olmadığını biliyorum. Ama ben suçluyorum. O olmasaydı asla orada olamazdım.

Ve burası güzel olsa da, daha dün içinde olduğum evimi özlüyorum. Her şeyin daha basit olduğu ve en büyük endişemin markete gitmek istemediğim için kahveme yetecek kadar sütümün olup olmadığı olduğu zamanları.

Vanilya.

Hayatım önceden vanilyaydı, ama şimdi sadece karanlık.

Banyodan dışarı adımımı attığımda, eski hayatımın kokusu bana saldırıyor. İronik bir şekilde vanilya. Lavanta ile karışık. Damon mumlarımdan bazılarını yaktı.

Yeni dairem mükemmel. Sanki benim için yapılmış gibi. Sadece hangi ben olduğumdan emin değildim.

En-suite banyodan odama çıkılıyor, peri ışıkları ve dantellerle örtülü devasa sayvanlı yatak.

Tüm eşyalarım paketinden çıkarılmıştı.

Dün bana geldiğimde tüm eşyalarımın paketlenmiş olacağını söyleseydiniz, bunu kendim yapmakta ısrar ederdim. Bugün, bunu yapmak zorunda olmadığım için minnettarım. Son enerjimi de tüketti. Beni ayakta tutan tek şey.

Pofuduk pijamalarımı giyiyorum. Rahat pijamalarımı. Damon'ın bildiği gibi yatağıma uzandım.

Saat sabahın altısına yakın. Tüm ışıklar kapalıyken bu odayı zifiri karanlık yapan otomatik karartma perdeleriyle bunu söyleyemezsiniz.

Hasat sabah saat bir civarında gerçekleşti. Yarım saat sonra olay yerine gelen polisle kısa bir sohbetin ardından. Sonra da tecavüz kiti için hastaneye gidildi. Sonuç olarak yorucu ve hareketli bir gündü.

Damon elinde bir fincan papatya çayı ve bir kitapla odaya girdiğinde ben davetkâr yatağın önünde duruyordum. Benim kitaplarımdan biriyle. Şu anda okuduğum kitaptı - bir hokey oyuncusu ve bir haber muhabiri hakkında hafif yürekli bir romantizm.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda acıma, hatta biraz şefkat bekliyorum. Görmeyi beklemediğim şey ise oradaki sertlikti. Genelde bana daha nazik bakar.

Damon etrafımda dolanıyor, çay bardağını yan masaya koyuyor, sonra da örtüleri geri çekip yastıkları st üste koyuyor.

"İçeri." Bana söyleneni yapıyorum. Çünkü artık kontrolüm yok. Elimden alındı.

Damon rtleri üzerime çekiyor ve ayı bana uzatıyor.

Sonra yatağın diğeri tarafına geçiyor, gri eşofman altı ve beyaz tişörtlü bedeniyle yanıma tırmanıyor ama aramızda bir boşluk bırakıyor.

Geriliyorum ama bana dokunmuyor ya da yaklaşıyor. Bana bakmadan kitabı açıyor ve küçük ekli yer imimin yerimi gsterdiğiyi okuyor.

ay ve Damon'ın sesi arasında uzun süre dayanamıyorum. Ama u y u d u ğ u m zaman da Azrail tarafından rahatsız ediliyorum.

"Seni izliyordum." İtme. Acı.

"Ona bakışını." İtme. İtme.

Homurtu. Acı.

"O seni aynı şekilde umursamıyor." İt. Boynu sık.

İt. Acı.

"Benim sana değeri verdiğim gibi

değil." Homurdan. İt. Acı.

"Siktir, çok sıkıydın bebeğim. Bu çok iyi. Benim için böyle kalmalı." İt. Daha sıkı sık. Acı.

"O kötü bir adam. Ama ben daha ktym. Ve eğeri sana bir kez daha dokunmasına izin verirsen..."

İtme. İtme. İt. ACI.

"Yakında, Sienna. Yakında benim olacaksın."

İt. Titre. Sık. Toplamak. Tecavüz. Çünkü her şey alınmış.

Bir irkilmeye uyanıyorum ve sonra yatağın yanındaki zemine kusarak eğiliyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşığı akıyor.

"Sienna, nefes al."

Damon yanımda, bir eliyle omzumu okşarken diğeri eliyle saçlarımı tutuyor.

Aşırı nefes alıyorum.

Damon bana bir bardak su uzatıyor ve küçük yudumlar almamı tembihliyor.

Nefesim düzene girerken dakikalar geçiyor. Suyun yarısı bitene kadar tadının ne kadar tuhaf olduğunu fark etmiyorum. Sonra kendimi kötü hissetmeye başladım.

Başım dönüyor.

"Endişelenme Sienna. Uyumana yardımcı olacak bir sakinleştirici. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Gözlerim kapanırken sesi artık uzaktan geliyor. Ve sonra mutluluk veren karanlığa doğru gidiyorum. Hiçbir şeyin var olmadığı bir yere. Kalmak istediğim bir yer.

Tekrar uyandığımda oda hala karanlık, ama banyonun ışığı yanıyor ve biraz ışık saçıyor.

Yanımdaki yatak boştu. Gülümsüyorum ve uzanıyorum, kış yanaklarımın arasından ve boynumun etrafından gelen ani acı beni yere seriyor, anılar geri geliyor. Gerçekten olmuştu. Belki de kötü bir rüyadır diye düşündüm. Ama hayır. Bu gerçektir.

Yatağımın yanındaki yarısı içilmiş suya bakıyorum ve hepsini yere atıp karanlığın beni anıların olmadığı yere götürmesini bekliyorum. Dakikalar geçiyor ve sonra geliyor, beni bulanık, rahatlatıcı battaniyesine sarıyor ve alıp götürüyor.

Tekrar uyandığımda kendimi bulanık hissediyorum. Puslu. Gözlerim alıştığında ve sersemlik hissi dağıldığında, yanımda bir figür görüyorum. Damon. Formu ortaya çıkmadan önce bile söyleyebilirdim. Yakınımda olduğunu her zaman anlarım. O benim manyetik muadilim.

Oturuyor ve nefes alış verişinden uyanık olduğunu anlıyorum.

"Ne zamandır uyuyorum?" Sesim cızırtılı ve öncekinden sadece biraz daha iyi geliyor.

"Yirmi üç saattir." Vay be. Şu sakinleştiricilerden biraz daha almam lazım.

"Beni tanıyordu. Adımı söyledi." Sesi zihnimde çınlıyor - Damon söylediğinde kulağa nasıl geldiğinin tam tersi. Düşüncelerimdeki yankısını duymak bile safralarımın kabarmasına neden oluyor.

Damon konuşana kadar uzun bir süre geçiyor.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Sesi sakin geliyor. Ama karanlıkta bile bundan farklı biri olduğunu söyleyebilirim.

Başımı sallıyorum.

"Garip bir şey fark ettin mi? Belki kitapçıya giderken ya da marketten alışveriş yaparken huzursuz hissediyorsundur?"

Kitapçı dükkânını nereden biliyor? Ona bir noktada anlatmış olmalıyım.

Başımı sallıyorum.

Ama... Bana tohumlar, saksılar ve notlar bırakan gizemli bir adam var.

Takipçim o olabilir mi?

"Ama," diye mırıldanıyorum, tereddüt ederek.

Damon bana kızacaktı. Ona daha önce söylemediğim için. Ya aldattığımı düşünürse? Resmi bir ilişkimiz olduğundan bile değil. Ama ya hakkımda kötü düşünürse?

"Ama?" Damon sesini yükselterek soruyor.

"Ama bana bir şeyler bırakan bir adam vardı."

Damon yan masasına doğru eğiliyor ve bir dakika sonra elimi nazikçe tutup içine bir bardak koyduğunu hissediyorum.

Sakinleştirici su tadı almayı bekleyerek yudumluyorum ama onun yerine yatıştırıcı bir ballı içecek geliyor; tatlı ve bilmediğim bir susuzluğu gideriyor.

"Eğer devam edemeyecek kadar acı veriyorsa, bunu daha sonra tartışabiliriz." Yanıt olarak başımı sallıyorum ve birkaç saniye sonra devam ediyor.

"Bu adam ne tür şeyler bıraktı?"

"Çiçek referansları ve tohumlar içeren el yazısı notlarla başladı, sonra topraklı saksılarla devam etti." Arada ballı içeceğimi yudumluyorum. Bunun hakkında konuşmak istiyordum. Azrail'i bulmaya yardım etmek istiyordum.

"Nakliyecilerden dikkatli olmalarını istediklerin," diyor, ses tonu eşit. Sözlerimin ona nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir şey belli etmiyordu. Karanlık yüzünü gizlediğinden, ben de hiçbir şey anlamıyorum.

"Evet. Doğum günüm için bir hediye bile vardı."

"Taktığın kolye mi?" diye soruyor, tam elim kolyeden sarkan siyah mücevheri bulduğunda. Bunu çıkarmalıyım. Ya bunu bana tecavüzçüm verdiyse?

Çözmeye zahmet etmiyorum. Zinciri çekiştiriyorum, boynumun arkasındaki kıştırma beni ürkütmüyor bile.

"Evet." Damon'la yüzleşmek için dönmeden önce kolyeyi yan masaya bırakıyorum.

"Sonra, yaklaşık iki ay önce, kitaplardan dikkatimi çekmek için paragrafları vurgulanmış sayfalar almaya başladım. Bunlar daha önce aldıklarımdan farklıydı."

O zamanlar yeterince masum görünüyorlardı. Tohum ve çiçek referansları gibi.

Damon doğruldu, hareket hafifti ama fark ediliyordu.

"Ne tür kitaplar? Sayfaları hâlâ sende mi?" Sesinde artık dizginlenmiş bir öfke var. Bunu bekliyordum ama söylediklerim arasında onu en çok kızdıran şeyin kitap sayfaları olmasına şaşırdım. Belki de sevdiği

kitaplara en az benim kadar saygı duyuyor ve onlara yapılan saygısızlıktan rahatsız oluyor. Ne zaman bir sayfa alsam aynı karışık duyguları yaşıdım.

"Evet, ama nakliyecilerin onları nereye koyduklarını bilmiyorum. Onlara sormamız gerekecek. Odamdaki en üst çekmecedeydiler."

Damon bir mesaj yazarken telefonunun ekranı aydınlanıyor, küçük parıltı yüz hatlarını kısa bir süre görmemi sağlıyor. Yorgun görünüyor. Yanağında, yara izinin yanında bir kesik mi var?

"Ne oldu Damon?"

Elini umursamazca havaya kaldırıyor.

"Sadece bir çizik. Önemli bir şey değil."

Daha fazlası için zorlamıyorum. Az önceki uzun uykudan sonra bile enerjim yok.

Hasat'tan başka bir şey düşünmeye çalışırken sessizlik ve karanlık uzayıp gidiyor.

Kendimi yalnız hissediyorum. Damon benden birkaç santim uzaktayken bile.

"Beni suçlayabilirsin. Bunu kaldırabilirim." Sözleri beni şaşırttı. Sanki zihnimin içini görebiliyor.

"Suçlamıyorum." Yalan. Söylüyorum. Ve kendimi suçluyorum.

"Bana yalan söyleme Sienna. Bunun dışında hiçbir şey. Duygularınla baş edebilirim, ne kadar karanlık ve çirkin olduklarını düşünürsen düşün. Sadece bunun için kendini suçlama. Bu senin suçun değil. Bunu sen istemedin. Sen istemedin. Bunu hak etmedin. Yaptığın hiçbir şey buna sebep olmadı."

Daha önce ne yaptığımızı, Damon'ın beni tüm o insanların önünde vibratör ve popo tıkaçıyla becermesine nasıl izin verdiğimi düşünüyorum. Nasıl izlediğini.

"Sen böyle seviyorsun. Bunu daha önce yüzünde görebiliyordum. O zaman yaptığın gibi benim için gel."

İtme. Acı.

Tanrım, yapma bunu. Sert parmaklar klitorisimin etrafında dönmeden önce acıyla sıkıyor. İnle.

"Evet. Benim için

inle." İt. Acı.

"Benimle kal Sienna." Damon'ın sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor ve ağladığımı fark ediyorum. Yine ağlıyorum. Damon beni tutmak için hareket etmiyor ve buna minnettarım. Sarılmasını istemiyorum. Kimsenin yapmasını istemiyorum. Ben bir kum tanesiyim. Parmaklarının arasından kayıp giden. Rüzgarda savrulan bir toz zerresi.

"Daha önce yaptıklarımızı izliyordu. Koridorda. Bunu istediğimi söyledi."

"Güzel bir şeyi utanç verici bir şeye dönüştürüyor. Sence bir kadın striptizci ya da bir seks işçisi tecavüze uğramayı hak ediyor mu?"

Hayır. Hayır, hak etmiyorum. Başımı salladım.

"Eylemlerini haklı çıkarmak için bunu istediğini düşünmek istiyor. Ama hiçbir dünyada onun yaptığı şey asla kabul edilemez."

Kendinize bakarken suçu inkâr etmek çok daha zor. Denizaltı ve erkek arkadaşıyla birlikte izlediğim sarışın kadının yaptıklarına rağmen bunu hak ettiğini asla söyleyemezdin. Ama neden aynı şeyi kendim için söyleyemiyordum?

Telefonun çalmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve bunun benim zil sesim olduğunu fark ettim.

"Telefonum sende." Damon telefonu bana uzatıyor ve ekrandaki isim midemin rahatsızlıkla sıkışmasına neden oluyor - kardeşim Liam.

"Evet. Leydi Chatman'dan ayrılırken onu aldığımızdan emin oldum." "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, boğazım bu konuşma şeyini aşıyor. Telefonun çalmaya devam etmesini izliyorum.

"Durmadan arıyor. Sanırım Brad ona bir şeyler olduğunu söylemiş ama tüm detayları anlatmamış. Sen, ben ve Leydi Chatman dışında kimse bilmiyor. O da bir şey söylemeyecek. Bunu kime ve ne zaman istersen anlatabilirsin."

Olanları kardeşime anlatır mıydım? Sadece endişelenirdi ve bunun kime ne faydası olurdu ki? Ama bu ses tonuyla onunla konuşamazdım. Telefon çalmayı bıraktı ve bir mesaj çaldı. Yirmi iki mesajdan biri. Hepsi aynı şeyi söylüyordu.

"Ara beni, endişeliyim.

'Evinin önünden geçtim ama artık orada yaşamıyorsun. Neden bana taşındığını söylemedin?'

"Neden bana cevap vermiyorsun?"

Son mesaj ne yapmam gerektiğini doğruluyor.

"Eğer bir saat içinde senden haber alamazsam, polisi arayacağım.

"Lütfen nakliyecilerin karaağaç çayımı getirip getirmediğini kontrol edip bana bir fincan hazırlar mısın Damon?" Belki sesim daha az boğuk çıksaydı, larenjit olduğumu söyleyebilirdim. O ve eşi Dee'nin ikinci çocukları yeni doğmuşken, ona bu hastalığı bulaştırmak istemediğimi söyler ve belki de boynumdaki morluk geçene kadar birbirimizi görmemizi geciktirirdim.

Damon döndü ve bana bardağı uzattı.

Doğrulup sıvıyı yudumluyorum, sıcaklık rahatsızlığımı hemen hafifletiyor. Çayın yarısını içtikten sonra bir deneme yapmam gerektiğine karar veriyorum.

"Sesim nasıl geliyor?" Sadece bir tutam daha iyi.

"Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır." Dürüstlük. Her zaman. Damon'a bu konuda güvenebilirim.

"Çok uzakta olmayacağım," diyor ve odadan çıkıyor.

Biriyle konuştuğunu duyabiliyorum. Muhtemelen bilgi işlem elemanlarından biriyle. Jordan ya da Kai. Onlarla tanışmadım ama Damon beni yalnız bırakmak istemediği için onları yeni evimde çalıştırıyor. Ben de burada yalnız kalmak istemiyorum. Yani, şimdilik, IT kalabilir.

Derin bir nefes alıyorum ve arama düğmesine basıyorum, arama hemen bağlanıyor.

"Tanrım, Si, beni görmezden gelmek için iyi bir nedenin olsa iyi olur. Brad bana annesinin evinde bir olay olduğunu mu söyledi?"

"Vay canına. Doğruca oraya. Sakin ol, ben iyiyim." Neşeli görünmeye çalışıyorum ama sesim bunu bozuyor.

"Sesinin nesi var senin?" Arka planda çocuklardan biri ağlarken Liam soruyor. Güzel, belki bu sayede hızlı bir konuşma yapabiliriz.

"Larenjitim var." Umalım da bana inansın.

"Nasıl larenjit oldun? Hiç bir yere gitmiyorsun." Kahretsin, beni orada yakaladı. Düşün. Düşün. Ona *Sin*'de çalıştığımı söyleyemem. Bu yeni sorulara yol açar.

"Geçen gece Gloria ile dışarı çıktım ve bir şey kapmış olmalıyım." Yalan onları alevlendirirken yanaklarım yanıyor.

O ve Gloria hiç tanışmadılar, bu yüzden bu asla bir yalan olarak ortaya çıkmayacak.

"Şey... bu hiç iyi değil. Ama dışarı çıkmaya sevindim. Brad annesinin partilerinden birinde bir adamla birlikte olduğunu söylüyor. Ayrıca orada bir şey olduğunu söylüyor. Bir saldırı mı?"

Lanet olsun. Keşke Brad o koca çenesini kapalı tutsaydı.

"Bir şey oldu ama ben iyiyim. Ayrıca, ben otuz beş yaşındayım, Liam. İstedikimi yapabilirim. Ve kendime bakabilirim," diye mırıldanıyorum, çaydan bir yudum daha alarak.

Diğer taraftan uzun bir iç çekiş ve ardından uzun bir sessizlik geliyor. Ağabeyimin bana her zaman yaptığı gibi elini hayal kırıklığı içinde saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum.

"Biliyorum Si. Sadece senin için endişeleniyorum. James ve olanlardan sonra, bir şeyin tekrarlanmasını istemiyorum. Eğer bana iyi olduğunu söylersen sana inanırım."

Hıçkırıklarımı tutamıyorum, gözlerim bir kez daha yaşarırken hızla kırışıyor. İyi değilim ama bunu ona söyleyemem. Onun kendi hayatı var. Kendi stresleri var.

Yutkunuyorum ve sonra nefes alıp kendimi dengelemeye çalışıyorum.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Kendimi daha iyi hissettiğimde bir araya gelir ve hasret gideririz. O zaman sana her şeyi anlatırım." Bana inanmasını umarak sesime yeniden neşe katmaya çalışıyorum. Şu anda bunu yapacak gücüm yok.

Bir uzun duraklama daha ve ardından bir iç çekiş daha.

"Peki. Ama bana yeni adresini gönder. Taşındığına sevindim. James'in tüm anılarıyla orada yaşamamanın iyi olduğunu sanmıyorum."

Yeğenim arka planda ağlıyor ve Liam'ın onu yatıştırmaya çalışırken dikkatinin dağıldığını söyleyebilirim.

"Senin ellerin dolu, benim de dinlenmem gerek, yakında seninle sohbet ederiz, tamam mı? Dee'ye sevgilerimi ilet ve küçük teröristlerime teyzelerinden kocaman öpücükler ver. Seni seviyorum Liam."

"Geçmiş olsun kardeşim. Ben de seni seviyorum." Ve böylece telefon görüşmesi sona eriyor, ben de yastıklara yaslanıyorum.

Bana inanmıştı. Ya da inanmadı. Ama ne yapabilirdi ki? İyi olduğumu söylediysem, iyiydim.

Öyle miydim? Daha önce yapmaya çalıştığım şeyi yapar mıyım? Kendimi ve duygularımı araştırdığımda umutsuzluk ve üzüntü baskın duygular ama gerçekten ölmek istiyor muydum?

Azrail kazanacaktı. Bununla yaşayabilir miydim? Muammanın kendisi. Öl ve onun kazanmasına izin ver, yaşa ve onun kazanmasına izin ver. Tabii önce ben onu bulmazsam. Sonra da bunu ona ödetmezsem.

Damon'ın yanımdaki varlığı gözlerimi açmaya zorluyor. Kitap sayfalarını ve el yazısıyla yazılmış mektupları tutuyordu. Nakliyeciler ona nerede olduklarını söylemiş olmalı.

Gözlerim bu odanın loş ışığında şeytanın ta kendisi gibi görünen adamın neredeyse siyah gözleriyle buluşuyor.

"Onu bulmak istiyorum. Ona bunu ödetmek istiyorum."

"Öyleyse ödeyeceğiz. İntikamın için senin aracın olacağım Sienna. Önünde diz çöküp merhamet dilemesini sağlayacağım ve sonra ona gazabını göstereceğim. Benim elim senin elin olacak. Benim karanlığım senin ışığının emrini yerine getirecek."

Işık. Artık ışık yok.

"Gitti, Damon. Işığım. Ruhum." Kaybettiğim her şey için yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"O zaman bu arada benimkini kullanacağız. Seninkini geri alana kadar. Işığa gelince Sienna, karanlık onsuz var olamaz. Ve ben hâlâ buradayım. Bunu zamanla anlayacaksın."

Damon yavaşça elini uzatıyor, bir damla gözyaşı daha yakalarken başparmağı yanağıma usulca okşuyor.

"Aradığın şeyi bulana kadar bu dünyayı senin için didik didik edeceğim gökkuşağı. Sen bulamasan bile. Ama bunu birlikte yapacağız."

Damon'ın sözleri beni nazik olanların yapamayacağı şekilde rahatlatıyor. Belki, sadece belki, bundan sağ çıkabilirdim.

Bölüm 13

Gölge

Sienna'nın yumuşak ve düzgün nefes alış verişleri bana uyuduğunu söylüyor. Yüz ifadesinden de huzurlu bir şekilde. Ama bu sadece sakinleştiricilerin yardımıyla oluyor. Aksi takdirde, çırpınıp duruyor, acı dolu inlemeleri kalbimin derinliklerine oturuyor, orada bulunan karanlığa yerleşiyor. Çürüyor.

Umurumda değil. Öfke için yakıt. Ve eğer beni tüketmiyorsa lanet olsun, içinde boğulana kadar zehirli varlığıyla beni sarıyor.

Kendimi düdüklü tencere gibi hissediyorum. Uyarı düdüğü, beni sınıra bağlayan sessiz, cızırtılı bir kısıtlama. Serbest kalacağım zamanı bekliyorum, ona dokunmaya cüret eden yürüyen ölü adamın kanına bulayacağım kendimi. Ona iyi dışında her şeyi hissettiren.

Onun ışığını çalmaya çalışan adamın.

Lanet olsun, bunu ödeyecekti. Gözümde canlandırdığım tüm şekillerde ve sadece kopmanın çağırıştırabileceği tüm şekillerde - kontrolü kaybederek geriye kalan tek şey kaos ve birinin nasıl bu kadar iğrenç bir şey yapabildiğine dair sorular olacaktı. O kadar dengesizdi ki. Gökkuşağıma dokunduğunda beni bu hale getirdi.

Beni suçluyor. Ve bu iyi bir şey. Benden istediği buysa, bu senaryoda kötü adam ben olacağım. Hep öyleydim zaten. Ama bir başkası var. Ve onun saplantısı zihinsel delilik aleminde yaşıyor. Gerçi bazıları beni de bu kategoriye sokabilir.

Benim takıntım farklıydı. Sienna'ya asla zarar vermezdim. Onu takip eden diğer psikopat bunu yapacağını kanıtladı.

Ve son iki aydır ona gönderdiği kitap sayfalarının zaman çizelgesine ve içeriğine bakılırsa, korkarım ki bu durum mekândan bağımsız olarak ortaya çıkacaktı.

Sienna'ya son bir kez bakıp odadan çıkıyorum.

Oturma odasına girdiğimde, yemek masasının üzerindeki tüm ekipman ve bilgisayarlarla burası bir bilgi işlem departmanı gibi görünüyor. Onu bırakamazdım, bu yüzden soruşturmayı buraya getirdim.

Bilgi İşlem Müdürü Jordan ve dünyanın en iyi hackerlarından biri olan Kai saatlerdir burada, elleri klavyelerinin üzerinde uçuşuyor. Kahve fincanları etraflarına saçılmış, bu da beni ofiste bile rahatsız ediyor. Aynı fincanı neden tekrar kullanamadıkları başlı başına bir psikopatlık. Yine de şu anda umurumda bile değil. Çalışırken onları ayakta tutan şey buysa, onları mutlu etmek için lanet olası bir Starbucks alırdım.

Bara doğru ilerlerken bana bakma zahmetine bile girmiyorlar, koridorun karşısındaki evimden getirdiğim şişeden kendime bir viski dolduruyorum.

Requim Heights adlı bu binanın sahibiydim ve Sienna'ya en üst kattaki iki çatı katından birini vermiştim. Diğeri de benim. Onun bana yakın olmasını istiyordum ama bu kadar çabuk yanıma taşınacağından şüpheliydim. Eninde sonunda olacaktı. Ama şimdilik, bu bir sonraki en iyi çözümdü.

"Damon, bir şey bulduk." Jordan'ın ses tonu bana duyduklarımın hoşlanmayacağımı söylüyor. İngiliz aksanının tınısı, bana bir cesetle sonuçlanabilecek bir şey söyleyeceği zaman daha da belirginleşiyor.

Bu fikre karşı olmadığımı söyleyemem. Sienna ve ben hastaneden ayrıldıktan kısa bir süre sonra Bob'un yakaladığı bir adama işkence ederek yavaş yavaş artan baskıyı hafifletiyordum. Ben Sienna'yı buraya getirirken, Bob bizi takip ettiği için onu yoldan çıkmaya zorladı. Bize adını söylemedi ve tam bir savaşçıydı. Beş dakika boyunca. Kan almayı başardı. Yanağımdaki küçük çizik, sol eline taktığı yüzük ve şanslı bir vuruş sayesinde oldu. Ama sonra ben de yaptım. Defalarca.

Şimdi zar zor yaşıyordu ve Gavin ona saldırdıktan sonra bile hâlâ hiçbir şey bilmiyorduk. Bu adamları kim gönderdiyse hiçbir iz bırakmıyordu ve bu da hayal kırıklığımı artırıyordu.

Jordan bana öfkemi çıkarabileceğim başka bir et torbası ya da daha iyisi Sienna'nın tecavüzcü sapığını verecekse, ben varım.

"Banyoda bir kamera vardı." Jordan'ın sözleri vücudumdaki kanı çalarken, tenimde bir ürperti dolaşıyor.

"Leydi Chatman banyolarda kamera olmadığını söyledi - mahremiyet ihlali." Eğer bana yalan söylüyorsa, ölmüş sayılırdı. Sienna'ya elini sürdüğü için oğlunu öldürmeyerek ona zaten bir iyilik yapıyordum. Bu affedilemez bir şey olurdu.

"Bu onun değil. Onun sistemine bağlı bile değil," diyor Kai, ben masaya yaklaşırken, bana uzaktan kumanda pilinden daha büyük olmayan küçük, siyah bir cihaz uzatarak.

"Birkaç saat önce bağlantıyı tespit ettiğimizde onu geri aldık. Personel odaları hariç Leydi Chatman'ın malikânesindeki her banyodan on iki tane ve daha halka açık alanlardan da birkaç tane çektik."

Küçük kamerayı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Pahalı ve hiçbir üretici işareti kaynağını tanımlamıyor.

"Gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Sinyal takip edilemez ve dünya çapındaki karanlık web sunucuları kullanılarak aktarılıyor. Bunları her kim kurduysa ve izliyorsa bulunmak istemiyor. İzini sürmek çok zor. Benim için bile." Kai'nin sözleri kesik kesik geliyor ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Kendisi dünyanın en iyi üç hacker'ı arasında yer alıyor. Diğer ikisi hükümet için çalışıyor. Bu da onları olası şüpheliler yapmıyor. Bu da işin içinde güçlü bir oyuncu olduğu anlamına geliyordu. Sadece parası ve bağlantıları olan biri bunu başarabilirdi.

"Hâlâ gönderiyor mu?" Eğer öyleyse, doğru durumda işe yarayabilirdi.

"Gönderiyor ama biz engelliyoruz. Diğer taraftaki her kimse bağlantıyı kesmemiş olmasına şaşırdım. Şimdiye kadar onları bulduğumuzu öğrenmiş olmaları gerekirdi."

Ayıyı dürt, o da saldırсын. Sanki bu sözler bir yanıt çağırıyormuş gibi, telefonum bir mesajla çalışıyor.

Bilinmeyen

21:23

Kameralarımı bulduğunuzu görüyorum.

Sorun değil.

İhtiyacım olanı aldım.

Kendinden daha çok sevdiğin bir şey olduğunun teyidi.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Benim gibi hissetmenin zamanı geldi.

<https://scorchingsienna.com/>

Damarlarımda buz, linke tıklıyorum.

Neye baktığımı hemen anlıyorum.

Maskeli bir adam banyoya giriyor. 5'8". Kaslı. Armani takım elbiseli ve özel yapım maskeli. Görünürde dövme ya da yara izi yok. Maskesi yüzünün büyük kısmını kapatıyor ama ela gözleri, traşlı çenesi ve sırtışı ortaya çıkıyor. Benim bile tüylerimi diken diken eden bir gülümseme.

Leydi Chatman'ın malikanesinde salona en yakın banyo burasıydı. Bariz bir seçim. Bu da düzeni bildiği anlamına geliyordu. Birkaç dakika önce salonda olanlardan sonra Sienna'nın kadınlara ihtiyaç duyma ihtimali oldukça yüksekti. Bu pislik herif de buna güvenerek banyoya girdi ve odanın arka tarafındaki üç çeyrek duvar bölmesinin arkasına saklandı.

Sienna iki dakika kadar sonra odaya girdiğinde video hızlanıyor ve normale dönüyor.

Bu açıdan sadece sırtını görüyorum.

Sol taraftaki tuvalete yöneliyor, kameranın görüş alanının hemen dışında. Bir dakika sonra tuvaletin sifonu çekiliyor ve Sienna yeniden ortaya çıkıyor; derin düşüncelere dalmış bir halde, küçük bir gülümsemeyle lavaboya yaklaşıyor. Aynada kendine bakar, başını sallamadan önce yanaklarına bir kızarıklık yayılır. Az önce aramızda olanları düşünüyor - lekelenmek üzere olan güzel bir an.

Başını eğiyor, gözleri artık aynada değil, ellerine ve yıkamakta olduğu fişe odaklanmış durumda.

Lanet olası korkağın saklandığı yeri sessizce terk etmesi için mükemmel bir fırsat. Bir saniye, iki saniye, tam arkasındaydı, bir eliyle ağzını kapatırken diğer eliyle Glock 9mm'yi kafasına dayamıştı.

Bana ya da polise silahı olduğunu hiç söylemedi.

Unutmadı. Kimse kafasına silah dayandığını unutmaz.

Belki de gelmekte olduğunu bildiğim şey diğer her şeyi gölgede bıraktı. Belki başka bir şey.

Bundan bahsetmeyecek. Bunu zorlaştıran bir duygusu var.

Birinin kafasına silah dayadığımdan çok daha fazla silahı kendime doğrultmuşumdur.

Bu mahrem bir an. İlk kez seks yapmak kadar kişisel. Ya da doğum yapmak. Ya da sevdiğiniz biri öldüğünde odada olmak gibi. Ve sizinle, varlığınızla bu kadar yakından bağlantılı olduğu için, tüm hayatınızın en mahrem anı bile olabilir. Ölmeden hemen önceki an. Ya da öleceğinizi düşündüğünüz an.

Özünüz, her nefesiniz, her anınız, her şeyin bir başkasının ellerinde olduğu bir ana götürür. Sizin için hiçbir şey ifade etmeyen bir kişi, kontrolü öyle bir şekilde elinde tutuyor ki, tam bir otokrat. Çaresizsinizdir, her şeyiniz onların eylemlerine, düşüncelerine bağlıdır. Özellikle de yakın mesafedeyken. Tam şakağınızdan. Hiç hata payı olmadan.

Sienna'nın gözleri şokla irileşiyor ve ruhumdan bir parça kopuyor.

"Eğer ses çıkarırsan, sana zarar vermek zorunda kalırım bebeğim. Anladın mı?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken hiç tereddüt etmeden başını şiddetle sallıyor ve adamın ağzını kapatan elinin derisiyle buluştuğu kısa mesafeye doğru koşuyor. O nokta kestiğim ilk nokta olacak. Ve sonra tekrar ve tekrar, gökkuşağımın gözlerinden akan her yaş için.

"Elimi çekeceğim. Eğer çılglık atarsan, seni vururum. Anladın mı?"

Dehşet dolu gözler ve güçlü bir baş sallama daha. Kıymık.

Ölü adam elini yavaşça çeker ve geri çekilir.

"Çorabını çıkar."

"Ne?" Ses tiz çıkıyor ve başka birine benziyor. Çünkü bu sesi daha önce hiç duymamıştım. Benim yanımda hiç bu kadar korkmamıştı.

"Çorabın. Şimdi. Ve külotun."

Sienna bir an kapıya, sonra tekrar ona bakıyor, elleri titriyor. Kıymık.

"Şimdi." Silahı kaldırıyor, eli sabit. Diğer tarafa geçtiğinde titremenin geçip geçmediğini göreceğiz.

İtaat ederken gözyaşları ve daha fazla kesik yüzünden aşağı akıyor, sapık yüzünde bir gülümsemeyle onu izliyor.

Bundan zevk alıyor. Kontrolün onda olmasından. Pantolonundaki şişkinlik her saniye büyüyor. Dudaklarını yalamaya bile cüret ediyor.

Sienna çorabını çıkarırken kalçalarından birini gösteriyor. Kıymık.

Adam çorapları Sienna'nın elinden kaparak onun korkuyla sıçramasına neden oluyor.

"Ağzını iyice aç."

Kız tereddüt ediyor. Adam silahı çenesinin altına dayayarak onu yönlendiriyor ve itaat edene kadar dürtüyor. Daha fazla gözyaşı. Daha fazla kesik. Kıymık.

"Mmmm, bu bir hatırlatma Sienna. Sana dokunmasına izin verdiğinde neler olacağını."

Külodu Sienna'nın ağzına tıkıyor ve sonra ceketinin cebinden bir bant çıkarıp bir parça kopararak Sienna'nın ağzına sıkıca yerleştiriyor.

Sienna dehşete düşmüş durumda. Nefes alış verişi düzensizleşiyor ve tüm vücudu titrerken gözyaşları ve daha fazla kesik yüzünden aşağı yuvarlanmaya devam ediyor. Kıymık.

Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor, elbisesini sertçe çekerek yırtılmasını sağlıyor ve dantelle kaplı göğüslerinden birini ortaya çıkarıyor. Kıymık.

Ne olacağını biliyorum. Ve başka tarafa bakamıyorum. Adam kadının içine kabaca giriyor ve onu boğuyor, bu sırada kadının gözleri sıkıca kapanıyor, yüzüne daha fazla ıstırap akıyor. Gözleri yavaşça açılıyor, bakışları kapıya kilitlenmiş, asla gelmeyecek bir yardım için yalvarıyor.

Splinter. Splinter. Splinter.

Ona ikimizin de kullanabileceğini söylediğim ruh, Sienna'ya tecavüz edişini izlerken neredeyse parçalara ayrılıyor.

Düşüncelerini hayal
edebiliyorum. Onu takip
etmeliydim.

Ama yapmadım ve onun yerine, her seferinde bir itme, birbiri ardına bir sıkma ile hafifçe alırken ona bunu hak ettiğini söylüyor.

Onun iniltisini zevk sanıyor. Yüzünü görseydi gerçeği bilirdi. Ondan alıyor. Onun seçimini alıyor. Kontrolünü alıyor. Masumiyetini alıyor. Onu alıyor ve zorla alınanla asla boy ölçüşemeyecek şeylerle bırakıyor. Ama bu çok daha zarar verici olabilir. Acı. Kendinden şüphe. Utanç.

Ondan nefret ediyorum. Hayatımdaki herkesten daha çok. Kendimden bile.

İçeri girdiğimde video duruyor, Sienna'ya bunu ona kimin yaptığını sormak için eğildiğim karede donup kalıyorum.

Birkaç saniye sonra video değişiyor ve bu olaydan dakikalar önce salondaki görüntülerimiz ekrana geliyor. Oradan bir videoya geçiyor

Lady Chatman'ın evindeki tüm samimi anlarımız kaydedilmiş ve bu iğrenç alay konusu haline getirilmişti.

Jordan ve Kai tek kelime etmezken, ben orada durmuş her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum.

"İzini sür. Silin. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Ama bunun arkasında kimin olduğunu bulun. Ve başka kimlerin izlediğini. Her ismi, adresi ve hayatlarıyla ilgili tüm detayları istiyorum. Güvenlik ekibini buraya getirin, tam bir tarama yapsınlar. Ve benim evimde. Sonra *Sin*'e gidip aynısını yapsınlar. Ve Leydi Chatman'ın partisindeki tüm görüntüleri dizüstü bilgisayarına gönder."

"Sienna uyanırsa ona hiçbir şey söyleme. Kısa süre içinde döneceğim." Talimatları verip Jordan'a telefonumu uzatıyorum.

Ayrılmadan önce Sienna'yı kontrol ediyorum, uyuyan yüzü içindeki fırtınayı dindirmiyor.

Bu bir kasırğa, bir kasırğa, sadece kan ve ölümle sonuçlanacak bir gazaptı.

Son bir bakışla onun evinden ayrılıp kendi evime gidiyorum.

Serbest bırakılmam lazım. Şimdi. Kendimi rahatlatacak bir şey bulamazsam kimseye faydam dokunmaz. Sienna için de öyle olmalıyım.

İş telefonumu çıkarıyorum ve aradığım ismi bulduğumda arama düğmesine basıyorum.

"Marcello, bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bu gece en yakın yeraltı dövüş etkinliğinin nerede yapıldığını sorduğumda yaşlı adamın sesindeki şaşkınlığı duyabiliyorum. Oğlu işlettiği için biliyor olmalı. *Sin'in* dışında küçük çaplı mafya anlaşmaları için iyi bir yer.

On beş dakika sonra, evimden birkaç blok ötedeki bir iş parkında bulunan büyük bir depoya giriyorum, adım girişteki listede zaten var.

Gürültü kulakları sağır ediyor ve bu kadar büyük bir binada bile sigara ve puro dumanı havada yoğun bir şekilde asılı duruyor.

Dövüşçülerin toplandığı bölüme yaklaştığımda, omzuma konan bir el neredeyse beni listeye koyan adamın oğlunu bayıltmama neden oluyordu.

"Sakin ol kaplan. Ringde şansını deneyeceksin." Alessandro gülüyor, purosunu üflerken omuzlarımı okşuyor.

"Babam bu gece bize katılacağını söylediğinde çok şaşırdım. Ne zamandır ringe çıkmıyorsun? Üç yıl mı? Başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Yaşlı adam?" Alessandro'nun sesi kalın ve İtalyan aksanı on üç yaşında Amerika'ya getirildikten sonra bile devam ediyor.

"İyi olacağım. Beni en iyilerinizin yanına koyun." Alessandro, dövüşçülerden sorumlu adamlarından birine İtalyanca bir şeyler söylemeden önce bana içten bir kahkaha atıyor. Giorgio.

"Kazanacağınıza para yatırıyorum, evet!" Son bir kahkaha atıp purosundan bir nefes çekerek uzaklaşır, sesi odadaki gürültüyü bastırarak içeri yeni giren uzun kahverengi saçlı bir kadına seslenir.

Mafya arasında bir Kazanova olarak bilinir, ellerini kendine ve aletini pantolonuna sokmadığı için birden fazla savaş çıkmıştır.

Kucaklaşıyorlar ve kucaklaşırken mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, kim olduğunu bilmediğim için gözlerindeki tanıma kayboluyor. Tek bildiğim onun benim Sienna'm olmadığı. Biraz gerginlik atmak için arkamı dönüyorum.

"Arman'la dövüşeceksin. Beş dakika. Üçüncü halka." Giorgio başını sağ tarafındaki bir bölüme doğru eğiyor; burada iri yarı, kaslı bir adamla çok daha ufak tefek ama tıknaz, saç sakalı birbirine karışmış bir adam dövüşüyor.

Üçüncü ringin yanında duran telsizli adama doğru ilerliyorum ve ona adımı söylüyorum.

Doğru düzgün bir ring bile değil. İp bile yok. İnsanlar bariyeri oluşturuyor, erkekler ve bazı kadınlar dövüşçüleri çok uzaklaşırlarsa ringe geri itiyorlar.

Ayrıca bir kural dışında hiçbir kural yok. Vücudunuza bağlı olanlar dışında silah yok.

Bu benim işime yarıyor. Son olayların acısını birinden çıkarmam gerekiyordu. Kuralların geçerli olmadığı bir ringde bir katilden daha iyi kim olabilirdi?

Onların katil olduğunu biliyordum çünkü ben de buradaydım. Ben de farklı değildim. Sadece çoğu gün takım elbise giyyordum.

David ve Goliath arasındaki dövüş iki dakika sonra bitti. Tıknaz adam mükemmel bir kafa darbesi indirdi ve iri yarı adamın burnunu kırarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü, ardından adam bayılana kadar kanayan yerine defalarca yumruk attı. Ölü ya da baygın. Kimsenin umurunda değildi. Adam bölümün dışına sürüklendi ve kalabalık tarafından yutuldu.

"Sıra sende," diyor telsiz bana, anlamadığım İtalyanca bir şeyler gevelemeden önce ringi işaret ederek.

Kalabalık geçmeme izin vermek için ayrılıyor, kan kokusu daha da güçleniyor. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Bunun Sienna'nın tecavüzcüsünün kanı olduğunu hayal ediyorum.

yeni bir öfke dalgası gönderiyor. Güzel. İşte bu yüzden buradayım.

-Bir kısmından kurtulmak, zihnimi boşaltmak için.

Kapüşonumu ve tişörtümü çıkarıyorum, eşyaları kenara fırlatırken bazı gözlemcilerin soluk soluğa kalmasına neden oluyorum.

Benim boyumda, sadece daha kaslı bir adam derme çatma ringe girdiğinde kalabalık diğer tarafa dağılıyor.

"Başla." Katartik seansımın başladığını gösteren komut verildi. Yumruğumun derime ve kaslarıma inişini hissettiğimde adrenalinim tavan yapıyor.

İki taraf da hiç acımıyor. Ama Arman içimde bastırılmış öfkenin dışarı çıkmasına karşı koyamıyor. Dört dakika sonra dövüş bitti. Arman zar zor da olsa hayatta.

"Sıradaki." Walkie-talkie gözlerini kısarak bana bakıyor, sıradaki dövüşçüsü henüz hazır değil. Raunt onun beğenisine göre çok kısıydı. Telsizinden birini çağırmadan önce homurdanıyor.

Dakikalar sonra, bir sonraki kurban ringe gönderiliyor. Ve böylece başlıyor. Gökkuşağımın canının yandığını aklımdan çıkarabilmem için daha kaç tane olması gerektiğini merak ediyorum. Yeterli değil. Tüm dünyayı parçalayabilirim ve korkarım ki yine de yeterli olmaz.

Bölüm 14

Işık

"Merhaba." Sesimi test ederken yansımam beni selamlıyor.

Dört gün sonra çok daha iyi, ses kısıklığı neredeyse geçti. Keşke aynı şeyi boynumdaki açık mor ve sarıya dönüşen izler için de söyleyebilseydim. Bu iki renk kendi başlarına oldukça güzeller, ancak birlikte sadece hastalıklı bir hatırlatıcı gibiler.

En azından iyileşiyorlardı. İçimdekiler çok daha uzun sürmesindense cildimde geçip gidebilecek binlerce çürük olmasını tercih ederdim. Bana verdiği, tecavüz mağduru grubunu tutan kadının bilgilerinin yer aldığı kartı elime aldığımda, doktorun hastanede söyledikleri kulaklarımda çınlıyor. Katılma fikriyle oynuyordum. Ama bir türlü karar veremiyordum.

Belki Damon da benimle gelirdi. Geleceğinden şüpheliydim ama sormaktan zarar gelmezdi. Eğer buralardaysa. Ben uyurken burada olduğunu biliyordum çünkü yastık girintiliydi ve çarşaflar buruşmuştu ama gözlerim açıldığında yatak her zaman soğuktu.

Sonra, kan damlacıkları vardı. Damon'ın kanı.

Onu bir gün önce kısaca gördüğümde yanağındaki kesik iyileşmişti ve sadece küçük bir kabuk bağlamıştı, başka bir yara izi bırakmayacaktı. Ama gözünün hemen üstünde, kaşını kesen yeni bir kesik vardı. Parmak eklemleri morarmış, sol elinin orta parmak eklemi yarılmıştı.

Onun için endişeleniyordum. Geçen gün onu suçladığımı ima ettiğimi fark ettim. İnkâr ettim ama inandırıcı bulmadım çünkü o anda buna inanmıştım.

Günler geçtikçe kızgınlığımın yersiz olduğunu anladım. Damon bir psikopatı bana tecavüz etmeye zorlamamıştı. Ve eğer orada olsaydı, bunun olmasına asla izin vermezdi.

Bunu biliyorum. Çünkü Damon'ın beni asla kasten incitmeyeceğini biliyorum. Yapmazdı işte. Bu gerçekten, göremesem de oksijen soluduğumdan emin olduğum kadar emindim.

Kanayan kaşının ve kırılan parmak eklemlerinin bir şekilde benimle bağlantılı olduğu hissi midemi bulandırdı. Yaralanıyordu. Sebep ben olsaydım, kendimi affetmezdim.

İşte buradaydım. Günlerdir ilk kez, kendi kendimi rahatlattığım rahat pijamalar yerine yetişkin kıyafetleri giyiyordum - her ne kadar eski bir kot pantolon ve düz siyah bir tişört olsa da. Yine de kartı tezgâhın üzerine bıraktım, saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptım ve düzgün göründüğümü umarak yüzüme su çarptım.

Damon ve benim konuşmamız gerekiyor. Her geçen dakika içimde bir endişe oluşuyordu. Şu anda onu görüp konuşmazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum. Ve onu kaybedebilirdim.

Onu kaybedemem. Kaybedemem. Kaybetmek istemiyorum. James'ten sonra bana yaşadığımı hissettiren ve beni gerçekten gören ilk kişiydi. Belki de tüm hayatım boyunca. Onunlayken Sienna'dan başka kimse değildim.

Tamamen kendimdim. Özgürdüm. Bir pislik yüzünden yavaş yavaş ölmek istemediğim bu yeni ben. Damon geçen gece uyuduğumu sandığında bana bunu açıklamaya çalıştı. Ama kelimeleri duysam da, gerçekten dinlemiyordum. Anlayış getirecek şekilde değil.

"Senden çok şey aldı Sienna. Ona izin verme. Kimseye izin verme. Kontrolü geri almak senin elinde. Sen güçlüsün."

Kelimeler o anda kök salamadı çünkü kalbimdeki keder onlara yer bırakmamıştı ama günler geçtikçe göğüs boşluğumda dolaşan kederin seviyesi azaldı. Tüm gereken buydu - nefes almak için o küçük oda. O sessiz boşlukta geniş bir nefes aldım. Ve sonra bir tane daha. Hava almak için yukarı çıktım. İşte o zaman onun sözleri içime işledi.

Azrail'in ya da Hasat'ın hayatımı belirlemesini istemiyordum.

Evet, oldu. Hayır, atlatamamıştım. Ama olmak istiyor muydum? Kesinlikle evet.

Damon olmadan daha iyi olacağımı biliyorum. O karanlık ve tehlikeli biri ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizden ve onun için bir dikkat dağıtıcıdan daha fazlası olup olamayacağımdan tam olarak emin değilim. Ama öğrenmek istiyorum. Onunla birlikte kim olduğumu keşfetmek istiyorum. Bu nedenle, Damon'ı şimdi bulmazsam onu kaybedebileceğim hissi yerleşmişti.

Odadan çıkarken, kafam ilk kez berraklaştığında, koridoru kaplayan tabloları fark ediyorum. Çiçekler. Her birinin teması bu. Damon'ı bulma hevesiyle hızla oraya doğru ilerlerken yemek odasından gelen sohbetler dikkatimi çekiyor.

Tanıdığım en tatlı çocuklar olan Jordan ve Kai, odaya girdiğimde beni sıcak gülümsemeleriyle karşılıyor.

Damon yokken burada oldukları için minnettarım. Ama onlar Damon değil.

"Damon nerede?" Jordan Kai'ye bakıyor, yüzlerindeki ifade midemdeki endişenin artmasına neden oldu.

"Birkaç saat içinde döneceğini söyledi." Jordan bana bakmıyor, onun yerine kahvesini yudumluyor - yemek masamdaki pek çok kahveden biri. "Ama tam olarak nerede?" Orada öylece durup iki adamın arasına bakıyorum. tekrar birbirlerine bakarlar.

"Başı belada mı?"

"Hayır. O iyi. Eğer uyanırsan, birkaç saat içinde döneceğini söylememiz gerektiğini söyledi." Birkaç dakika önce bana söylediklerinin yeni bir bilgi içermeyen bir tekrarı. Bana bir şey söyleyeceklerinden şüpheliydim. Damon için çalışıyorlardı ve sadakatleri muhtemelen ona ve maaş çeklerine dayanıyordu, ki bu sorun değildi. Ama sinir bozucu. Sanırım bunu farklı bir şekilde ele almam gerekecekti.

"Tamam. Ben onu aramaya gidiyorum. Eğer benden önce dönerse, beni cep telefonumdan ara." Cevap beklemeden topuklarımın üzerinde dönüp ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Hayır! Gidemezsin. Damon burada kalman gerektiğini söyledi," diye bağıyor Jordan, masanın arkasından aceleyle kalkmaya çalışırken arkamda bir kargaşa kopuyor. Kai'nin de durumu daha iyi değil ve masadaki kahve fincanını deviriyor, içindekiler ve bardak yere düşüyor.

Masanın etrafında dönerken onlara bakıyorum, telaşlı görünüyorlar.

"Beni burada tutamazsınız. Öyle ya da böyle, Damon'ı aramaya gidiyorum. Beni ona götürürseniz daha kolay olur. Sanırım Damon şu anda masadaki seçenekler arasından bunu tercih eder."

Jordan ve Kai birbirlerine baktılar, bu senaryodan rahatsız oldukları belliydi. Onları köşeye sıkıştırıyordum. Sadece işe yaramasını umuyordum. İkisi de

Jordan nihayet konuştuğunda elim kapı tokmağında, topuklarımın üzerinde tekrar dönüyorum. Sesinin tonundan kazandığımı anlayarak gülümsüyorum.

"Telefonunda bir takip cihazımız var ama seni ona götürsek bile içeri giremeyiz. Burası mafya babasının oğlu Alessandro tarafından işletiliyor. Davetli listesinde olmanız gerekiyor. Oraya gitmeniz tehlikeli. Oraya giden insanlar iyi insanlar değildir."

Alessandro. Marcello'nun oğlu. Bu hafta içinde onun vereceği bir partiye katılmamız gerekiyordu ama ben olan biten her şey yüzünden bunu tamamen unutmuştum.

"İyi insanlar için değilse ve bu kadar tehlikeliyse Damon neden oraya gitsin ki?" Bu soru Kai'nin yüzünü buruşturmasına neden olurken, Jordan da gergin bir şekilde sakalını kaşımaya başlıyor.

Daha fazla bir şey söylemeyecekler. Ama söylemek zorunda da değiller. Damon öyle bir yere gidiyorsa onu bulmalıydım. Buna bir son vermeliydim. Bu her neyse.

"Beni oraya götüreceksin, ben de bizi içeri sokacağım." Topuklarımın üzerinde dönüyorum, Jordan ve Kai ben apartmandan çıkarken peşimden koşuyorlar.

"Bekleyin. Lütfen Sienna. Bir eskort çağırmama izin ver. Saldırından sonra dikkatli olmalıyız."

Arkamı döndüğümde yaşadıklarımın hatırlattığı bir şey beni yolumda durduruyor.

"Tamam. Bekliyorum."

Jordan birini arıyor ve beş dakika içinde dışarıda olacaklarını söylüyor. Arkasını dönüyor ve Damon'ı aramaya çalıştığından şüpheleniyorum ama cevap vermiyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor.

Kai kapıyı kilitliyor ve Jordan'ı asansöre kadar takip ediyoruz. En üst katta olmalıyız. Bu katta sadece bir daire daha var. Komşumun kim olduğunu merak ediyorum.

Asansör pır pır ediyor ve ancak kapılar kapanırken bizim kattaki halının - asansör panelinde belirtildiği gibi onuncu- siyah olduğunu fark ediyorum. *Sin*'in arka tarafında, yedi odanın ve Damon'ın ofisinin bulunduğu özel bölümün halısıyla aynı siyah.

"Bu binanın sahibi kim?" Asansörün içini kaplayan panellerin yansımasında gözlerim Jordan'ın kilerle buluşuyor.

"Damon'ın mı?" Tepkimi ölçerken cevabı bir soru olarak geliyor.

Şaşırmadım bile. Bu Damon için tipik bir durum.

Kapılar açıldığında, önlerinde duran bir adam beni ürkütüyor.

Selamlamak için başını eğiyor ve sonra arkasını dönerek girişe doğru yürüyor.

"Eskortumuz," diye açıklıyor Jordan, biz onu süslü lobide takip ederken, bir kapıcının bizim için kapıyı açık tuttuğu devasa çift kapıdan çıkıp şık siyah bir SUV'ye gidiyoruz.

İsimsiz eskortumuz arka yolcu kapısını açıyor ve gözlerini etrafta gezdirerek bekliyor.

"Özür dilerim. Daha önce tanışmadık. Ben Sienna. Ya siz?" Elimi uzatıyorum, adamın kendini tanıtmamasını sabırla bekliyorum.

Hafif kel, kırklı yaşlarının sonunda, satıcı gibi donuk kahverengi kıyafetler giyiyor.

"Bob." Elimi sıkmak için kıpırdamıyor, sadece yorgun gözlerle bakıyor, ben de elimi bırakıyorum ve arkaya tırmanmadan önce ona son bir kez bakıyorum.

Arkamdan çarpan kapıyı, herkes içeri girerken üç kapı sesi daha izliyor.

"Nereye?" Bob, Kai'nin havaya kaldırdığı telefonu alıyor, muhtemelen Damon'ın yerini gösteriyor.

"Emin misin?" Bob teyit istiyor, gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor.

Hayır. "Evet." Başımı sallıyorum, yumuşakça söylenen kelimeye daha fazla inanç katıyorum.

"Mutlu olmayacak. Listede var mıyız?" Bob motoru çalıştırıp bilmediğim bir yola girerken arabanın genelini soruyor. Hangi bölgede olduğumuzu bile bilmiyorum. Buraya geldiğimizde etrafımı fark edecek durumda değildim. Damon'ın *Sin*'e yakın olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Ben ayarlamaları yaparım."

Cep telefonumu çıkarıp Damon'ın ekranında Marcello için gördüğümü hatırladığım numarayı yazıyorum, fotoğrafik hafızam bir kez daha bana faydasını hatırlatıyor. Hasat'tan beri onu azarlıyordum ama hediyemin sadece pişmanlıkla boyanmasını ve lekelenmesini istemiyordum.

"Merhaba." Marcello'nun aksanlı sesi diğer tarafta hırçın.

"Selam, Marcello. Ben Sienna. Bu saatte rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm." Gösterge tablosundaki saat gece on iki on beşi gösteriyor ve Marcello'nun uyuyor olmasını beklerken, arka plandaki gürültü sanki bir barda ya da kulüpte olduğunu gösteriyor.

"Ah. Beni ne zaman arayacağını merak ediyordum. Bu geceki partide seni göremedik. Damon iyi olmadığını ve gelemeyeceğini söyledi."

Kahretsin. Parti bu geceydi. Ve Damon bana gitmek isteyip istemediğimi bile sormadı.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ama Damon'ı arıyorum. Görünüşe göre oğlunuzun bu akşam düzenleyeceği etkinliklerden birindeymiş?" Endişe etrafımı sararken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Orada. Partinin olduğu yerde. Yeri biliyor musun?" Kalabalıktan uzaklaşırken Marcello'nun sesi daha net geliyor.

Bob beş dakika uzaklıkta olduğumuzu söylerken, "Evet," diye onaylıyorum.

"Aslında yakınlardayız. Ben ve birkaç arkadaşım uğrayabilir miyiz?" Kabul edeceğinden şüphem yok ama umarım Damon ona bana izin vermemesi için talimat vermemiştir. Ya beni bu geceki partide istemezse? Ya başka birini götürdüyse?

"Tabii ki! Seninle kapıda bile buluşurum. Damon geleceğini bilmiyor mu?"

"Hayır, bilmiyor. Sürpriz olacak," diyorum neşeli görünmeye çalışarak.

"Öyle olacak." Marcello'nun şifreli sözlerini bir selamlama izliyor ve aramayı sonlandırıyoruz.

"Marcello Garzalo'yu tanıyor musun?" Kai bana soruyor. Eğer çenesinin alt kısmını yüzüne bağlayan bir kas olmasaydı, kesinlikle yere düşerdi.

"Pek iyi değil ama kulüpte konuşmuştuk." Bunu söylerken yüzüm kızarıyor, kendimi biraz aptal gibi hissediyorum.

Bir mafya babasını özel telefonundan bu şekilde arayabilecek bir konumda mıydım? Elbette, Damon birlikte çalıştıkları için arayabilirdi ama ben kimdim ki? Önemsiz bir sunucuydum. Utanç yanaklarımda çiçek açıyor ve vardığımızda bile dağılmıyor.

Sadece Damon'ın iyi olduğunu görme kararlılığı beni ileriye götürüyor. Arabadan indiğimizde ilk fark ettiğim şey bir sanayi bölgesinde olduğumuz ve otoparkın arabalarla dolu olduğu. Park ettiğimiz yerin birkaç metre yukarısındaki büyük bir depodan gürültüler geliyor.

Oraya doğru gidiyoruz, Bob bana o kadar yakın yürüyor ki parfümünün kokusunu alabiliyorum. Baharatlı ve odunsu bir şey. Özlediğim kokuya yakın bile değil.

-Viski, puro ve orman.

Sonunda deponun girişini ve çoğu şık giyimli insanlardan oluşan bir kuyruğu görüyoruz. Yere bakıyorum, bu durum için tamamen yetersiz giyindiğimi fark ediyorum.

"Ah, işte orada!" Marcello'nun gür sesi benim ve diğer herkesin bakışlarını üzerine çekiyor. Herkes onun kim olduğunu biliyor ve hemen tanıdıkları başlarını eğmelerinden belli oluyor.

"Marcello, seni tekrar görmek çok güzel," diye selamlıyorum ona yaklaşırken. Açık kolları sarılmayı beklediğini gösteriyor ve ben de bunu yapıyorum çünkü başka ne yapabilirim ki?

Beni bırakıyor ve gülümsüyor ama gülümsemesi çabucak kayboluyor.

"Bu nedir?" Parmağıyla boynumu işaret ediyor, parlak endüstriyel ışık bana hiç iyi gelmiyor.

"Bu... şey..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gözleri kısılıyor ve başı hafifçe yana eğiliyor.

"Biri sana zarar verdi. Bu şimdi mantıklı geliyor." Marcello boşlukları dolduruyor. Onun sözleri benim söylemediklerimden daha da gizemli.

"Anlamalı olan ne?" Bob, Jordan ve Kai'nin arkasından beni içeri götürürken sorusunu eliyle savuşturuyor.

"Bunlar senin arkadaşların mı?" Marcello uyumsuz çevreye dönüp bakarak soruyor.

"Sayılır, evet." Bob'la yeni tanışmıştım, bu yüzden onu nasıl tanıtacağımı bilemiyordum.

"Kaynaşacaklar. Oğlum ve karımla tanışacaksın." Bob'a iki kez söylememe gerek kalmadı, kim bilir nereye gitmek için bizden ayrıldı. Jordan ve Kai geride kaldılar ama beni görmeye devam ettiler, gözleri odanın içinde geziniyordu, muhtemelen Damon'ı arıyorlardı.

"Lucy!" Marcello, üzerinde yükselen yakışıklı bir adamın yanında duran kadına seslenir.

"Sevgilim, işte buradasın." Lucy Marcello'ya gülümsüyor, gözleri bana kaymadan önce onun üzerinde kalıyor.

"Sen de Sienna olmalısın. Bize katılabildiğine çok sevindim. Damon bana iyi olmadığını söylediğinde hayal kırıklığına uğramıştım. Marcello bana senin hakkında çok şey anlattı." Lucy beni kucaklamak için kendine çekmekte tereddüt etmiyor, pahalı parfümü ve omuzlarına örttüğü eşarbin tüyleri burnumu gıcıkıyor.

"Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ama görüyorum ki az giyinmişim. Bilseydim..." Avuç içlerimi gergin bir şekilde kotuma sürterek vazgeçiyorum.

"Magnifico!" Lucy'nin yanında duran adam elimi tutuyor ve tepesine uzun bir öpücük konduruyor, kahverengi gözleri benimkilerle baştan çıkarıcı bir şekilde buluşuyor.

Lucy omzuna bir tokat atarak onu İtalyanca azarlıyor.

"Özür dilerim. Bu Kazanova bizim oğlumuz Alessandro." Gözleri vücudumda gezinirken bana hâlâ baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyen adamla beni tanıştırtırken Lucy'nin sesi bir uyarı içeriyor.

"Alessandro, bu Sienna. Damon'ın Sienna'sı. *Non toccare.*" Marcello ne söylerse söylesin, ses tonunda bir uyarı var.

Alessandro'nun yüzü şaşkınlıkla aydınlanıyor ve sonra gülüyor. "Bu çok ilginç." Neden hep böyle tepki veriyordu?

"Gel. Sana uyacak birkaç elbisem var. Üzerini değiştirelim, sonra Damon'ı ararız," diyor Lucy ve beni götürürken kolunu benimkine doluyor.

Arkama dönüp baktığımda Marcello ve Alessandro hararetli bir konuşma yapıyor, Marcello'nun yüzünden mutsuz olduğu anlaşılıyor.

"Onlar için endişelenme. Sen gel. Burada sadece aile kullanımı için olan özel bir oda var. Ve bu gece siz de aileden sayılırsınız, değil mi?" Lucy şaşkınlığıma bakarak gülüyor ve ben kendimi hiç hazır olmadığım bir film sahnesine girmiş gibi hissediyorum.

Bizi başka bir odaya götürmeden önce arkamızdan kapattığı bir kapıdan içeri giriyoruz -Bir ofis.

"İşte. Sanırım bu sana tam uyacak. Yedek ayakkabım yok ama siyah çizmelerin bununla iyi gider." Lucy bana kısa siyah bir elbise uzatıyor ve yan taraftaki küçük bir banyoyu işaret ediyor.

Hemen giyiniyorum, gitmek ve Damon'ı bulmak için sabırsızlanıyorum. Bu küçük alan beni geriyor. Etrafıma bakınıp duruyorum, arkamda Azrail'i görüyorum.

"Tanrım, çok çabuk oldu. Çok güzel görünüyorsun! Al bakalım." Üzerindeki dantel gerdanlığı çıkarıp nazikçe boynuma takıyor, belirgin olduğunu bildiğim izler hakkında yorum yapmıyor.

"Bak." Ben dönüp kendime bakarken arkamdaki aynayı işaret ediyor.

Gerdanlık morlukların çoğunu kapatarak mükemmel bir iş çıkarıyor ve askeri tarzdaki botlarımla siyah elbise şaşırtıcı derecede iyi görünüyor. Biraz

kısa, sanırım, etek ucunu aşağı çekerken, sadece daha fazla göğüs dekoltesi ortaya çıkıyor. Şu değişik tokuş elbiselerinden biriydi. Ya göğüsler ya da kuku.

"Hadi gidip erkeğinin nerede olduğunu görelim." Lucy gülümsüyor, ben de onunkine kendi gülümsememle karşılık veriyorum.

"Teşekkür ederim. Bunun için." Ofisten çıkarken Lucy elini umursamazca sallıyor.

"Eğer aslanın inine giriyorsanız, zırhınızla gelmeniz daha iyi olur." Lucy'nin sözleri şifreli, ama Marcello ve Alessandro bizi yarı yolda karşıladıkları için ona detay sorma şansım olmuyor.

Az önce çıktığımız ofise yakın bir yerde geziniyor olması gereken Bob'u göz ucuyla görüyorum. Sağımızda, Joran ve Kai garip bir şekilde duruyorlar, gözleri benimkiyle buluşmadan önce odanın içinde geziniyor. Dikkatimi ev sahiplerimize vermeden önce onlara güven verici bir gülümseme veriyorum.

Alessandro bana gülümsüyor ama bu daha çekingen bir gülümseme. Babasıyla arasında her ne olursa belli ki ruh halini etkilemiş. Tanrım, umarım bunun benimle bir ilgisi yoktur.

"Bu gece yine formunun zirvesinde," diyor Marcello, sol taraftaki büyük bir insan grubuna doğru yürümeye başladığımızda. Sağ tarafta DJ ve barın olduğu bir dans pisti var. Birçok insan dans ediyor ama bir o kadarı da odanın bu tarafında, olan bitene kendini kaptırmış durumda.

"Bu da ne böyle?" Marcello sorum karşısında kafası karışmış bir halde bana bakıyor.

"Damon'ın son birkaç gecedir ne yaptığını bilmiyor musun?" Bir açıklama bulmak için beynimi zorluyorum ama bir şey bulamıyorum. Sonra Marcello'nun Damon'ın bir erkek şovmen olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Soyunmak mı?" Marcello'nun kahkahası salonda yankılanıyor ve birden fazla kişinin dik dik bakmasına neden oluyor. Lucy ağzını kapatıp kıkırdamasını bastırırken, şimdiye kadar çekingen davranan Alessandro bile aynı derecede yüksek bir kahkaha atıyor.

"Görüyorsunuz ya. Damon'ı bu kadar kızdıran şey bu. Masumiyetin. Ve kendisi dışında herkes tarafından yozlaştırılman. Seni şimdi gördüğünde mutlu olmayacaktır. Ama adamlarımızın bir molaya ihtiyacı var."

Marcello'nun yaklaştığını gören kalabalık dağılmaya başlar. Çoğu ona gülümserken, bazıları göz temasından tamamen kaçınıyor.

Bana gelince, özellikle kadınların meraklı bakışlarını yakalıyorum. Birden Lucy'nin bana bu elbiseyi ödünç vermesine minnettar oldum. Gerçekten de aslanın inine girmiş gibi hissediyorum.

Merkeze yaklaştıkça bağırışlar daha da artıyor.

Sonra, görüşümüzü engelleyen son kişi hareket ediyor ve gördüğüm şey beklediğim şey değil. Ama bu birçok şeyi açıklıyor.

Damon'ın kahverengi saçları düşük bir topuzla bağlanmış, bazı parçalar kaçıyor ve yüzünü çerçeveleyiyor. Kaşındaki kesik kanıyor, küçük bir damla gözünün kenarından aşağı akıyor. Koyu çikolata gözlerinde sadece öfke var. Aynı şeyi birçok kez görmüştüm. Ama bu daha uçucu. Dizginlenmemiş. İçinden sızıyor gibi. Ona yaklaşıyor, saldırmaya hazır.

Burnunun köprüsünde yeni bir kesik var ama çok derin değil. Neyse ki burnu kırılmış gibi görünmüyor. Dudakları ince bir çizgi halinde çekilmiş, çenesi sıkılmış ve çene çizgisindeki kirli sakal keneyi sadece gizliyor.

Belki de yanağındaki yara izi bu şekilde oluşmuştur? Bu onu daha da vahşi gösteriyor.

Gözlerim boynunun kıvrımını takip ediyor ve genellikle saklı olan etine iniyor. Burada tam olarak sergileniyor ve biraz incindiğimi hissediyorum. Saçma bir şekilde. Burada kendini o kadar özgürce sergiliyor ki, onu daha önce tişörtsüz bile görmemiştim.

Hayal ettiğim her şey, tertemiz takım elbiselerin ve spor kıyafetlerinin altında yatan gerçekliği içime çekerken paramparça oluyor.

Ve bu gerçekten büyüleyici.

Boynunda gördüğüm dövmeler, kaslı göğüs kaslarını kaplayan dövmelerle birleşiyor, belirgin karın kaslarına doğru ilerliyor ve sonra iki yontulmuş V çizgisinin düzlemleri boyunca düşük sallanan siyah joggers'ın içinde kayboluyor. Dövmeler kalbinin üzerindeki bir nokta dışında her santimi kaplıyor. Tesadüf mü yoksa kasıtlı mı?

Daha önce filmlerde dövmelerle kaplı erkekler görmüş ve bundan hoşlanmamıştım. Ama o eski Sienna'ydı. Bu Sienna onları sarhoş edici buluyor ve hatta belki de kendime bir tane yaptırmam gerektiğini düşünüyor. Ya da belki de bu sadece dövmeli adam için geçerlidir.

Koyu çizgileri ve karanlık içeriği Damon'a o kadar yakışıyor ki onu başka türlü hayal edemiyorum. Kafatasları, karanlık tanrılar, yılanlar, Roma rakamları ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş diğer imgeler cildini haritalandırıyor ve her biri hafızamda asla unutamayacağım bir görüntü olarak katılıyor. Bir sonraki yaşamımda bile ruhumun özüne kazanacağını hissediyorum.

Gözlerimi ondan ayırıyorum, büyülenmiş bakışlarım birden fazla kadının yüzüne yansıyor.

"Bu gece o gece!" Uzun kahverengi saçları ve kristal mavisi gözleriyle uzun boylu, ince yapılı bir kadının tiz sesi bağırışlar ve tezahüratlar arasında dikkatimi çekiyor.

"Dün gece çok yakındı ama bu gece beni eve götüreceğinden eminim. Böyle dövüşen bir adam... hatırlanacak bir sikiş olacağını biliyoruz. Sana söylüyorum tatlım, bu gece Damon benim olacak. Ve ona bir kez sahip olduğumda, asla ayrılmak istemeyecek." Uzun ve İnce, yanındaki, kendisinin daha genç bir versiyonu olan balla konuşurken genişçe gülümsüyor. Muhtemelen kız kardeşi.

"Emin misin? Dün gece gördüğüm kadarıyla, kendini ona atmaya çalıştığında sana bakmadı bile." Honey'nin ses tonu esprili. Kız kardeşini kızdırmaktan zevk alıyor.

"Kapa çeneni, Brianna! Her zaman istediğimi elde ettiğimi biliyorsun. Ve Damon'ı istiyorum." Uzun ve İnce, Damon'ın yaklaştığını gördüklerinde *Sin'*deki pek çok kadının yüzünde gördüğüm bir gülümsemeyle gülümsüyor. Ama aynı gülümsemelerin, Damon onları sadece Damon'ın yapabileceğİ bir şekilde küçümsediğinde yüzlerinden düşüp kirli zemine parçalara ayrıldığını da gördüm. Onlara zerre kadar ilgi göstermeyerek.

Bu, ilgi odağı olmaya alışmış kadınlar için en büyük hakarettir. Ancak Damon sadece ilgi odağı değil, aradaki tüm boşluktur - her şeyi tüketen, her şeyi kuşatan. Bunun varlığında öne çıkmak zordur.

Yine de, kas kategorisinde kendisinin iki katı olan bir adamın yüzüne şiddetli bir yumruk indirip onu yere düşürdüğünde, o fırtınalı koyu çikolata kahverengi gözleri yukarı kayıyor. Bakışları benimkilerle kilitleniyor. O aramızdaki mesafeyi kapatırken ben de onun tarafından, herkes tarafından görülüyorum.

Bölüm 15

Gölge

O burada.

Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve onların içinde dünyam durma noktasına geliyor.

Öfkem bir anlığına azalıp nefes almamı sağladığında her şeyi unutuyorum.

O da bana alan açıyor ve bunun farkında bile değil.

Mesafeyi kapatıyorum, onu kendime çekiyorum. Onun yumuşak, esnek vücudu benim sert vücuduma karşı. Başım boynuna gömülüyor ve kokusu beni sarıyor. Duştan vanilya ve nar kokusuyla çıkan vegan bir vücut yıkayıcısı. Onun tenine aktarılan ve eşsiz kokusuyla karışan bu kombinasyon, dünyada en sevdiğim şeyler listemde dördüncü sırada.

Küçük eli yılan gibi kıvrılıyor ve enseme kavriyor.

"Kazanan... Damon Deangelo!" Kalabalık alkışlarla patlıyor, bana nerede olduğumuzu ve başkalarının bizi görebileceğini hatırlatıyor.

"Damon Deangelo," diye tam adımı sessizce tekrarlıyor ve bunu söylerken bir eldiven gibi oturmuyorsa lanet olsun. Sanki tasarladığım yüzük onun küçük sevimli parmağına uyacakmış gibi. O bunu bilmiyor ama yakında Sienna Deangelo olacak. Onu Club Nero'da gördükten günler sonra yaptırđım. Karanlık kalbim ruh eşini tanıdı. Onunkinin de aynısını yapmasını bekliyordum.

"Damon." Marcello'nun sesi anımızı delip geçiyor ve Sienna'dan geri çekiliyorum. Ama onu yakınımda tuttum, kolum beline dolanırken

Onu yanıma yatırıyorum. Marcello onun benim için ne ifade ettiğini zaten biliyor. Ne kadar önemli olduğunu. Birlikte geçirdiğimiz uzun yıllar sayesinde beni herkesten daha iyi tanıyan biri olduğunu kabul ediyorum.

"İyi bir dövüştü, değil mi?" Marcello Sienna'ya bakarak bir yanıt bekliyor.

"Sanırım..." Sienna şaşkınlıkla bana bakarak mırıldanıyor.

Marcello gülüyor, Sienna'nın ne kadar rahatsız olduğunu açıkça görüyor. Tüm bunların neyle ilgili olduğu ya da son birkaç gecedir ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok.

"Gelin, hep beraber bir şeyler içelim." Marcello kaşlarını kaldırarak yakınlarda duran ve bana giysilerimi getiren adamlarından birine sesleniyor.

Sienna'yı bırakıp geri çekiliyorum ve gömleğimi giymek için yer açıyorum.

Gözleri tenimde bir iz bırakıyor ve gömleğimin etekleri yerine oturduğunda benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı bakıyor. Yanaklarına güzel bir kızarıklık yerleşiyor ve gözlerini kaçırıyor. Beni ilk kez gömleğim üzerimde değilken görüyor. Hay sikeyim. Benim için fark etmez. Eğer hoşuna gidiyorsa,

seve seve hiçbir şey giymem. O da aynı şekilde. Onu kendime doğru çekmeden, Alessandro'nun kuzeninin tiz sesi Sienna'nın sıçramasına neden

oluyor. Buraya geldiğim ilk gece, ben onu hiç hatırlayamazken bana tanıyarak bakan aynı kadın. Alessandro dün bana kuzeninin bana olan

ilgisinden bahsetmişti.

hissettiğim ilgisizliği bir kenara bıraktım.

"Damon! Al, biraz su iç. O dövüşten sonra susamış olmalısın." Tatlı tatlı gülümseyerek bana bir şişe su uzattı. Şişeyi almadığımda elini indiriyor ve doğrudan reddedildiğim için sinirlenmek yerine dikkatini Sienna'ya yöneltiyor. Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve gökkuşağını aşağı yukarı süzüyor, onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çatarken başını eğiyor ve bana öldürdüğüm insanlar listesinde sıranın ona gelebileceğini söylüyor.

Benim ışığının yanında ne kadar soluk ve önemsiz kaldığının farkında bile değil. Ben görebiliyorum. Görüş alanımdaki her erkek görebiliyor, ben fark eder etmez birçoğu bakışlarını kaçırıyor. Alessandro bile Sienna'ya bildiğim bir bakışla bakıyor. Onu istiyor. Hepsi istiyor. Ama o benim.

Benim olanla oynamaya cüret edemezler ama bu kaltak, bu kadar küçük, görünüşü, kişiliği ve varlığıyla bu kadar minicik olan bu kaltak bunu yapabileceğini mi sanıyor? Ölmek istiyor olmalı ya da şu anda içinde bulunduğu durumun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil. Yaşayamaz hale gelmeye ne kadar yakın olduğunun.

"Merhaba. Ben Damon'ın arkadaşı ve Alessandro'nun kuzeni Georgia. Ya sen?" Arkadaş. Ne zamandan beri? Ona tek bir kelime bile etmedim ama yine de her gece dikkatimi çekmeye çalıştı, çabaları sadece onu benim için daha itici ve daha çaresiz hale getirmekle sonuçlandı. Benim ilgisizliğim bir arkadaşlığa eşitmiş gibi görünüyor. O benden bile daha hayalperest.

Bu onun hatası da olabilir. Bu uydurma arkadaşlık onu, iki beden küçük bir sütyenin içinde acımasızca sıkıştırılmış iki implantın arasına bıçağımın girmeyeceği izlenimine bıraktı.

"Sienna," diye cevap veriyor kızım ama bunu söyleme şekli bana bu sürtüğün varlığından memnun olmadığını söylüyor. Bu kıskançlık değil. Tedirgin. İhtimaller, adını hatırlama zahmetine katlanmadığım kadının aleyhine yığılmış durumda. İşkence Görmüş Memeler o zaman.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Son birkaç gündür seni buralarda göremedim. Sanırım bu tür sporlar bazı kadınlar için rahatsız edici olabiliyor. Ben rahatsız etmiyorum. Damon'ın tüm dövüşlerinde buradaydım."

Alessandro Georgia'yı dürtüyor, eğer bu aşinalık imasını sürdürürse bu durumun onun için iyi sonuçlanmayacağını açıkça anlıyor. Aramızda var olan hiçlikten daha fazlasını ima etmeye çalışmaya devam ederse, başımız belaya girecekti. Marcello'nun ailesinin bir parçası olduğu için bu hiç de iyi olmazdı.

"Buradaki kadınların yarısı da öyle sanırım," diyor Sienna tatlı bir sesle, eliyle etrafımızdaki kalabalığı tarayarak.

"Bir çeşit fangirl. Bu çok şirin. Son birkaç gecedir burada olmayabilirim ama o eve döndüğünde ben de oradaydım. Yatakta. Bekliyorum. Öyle değil mi Damon Baba?" Sienna son sözcükleri sürükleyerek söylüyor ve sonra bana bakarken kirpiklerini kırıştırıyor, belli ki İşkence Görmüş Memeler'i kızdırmaktan en az benim izlediğim kadar keyif alıyor.

Damon Baba. Bunun beni ne hale getirdiğini biliyor ve aramızda sertleşen ereksiyonu saklamaya zahmet etmiyorum. Bu soluk benizli şımarık kaltak da dahil olmak üzere herkes sikimin sahibinin kim olduğunu görmeli.

"Aynen öyle," diye homurdanıyorum, kolumu Sienna'nın etrafına dolayıp onu kaltağa doğru çevirirken, sağ kıç yanağını avuçlayıp sıkıyorum ve doğrudan ona bakıyorum. "Eve, kadınının yanına dönmekten daha iyi bir şey yoktur."

İşkence Gören Baştankara'nın yanında sessizce duran ama bu küçük etkileşimden keyif aldığı her halinden belli olan kız kardeşi, orospu oflayıp pufladıktan sonra çekip giderken kahkahalarla inliyor.

"Bırakın onu. İsteddiği her şeye sahip olamayacağını öğrenmeli," diyor Marcello bizi kalabalıktan çıkarmadan önce.

"Sizinle orada buluşacağız. Duş alıp üstümü değiştirmem gerek." Marcello başıyla onaylıyor. Ardından Lucy ve Alessandro ile birlikte merdivenlerden çıkarak en üst kattaki depoya bakan daha sessiz VIP bölümüne ulaşıyor.

Ama "Belki de soğuk bir tane iyi olur!" diye bağırmadan önce değil.

Sienna'nın belini bırakıp elini tutuyorum ve bar bölümüne yakın küçük bir kapıya yaklaşıyorum.

"Jimmy," diye selamlıyorum barmen beni kapıdan içeri sokarken.

Sienna sessiz, ama soruların kaynadığını anlayabiliyorum.

"Burada olmama kızmadın değil mi?" Sonunda sessizliğimizi bozuyor.

"Geleceğini biliyordum. Binadan çıktığında Bob bana haber verdi. Jordan'dan gelen cevapsız aramayı da gördüm."

"Bu benim soruma tam olarak cevap vermiyor Damon. Marcello'nun ikimizi de davet ettiği partinin bu gece olduğunu neden bana söylemedin? Ayrıca burada ne işin var? Kavga ediyorum. Kendine zarar veriyorsun. O adamlardan biri sana ciddi zarar verirse ne olur? Uzman değilim ama kuralları olan bir dövüşe benzemiyor. Ya-" Sienna'nın sesi kesiliyor ve Alessandro'nun bazı dövüşçülerinin kullandığı soyunma odasına girdiğimizde gözlerini kaçırıyor. Şimdilik boş. İkinci günden sonra, yedek kıyafetlerimi asabilmem için bana bir dolap verdi.

Sienna'nın çenesini hafifçe kavrayarak bana bakmaya zorluyorum.

"Burada olduğun için kızgın değilim ama dışarı çıktığında güvende olmanı istiyorum. Sana partiden bahsetmedim çünkü geleceğini düşünmemiştim. Seni bu kadar erken, hazır olmayabileceğin bir duruma sokmak istemedim." Sienna'nın çenesi titriyor ve sonra bir hıçkırık kopuyor.

"Neden savaşıyorsunuz?"

Bu soru cevaplama en zor olanıydı.

Sienna'ya şimdiye kadar söylenmemiş olan her şeyi nasıl söyleyecektim? Seninle resmen tanışmadan önce seni takip ediyordum.

Tecavüzcün benden intikam almak için oynanan çarpık bir oyunun piyonu.

Çektiğin çile kaydedildi ve bir internet sitesine konuldu. Jordan siteyi kaldıramadan 1.322 kişi izledi. Ekibimin bulabildiklerine göre, hepsi şu anda maddi kayba uğruyor ya da cezai suçlamalara maruz kalıyor. Bazı yerel olanlar zaten depodaki fareler için yemdi.

Ona o videoyu izlediğimi ve yaşadıklarının ruhumu parçaladığını ve onu tekrar bir araya getirmeye çalıştığımda geriye kalan tek şeyin öfke ve intikam olduğunu, her zamankinden daha fazla karanlık olduğunu nasıl söyledim?

Tüm bunlar için kendimi suçladığımı ama bencil olduğum ve onu istediğim için kendimi onun hayatından çıkaramadığımı ona nasıl anlatabilirdim?

Ona sahip olmalıyım.

Onun sapığı gibi miydim? Bu soru içimi kemiriyordu ve kendimi bu sorudan birkaç dakikalığına da olsa kurtarabilmemin tek yolu dışarı çıkmaktı. Göremediklerim yerine fiziksel iblislerle savaşmak.

"Benimle konuşmayacaksın. İçinde neler olup bittiğini bilmiyorum. Bu adil değil çünkü beni çok iyi tanıyormuşsun gibi hissediyorum. Kendimi tanıdığımdan bile daha iyi. Kulağa klişe geliyor ama bu doğru Damon." Uzaklara bakıyor, bir şeylerle savaşıyor.

"Belki James'ten bile daha iyi," diyor sonunda, o kadar sessiz ki onu doğru duyup duymadığımı merak ediyorum.

Kafasını kaldırdığında, yüzündeki suçluluk duygusu bana doğru duyduğumu söylüyor.

Çok sevindim. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Ama kendimi hep ölü bir adamla yarıştırmışım gibi hissedirdim. İlk defa, bu his gitti. Bazıları buna delilik diyebilir, onu yıllarca birlikte olduğu merhum kocasından daha iyi tanıdığım için mutlu olmak. Gerçekten umurumda değil. Bana ne dersiniz deyin. Bu delilik. Saplantı budur. Benim duygularım da geçerli, toplum onları ne kadar ahlaki açıdan istenmeyen olarak görse de.

James'i tanımıyordum. Sienna'yı tanıyorum. O benim için benden önce gelen adamdan başka bir şey değil. Sonrasında her şeyim olacaktı. Son nefesine kadar. Ve benimkine kadar, şeytanın kendisi en sevdiği ruhu ait olduğu yere çağırana kadar. O zaman bile, onunkini de kendimle birlikte oraya sürükleyebilirim.

Ben bir şey söyleyemeden soyunma odasının kapısı açılıyor ve dövüşçülerden biri tökezleyerek içeri giriyor. Sienna bir adım geri çekilip bakışlarını kaçırıyor ve artık beklenmedik bir misafirimiz olduğunu düşünerek kendini toparlamaya çalışıyor.

Adam ardında kan izleri bırakıyor ve bir gözü şişmiş, diğeri ise sadece bir yarı halinde, görmekte zorlanıyor.

"Gel." Onu özel duş kabinlerinden birine doğru çekiyorum ve nazikçe duvarın yanına yerleştiriyorum.

"Orada kalamazsın. Bu pisliklere güvenmiyorum. Duş alacağım, sonra Marcello'yla hızlıca bir şeyler içip eve gideceğiz. Konuşmamızı istiyorum.

Sadece burada değil."

Başını sallıyor, yeşil gözleri hâlâ duygularla dolu.

Çenesini başparmağımla işaret parmağım arasında nazikçe kavıyorum, kaşları şaşkınlıkla hafifçe aşağı iniyor.

"Beni zaten yaşayan herkesten daha iyi tanıyorsun Sienna. Ve ölmüş herkesten."

Onu öpmek istiyorum ama bunu yaparsam beni kimse durduramaz. Ama burada ve şimdi değil. O hazır değil.

Kahrolası korkak. Bir yanım tereddüt ettiğimi biliyor. Sonrasında olacıklardan korkuyorum. Bunun yerine, başparmağım dudaklarını sıyrıyor ve sonra onu serbest bırakıyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp yere, benden başka her yere bakan Sienna'nın yanına atıyorum. Yanaklarını kaplayan kızarıklık hâlâ sevimliydi. Onun masumiyetinden bahsediyordu.

Duş perdesini dörtte üç oranında çekerek kızımı görebileceğim bir boşluk bırakıyorum. Yanımdayken onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Günler önce banyoda olanlar bir daha yaşanmayacaktı.

Marcello'nun soğuk duş tavsiyesine aldırmadan sıcak suyu üfledim, sıcaklık ağrıyan kaslarımı rahatlattı. Geceler boyu süren kavgalar fiziksel olarak bana zarar veriyordu. Ama bu his azalırken, Sienna'nın gözlerinin üzerimde olduğu hissi ağır basıyor.

Beni ilk kez tamamen çıplak görüyordu. Sadece bu düşünce bile bir kasımın gevşemesine ve canlanmasına neden oluyor. Sabunumu ve lifimi yan tarafa asmak için vücudumu ona doğru eğiyorum.

Şans eseri baktığımda yanaklarının kızardığını gördüm. Bu küçük alandaki sıcaklığın ve utangaçlığın bir kombinasyonu, bakışlarını fayanslara nasıl indirdiğinden de görüldüğü gibi, desen aniden onu büyülüyor. Ama uzun süre gözlerini kaçıramıyor.

Göğsümü köpürtürken gözleri yavaşça yukarıya doğru yöneliyor ama eli ağzını kapatmak için havalanıp bir nefesi bastırdığında çok uzağa gidemiyor.

Onu duymamış gibi davranıyorum ve birkaç saniye sonra sikimi avuçlayarak parmağımın ucundaki metal parçasını sıyrmasına izin veriyorum, muhtemelen irkilerek tepki vermesinin nedeni de bu. Bu ve iyi donatılmış olduğum gerçeği. Eskiden bir erkek şovmen olarak bana bir ton para kazandırmıştı.

İlk başta yavaşça, nefes alışındaki değişikliklerden cesaret alarak sikimi okşuyorum. Artık nefes nefese kalmıştı.

Başparmağımla yakalayıp sikimin başına sürdüğüm ucundan ön sperm sızıyor.

Damon Baba. Sienna'nın daha önceki sözleri, sahiplenici davranışlarını düşündüğümde beni daha da sertleştiriyor. Buna bayılmıştım.

Sienna'nın tatlı amını ve tadının nasıl olduğunu düşünerek hafifçe hızlanıyorum. Dilim o dar, sıcak boşluğa girmeden önce kıvrımlarının arasından ne kadar güzel kayıyor. Bu düşünce içimden bir inilti koparıyor ve göz ucuyla Sienna'nın rahatsızca kıpırdadığını ama başını çeviremediğini görüyorum. Elleri kalçalarının yanlarını ovuşturuyor ve gözleri kapanıyor.

Orgazmı artıyor. Taşaklarımın gevşemeye hazır bir şekilde gerildiğini ve karıncalanmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyor musun, gökkuşağı?" Konuştuğumda şok oluyor, yanakları daha da kızarıırken yeşil gözleri havalanıyor.

"Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?" Yavaşça başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

"Hiç kimse, Sienna, sikimi senin yaptığın gibi orospu yapmadı. Sadece sana cevap veriyor."

"Georgia bile mi?" Demek ışıgım biraz kıskançtı. Bu duygunun onun için ne kadar gereksiz olduğunu bilerek gülümsüyorum.

Bunu doğrulamak için daha hızlı okşamaya başlıyorum, Sienna'nın gözleri tekrar aşağıdaki gösteriye dönüyor.

"Sadece sen, gökkuşağı. Başka kimse yok."

Dudaklarını yalıyor, bilinçsizce yaptığı bu hareket olan bitenin erotizmine katkıda bulunuyor. Beni serbest bırakmaya yaklaşıyor.

"Bana gelmemi söyle Sienna. Emret."

Ben okşamaya devam ederken gözleri benimkilere kilitleniyor, sikim efendisini bekliyor.

"Benim için gel, Damon."

Sadece Sienna'nın olabileceği kadar şehvetli, seksi. Doğal olarak.

Dışarı fıskırıp düşün zeminine inen ve akıp giden suya karışan boşalmalarla kendimi duvara yaslıyorum.

Son damlasına kadar yavaşça okşuyorum, gözlerim kızımın yüzünden hiç ayrılmıyor, onun gözleri ise yüzümden yavaşça inen sikime ve duş zeminine bakıyor.

Elleri elbisesinin siyah kumaşını gergin bir şekilde düzeltiyor, büzülmüş dudakları bana bu gösterinin onu etkilediğini söylüyor.

Beklenmedik bir şeydi. Yaşadığı son olaydan sonra bir süre cinsel bir şeye hazır olmayabileceğini biliyorum. Ne de olsa sadece birkaç gün oldu. Ama bu etkileşim bana olayın onu tamamen etkilemediğini söylüyor.

onu yok etti. Onun deyimiyle "Hasat". Bu ismi vermesinden nefret ediyorum. O kadar rahatsız edici ve etkili bir deneyim ki bu ismi vermiş. Siktir et o bok herifi. Onu öldürdüğümde, bu olay da bir isim alacak. Dehşet verici olacak eylemlerini hak eden bir başlık.

Sienna buradayken son birkaç gündür içinde bulunduğum öfke durumuna geri dönmek istemediğim için düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

Duşu kapatıp bir adım öne çıkarak onu sıkıştırdığımda, yanındaki kancada asılı olduğunu işaret ettiğim havluyu bana uzatıyor.

Elleri iki yanında kenetlenirken gözleri göğsümün düzlemlerinde geziniyor. "Bu gece seni ilk kez çıplak görüyorum." Başımı sallıyorum.

"Seninki gibi bir vücudu daha önce hiç görmedim. Kıyaslanamaz. Sanki gerçekte var olmaması gerekiyormuş gibi."

"Demek hoşuna gitti." Şiddetle başını salladığında sırtıyorum, atkuyruğu zıplayıp hafif nemli tenine yapışıyor.

Ben dolaba yönelip daha önce giydiğim takım elbiseyi çıkarırken o da beni takip ediyor. Ben giyinirken Sienna yakınlardaki bir bankta oturuyor ve endişeyle alt dudağını kemiriyor.

"Neyin var?" Bir bana bakıyor, bir başka tarafa, aklından geçenleri söyleyip söylememeye karar veriyor.

"Az önce olanlardan tahrik olmam kötü bir şey mi?" Ona böyle hissettiren o pisliğin canı cehenneme.

"Hayır, kötü değil," diyorum inançla, yanına oturarak.

"Ben o değilim, o da ben değil. Ondan önceki hislerinin hiçbiri önemsiz değil. Ve onun bunu yapmasına izin verme. Bu kontrol sana ait. Benden hâlâ etkileniyor olabilirsin. Bu sana olanları azaltmaz ya da herhangi bir şekilde onaylamaz. İyileşmenin bir zaman sınırı yoktur ve kendimi senin canlı görüntülerine bırakmamdan tahrik olman, günler önce olanların artık önemli olmadığı anlamına gelmez. Ya da aniden yeniden cinsel ilişkiye girmeye hazır olduğunuz anlamına gelmez. Buna senden başka kimse karar veremez."

Gözlerinde yaşlar var ama aynı zamanda yüzünde bir gülümseme.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Birkaç cümleyle beni anladığınızı hissettirin. Hissettiklerimi terapide birine anlatmaya çalışsam bile seninle konuştuğum zamanki kadar net bir şekilde ifade edemezmişim gibi geliyor."

"Seni tanıyorum Sienna." Gözlerini deviriyor, kibirli cevabımdan çekiniyor. Ama bu küstahlık değildi. Doğruydı. Onu kendisinden daha iyi tanıyorum.

Acele etmiyorum, bu sessiz anın ve bana verdiği küçük huzurun tadını çıkarıyorum.

"Piercingin var. İşte." Sadece bundan bahsettiğini bildiğim için sikim seğiriyor.

"Var," diye onaylıyorum, böyle bir şeyi ağzından kaçırdığı için utancından yüzünü buruştururken sırtıyorum.

"Acı verici miydi?" Detaylandırmasına gerek yok. Penis halkası. Merakı duşta bile hissediliyordu.

"Evet. Ama acının tadını çıkarıyorum. Hatta hoşuma bile gidiyor. Buna bağımlılık diyebilirsiniz." Başını salladı ve sonra başka tarafa baktı.

"Anlıyorum." Ne yazık ki anlıyordu. Azrail'in bedelini ödeyeceği bir başka lanet şey.

Kendine zarar verdiğini biliyordum. Kolundaki tırnak izlerini gördüm. Tıpkı bildiğim gibi, iç bacaklarında daha fazlası vardı. Bu onunla konuşmam gereken bir konuydu ama biraz zaman geçmesini bekliyordum.

Ayrıca, ben dövüşmeye devam ederken ona durmasını söylemek, etkili bir şekilde aynı şeyi yapmak, beni ikiye bölüyor yapıyordu. Yine de anlıyordum. Bu ona iki ucu keskin bir kılıç olan netlik anları yaşıtıyordu. Ona aynı duyguyu yaşatacak ama daha az zarar verecek başka aktiviteler üzerinde düşünüyordum.

"Bu yüzden mi bu kadar çok dövmen var?" Bakışlarımla tekrar buluştu, gözlerinde artık perili bir bakış vardı.

"Evet."

Bu konuşma aslında onlardan biri için mükemmel bir başlangıçtı.

"Eğer bana katılmak istersen yarın bir tane daha yaptırmaya gidiyorum."

Şaşırmış görünüyor ve sonra gülümsüyor.

"Aslında bu hoşuma giderdi. Ben de kendime bir dövme yaptırmayı düşünüyordum. Küçük bir şey. Sadece ne yaptıracağımı bilmiyorum."

"Sana bir şey tasarlayacağım." Gülümsemesi yavaşça başlıyor ve sonra bir spot ışığı gibi, güzelliği kör edici hale geliyor. Onun yörüngesinde olmak böyle bir şey miydi?

"Bunu çok isterim," diyor sonunda, takım elbisemin ceketini çekip elimi uzatırken.

"Şu işi bir an önce bitirelim. Tahammül seviyem aşıldı."

Bir kahkaha patlattı. Kapıya yakın banklardan birinde oturan az önceki dövüşçü, biz çıkarken ona meraklı bir bakış atıyor.

"Senin tolerans seviyen yok ki." Şaka yaparken gülümsemesi çok tatlı.

"Seninle var," diye şaka yapıyorum, VIP bölümüne doğru ilerlerken elini sıkıca sarıyorum.

"*Mio figlio*, rahatlamış görünüyorsun." Marcello'nun sözleri Sienna'nın kızarmasına neden olurken, ben onu fırçalayıp karşısındaki koltuklardan birine oturuyorum.

Sienna'yı kucağıma alıyorum.

Alessandro'nun gözleri gökkuşağımın bu pozisyonda artık sergilenen kalçalarına kayıyor. Elbisenin eteklerini çekiştirerek göğüs dekoltesini daha da ortaya çıkarıyor. Bu elbiseden hem nefret ediyor hem de seviyordum.

Ben Alessandro'ya bakarken Lucy gülüyor, o da omuzlarını silkiyor ve gülümseyerek başka tarafa bakıyor. Siktir et onu. Yarın kokain sevkiyatlarından birinin yönünü değiştireceğim. Belki de rakibinin bölgesine yönlendiririm.

"Al bakalım. Bunu sevdiğini duydum." Lucy Sienna'ya bir bardak Dom Pérignon Rosé uzatırken Marcello başını yakında duran ve tepside benim için bir viski hazırlayan servise doğru eğdi.

En azından iyi bir şey olacaktı. Marcello sadece en iyilerini stoklamıştı.

Ben sadece bir içki için kalmaya niyetliyken, Sienna Hasat'tan bu yana ilk kez gerçek bir gülümsemeyle rahatlamaya başladı. Dışarı çıkmak ve sosyalleşmek ona iyi geliyor gibi görünüyordu. Belki de bu gece gelmek istemeyeceğini düşünmekle hata etmişim.

Burada olmasından memnun olsam da, sürekli takipçisinin yakınlarda olup olmadığını merak ederek gerginliği üzerimden atamıyordum. Bob'un gölgelerde bir yerde gizlenip bizi izlediğini biliyordum. Jordan ve Kai, Sienna'nın benimle birlikte olduğunu gördükten sonra soruşturmaya devam etmek üzere Sienna'nın evine döndüler.

Bu noktada elimizde hiçbir ipucu yoktu, bu da en hafif tabirle rahatsız ediciydi. Adamlarım mükemmeldi, yani bu işin arkasında her kim varsa izlerini saklamakta çok iyiydi. Bu da ya takipçinin bir sonraki hamleyi yapmasını ya da videoların arkasındaki kişinin benimle tekrar iletişime geçmesini beklememiz gerektiği anlamına geliyordu. İkisi de cazip değildi çünkü ikisi de Sienna'nın işin içinde olduğu anlamına geliyordu.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa... her ne oluyorsa," diyor Marcello sessizce, eliyle Sienna'nın boynunu işaret ederek, "sadece sorman yeterli."

Marcello'nun Sienna'ya karşı bir zaafı var. Sadece benim olduğu için değil. Onda cinsel olmayan bir şekilde ilgisini çeken bir şeyler var. Belki de ona ilk karısını hatırlatıyordur. Yıllar önce onun hakkında konuştuğunu duymuştum, evlendiği karanlık dünya düşünüldüğünde ne kadar masumdu.

Her neyse, mafyanın yanında olması Sienna'yı avantajlı bir konuma getirdi. Belki de ondan yardım isteyebilirdim.

"Yakında sana haber veririm. Teşekkür ederim."

Marcello gülümsüyor ve purosundan bir nefes daha çekmeden önce başını sallıyor.

Üç içki sonra Sienna çakırkeyiften de öte. Kırmızı yanakları ve hareketli anlatımı bunu gösteriyor ama masamızdaki herkes mest olmuş durumda.

"Sanırım gitme vaktimiz geldi," diyorum Sienna elindeki şampanya kadehini bitirirken ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Çok teşekkür ederim. Çok güzel vakit geçirdim." Sienna önce Lucy'ye, sonra da Marcello'ya sarılıyor. Alessandro şans eseri masanın diğer tarafında olduğu için ona sadece küçük bir el sallıyor.

Marcello'nun elini sıkıyorum, neye ihtiyacım olduğunu bildirmek için söylediği veda sözleri neyse ki Sienna tarafından duyulmuyor.

Elimi sıkıca kavlıyor ve merdivenlerden alt kata inerken kendini sabitlemek için beni kullanıyor.

Oraya vardığımızda Bob ön kapıda bekliyordu ve her şeyin temiz olduğundan emin olmak için dışarıyı çoktan taramıştı.

Sienna ve ben arka koltukta otururken Bob arabayı sürüyor. Gözlerinin kapanması uzun sürmüyor ve yüzünde huzurlu bir ifade var. Kahretsin, keşke böyle kalsaydı. Ama her şey hakkında konuşmak zorundaydık. Beni her gece ringe sürükleyen şeytanlar hakkında. Cevaplar istediğini biliyordum ve gerçeklerden kaçmaya devam edemezdim.

Binama döndüğümüzde, Bob içeri girer girmez ortadan kayboldu. Sienna'nın uyuyan bedenini üst kata kadar taşıdım. Jordan beni evinin kapısında bekliyor, şüphesiz kameraların birinden gelişimizi izliyor.

Odasına girdiğimde, botlarını çıkarmadan önce onu nazikçe yatağa yerleştiriyorum. Elbisesini çıkarmak başka bir hikaye, ama başarıyorum. Daha önce ovuşturarak çıkardığım ereksiyonun ikinci tura ihtiyacı var gibi görünüyor. Akıl sağlığını korumak için yorganı üzerine çekiyorum, o da sıcaklığına sarılıyor.

Parmağımı usulca yüzünde gezdiriyorum.

"Damon?" diye mırıldanıyor, yarı uykulu.

"Şşşt, biz geldik." Sesimi alçak tutuyorum, uyanmasından korkuyorum.

"Beni bırakma. Lütfen Damon." Sesi bana sessizce yalvarıyor.

Vücudundaki alkol, sesinin biraz bulanık çıkmasına neden oluyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum, gökkuşağı." Saçlarını okşuyorum, yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

Önceki sözleri bulanık olsa da, sonraki sözleri kristal berraklığında ve etrafımızdaki sessizliğe bir gümbürtüyle iniyor, karanlık kalbime kök salıyor ve adaşına cevap veren bir ay çiçeği gibi çiçek açıyor. Kalbim daha hızlı atarken kanım dalgalanıyor, sözlerinin ağırlığı lanet bir mengene gibi.

"Seni seviyorum Damon."

Bölüm 16

Işık

Akşamdan kalma olduğum için mi yoksa sinirlerim mi midemi rahatsız ediyor bilemiyorum. Belki de ikisi birden. Dün geceki şampanya kadehlerinden sonra bu sabah kendimi oldukça kırılğan hissediyordum.

Eve nasıl geldiğimizi ve hatta elbisemden nasıl çıktığımı hatırlayamadığımda ağır bir suçluluk ve belirsizlik örtüsü üzerime çöktü. Damon'ın önünde sarhoş olmanın utancını daha da derinden hissetmek istemediğim için sormadım da. Ya tuhaf bir şey yaptıysam ya da söylediysem?

Ama o sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi davrandı ve neyse ki en kötüsünü atlatmama yardımcı oldu. Bana normalde bir günde tükettiğimden daha fazla bardak su içirmeyi ve yaşadığımız yere yakın bir yerden -yeni favori mekanım- doyurucu bir vejetaryen kahvaltı yaptırmayı başardı. Yemek şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi. Belki de akşamdan kalma konuşuyordur.

Bir baş ağrısı tableti ile karıştırdım ve işte buradaydım, öğleden hemen sonra ve bu sabah hayal edebileceğimden daha iyi hissediyordum.

Ve dövme yaptırmaya gidiyordum. Eğer hala istiyorsam. Damon baskı yapmayacağını ama fikrimi değiştirmezsem benim için bir şey tasarlayacağını söylemişti. Dün gece ben uyuduktan sonra yapmış olmalı, bu da onun benden daha az uyuduğu anlamına geliyordu. Uyandığımda uyanık olduğunu ve yatağa uzanmış, telefonunda gezindiğini düşünürsek.

Trafikte ustalıkla ilerlerken ona bir bakış attım, taze ve karşı konulmaz görünüyordu. Kesinlikle uykusuzluk belirtisi göstermiyordu. Keşke bu yeteneğe sahip olsaydım. Bu sabah kendimi gördüğümde, dün geceki alkolün etkileri açıkça görülüyordu. Cildim kuru ve cansızdı, oysa o bir model gibi görünüyordu. Ona karşı hayranlık ve kıskançlık karışımı bir duygu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bana bakıyorsun." Bitter çikolata gözleri yoldan ayrılmıyor, ama gülümsüyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor. Midemdeki huzursuzluk, küçük yaratıklar denkleme eklendikçe katlanıyor. Bu his hiç azalacak mı?

"Yüzündeki yara izi nasıl oldu?" Bu soru uzun zamandır aklımı kurcalıyordu, Damon'la ilgili daha büyük bir resmin içine yerleştirmek istediğim bir yapboz parçasıydı. Dövüş yeteneklerini sergilediği dün gecedan sonra bu soru daha da alevlenmişti. O tecrübeli bir dövüşçüydü. Bu çok açıktı. Ama bunu nereden öğrenmişti? Yara izinin sebebi de bu muydu?

"Annemden. On dört yaşımıdayken bana bir balıkçı bıçağıyla saldırdı. Gözüme nişan almıştı ama şansına ıskaladı."

O hikâyeyi bu kadar rahat anlatırken yüzümdeki kan çekiliyor ve tüm teorilerim yerle bir oluyor.

Yolcu koltuğundaki bedenimi ona doğru çeviriyorum, yaşadığım şok karşısında nutkum tutuluyor.

"Hüzünlü duyguların yersiz." Gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ve iyi olup olmadığımı kontrol ederek yüzümü tarıyor.

"Hak ettiğini birkaç gün sonra, eroine bağlı psikotik nöbetlerinden biri sırasında bir otobüs ona çarptığında buldu."

Gözlerimi birkaç kez kırıştıyorum, bir insanın bu hikâyeyi nasıl bu kadar kolay anlatabildiğini anlamaya çalışıyorum. Ama bu Damon. Olayları farklı değerlendiriyor gibi görünüyor. Belki de bu deneyim yüzünden.

Üzgün olduğumu söyleme zahmetine girmiyorum çünkü Damon'ın durumdan üzüntü duyduğunu sanmıyorum. Şok olmuş olsam da, duygularıma gerçekten baktığımda ben de üzgün değilim. Bu beni ürkütüyor. Bu kötü bir şey miydi? Böyle bir şey düşündüğüm için karma benim için gelir miydi? Damon'ı incitti ama bu ölmesini haklı çıkarır mıydı? Hayır. Ama oldu ve ben bu konuda kötü hissetmedim. Uyuşturucu kullanan birinin yanında büyümek kolay olmamıştır. Özellikle de sizi doğuran ve sizi koruması gereken kişinin yanında.

Sessizlik uzayınca Damon, "Sevindim," dedi.

"Ben de öyle." Kelimeler ağzımdan çıkıyor ve onları geri itmek mümkün olmuyor. Dünyadaydılar, kim bilir hangi enerjiyi ve karmayı kendilerine çekiyorlardı.

Hatta gülümseyen Damon'ı bile şaşırttılar. Her zamanki yarım gülümsemesiyle değil.

Her zamanki yarım gülümsemesi değil.

Bu dünyaları yok ediyor ve fanteziler yaratıyor.

Bir kez daha kendimi ona bakarken buluyorum ve o bana tekrar baktığında bakışlarımı bağımlılık yaratan manzaradan ayırırken hızla gözlerimi kırpttırıyorum.

"Neredeyse vardık." Sesi boğuk ve dün geceyi ve benim önümde kendini nasıl okşayarak tamamladığını düşünürken kot etekli kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum. Kahretsin, şu anda fotoğrafik hafızam için minnettarım.

İri eliyle kocaman aletini çevrelerken bana bakarken çekilmiş bir fotoğrafı içimde bir uyarılma dalgası yaratıyor ve alevler içinde patlıyor. Yüzümdeki kızarmayı görürse aklımdan geçenleri okuyabileceğinden korkarak bakışlarımı hızla pencereye kaydırıyorum.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

Dün gece gözlerimin içine bakarak mükemmel, delikli sikini okşarken bana sorduğu o soru şu anda bile külotumun kayganlaşmasına neden oluyordu. Pürüzsüz derinin altında uzanan damarlar, tam ucunda mor-pembe etin içinde kaybolan parlak metal. Gördüğüm şey hoşuma gitti mi? Evet, hoşuma gitmişti. Şimdiye kadarki en sert, en ıslak evet.

Müzedde bir yerde olmalı. Yontulmuş vücudunun geri kalanıyla birlikte. Yolu gösteren o V çizgileri başlı başına enfes bir sanat eseri idi. Dilimi o kaslar boyunca gezdirmek, oluğun içine daldırmak istiyordum.

Sıcak. Burası çok sıcak.

Pencereyi açtım, ısınan yanaklarımı serinleten hava için minnettarım.

"İyi misin?" Damon'ın endişesi zihnimi okuyamadığını gösteriyor ve buna seviniyorum.

"İyiyim," diye ciyaklıyorum ve sonra bunu daha uygun bir desibelde tekrarlıyorum.

"Buradayız." Arabayı park edip kendi tarafından çıkıyor ve kapım açılmadan önce kendimi toparlamam için bana sadece birkaç saniye veriyor.

Elini uzattı, ben de tuttum. Beni okşayan eli... Hayır. Hayır. Milyonlarca parçaya ayrılmadan önce bu düşünceleri durdurmalıyım.

Odaklan, Sienna. Odaklan.

Etrafıma bakıyorum, beklediğim gibi bir dükkânda değil, bir evin önünde olduğumuzu ancak şimdi fark ediyorum.

"Dövme salonuna gideceğimizi sanıyordum?" Beni ön kapıya götürürken ona soruyorum.

"Öyleyiz. İşini evden yürütüyor. Daha özel."

Kapı açılıyor ve bizi benim boyumda, dövmelerle kaplı ve piercingleri olan bir kadın karşılıyor. Kahverengi saçları ona çok yakışan dağınık, bakımsız bir tarzda kesilmiş. Hayatımda gördüğüm en muhteşem kadın olmalı.

Bana Trixy olarak tanıtılan kadın, gözleri çıplak bedenimi okşarken, "Yine ve bir bakireyle, görüyorum," diyor.

"Bakire mi?" Bunu nasıl gördüğünden emin olmadığım için soruyorum.

"Dövmeli bir bakire, güzelim." Elimi tutup beni eve doğru çekerken Damon da peşinden geliyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Stüdyosuna girdiğimizde beni bırakıyor.

Duvara yakın iki dövme yatağı, odanın diğer tarafında ise bir müzik kutusu, atari Packman oyunu ve bir bilardo masası yer alıyor. Duvarlar dövme resimleriyle dolu, ya tasarımlar ya da insanların dövmelerinin gerçek görüntüleri. Olağanüstü. Daha önce hiç böyle bir çalışma görmemiştim. Derinin üzerindeki sanat gibi.

"Ee, kararınız nedir? İkiniz de yaptıracak mısınız?" Trixy bir emiciyi ağzına atarken Damon ve bana bakarak soruyor. Kırmızı ruju ve dudak halkası emerken hareket ediyor ve onu izlerken hissettiğim duygu midemde bir çarpıntıya neden olarak başka tarafa bakıyorum.

"Sana gönderdiğim tasarımla devam edeceğim. Sienna?" Damon konuşmayı bana yönlendiriyor.

İlk dövmem. Damon'la bir ilk daha. Onunla tanışmadan önce yaptırmayı hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Çok acı verici mi?" Başa çıkamayacağımdan endişelenerek sordum.

Yüksek bir acı eşiğim vardı. James buna hayret ederdi. Ama buna dayanacak kadar yüksek miydi?

"Damon'ın vücudunuzun hangi bölgesine dövme yapacağına bağlı. Bence onun tasarımı kasık bölgenizin hemen üstünde, solda ya da sağda harika görünecektir. İnsanlar oranın oldukça acı verici olduğunu söylüyor."

Bekle, ne? Trixy'nin sözleri kafama dank ediyor ve birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

"Bekle, bana dövme mi yapacaksın?" Damon sıkılmış görünüyor ve sadece başını sallayarak onaylıyor, daha fazla ayrıntı vermiyor.

"Çok yeteneklidir. Tasarımlarından biri beş yıl önce bir yarışmada birincilik kazandı. Bilmiyor muydun?" Trixy gülerek başını sallar.

"Buraya getirdiği ilk kişi olduğunuzu düşünürsek, ki bu çok önemli, onun hakkında pek bir şey bilmiyor gibisiniz."

Trixy'nin sözleri nefret ettiğim bir gerçekle yankılanıyor.

"Aynen öyle düşünüyorum. Ama Damon'ı tanımak zor olabiliyor." Hayal kırıklığım ses tonuma yansıyor ve Trixy şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

"O alingan biri Damon. Ondan hoşlanıyorum." Trixy emiciyi ağzına geri koyuyor ve benimle Damon'ın arasına bakarak gülümsüyor.

Damon sözlerimden etkilenmemiş görünüyor. Her zamanki gibi. Sakin. Soğukkanlı. Toparlanmış.

Aloof.

Ve yine de. İşte buradaydım. Yine de onu istiyordum.

"Evet. Tasarımını vücuduma dövme olarak yaptırmana izin vereceğim." Damon'a dikkatle baktım, bir tepki bekliyordum. Hiç tepki yok.

Trixy heyecanla ellerini çırpı.

"Mükemmel! Sen tasarımı hallederken ben de her şeyi ayarlayacağım. Dizüstü bilgisayarım şurada." Trixy odanın köşesindeki bir masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı işaret ediyor.

Damon dizüstü bilgisayarda ne yapıyorsa onu yaparken ve Trixy çok karmaşık görünen bazı makineleri kurarken, ben odanın içinde dolaşıyorum. Aklım Damon'ın benim için yaptığı tasarıma gidiyor. Onunki gibi mi olacaktı? Karanlık ve eziyetli mi? Belki bir kafatası?

"Sienna." Damon, tam arkamda, beni zıplatıyor.

"Çok gerginsin. Endişeli misin?" Sesinde biraz endişe var.
-Sonunda bir tepki.

"Biraz," diyorum dürüstçe ama detay vermiyorum. Acı, tasarım ve Damon'ın yetenekleri hakkında. Yip. Bunların hepsi beni endişelendiriyordu.

"Birinci odada kışına şaplak attığım zamanı hatırlıyor musun?" O olayı çok net hatırladığım için yüzüm kızardı.

"Acı vericiydi. Ama zevk de vardı. Sanırım senin için de böyle olacak. Ve endişelenme. Ne yaptığımı biliyorum." Damon'ın kendine güveni her zamanki gibi neredeyse kibirli.

"Erkek şovmen, iş sahibi, dövüşçü, dövme sanatçısı. Yapmadığın hiçbir şey yok mu?"

Damon'ın koyu kakao-kahverengi gözleri bana bakıyor ama sorumu havada asılı bırakıyor. Çaresiz.

"Seni tanımıyorum. Bu sadece bunu kanıtlıyor. Dün gece söylediklerimi doğruluyor." Damon'ı tanımamın neden birdenbire bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum. Ama önemliydi.

Beni böyle hissettiren Reaping miydi? Güvensizlik mi? Yoksa başka bir şey miydi? Sadece James'e karşı hissettiğim bir duyguya iliştilmiş bu kelime zihnimde dolaşıyor ama dağılmasına izin veriyorum. Bu olamazdı. Damon'la olmaz. Eğer bu kelime duygularımı tanımlasaydı, yok olurdum. Geri dönüşü olmazdı.

"Geçmişte yaptıklarımın hiçbir anlamı yok. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun Sienna."

Anlamıyor. Başka tarafa bakıyorum, acı kendi seyrinde ilerlerken kendimi toparlamaya çalışıyorum. Geçmiş nasıl önemsiz olabilir? Onu olduğu kişi yapan geçmişiydi - karşımda duran, yüzünde sert ama gözlerinde daha yumuşak bir ifade olan adam - yürüyen bir çelişki.

"Hazır mısınız çocuklar?" Trixy soruyor, Damon ve benim aramda olanları umursamadığı belli.

"Neredeyse. Hadi yerleştirmeyi yapalım." Damon elimi tutuyor ve beni bilyardo masasının yanındaki duvar boy aynasına doğru götürüyor.

"Üstü kapalı." Şaka yapmadığından emin olmak için bakışlarını aynada karşılıyorum. Hayır. Şaka yapmıyor. Şaka yapmıyor.

Arkasına bakıyorum ama Trixy telefonuyla meşgul.

Tişörtümü yavaşça çıkarıp bilyardo masasının üzerine koyuyorum.

Neyse ki bugün yarı düzgün bir sutyen giymiştim; Sin'de kazandığım bahşiş parasıyla aldığım bebek mavisî takım. Bir ömür önceymiş gibi geliyor ama oraya en son bir hafta önce gitmiştim. Damon, The Reaping'in ışığında beni ayrılmaya zorladı.

Damon önümde duruyor, elinde bir transfer kağıdı var. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra bakışlarını kaçırıyor. Göğüslerim tepki veriyor, meme uçlarım sert, çakıllı tepelere dönüşüyor.

Hafifçe eğiliyor ve sonra işaret parmağı karnımın derisine dokunuyor, temas anında tüylerim diken diken oluyor. Aşırı hassas tenimi okşayan nefesini hissetmek mide kaslarımın kasılmasına neden oluyor.

"Rahatla." Rahatla. Elbette. Bunu söylemek onun için kolay. Cildi benimki gibi hassas değil. Her küçük şeye, bir solucanın üstüne konduğunda verdiği tepki gibi tepki veriyor.

toprakta, kendi elementinin dışında.

Parmağının ucundaki o küçük deri parçası yaratıklarımı uyandırıyor ve yavaşça aşağı çekerken nefesimi kesiyor.

İşkence. Yutkunmak çok zor. Ağzım aniden kurudu ve pamukla doldu.

Parmağı jean eteğimin kumaşına gelene kadar aşağıya doğru iniyor.

Yavaşça, bir panter gibi eteğimin düğmelerini açıyor ve ben hayranlıkla izlerken ciğerlerimin kısa devre yapmasına ve nefes almayı unutmama neden oluyor. Bu hızla giderse boğulacağım.

Sol tarafı katlıyor, bebek mavisi külotumun hemen üstündeki bölge şimdi sergileniyor.

Başka tarafa bakıyorum ve sonunda derin bir nefes alıyorum, dövme işleminin sadece bir parçası olan şey yüzünden alev almamam için dua ediyorum. Transfer kağıdını tenime bastırmadan önce parmağının o noktayı okşayış şekli, bu dövme seansının her zamankinden farklı olacağını düşündürüyor.

Aşağıda onunla nasıl başa çıkacaktım? Özel bölgeme bu kadar yakinken, kim bilir dövmenin tamamlanması ne kadar sürecekti. Hayatta kalamazdım. Ve eğer kurtulursam, enkaza dönerdim.

"İşte oldu. Mükemmel oldu."

Yoldan çekildiğinde, aynaya doğru adım atarak nefes nefese kaldım. Bu bir tesadüf mü? Bir an için önce dövmeye, sonra Damon'a bakıyorum ama yüzü hiçbir şey belli etmiyor.

"Bir ay çiçeği. Sadece karanlıkta çiçek açar. Onları seviyorsun, değil mi? Taşındığın gün dizüstü bilgisayarında görmüştüm." Dizüstü bilgisayarımı dışarıda bıraktığımı hatırlamıyorum ama o gün her şey mümkün olabilirdi.

Ben tenimde mükemmel duran karmaşık tasarımlı çiçeği incelerken Damon arkamda duruyor.

"Dövme yapıldıktan sonra farklı görünecek. Ve biraz soyut renklere sahip olacak. Benim gökkuşağım için gökkuşağının tüm renkleri."

Gözlerim tekrar onunkilerle buluştu.

Bana pek çok konuda açılmamış olsa da, başka birine karşı bu kadar düşünceli olduğundan da şüpheliyim. Bu beni önemseydiği anlamına mı geliyordu? Aslında bu kelimeleri hiç söylemedi. Ama sonra, ben de söylemedim.

"Kesinlikle göz kamaştırıcı, Damon. Çok yeteneklisin."

Çizim yapmayı ve dövme yapmayı nerede öğrendi? Damon'la vakit geçirdikçe onun hakkında daha çok şey öğreniyor ve daha çok soru soruyordum.

Hem takipçimin hem de Damon'ın gökkuşağı ve çiçeklere karşı tuhaf bir takıntılarının olması da ironikti. Sapiğımın bana verdiği saksılar gökkuşağı renklerindeydi. Hatta bu sırayla geldiler. Ve sonra tüm çiçek tohumları güzel bir alıntı veya sözle birlikte geldi. Orijinal sözler. Başka bir kaynaktan alınmamış. En azından öyle hissettim. Her biri sanki onları yazan kişi beni tanıyormuş gibi benimle konuşuyordu.

Bu kadar sevdiğim şeylerin beni inciten birinden -Azrail'den- nasıl gelmiş olabileceğini düşünerek ürperdim. Yoksa olabilirler miydi? Damon'a bakıp merak ediyorum. Ama kesinlikle değil. Onları bana o göndermiş olsaydı şimdiye kadar bana söylerdi, değil mi?

"Üşüdün mü? Yoksa başka bir şey mi var?" Damon hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Yok bir şey," diye geveliyorum, gülümsüyorum ve güzel tasarıma yeniden odaklanıyorum,

Yakında kalıcı bir parçam olacaktı.

"Hamileyken bile güzel görünecek." Damon'ın kapıya en yakın dövme yatağına doğru yürümeden önce yaptığı bu hazırlıksız yorum ağzımı açık bıraktı.

Bunu hiç düşünmemiştim. Dövmeyi ve hamile olmayı değil. Sadece hamile olmak. En azından uzun zamandır. Çocukları en son James öldüğünde düşünmüştüm. Kendimi ondan başka kimseden çocuk sahibi olarak görmemişim. Şu ana kadar.

Gözlerim aynadaki kahverengi gözlerle buluştu, başı sessiz bir emirle eğildi.

Arkamı döndüm, Trixy birden ortalıkta görünmez oldu. Şükürler olsun. Sadece Damon ve ben olduğumuz zamanları seviyorum. Tek başıma. Ve bu hisle, yalnız olmamız muhtemelen daha iyiydi - seyircilerin önünde kendimi utandırma ihtimalim yoktu.

Damon'ın önünde oturduğu yatağa ulaştığımda yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Ona doğru attığım her adımda bakışlarının tenimi okşaması beni hezeyanın eşiğine getiriyor. Korku ve heyecan birbirine karışıyor ve bu garip adrenalin kokteyli beni biraz yüksek hissettiriyor.

"Devam et." Sesi boğuk.

Ben tırmanırken Damon ceketini çıkarıyor, altındaki siyah tişört onun muhteşem kaslı vücuduna uyuyor - ezberlediğim ve görüntüleri zihnimde yuvarlanan bir vücut.

Onun bu rahat görünümü, tişört ve gri eşofman altı külot bırakan görünümü tehlikeli. Özellikle de etkileyici aletini gördüğümde

      malzeme, oradaki sertlik, içerideki amigo kızların övgüyle taklalar atmasına ve amuda kalkmasına neden oluyor. Bunu ona ben yapıyorum. Bana.

"Eteğini  ıkar. Daha iyi olur. Kolum için daha rahat."

Kahretsin. Bununla ilgili iki sorun var.

Birincisi, i   amaşırimda muhtemelen ıslak bir yama olacaktı. Dünya beni yutar şimdi.

 kincisi ve çok daha kötüsü, Damon i  bacaklarımın halini görecekti. Azrail'e atfedilebilecek kaygılarım için yeni ve açıkçası yıkıcı bir ba a çıkma mekanizması geliştirdim. Tüm tırnak izlerini görecekti. Kontrolden çıktığımı hissettiğim anlarda netlik kazanmak için kendime zarar verdiğim küçük hilal ayları, bazıları sadece   r  kler, diğ rleri ise kabuk bağlamıştı. O anlardan çok vardı.

Damon yaptığı i i bırakıp dövme tabancasını yanındaki tepsiye koyarken yüzüm içimdeki ikilemi ele veriyor olmalı.

Sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi bana baktı.

"Dudağını ısırmayı bırak. Biliyorum. Kavga etmemin sebebi de aynı. Sanırım bu," diyor dövme tabancasını tekrar eline alarak, "bir çıkış yolu olarak iyi bir ikame olacak."

"Ama sen her endişeli hissettiğinde buraya gelemeyiz, ben de her kafamı boşaltmak istediğimde d v  meye gidemem. Onun yerine birbirimizle d v   eēiz. Evimdeki ringde. Kendini savunabileceğini bilmek özgüvenini artıracaktır. Ben de biraz stres atarım. Kazan-kazan. Şimdi, kotunu çıkar."

 ki siyah lateks eldiven alıp eline geçirdikten sonra silahın bir parçasını takıyor ve sözlerini anlamam için bana bir dakika veriyor.

O biliyor. Ve bana kızgın deēil. Anlıyor. Kimsenin anlayacağını sanmıyordum. Ama Damon anladı. Tabii ki, bu adam anlar. Beni herkesten daha iyi tanıyor.

Eteğimi sıyırmadan önce ona son bir kez bakıyorum, teredd tlerimin nedenini gizlemek için bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Arkana yaslan. Rahatlamaya  alış." Gülüyorum. Elimde deēil.

Rahatla. Kızdı mı? Sırıtıyor.

"Ben başlayacağım. Çok fazla gelirse haber ver." Sen çok fazlasın. "Tamam."

Derime deēen iğnenin ilk batışı acı veriyor ama bir süre sonra acı azalıyor. Kesinlikle hala orada, ama katlanılabilir. Tırnaklar gibi

deriyi kazıyor.

Damon yanılmadı. Bu iyi bir değişimdi.

İğnenin derimle buluştuğu nokta uzun bir süre dikkatimi toplasa da sonunda kayboluyor ve Damon'ın farkına varıyorum.

Kolunu yan tarafıma yerleştirmesi. Ön kolu mikro hareketleriyle meme ucuma hafifçe sürtünüyor. Meme ucum şimdi küçük bir sürtünmeden dolayı ağırlı bir şekilde sertleşti.

Meme ucu hassasiyeti arttıkça dudağımı ısırarak başka tarafa bakıyorum, içimde ısı birikiyor. Açıkta kalan bir sinir olmalı, çünkü bu kesinlikle bu kadar yoğun hissettirmemeli.

"Bir molaya ihtiyacın var mı?" Sesi sanki o da benzer bir savaşı paylaşıyor gibi gergin.

Başımı hayır anlamında sallıyorum, ona bakmadan.

Tereddüt ediyor ve sonra beni sessiz ıstırabımla baş başa bırakarak devam ediyor.

Başımı tamamen arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve başka bir şeye konsantre olmaya çalışıyorum.

Ama bu imkansız.

Nefes nefese kalıyorum. Bunu fark edince elimi kaldırıyorum ve kaçmak isteyen bir iniltiyi bastırmak umuduyla yumruğumu ısıyorum. Hareket etmemeye çalışarak kalçalarımı sıkıyorum, külotumun ince malzemesi şişmiş klitorisime doğru hareket ediyor.

Damon inliyor ama ona bakmaya cesaret edemiyorum. Şu anki durumumu ele vereceğimden korkuyorum.

Hareket ediyor ve meme ucumun sürekli sürtünmesi sona erdiğinde tanrılara şükrederek iç çekiyorum. Tamam. Belki şimdi bunu yapabilirim.

Sonunda gözlerimi açtığımda Damon'ın kendini kalçama daha yakın bir yere konumlandığını görüyorum. Sol kolunu üst baldırıma dayadığında ağırlaşıyor.

Öne doğru eğilip nefesi göbeğimi havalandırana ve oradaki ıslak noktayı vurgulayana kadar beş saniye boyunca daha iyiydi. Daha iyi değil. Daha kötüydü. Çok daha kötü.

Tekrar dövme yapmaya başladığında başımı arkaya yatırıyorum.

Parmağını külotumun bandına daldırıp daha da aşağı çekiyor. Aman Tanrım.

Kıvraniyorum, kalçalarım tekrar sıkılıyor, oradaki küçük haini uyarıyor, bu da açıkta bir sinir varmış gibi hissettiriyor. Çok ıslağım. Eminim bunu görebiliyordur.

Aklımı kaçırdığıma eminim, çünkü öne doğru eğilip derin derin nefes aldığımı hissettiğime yemin edebilirim.

Daha önce külotumu çekiştiren parmağı geri geldi, ama bu sefer onu çekiyor, malzeme kıvrımlarıma acı ve lezzetli bir şekilde giriyor ve yumruma sürtünüyor.

İnliyorum. Elim havaya uçup ağzımı kapatıyor. Utanç içindeyim, Damon'a bakamıyorum.

Bir kez daha çekiştiriyor ve sonra parmağı aşağıya inerek bana pek çok sorun çıkaran o küçük düğmeyi buluyor.

O sinir demetine baskı uygularken yaptığı dairesel hareket o kadar elektrikli ki, ancak durduğunda dövme tabancasının kapalı olduğunu fark ediyorum. Kulaklarımdaki çınlama, diğer her şeyi etkili bir şekilde tamponladı.

Parmağı bir kez daha gizli girişimi okşarken, diğer eli beni bacaklarımı açmaya teşvik ettiğinde kalçalarımı sallıyorum.

"Gözlerini aç, gökkuşağı." Damon'a bakmak için başımı kaldırarak itaat ediyorum.

"İşte orada." Bilaro masasının yanındaki aynayı işaret ediyor, açısı bu yatakla mükemmel bir şekilde hizalanmış.

"Ne kadar güzel görüldüğünü görüyor musun? Ne kadar özgür. Kimse bunu senden alamaz."

Bana bakan kadın benim, ama vahşi. Yüzü kızarmış, gözleri arzuyla kaplanmış. Kıvrıcık kızıl saçlarım başımda dağınık bir topuz, fısıltılar çoktan kaçmış. Bacaklarım ayırık, üzerime tam oturan külotumun üzerinde nemli bir nokta görünüyor. İffetsiz. Cinsel olarak uyarılmış. Arzuyla ıslanmış. Meme uçlarım sertleşmiş ve sütyenimin malzemesine doğru itiliyordu.

"Kendine dokun." Bir talep.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve sonra çok yavaş bir şekilde pantolonunun önünü aşağı çekişini izliyorum, aleti serbest kalırken sallanıyor. Gümüş piercing ışığın altında parlıyor ve sonra onu avuçluyor, uzun bir hareketle deriyi gerginleştiriyor, ucundan pre-cum sızıyor.

Kendime engel olamıyorum. Elim iç çamaşırlarımın içinde kaybolmadan önce bitmemiş dövmeme dokunmamaya dikkat ederek yılan gibi aşağı iniyor.

Parmağımı aşağı indirmeden önce klitorisime ilk dokunuşum geçici oluyor, bol kayganlık parmağımın hemen içeri kaymasını sağlıyor. Bir parmak daha eklerken sırtımı kamburlaştırıyorum, avucumun yumruma sürtünmesi çok zevkli.

"Gözlerini aç." Gözlerimin kapalı olduğunu fark etmemiştim bile. Aynadaki manzarayla karşılaşmak için onları açıyorum.

Parmaklarım amıma girip çıkarken Damon yanımda sikini okşuyordu.

Kalçamı kaldırıyorum ve bacaklarımı daha geniş açmadan önce külotumu yukarı itiyorum. Artık her şeyi görebiliyorum. Kendimi tatmin ederken izlemek garip hissettiriyor. Ama aynı zamanda başka birini izliyormuşum gibi de geliyor - beden dışı bir deneyim.

"Aferin kızıma. Şimdi iki parmak daha ekle."

Damon'a bakıyorum, elimi çekiyorum ve sonra dört parmağımı yavaşça geri kaydırmadan önce kıvırıyorum. Parmaklarımı eklemlerime kadar ittiğimde oluşan dolgunluk ve gerginlik o kadar ilahi ki tüm mantıklı düşüncelerimi kaybediyorum. Beni sarmalayan, serbest kalmaya hazırlanırken sıkılaştıran bir orgazma yaklaşıyor.

"Daha hızlı, Sienna." Parmaklarımın amımı delip geçerken çıkardığı ıslak, gıcırtılı ses ve hem Damon'ın hem de benim nefes nefese kalarak bireysel salıverilmemize yaklaşmamız bir amplifikatör gibi.

Ne olduğunu anlamadan çığlık atıyorum, parmaklarımın etrafında sarsılırken kalçalarım elimi yerinde tutmak için çarparak kapanıyor.

Azrail'den sonra böyle bir cinsel hazzı tekrar bulabileceğimi düşünmemiştim. Bunu benden çaldığını düşünmüştüm. Ama çalmadı. Günlerdir ilk kez kendimi özgür hissediyorum. Işık. Ve hepsi bir kişi sayesinde.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, koyu çikolata rengi olanları, derinliklerinde anlayamadığım duygularla bana bakıyor.

Kahretsin. Duygularımın ezici bir şekilde farkına varmak beni neredeyse ikiye bölüyordu. Damon'a aşığım.

Bölüm 17

Gölge

"Bu senin en iyi işin, Damon. Gerçekten." Trixy, Sienna'nın arkasında duruyor; gözleri sonsuza dek tenine kazınmış dövmeyle takılmış, mükemmel yüzünde hayranlık dolu bir ifade var.

Dövmeyi sildirse bile asla tam anlamıyla yok olmayacaktı. Benden parçalar kalacaktı. İğne onun derisine defalarca girerken, mürekkeple birlikte beni de kazırken, her hücreye, her moleküle benden parçalar dikerken, onun derisinin altına girerken böyle hissettim.

Bunun olduğunu biliyordum ama ne kadar derine işlediğini iki saat elli bir dakika öncesine kadar fark etmemiştim.

Kendi parmaklarının etrafında çözülürken, onun orgazmı benimkini serbest bıraktı, ikimiz de o anın gücüyle titredik.

İşte o zaman gördüm. Gözlerinde. Sadece onun duygularını değil, benimkilerin de bir yansımasını.

"Seni seviyorum, Damon."

Dün gece sarhoşken bana söylediği sözler. Sabah hatırlamadığı sözler.

Aynı anda aramızda bir anda fokurdadı. Büyük bir gumbürtüyle bilincine yerleşti.

Sienna'nın onunla tanıştığımdan beri kalbimin kararmış boşluğunda yarattığı küçük ışık noktasından patlıyordu.

Sienna beni
seviyor.

Ben Sienna'yı
seviyorum.

Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim. Bektan ailemi bile. Sienna benim
ilkimdi.

Onu bırakmaya hiç niyetim yoktu ama artık bu imkânsızdı. O benimdi.
Sonsuza kadar.

Aynadaki yansımasında gözleri benimkilerle buluştu, derinlikleri kafa
karışıklığıyla doluydu. Beni nasıl sevdiği konusunda kafası karışık, bana karşı
olan duygularından korkuyor ve incinmekten korkuyor.

Olabilir. Ama asla kasıtlı olarak değil. Benim tarafımdan değil. Ve onu asla
terk etmem. Sadece ölüm bunu başarabilirdi, ve o zaman bile. Kendimi ona
öyle bir bağlanmış hissediyordum ki ruhum öbür dünyada bile onu bulacaktı.

"Seninkinin zamanı geldi," dedi Trixy, Sienna'dan uzaklaşıp birkaç dakika
önce Sienna'nın bulunduğu dövme masasının yanında bana katıldı. Geldiği
yerde. Onun açılmasını ve serbest kalmasını izlediğim yerde, orgazm onun
için katartık bir deneyimdi, özellikle de Hasat'tan sonra.

Sienna'nın bakışları bir dövmeye bir bana kayıyor, tişörtümü çıkarmamı
izlerken göğsünde bir kızarıklık oluşuyor. Gözleri gövdemde geziniyor ve
aynanın yansımasında bunun onun üzerindeki etkisini görebiliyorum. Giydiği
o seksi küçük iki parçanın bebek mavisi malzemesinin altında meme uçları
sertleşiyor. Parmak izi gibi benim için yapılmış etinin ellerimde ne kadar
mükemmel hissettirdiğini bildiğim için sikim sertleşiyor.

"Sizin bir odaya gitmeniz gerekiyor. Ama önce sizi damgalayalım. Bu
büyük bir olay Damon. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Trixy'nin sözleri Sienna'nın bakışlarını kırarak tişörtünü kapıp başına
geçirmesine neden oluyor.

"Ne alıyorsun?" Sienna soruyor, gözleri göğsümde bulunan ve kasıtlı olarak
boş bırakılmış tek ten noktasına takılıyor. Bu kadar karanlık bir kalbin üzerine
oturacak mükemmel parçayı asla bulamayacağımı düşünmüştüm; ta ki o,
tenimin tuvaline kazınmış bir yapbozun son parçası olana kadar.

"Ohhh. Bunu bir sürpriz olarak bırakalım. Sence de öyle değil mi Damon?"
Trixy'nin sesi muzipti ve Sienna diğer dövme yatağına gidip önündeki döner
koltuğa oturmadan önce merakla başını yana eğdi.

Adını vücudumda görmeye hazır değil. Beni sevdiğini söylemeye hazır
değil. Ancak o zaman bunu anlayacak.

Yatağa tırmanıyorum, arkama yaslanıyorum ve kızımı izlemek için başımı yana yatırıyorum.

Trixy benim üzerimde sihrini konuştururken onunla havadan sudan konuşuyor, derimi delen iğnenin verdiği acı neredeyse anında zevke dönüşüyor. Bu ince bir çizgi. Ama tüm bağımlılıklar öyledir. Tıpkı şu anda baktığım gibi. Kızıl saçları başının tepesine yığılmış, birkaç teli omuzlarına dökülmüş ve yeşil gözleri pazumdaki bir dövmeye kilitlenmiş gökkuşağım; bir iskelet tarafından monte edilmiş bir motosiklet. Alevler arasında bir hayalet sürücü. Ailemden saydığım tek kişi için bir tapınak. Nicolo Scarva.

Gözleri benimkilerle buluştu ve sormasını bekledim. "Bu dövmenin özel bir anlamı var mı?"

Ne söylemem gerektiğini düşünüyorum. Beni tanımak istiyor ve ben geçmişin konuyla ilgili olduğunu düşünmesem de onun düşündüğü çok açık. Daha önce bunu söylediğimde yüzünde beliren incinmiş ifade gözümden kaçmadı. Konu bu olmadığı halde ona güvenmediğimi düşünüyor.

"Bana birini hatırlatmak için orada. O öldü."

Sienna şaşırmış görünüyor ama her zamanki gibi nefret ettiğim 'üzgünüm' saçmalığını tekrarlamıyor.

"Kendinden başka değer verdiğin biri olduğunu sanmıyordum." Trixy içtenlikle gülüyor. Kimse benimle bu şekilde konuşmuyor. Sadece Sienna.

"Vay canına. Açık konuşuyor. Ne kadar ferahlatıcı. Onu kesinlikle Cumartesi günü düğününe getireceksin. Ve getirmesen bile," Trixy dönüp ona bakıyor, "davetlisin. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Bu soğuk deve saçmalıklarını söyleyebilen herkes benim en iyi arkadaşımdır."

Geri dönüyor ve kocaman bir gülümsemeyle dövmeye devam ediyor. Bundan keyif alıyor.

"Evleniyor musun?" Sienna biraz şaşırarak soruyor.

"Evet. Bazıları nihayet diyebilir. Roger yıllardır onunla evlenmemi istiyordu. Israrının karşılığını aldı." Trixy şehirdeki bir hukuk bürosunda çalışan başarılı bir avukatla evleniyordu. Trixy'nin dövmelerinden birinin, devletin yargılayıp parmaklıklar ardına atmaya çalıştığı bir seri katilin mahkûm edilmesinde önemli rol oynadığı büyük bir davaya sürüklendiğinde tanışmışlardı.

Bu beklenmedik çift arasında hemen bir çekim oluşmuş, her konuda birbirlerine zıt olmaları bazı çalkantılı ama çok harareti etkileşimlere yol açmıştır. Sonunda, dava kapandığında, bu duygular sadece birkaç gün önce bulundukları adliyede sert ve yuvarlanan bir şekilde patlak verdi. Bunu biliyorum çünkü benden görüntüleri silmesine yardım etmemi istedi. Bu görüntüler

onu barodan attırdı. İşte o zaman Trixy'nin onu ne kadar sevdiğini anladım. Eğer sevmeseydi bana sormaz ve gelecekte ödenecek bir borcu gündeme getirmezdi. Aşk insanlara garip şeyler yaptırıyor.

"Tebrikler. Düğün nerede olacak?" Sienna'nın bariz heyecanı, bunu hâlâ isteyip istemediğini merak etmeme neden oluyor. Düğün. Evlilik. Çocuklar. Vanilya. Ona bunu geleneksel yollarla veremezdim. Yine de saplantım onu asla terk etmeyeceğimi garanti ediyordu. Onu inciten ya da incitmeye çalışan herkesi öldüreceğimi. Ama bu yeterli olur muydu? Yoksa çok mu fazla olurdu?

"Lola'nın evinde. Bahçede evleneceğiz. Büyük bir göle bakıyor." Trixy gülümsüyor, bu düşünceyle yüzü yumuşuyor.

"Evet. Mülkte küçük bir şapel var. Orayı hatırlıyorum."

"Oraya gittin mi?" Trixy tamamlanmak üzere olan dövmesindeki kanı siliyor.

"O şapelde evlenmişim." Bu Trixy'nin tüm dikkatini çekiyor ve ben kaskatı kesiliyorum, o da şaşkınlıkla başını eğerken bunu fark ediyor.

Sienna'nın James'le düğünüyle ilgili dosyamdaki ince ayrıntıları gözden geçirdim. Daha fazla dikkat etmeliydim.

Sienna rahatsız görünüyor, gözleri Trixy ile benimkiler arasında gidip geliyor. "Daha önce evlendin mi?"

"Evet." Sienna'nın sesi bu konuşmanın gidişatından ne kadar rahatsız olduğunu ele veriyor.

"Sanırım artık birlikte değilsiniz. Damon paylaşmayı sevmiyor." Trixy şaka yapıyor ama Sienna gülümsemiyor.

"Kötü bir boşanma mı?" Trixy sorularına devam ediyor, sosyal ipuçlarını okumakta iyi değil. Ya da sadece umursamıyor. Çok meraklı biri. Hiç şüphe yok ki artık tamamlanmış ve kalbimin üzerindeki deriye kazınmış olan damgalama tarafından teşvik ediliyor ve körükleniyor.

"O öldü."

Trixy kıpırdamıyor ve Sienna başka tarafa bakıyor. İki küçük kelime bu duyguları harekete geçiriyor. Ve bundan nefret ettim.

"Özür dilerim. Ne zaman duracağımı bilmiyorum."

Bir dakika geçti ve sonra Sienna başını kaldırdı, sakinleşmişti, saten yumuşaklığındaki teni küçük, güven verici bir gülümsemeyle parlıyordu.

"Sorun değil. Uzun zaman oldu, o yüzden... aslında iyiyim."

Trixy özür dileyerek ona gülümsüyor ve ardından atmosferi eski haline getirmeye çalışıyor - bir strateji olarak dikkat dağıtmayı kullanıyor.

"Burada işimiz bitti. En azından sen aşkı yeniden buldun." Sienna'nın yüzünde sesli bir onaylama ifadesi beliriyor ve bakışlarını bana çevirerek bir tepki bekliyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek ve duygularımı belli etmemek için hiçbir şey söylememek istiyorum. O bunu bir sır olarak saklamak istiyor ama ben onun hakkındaki her şeyi biliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Sienna kekeleyerek Trixy'yi güldürüyor.

"Bu." Trixy'nin eli aramızda uçuşuyor, artık havada yoğun bir gerilim var.

Sessizlik uzadıkça Sienna'nın yüzü daha da kızarıyor, ta ki Trixy kahkahayı patlatana kadar.

Sienna'ya işkence etmek eğlenceli olsa da, telefonuma gelen mesaj bana yapmam gereken işler olduğunu hatırlatıyor. Jordan, Sienna'yı Lady Chatman'ın evinde filme almak için kullanılan kameranın dahili bileşenlerinden birinin üzerinde küçük bir üretici işareti bulmuş. Bu parçanın izini, ülkede bu parçayı kullanan kameraları üreten ve satan tek şirket olan Wesfy Incorporated adlı başka bir şirkete kadar sürdü. Aradığımız kameralar sitelerinde bulunmasa da, yasadışı gözetleme işiyle uğraştıkları anlaşılıyordu ve bu mikro gözetleme kameraları muhtemelen işin bu tarafında kullanılıyordu. Benimle bir saat içinde *Sin*'de buluşmayı kabul ettiler. Karaborsa müşteri rehberini istedim. Sienna'yı her kim kaydettiye o da o listedeydi.

"Gitmemiz gerek." Sienna gözle görülür bir şekilde rahatladı, sohbetin değişmesine minnettar oldu.

"Gitmeden önce kadınlara gitmem gerekiyor. Hemen döneceğim."

Trixy'nin kahkahası Sienna bu garip durumdan kaçarken onu takip ediyor.

Trixy dövme yi kapattıktan sonra gömleğimi geri çekiyorum, bunu yapmadan önce aynada kontrol etme zahmetine girmiyorum.

Trixy en iyilerden biri ve nasıl göründüğünü biliyorum. Bu sabah erkenden uyuyamadığımda titizlikle tasarladım, Sienna'nın tek unsuruyla birlikte ikisi üst üste geldi. Artık onun adı gökkuşağının renklerine bürünmüştü ve etrafında ayçiçekleri vardı; vücudumdaki tek renkli dövme buydu. Üst üste binen tema ve renklendirmenin amacı maksatlıydı. Çünkü ben ona aşık olan lanet olası bir psikopatım. Ne olduğunu anlayacak mıydı?

"İşin bitti. Bakabilir miyim?" Sienna birkaç dakika sonra daha az telaşlı görünerek döndüğünde soruyor.

"Daha sonra. Geri dönmemiz gerek. *Sin*'de halletmem gereken bazı işler var." Sienna başını sallayıp Trixy'ye gülümsüyor ve ona sıcak bir şekilde sarılırken Trixy düğününe katılacağını teyit ediyor. Hatta değiş tokuş yapıyor.

Sanki birlikte gitmeyeceğimiz bir senaryo varmış gibi. Hayır. Onun için çoktan bir elbise ayarlamıştım. O her zaman benim artı birim olacaktı.

Araba yolculuğu sessizlikle doluydu. Bunun sebebinin Sienna'nın duygularını çözmeye çalışması olduğundan şüpheleniyorum ve bugün bu konuda bir bomba patladı.

"Seninle *Sin*'e gitmek istiyorum."

Sözleri şaşırtıcı değil. Her şeyin normale dönmesini istiyor. Ben onun güvenliği için endişelenirken, *Sin* kameralarla taranmış ve güvenlik artırılmıştı. Jordan ve Kai, artık kulübe yeni gelenler de dahil olmak üzere tüm müşteriler için yüz tanıma özelliğini de içeren sistemleri yenilemişlerdi.

Onun için en güvenli yer orasıydı ve benim yanımdaydı.

"İyi. Ama kendini iyi hissetmediğin anda bana söylemen yeterli. Yerini doldurması için başka birini bulabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Damon. Bana farklı davran. Zaten çok şey yaptın."

Beklentiyle bana bakıyor, sözcüklerin arasında sormaya korktuğu bir soru var.

Tüm bunları onun için neden yaptığımı.

Bunu onun için kolaylaştırmayacağım. Bilmek istiyorsa, soracak kadar cesur olmalı.

Bu kelimeler havada asılı dururken binama vardık.

Ona kapıyı açıp elimi uzattığımda, elimi tutmadan önce tereddüt ediyor.

İçerideki yürüyüş gerginlik ve daha fazla sessizlikle dolu.

Asansörü beklerken bana "Bu bina sizin mi?" diye soruyor.

"Evet."

"Ve benim karşımda mı oturuyorsun?"

"Evet."

Asansör geldi ve biz içeri girdik, Sienna en uzak köşede durmak için hareket etti.

"Ne?" Gözleri sırtımı delmeye başladığında soruyorum. "Hiçbir şey." Sesi yenilmiş gibi geliyor.

Yumruğumu acil durdurma düğmesine indiriyorum ve asansör dururken Sienna'nın korkuyla sıçramasına neden oluyorum. Işıklar sönüyor ve sonra,

Saniyeler sonra, kırmızı bir acil durum ışığı yanar. "Bana ne sormak istiyorsan sor."

Bana kapana kısılmış bir geyik gibi bakıyor. Yanakları kızarmış ve bana bakarken alt dudağını ısıyor, yeterince cesur olup olmadığına karar vermeye çalışıyor. Sorusunun cevabı hakkında endişelenmemesi gerekirken endişeleniyor.

"Bütün bunları benim için neden yapıyorsun? Sadece birkaç hafta önce tanıştık ve sen benim için şimdiden çok şey yaptın. Bir de cinsel şeyler var..." Sözleri tükenirken eliyle ikimizin arasında işaretler yapıyor.

"Ve henüz öpüşmedik bile. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Sanki sözleri beni rahatsız edecekmiş gibi burnunu kırıştırıp ağzını çekiştirmesi çok sevimli.

"Seni öpmemi ister misin Sienna?" Sesim alçak. Husky. Dudaklarına sahip olma, onu tatma, dişleriyle özgürce cezalandırdığı o dolgun eti ısırma düşüncesi. Kahretsin, bunu hayal etmişim.

Kızarıyor ve sonra ellerini gergin bir şekilde jean giymiş kalçalarının üzerinde aşağı yukarı gezdirerek yerdeki bir noktaya bakıyor.

"Gözlerini benden ayırma, gökkuşağı." Bakışlarını kaldırıyor ve sonra yavaşça başını sallayarak ellerini arkasındaki ayna paneline dayıyor.

"Kelimeler, Sienna. Sor bana."

Yutkunuyor ve sonra yutkunuyor. Ama söylediği şey beklediğim gibi değil. "Beni öpmek istiyor musun?" Bunu bana yüklüyor. Ve bu iyi bir şey.

"Dilimin alt dudağının üzerinde gezindiğini düşünüp düşünmediğimi merak ediyorsun. Mükemmel 'o'yu oluşturan o ağızla ziyafet çekmeyi hayal edip etmediğimi. Sert sikimin etrafını sarmak için mükemmel bir şekil." Sesimi alçak tutuyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

Boynundaki damar hızla atıyor ve boğazı yutkunmak için mücadele ediyor. Aldığı yudum da bana aynı şeyi söylüyor.

Gözleri üzerimde, ben onunla birlikteyken her hareketimi izliyor.

Yine o şeyi yapıyor. Şehvet vücuduna dolup taşarken kafasını sıkıyor. Sadece benim nasıl uyandıracağımı bildiğim ve ruh halime bağlı olarak artırabileceğim ya da hafifletebileceğim bir acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Tam burada, şu anda, bu acıyı teşvik etmek, duygularından ve benimkilerden şüphe ettiği için onu cezalandırmak istedim.

"O küçük dilinin benimkine karşı ne kadar yumuşak hissedeceğini hayal edip etmediğimi bilmek istiyorsun. Tadının ne kadar tatlı olacağını. Senin ıslak, lezzetli amının tadına bağımlı olduğum gibi buna da bağımlı olacak mıyım?"

Ona doğru bir adım daha attığımda inliyor, gözlerini ağzıma dikeyor. Arzusu ve ne istediğı çok açık. Ama bunu ona o kadar kolay vermeyeceğim.

"Duşta kaç kez boşaldığımı, dilimin ağzını siktğini, seni yuttuğumu ve nefesin benim olana kadar nefesini çaldığımı düşünerek kendimi okşadığımı bilmek istiyorsun. Benim başladığım ve senin durduğun yerin başlangıcı ya da sonu olmayana kadar."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu boynundan hafifçe kavrarken bedenimi onunkine doğru itiyorum. Aletim karnına sürtünüyor ama dövmesine baskı yapmamaya dikkat ediyorum. Başparmağımı ve işaret parmağımı kullanarak, başımı eğmeden önce boynunu yana doğru yönlendiriyorum. Burnumu çenesinde, yanağında gezdiriyorum ve sonra kulağına yaklaşıyorum.

"Söyle bana Sienna. Beni öpmek istiyor *musun*?" Ağzımı kulak memesinin üzerinde gezdiriyorum, yanağında bile tüylerim diken diken olurken vücudunda bir ürperti dolaşıyor.

İnliyor ve sonunda soruma kelimelerle cevap vermeden önce başını sallıyor.

"Evet, Damon. Seni öpmek istiyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum."

Hepsi bu kadar. Yeşil gözleri bana bakıyor ve sonra nefesim ağzını doldururken kapanıyor.

Kahretsin, o muhteşem.

İşte bu kadar. Bunu bir kez yaparsam, geri dönüşü yok. Bana sahip olacak. Ama onun kölesi olmak istemiyorsam ne olayım.

Dudaklarımın onunkilere dokunuşu elektrik gibi. Her his güçlendi. Dudakları pürüzsüz ve benimkilere karşı hafif hareketleri, öpücüğünü derinleştirirken açgözlülüğümü körüklüyor. İniltisi boğazına doğru ilerliyor ve dudaklarını hafifçe aralıyor, dilim ağzına girmeden önce nefesi benimkine karışıyor.

Çok sıcak. Kadifemsi. Tadı dünyadaki hiçbir şeye benzemiyor. Bu tadı bulabileceğim başka bir yer olsa olsa cennette olurdu. Asla göremeyeceğim bir yer, ama bir şekilde şu anda onu deneyimlemek için kutsandım. Şeytan bunun hesabını soracak ama umurumda değil. O anın beni tüketmesine izin verdim. Ben onu ateş ve sıcaklıkla kavururken onun karanlığını bozmasına izin veriyorum.

Bana daha derin bir erişim sağlamak için başını eğerken, elim yılan gibi kıvrılıp boynunun arkasını kavırıyor. Sienna'nın elleri omuzlarımı kavırıyor, bedenime doğru bastırırken kendini sabitlemeye ve yere basmaya çalışıyor.

Nafîle. Artık yerde değiliz ama yükseliyoruz, dalıyoruz, düşüyoruz. Birbirimize zorla ve sonra nazikçe çarpıyoruz. Bu öpücüğün etkisi ikimiz için de açık. Bu her şeydir.

Her aşk şarkısı, her içten jest, duygulardan çılgına dönmüş her kadın ve erkek, yani var olma nedenimizin özü, Sienna ve benim ruhlarımızın birleştiği noktada buluşuyor. Karanlık ve aydınlık birbirinin etrafında dönerek başka bir şeye, yeni bir şeye dönüşüyor.

Bunun ne olduğunu biliyordum çünkü çok uzun zamandır bunun tam tersiyle yaşıyordum: nefret.

Birdenbire başıma gelen her kötü şeyin nedenini anladım. Nefreti besleyen ve yaratan her anın neden var olduğunu. Böylece tam da şu anda onun zıttını tanıyacaktım.

Aşk.

Bölüm 18

Işık

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Dudaklarıma dokunuyorum, kavrulma hissi saatler geçmesine rağmen hala geçmemiş. Eğer bina yöneticisinin dahili telefonda gelen sesi asansördeki anımızı bölmeseydi, o ana damgasını vuran temel duyguyu ağzımdan kaçırabilirdim. Aşk.

Bu kelimelerin birkaç saniye önce onun dudaklarından dökülmesine ne kadar yakın olduğumu düşünmek bile terlememe neden oluyor. Ellerimi siyah iş pantolonuma sürtüp alnıma vuruyorum. Bu bir felaket olurdu. Damon muhtemelen aynı şekilde hissetmiyor ve geri dönmesinin benim sonum olabileceğini söylemiyor. Bu yüzden kırmızı acil durum düğmesine basmak için geri adım attığımda rahatladığımı hissettim. Akıl sağlığım ve kendimi korumam geri geldi ve beni böyle karşılıksız bir itirafın kaçınılmaz kalp kırıklığından kurtardı. Ancak bu, o anı tekrar tekrar yaşamadığım anlamına gelmiyordu.

Damon beni öpmüştü. Tabii buna öpmek denebilirse.

Ruhumu bedenimden çekip aldı. Sanki aynı anda hem yüzüyormuşum hem de dalıyormuşum gibi beni beden dışı bir deneyime gönderdi. Damon'ın yaptığı sadece beni öpmek değil, herkes için beni yok etmektir.

James'i sevdiğim için bunu söylemek bana acı veriyordu ama bu öpücük başka herhangi bir erkeğin değerini ölçmek için kullanacağım bir kaide olacaktı.

Hayatım boyunca öpüştüğüm erkeklerin listesi bir elin parmaklarını geçmezken, hiç kimse onlarla kıyaslanamazmış gibi geliyordu. Bir daha asla bu öpücüğü, onu yerleştirdiğim cam dolaptan gökyüzüne fırlatacak bir ilk öpücük yaşayamayacaktım. Dokunulmazdı. Aşkındı.

James ve ben ilk öpüştüğümüzde, tatlı, nazik ve biraz da çekingendi. Böyle olması gerektiğini düşünmüştüm. Arkadaşlıktan ilişkiye geçtiğimizde, daha sonra gelen ateş ve tutkudan yoksundu ve Damon'la hissettiğim yoğunlukta değildi. Damon'ı öpmek gibi beni tüketmiyordu.

Ona göre yaptığımız sadece basit bir öpücükken benim böyle hissetmemden nefret ediyordum. Özellikle de James'le kıyaslanmama neden olup kendimi bir kez daha suçlu hissetmeme yol açtığında.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Stacey'nin omzuma dokunan yumuşak eli beni kendime getiriyor ve *Sin*'de olduğumu hatırlatıyor.

"Geri dönmen gerektiğine emin misin? Damon sorunun ne olduğunu tam olarak söylemedi ama ben ciddi olduğunu anladım. Konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım." Stacey'nin gözleri boynuma kayıyor, oradaki morluk neredeyse yok olmuş. Başımdaki atkının yerini değiştiriyorum ve Stacey bana küçük, güven verici bir gülümseme veriyor.

"Bu mükemmel. Ve endişelenme. Sadece çok yakından bakarsan fark edebilirsin. Ayrıca meraklı biriyimdir. Yazın ortasında genellikle eşarp takmazsın, o yüzden..."

Aynada kendime bakıyorum, barın arkalığını boydan boya kat ediyorum ve sonra yansımda Damon'ın gözlerini yakalıyorum. Derinliklerinde gördüğüm bu endişe mi?

"Neyse, konuyu değiştirelim. Ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyorum, bu yüzden sana daha fazla işkence etmeyeceğim. Patronunla aranız nasıl?" Stacey kaşlarını komik bir şekilde oynattı.

Bu soru daha da işkence edici görünüyordu.

"Ne demek istiyorsun? Bir şey olduğu yok. Biz iş arkadaşlarıyız. Hepsi bu."

Stacey bir kahkaha patlatıyor ve birden fazla müşterinin, hatta Damon'ın bile dikkatini çekince kızarıyorum.

"Peh-lütfen. İş arkadaşları birbirlerine böyle bakmazlar. Ve iş arkadaşları kesinlikle birbirlerini omuzlarından tutup bir numaralı odaya sürükleyerek sapıkça vakit geçirmezler. Eve asansörle gidip gelmekten, çatı katındaki daireden, kısıtlı bölüm erişiminden ve

Vardiyaların size uyum sağlamak için kesilip değiştirilmesi ve maaşın başlangıç maaşının çok üzerinde olması." Stacey elini kaldırmış, beni ondan ve buradaki diğer garsonlardan ayıran her şeyi sıralıyor. O bundan rahatsız olmuş gibi görünmese de, etrafıma bakıp Kate'in bakışlarını yakaladığımda... kıskançlık mı? Kızgınlık mı? Kahretsin.

"Sadece bu da değil. Buradaki müşteriler seni seviyor. Bu masum davranışından kaynaklanıyor olmalı. Hepimizin toplamından çok daha fazla bahşış alıyorsun."

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, Stacey'nin söylediği her şeyden gerçekten rahatsız hissediyorum ve biraz da hakarete uğruyorum. Kendimden başka bir şey olmuyorum, bu yüzden onun ve diğerlerinin bunun bir rol olduğunu düşünmesi aşağılayıcıydı. Belki de burada çalışmamalıydım.

"Luciano'nun masasının doldurulması gerekiyor." Gael'in içkilerle dolu tepsiyi barın öbür ucuna kaydırırken araya girmesi memnuniyetle karşılanıyor ama sadece bir süreliğine.

Gael başını sallamadan önce Stacey tepsiyi almak için eğiliyor.

"Üzgünüm, Stace. Luciano Sienna'yı istedi." Stacey ellerini indirip bana 'ben sana demiştim' bakışı attıktan sonra yakındaki bir masadan bardakları almak için gözden kaybolunca irkiliyorum.

Tepsiyi alıyorum, aklım az önce söylenenlerle ve ne yapmam gerektiğiyle meşgul.

Luciano'nun masasına ulaştığımda, kendime yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlatarak gülümsüyorum. Sadece bu gecelik bile olsa.

Luciano, Galeio Oil Rigging şirketinden Andrea Galeio'nun oğlu, bu yarımkürenin son otuz yılda gördüğü en büyük petrol arma patronu. Biliyorum çünkü bir keresinde bana bin dolar bahşış verdikten sonra onu araştırmıştım. *Sin'e* sık sık gelen yüksek profilli kişiler arasında kesinlikle en cömert bahşış veren oydu.

Otomatik pilotta, içkileri dağıtmaya başladım. Bu masadaki tüm erkekler en az bir kez buraya gelmişti, bu yüzden kimin ne sipariş ettiğini biliyorum.

"Herkesin ne içtiğini nasıl hatırlıyorsun?" Luciano'nun ağır aksanlı sesi beni kendime getiriyor ve kafamı kaldırdığımda masadaki herkesin bana baktığını görüyorum. Bu ilgi karşısında yanaklarım alev alev yanıyor.

Luciano'ya bakıyorum, sandalyesinde rahatlamış, bir elinde purosunu, diğerinde az önce masaya koyduğum içki.

"Hepiniz en az bir kez buraya gelmişsinizdir," diyorum, masanın etrafına ve sonra Luciano'ya bakarak.

Yakışıklı bir adam. Klasik yakışıklı. Keskin bir çene çizgisi, bana yazın bulutsuz bir gökyüzünü hatırlatan açık mavi gözleri ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş dalgalı siyah saçları var. Bu kattaki erkeklerin çoğundan daha fazla güç yayıyor. Biri hariç çoğu, varlığı şu anda bile odanın her yerinde hissediliyor.

"Yine de. İlginç bir yetenek." Sözlerini havada asılı bırakıyorum, bu odadaki kimsenin fotoğrafik bir hafızaya sahip olduğumu bilmesini istemiyorum. Burada el değiştiren belgelerin hassas ve gizli bilgiler içerdiğini bilmeyecek kadar aptal değilim. Gördüklerim yüzünden beni öldürebilirler.

"İşe gitmemişsiniz." Güçlü adamların soru sormak yerine açıklama yapmalarına alışmaya başladım. Ve cevabı bildiklerini varsaymalarına. Ama cevap vermemek aptalca görünüyor, bu yüzden genel bir mazeret sunuyorum.

"Uğraştığım bir aile meselesi vardı."

Luciano purosundan bir nefes çekip viskisini yudumlayarak beni değerlendiriyor. Anlattıklarına inanmıyor, gözleri kısa bir süre boyun atkına kayıyor. Bakışları bir an için dudaklarımda kaldığında yanılıyor olabileceğimi düşünerek birkaç kez göz kırpyorum.

Masada ne kadar uzun süre kalırsam, bu durum o kadar kişisel gelmeye başlıyor.

Luciano içkisini bırakıyor ve sonra eli Armani takım elbisesinin cebinde kayboluyor. Krem rengi bir kart çıkarıyor ve bana uzatıyor, parmağı kısa bir süre benimkini okşuyor. Evet, bu benim hoşuma gitmeyecek kadar kişisel hissettiriyor.

Bu bir davetiyeydi. Yarın akşam şehrin şık otellerinden The Barcelona'da düzenlenecek bir etkinliğe. Bir dergide okumuştum. Restoran dünyaca ünlüydü ve dört Michelin yıldızı vardı.

"Geç haber verdiler ama sen buralarda değildin. Orada olacaksın." Davetiyeden ona, sonra da hâlâ bana bakan masadaki adamlara bakıyorum. Talep açık ve ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"Benim eşim olacaksın." Başımı Luciano'ya çeviriyorum, böyle bir adamın teklifini onu aşağılamadan reddedebilmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ağzım bir açılıp bir kapanıyor.

Sonra onu arkamda hissediyorum. Damon. İri eli yılan gibi belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Şaşkınlıkla ciyaklıyorum, elim sesi bastırmak için havaya kalkıyor.

Onun tutuşu sahiplenici. Hükmedici. Herkesin görmesi için iddiasını ortaya koyuyor. Ben bir feministim. Ya da ben öyle sanıyordum. Ama hain bedenim buna tepki veriyor

erkeksi alfa eylemi, kızgınlık duyarak değil. Hayır. O çiçek açar. Çiçek açar. Tanrı aşkına, adama doğru eğiliyor.

Luciano'nun gözleri bu temas üzerine kısılıyor ve sonra bakışları Damon'inkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

"Korkarım Sienna bu geceki randevunuz olamayacak çünkü o zaten benimle geliyor."

Tüm oda sessizliğe gömülüyor. Etrafıma bakmaya cesaret ettiğimde, personel de dahil olmak üzere tüm gözler üzerimizdeydi. Kate ve hatta Stacey bile hiç memnun görünmüyor.

"Onun kaçırıldığını bilmiyordum." Luciano'nun sözleri nihayet eksik olan öfkeyi ortaya çıkarmıştı. Sahip olunacak bir nesne değildim.

"O benim. O *benim*." Damon'ın sözleri karşısında benim gibi, hâlâ geçerli olması gereken kızgınlık da bir yoyo gibi eriyip kayboluyor. Bayılıyorum.

O benim.

Üç kelime. Karanlık aşk kitaplarından neden her zaman bu kadar etkilendiğimi şimdi anlıyorum. Bu kelimeler vücudumun üzerinde kayıyor ve sonra bacaklarımın arasındaki küçük sinire çarpıyor. Onları yüksek sesle duymak çok ateşliydi. Çok baskın bir sesle. Beni öylesine tanıdık ve hırslı bir şekilde tutan bir adam tarafından, daha önce burada olduğumuza dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. Birbirimizin kollarında.

Luciano ve Damon, konuşulmayan bir anlaşmaya varılmadan önce bir ömür gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine bakıyorlar. Ancak, açık mavi gözleri bana, bir başkası sahiplendiği için daha da çok arzulanan bir mal gibi bakan Luciano'dan bunun son olmayacağı hissine kapılıyorum.

Bir dakika sonra, o ve tüm maiyeti ayağa kalkarak bizi geri adım atmaya zorluyor. "Bu gece ikinizle de görüşeceğim. Damon." Luciano selamlamak için başını eğiyor,

Yüzü boş bir maskeye dönüştü ve sonra hepsi bir duman bulutu ve benim açımdan bir şaşkınlık içinde ayrıldılar. Az önce ne oldu?

Damon beni etrafında döndürdü. Elimdeki davetiyeye gelmeden önce gözleri hafifçe kısıldı.

Yavaşça eline alıp bakıyor.

"Artı bir bile eklememiş. Küstah pislik." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra davetiyeyi yavaşça ikiye ayırıyor, sesi sinirlerimi bozuyor. Bu noktada fazla bir şey gerekmezdi.

"Seni beş dakika yalnız bırakamam. Ofisime git ve orada bekle."

"Ama öylece gidemem. Herkes ne düşünür?" Mırıldanıyorum, Stacey'nin daha önceki sözleri aklıma geliyor. Bu onun söylediği her şeyi pekiştirdi

ve beni personelin geri kalanına sevdirmede.

"Sabrımı sına Sienna. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Ve eğer bir erkeğin daha gözlerinin senin o nefis vücudunu tırmaladığını görmek zorunda kalırsam, cinayet işleyeceğim."

İlk defa şaka yapmadığını hissediyorum. Yani, haklı olmalı. Ama bunu söyleme biçiminde ne bir mizah ne de bir yalan parıltısı var. Bunu yapabilir mi?

Tekrar söylenmesini beklemeden topuklarımın üzerinde dönerek çıkışa doğru ilerliyorum. Damon'ın gözleri ben gözden kaybolana kadar beni takip ediyor. Başımı eğerek arka ofislerin kapısına doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Köpek yavrusu gibi beklemek istemiyorum ama arabam da yok. Telefonumu çıkarıp bir taksi çağırıyorum, on dakika içinde burada olacağını söylediğinde şaşıyorum. Ofisine gidip kanepeye uzanıyorum ve olan biten her şeyi gözden geçiriyorum.

Beni sahiplendiğini açıkça ilan ediyor ama benden hoşlandığını bile söylemiyor. Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum. Başımın üzerindeki tablo bu açıdan dikkatimi çekiyor, özellikle de arkasından çıkan bir kağıt parçası. Onu çekistirmek için uzanıyorum ve tablo duvardan çözülünce korkuyla sırıyorum. Neyse ki kanepenin minderleri düşmesini engelliyor, yoksa Damon etrafı karıştırdığımı anlayacaktı.

Tablonun arkası gevşek ve kapağı kaldırdığımda, sergilenen tablonun arkasında başka bir tablo olduğunu fark ediyorum.

Damon'ın daha önce hiç görmediğim bir resmi. Burada daha genç, hayatın yükünden daha az kurtulmuş ve özgür görünüyor.

Resmi çevirdiğimde, *J. Scarva* imzalı olduğunu görüyorum. Ayrıca katlanmış el yazısı bir not da var.

Sana olan aşkım asla ölmeyecek ve şimdi onun derinliğini biliyorsun. xxx

Bunu okumak beni rahatsız ediyor. Kıskançlık kabarıyor ve acaba ona bu notu yazan her kimse, karşılığında kalbime bulaşan adam tarafından sevildi mi diye merak ediyorum. Belki de öyleydi. Bu tablonun ve notun, hiçbir bağlılığı olmadığını düşündüğüm bir adam tarafından saklanması, onun duyguları olduğu anlamına geliyor olmalı.

Taksinin geldiğini haber veren telefonumun bip sesi o kadar hoşuma gitti ki tabloyu ve notu aceleyle yerine koydum ve ardından ofisinden çıkıp koridordan aşağıya doğru koşmaya başladım.

Binanın dışına çıktığımda nefes alabildiğimi hissediyorum. Şoför kornaya basıyor ve dostça bir gülümsemeyle beni selamlıyor.

"Atla." Bana söyleneni yapıyorum ve sonra Damon'a bir mesaj atarak ayrıldığımı bildiriyorum. Kızmış olabilir ama umurumda değil. Etrafta dolanıp onu bekleyemem. Ayrıca, ben bir yetişkinim. İstedığımı yapabilirim. İyi bir önlem olarak, mesajımın ulaştığını onayladıktan sonra telefonumu sessize bile aldım.

"Demek *Sin*'de çalışıyorsun? Orasının çok havalı olduğunu duydum." Şoförüm Abby dikiz aynasından bana bakıyor. Yirmi yaşından büyük değil, büyük gözlükleri ve daha büyük bir saç modeli var. Saçlarını garip bir şekilde 80'lere uygun bir şekilde şekillendirmiş.

"Sorun değil, sanırım. Kulüp bölgesine hiç gitmedim, o yüzden emin değilim." Otoparktan çıktık ve eve giden yolu takip ettik. Yeni evime. Bu sırada Abby benimle konuşuyordu. Çoğunlukla çıktığı adamın bir çocuğu olduğundan ve anne olmaya hazır olup olmadığından emin olmadığından bahsediyor.

Birkaç dakika sonra parlak farlar tüm arabayı aydınlattığında gevezeliği kesiliyor.

"Kim farları açık araba kullanır ki? Ve neden kıcımın üstüne sürüyor? Sadece geç!" Abby sanki karşısındaki kişi onu duyabiliyormuş gibi bağılıyor, bir yandan da sözlerini iletmek için elini ileri geri hareket ettiriyor.

Sinirlenmiş olsa da, araba sollama yaptığında korktuğunu da söyleyebilirim. Siyah bir Astin Martin. Birkaç saat önce *Sin*'de bindiğim arabanın aynısı. Fren lambaları Abby'yi de aynısını yapmaya zorluyor ve hepimiz yolun ortasında aniden duruyoruz. Neyse ki yol sessiz ve arkamızda hiçbir araç yok. Sürücü kapısı açılır ve şeytanın kendisi dışarı çıkar. Öfkeli ve lezzetli, takım elbiseli figürü araca yaklaşarak hem

Islak ve gergindim.

Abby'nin camına vuruyor ve Abby tereddüt etmeden camını indiriyor.

"Yolcuyu buradan alacağım. Borcum ne kadar?" Damon'ın sesi şehvetli olsa da, onu tanımayanların fark edemeyeceği bir keskinliğe sahip. O kızgın. Öfkeli.

"Kendim ödeyebilirim." Beni görmezden gelip Abby'ye iki yüz dolarlık banknotlar uzatıyor ve Abby teşekkürlerini sunarken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Benim de özgür iradem olduğunu ve bunu kullanmak isteyebileceğimi hatırlayınca gerçeklik duygusu bir nebze de olsa sarsılıyor.

"Bu adamı tanıyor musun?" Abby dikiz aynasından bana bakıyor, yüzünde küçük bir endişe belirliyor.

"Hayır. Onu gerçekten tanımıyorum." Muhtemelen ayıyı dürttüğümü bilsem de bunu söylemekten kendimi alamıyorum.

"Gökkuşağı, eğer bu arabayı kendi isteğinle terk etmezsen, oraya geri gelir ve seni dışarı çıkarırım." Lanet olsun. Korku yerine, omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti akıyor ve sanki iki taş birbirine vuruluyor ve bir ateşin kıvılcımı yaratılıyormuş gibi içim alevleniyor. Bunun nereye varacağını biliyorum - bir cehennem. Yüzüm kızarıyor, oflayıp pufluyorum ve kapıyı açıyorum, Abby'ye hızlıca veda edip iyi olduğuma dair güvence verdikten sonra Damon'ın aracına doğru hızla yürümeye başlıyorum.

Abby benim arabaya ulaşmamdan daha kısa sürede oradan çıkıyor ve Damon'ın adımlarının bana yaklaştığını duyduğumda saçma bir şey yapıyorum. Koşmaya başladım. Arabasını geçmeyi başardım, ayak seslerinin artık arkamda olmadığını fark etmedim. Aracın diğer tarafına geçmiş ve çoktan kaputun yanında duruyor.

İki güçlü el omuzlarımı kavıyor, beni olduğum yerde durduruyor ve geriye doğru itiyor. Aracın ızgarası bacaklarımın arkasına çarpıyor ve tökezleyerek dünyanın en pahalı arabalarından birinin üzerine kış üstü düşüyorum.

"Benden kaçma Sienna. Bunun benim gibi bir adam için ne demek olduğunu biliyor musun?" Elleri kaputun üzerinde, kalçalarımın iki yanında, eğilirken kolonyası ve eşsiz kokusu üzerimde geziniyor. Tüm bu durum aşırı bir his yüklemesi. Ya biri gelirse? Bana doğru yaklaşan gölgeye bakarken bu düşünce heyecanımı daha da artırıyor.

"Bu bir davetiye gökkuşağı gibi. Seni yakalamak ve sonra ben seni evcilleştirene kadar kafese koymak için lezzetli bir çağrı kartı. Sözlerimle," diye fısıldıyor başını kulağıma eğerek.

"Dokunuşlarımla." Bacaklarımı tutuyor ve beni öne doğru çekiyor, ben kaputtan aşağı kayıyorum ve kasıklarıyla buluşuyorum, oradaki sertleşme amıma lezzetli bir şekilde sürtünüyor.

"İyi bir kız olduğunu bildiğim gibi bana boyun eğene kadar."

"Bunu ister miydin Sienna?" Koyu çikolata gözleri neredeyse kararmış ve cevap vermemi beklerken çenesi kısıtlamayla seğiriyor. Duymaktan hoşlandığını bildiğim kelimeleri bekliyor.

"Evet, Damon Baba."

Aleti altımdaki aşırı hassas bölgeye değdiğinde ağzı da aynı anda yanlardan seğiriyor.

"Pantolon ve külot aşağı. Şimdi. Cezalandırılma zamanın geldi." Beni kendisiyle birlikte çekerek geri itti. Yerinde duruyor, itaat etmemi bekliyor. Ve ne için cezalandırıldığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen itaat etmek tam olarak yaptığım şey. Siyah iş pantolonumun düğmelerini açıyorum ve sonra parmağımı bel bandına sokup aynı anda külotumu aşağı çekiyorum. Ayak bileklerimde toplanıyorlar ama Damon beni çevirdiği için onları çıkarmaya vaktim olmuyor.

İri eli sırtımda gezinerek beni öne doğru itiyor. Yanağım yüzeye değdiğinde başlık hâlâ sıcaktı. Bir kez daha Damon'a karşı savunmasızım ve Reaping'e dair düşünceler zihnime hücum ettiğinde onları bir kenara itmeye çalışıyorum. Bu şeytan o şeytan değil, diye hatırlatıyorum kendime, sakinleştirici geniş nefesler alarak.

"Beni istediğin zaman durdurabilirsin Sienna. Güvenli kelimeni söyle."

"Gökkuşağı," diye tekrarlıyorum, eli sırtımı ve sonra popomun kıvrımlarını yatıştırırken titriyorum. Sonra başka bir şey hissediyorum. İnce ipler. Ya da püsküller. Görebileceğim bir yerde tutuyor.

Kısa saplı siyah bir kırbaç. Bunu hangi cehennemde saklıyordu?

Bir vınlama sesi duyduğumda bu düşünceyi düşünemiyorum ve sonra ince deri parçaları popomu kırbaçlarken acı patlıyor. Acı ve zevk patlaması. Çığlığını bastırmaya çalışıyorum, elimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum.

"Hayır, gökkuşağı." Elimi aşağı çekip tekrar vücudumun yan tarafına yerleştiriyor.

"Çığlık atmanı istiyorum. Burada senden, benden ve yıldızlardan başka kimse yok. Bırak dışarı çıksın. Acının her zerresini." Elini acıyan popomun üzerinde gezdiriyor ve sonra kırbacın sesini tekrar duyuyorum.

"Ve zevkin her zerresini." Bu sefer çığlık atıyorum. Acı ve zevk kombinasyonu birinci odadakinden bile daha yoğun ve tüm vücudum etkisini hissederken bacaklarım titriyor. Özümün uyluğumdan aşağı aktığını hissedebiliyorum ve bu sadece ikinci kırbaçlama.

Damon devam ediyor, tıpkı kendimi bırakmam için yaptığı teşvik gibi. Dışarı çıkmasına izin vermek için. Utanç kayboluyor ve ben çığlık atıyorum. Zevk için çığlık atıyorum. Acı için çığlık atıyorum. Sadece şu an için değil, aynı zamanda Reaping için de. James'i kaybettiğim için. Kaybolmuş hissettiğim için. Artık çığlık atacak bir şeyim kalmadığını hissedene kadar çığlık atıyorum ve o an geldiğinde Damon beni döndürüyor

ve içine dalmadan önce beni kaputa doğru itiyor. Açıgözlü diline fıskırırken çığılıklarımı inlemelere ve sonra tekrar çığılıklara dönüştürüyor, orgazm o kadar güçlü ki, sonrasında bir ömür boyu gibi hissettiğıim şey için sarsılıyorum.

Yıldızlarda bir gökkuşğı.

Bölüm 19

Gölge

"Hâlâ acıyor mu?" Limuzinin karanlığında bile, bakışlarını yanımızdan geçen manzaradan ayırırken yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

"Sadece birazcık. Bana verdiğin aloe jeli yardımcı oldu. Teşekkür ederim." Gözleri benimkilerle sadece kısa bir süreliğine buluşuyor ve dudaklarına değen gülümseme küçük, gözleriyle buluşmuyor.

Bana kızgın. Ve kendisine.

Daha önce arabamın kaputunda yaptığımız sürpriz BDSM seansından sonra eve dönüş yolu gergin geçmişti. Taksiyle bir yabancıyla gittiğini öğrendiğimde o lezzetli poposunu kırbaçlamak kaygı ve öfkemi kısmen dindirmiş olsa da hâlâ gergindim. Ona bunun ne kadar sorumsuzca bir hareket olduğunu söyledim, özellikle de takipçisi ortalıktayken. O da çocuk olmadığını ve istediğini yapabileceğini söyledi. Bu eskiden doğrudu ama şimdi değil.

Takipçisi yakalanana kadar Sienna istediğini yapamazdı. Bunu ona açıkça belirttim. Buna kızgın olsa da korktuğunu da söyleyebilirim. Bu iki duygu birbirine oldukça benziyor. Ben kendisini nasıl bir tehlikeye attığını açıkça söyleyene kadar bu şekilde düşünmemişti ve kesinlikle korumasız bir şekilde taksiye binip giderken böyle düşünmemişti.

Ayrıca onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. *Sin*'de herkesin önünde sergilediğim davranışım ile ilgili dile getirilmemiş düşünceler. Elden bir şey gelmezdi.

Jordan ve ben Wesfy Incorporated'ın sahibi, Travis Jones adında müthiş bir adamla karaborsa müşteri listesine erişim için pazarlık yaparken, Sienna'nın hareketlerini görmezden gelmek zordu. Benim için alışılmadık bir şekilde hızla hoşlanmaya başladığım bir adam olan Travis, Sienna'yı ilk kez fark ettiğimde yüz ifademden onun sınırların dışında olduğunu anlamış ve bu ipucunu değerlendirerek ona zerre kadar ilgi göstermemişti.

Bize müşteri veri tabanına erişim izni vermese de, soruşturmamızda bize yardımcı olacağı konusunda uzlaşmaya vardık. Etik değerlerinin arkasında duran bir adamı takdir ediyordum, özellikle de bana karşı. Müvekkilleriyle olan gizlilik anlaşmasını bozmayacaktı ama ben söylemesem de istediğimi alamazsam bunun sonuçları olacağını biliyordu. İçgüdülerim nadiren yanılırdı ve ona güvenebileceğimi hissedirdim. O sırada odadaki diğer adamların aksine.

Özellikle de Luciano'nun. Daha önceki iki olayda ona açıkça yasak bölge olduğunu söylediğim bölgeye açıkça girmeye çalışması bardağı taşıran son damla oldu. Travis'le olan işim Luciano'nun elini cebine attığı anda sona erdi. Yaklaştığımda, Sienna'nın bu geceki partide ona eşlik etmesini açıkça talep ettiğini duyabiliyordum. Sienna'nın bu şekilde zor durumda bırakılmaktan duyduğu saf ve su katılmamış endişeyi de hissedebiliyordum.

Onun güçlü bir adam olduğunu biliyordu ve adam da bundan faydalanıyordu. Bu geceki parti onu daha da yüceltecekti çünkü babasının görevi bırakmasının ardından Galeio Oil Rigging'in başkan yardımcılığından başkanlığına geçişini kutlayacaktık ve bu onu daha da nüfuzlu ve kibirli yapacaktı. Ama ben de öyleydim. Sadece farklı havuzlarda yüzüyorduk.

Ondan sonra olanlar tarih oldu ve artık herkes Sienna ile benim nerede durduğumuzu biliyordu. Birlikte.

Her ne kadar dile getirmemiş olsa da bu geceki küçük tartışma da bununla ilgiliydi.

Aşk. Beni, toplumun bu duyguyu haklı çıkarmak için ona söylemesi gerektiği şekilde tanımadığı için yaşadığı hayal kırıklığı. Hâlâ yaptığım her şeyin, aldığım her nefesin onun için olduğunu göremiyordu. Nihayetinde, ona karşı hissettiklerimden şüphe duyuyor ve bana karşı hisleri konusunda dehşete düşüyordu. Onu alenen benim olarak ilan etmem onu şaşırttı çünkü işlerin nasıl olması gerektiği konusunda yarattığı kafa karışıklığında gerçeği göremiyordu. Ne kadar normal

İlişkiler ilerler. Normal duygular nasıl ifade edilir. Farklı olduğu halde aramızda olanları 'normal beklentilerle' resmetmeye çalışıyordu. Yaşadığımız şey benzersizdi.

Bunu olduğu gibi kabul etmesini umuyordum ama bunun yerine kaçtı.

Telefonundaki takip cihazı ve bileğinde asılı duran ona verdiğim mücevher parçası olmasaydı, daha iyisini bilemezdim. Söyleneni yapacağını ve beni ofisimde bekleyeceğini düşündüm. Ama belirlediğim elli metre sınırının dışında olduğuna dair bildirim geldiğinde kıyamet koptu. Jordan ve Kai, Bob ile birlikte çağrılmıştı, herkes bir durum ortaya çıkarsa hazırdı. Neyse ki öyle bir şey olmadı. Kırbacın kızımın mükemmel saten kışında kırmızı izler bırakmasını izlerken pantolonumun içindeki sikimin kalkması dışında.

Ama Sienna'm alıngan ve benim belirlediğim senaryoya uymuyor, bu onun sevdiğim bir yönü ama bu durumda onu tehlikeye atıyor. Eğer ona bir şey olursa.

Düşüncesine bile katlanamıyorum ve hızlı bir hareketle onu kollarımın arasına alıp nazikçe kucağıma oturtuyorum.

"Ne-" Dudaklarımla sözünü kesiyorum ve saniyeler sonra bana yapışıyor, her zaman yaptığı gibi bana karşı eriyor. Birbirimizden ayrıldık ve yüzündeki hayranlık ifadesi mükemmeldi. Sienna'yı öpmek zamansızdı.

"Elbiseni beğendim." Gülümsüyor ve elini onun için hazırladığım, vücudu saran ipek kırmızı elbisede gezdiriyor. Elbiseyi *Sin*'de Luciano'yla yaşadığımız olaydan önce seçmişim ve şimdi, iddiamı ortaya koyduğumda gözlerindeki meydan okumayı gördükten sonra, bunun nasıl daha da baştan çıkarıcı olacağını düşünüyordum. Onun işini kaybetmek istemiyordum ama iş o r a y a gelirse kaybedecektim. Sienna'ya elini sürmesine imkân yoktu.

Söz konusu sevgilileri olduğunda şiddete meyilliydi. Söylenti değirmeninde bu konu çok detaylı bir şekilde ve sık sık konuşuluyordu, bu da uydurma olduğundan şüphe duymama neden oluyordu.

Benim narin küçük gökkuşağım acıyı sever, ama sadece benimle ve yıkmak yerine iyileştirecek şekilde. Bu gece bastırıldığı tüm duygularını haykırırken bunu görebiliyordum. Ağladığı şey kırbacın acısı değildi. Yüzünden aşağı akan gözyaşları o kadar güçlü bir travma boşalımı taşıyordu ki, satenin ham tenine her dokunuşunda bunu hissediyordu.

"Ne tür bir partiye gidiyoruz?" Satır aralarını okuyabiliyorum, usulca sorduğu soru çok daha fazlasını içeriyor.

"Leydi Chatman'inki gibi değil. Jordan ve Kai oktan Barselona'nın güvenlik sistemine girdiler ve Bob daha önce binayı taradı. Sıra dışı bir şey yok. O da misafir olarak orada olacak. Sizin güvenliğiniz için." Sienna başını sallıyor ve sonra gözlerinden yaşlar boşanarak başka tarafa bakıyor.

"Keşke böyle olmasaydı. Bunu bana neden yapıyor? Kimsenin böyle olmasını istemem ama dışarıda bir sürü kadın var. Daha iyi kadınlar. Sadece anlamıyorum." Anlamayacaktı. Çünkü kendini başkalarının gözünden göremiyordu. Bizim gibi kötü erkekleri çağıran, yaydığı ışığı göremiyordu. Glgelerde dans eden ve yaşayanları. Karanlıkta ldrenleri. O bizim arzuladığımız şeydi.

"Neden olduğu nemsiz. Onu yakında bulacağız ve hem ona hem de bu işe karışan herkese bunu deteceğim." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve sonra hafif bir öpücük için onu kendime doğru çekiyorum.

Telefonu çalıyor ve i çekerek arka koltuğa attığı küçük, uyumlu clutch çantasından telefonu çıkartıyor.

"Kardeşim arıyor. Yarın ğle yemeği için oraya gelmemi istiyor. Senin de gelmeni istiyor." Sanki bu istek benim için sorunmuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Ona ne getirmemiz gerektiğini sor." Birkaç kez göz kırptıyor ve sonra yavaş bir glmsemi Sienna'nın yüzünü lanet olası bir şahesere dönüştürüyor. Daha önce de bir şaheser olmadığından değil. Ama gülümsediğinde eşsiz oluyor. Bunu yapmak için yaratıldığını anlıyorum. Neşe için yaratılmış.

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim, Damon." nce bana sarılıyor, sonra da kızarmış yüzünde hâlâ glmsemi olan kardeşine mesaj atıyor.

"Hayatının bir parçası olmak istiyorum Sienna. Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

Başını kaldırıp yana eğiyor ve bir soru soruyor. "Biz birbirimiz için neyiz Damon? Ne zamana kadar hayatının bir parçası olmak istiyorsun? hayatım?"

"Her şey ve sonsuza dek." O kelimeleri işlerken birbirimize bakıyoruz ve sonra sıçrıyor, dışarıdaki pencereye vuruluyor.

"Aman Tanrım. Durduğumuzu bile fark etmemiştim. Yemin ederim bazen senin içinde kayboluyorum" diye mırıldanarak kucağımdan iniyor. Elbisesini düzeltiyor ve çantasından küçük bir ayna çıkartıyor, kızarmış yüzü ona bakıyor.

"şu halime bak."

"Çok lezzetli görünüyorsun." Gülüyor ve gözlerini deviriyor, çantasından dudak parlatıcısını çıkarıyor ve bana her şeyi hazır etmeden önce sürüyor.

Ben araçtan inip Sienna'ya eşlik ederken vale hazır bekliyor. Arkamızdaki birkaç araba porte-cochère'in altında, biri bu gece burada görmeyi umduğum bir adama ait. Marcello.

Sienna da onları yeni fark ederek, "Bakın," diye haykırıyor. "Burada olacaklarını bilmiyordum. En azından birini tanıyacağım."

Biz yaklaşırken Marcello bizi fark ediyor, yüzündeki kocaman gülümsemeye Sienna'nın yüzündeki gülümseme de eşlik ediyor.

"*Mia figlia!* Geldiniz demek. En azından Lucy ve senin bir arkadaşınız olacak. Böyle şeyler sıkıcı olabiliyor." Kollarını açıyor ve Sienna tereddüt etmeden kucaklaşmak için adım atıyor. Ona sarılmayı seviyor. Ona karşı Sienna'nın özlediği bir babacan tavrı var. Onun hakkında hiç konuşmuyor ama ben ölümünü biliyorum. Onunla ilgili ilk soruşturmam sırasında ortaya çıktı.

On yıl önce evinde yedi kez bıçaklanarak öldürülmüş. Sienna onu bulan kişiydi. Ondan sonra bile saf ve nazik kaldı. Kolay olmamış olmalı. Olay yeri fotoğraflarını gördüm. Her yerde kan vardı. Tavana bile sıçramıştı. Evin geri kalanı yağmalanmış. Bunu her kim yaptıysa bir şey arıyordu. Eminim bulamamışlardır.

Bir fotoğraf aklımda kaldı. Sienna'nın evlerinin önündeki kaldırımın kenarına oturmuş, kanlı ellerini etrafına sarmış ve boş gözlerle asfalta bakarkenki fotoğrafı.

İçim parçalandı. Onun gözlerindeki o bakışı kim yarattıysa, aynı zamanda onun adına ölümsüzleştireceğim insanların giderek büyüyen listesindeydi. Olayın sorumlusunu asla yakalayamadılar. Ama soruşturmayı yürüten departmanda yeterli personel yoktu ve çok çalışıyorlardı, bu yüzden davaya gereken ilgi gösterilmedi. Ben ilgilenirdim. Olayı araştıran bir ekibim vardı ama aradan o kadar zaman geçtikten sonra her şeye sıfırdan başlamak gibiydi. Ama sorun değildi. Bunun için zamanım ve kaynaklarım vardı. Sadece zaman meselesiydi.

Gözüm her zaman sağ işaret parmağına taktığı yüzüğe takıldı. Babasının yüzüğü. Hâlâ sahip olduğu iki eşyadan biri. Diğeri ise yatağının altındaki günlüğünde sakladığı, ona vermiş olması gereken bir hediye. Üzerinde "*lux tata vitam*" yazan bir kalem. Babamın hayatının ışığı.

"*Mio figlio*, stresli görünüyorsun. Luciano olabilir mi? Kulübünüzdeki olayı duydum." Marcello elimi sıkarken içten bir kahkaha attı.

Lucy ve Sienna arkamızdan sarılıyor.

"Biliyorsun, bu son kez olmayacak. Bu özel bir şey. Herkes bir parça ister. Ya da hepsini. Ne alabilirlerse."

Esprisi azalıyor ve ciddileşiyor.

"Haberı yaydım. Elbette gizlice. Leydi Chatman'ın evinde olanlardan kimin sorumlu olduğuna dair bir şey duyarsam ilk öğrenen sen olacaksın. Kaynaklarım emrinize amade. Kimse Sienna'mıza bunu yapamaz. Hiç kimse. Bunun bedelini ödeyecekler." Marcello'nun sözlerindeki buz gibi tehdit bana kiminle uğraştığımı hatırlatıyor. Mafya patronu. Yeraltı dünyasının patronu. Ve şimdi Sienna, ona fazla yaklaşan herkese yaptığı gibi, onun derisinin altına girmenin yolunu bulduğuna göre, onu kendisinden biri gibi koruyacaktı.

"İş yok. Bu gece dans edeceğiz, yemek yiyeceğiz ve güleceğiz," diyor Lucy, Sienna'yla bana yaklaşıp selamlamak için uzattığım eli nazıkçe sıkarak. Ben sarılmam. Sadece yanıma çektiğim kızıma sarılırım.

"Önce akbabaların arasından geçmemiz gerekiyor." Sözleri Sienna'nın sorgulayan bakışlarına neden oldu. Lucy kolunu Marcello'nun koluna doluyor ve girişe doğru yöneliyor.

Sadece birkaç dakika gecikmiş olsak da, konukların çoğu çoktan gelmiş ve içeride kurulan paparazzilerin arasından geçmişti. Bu suare büyük bir olay ve yarın sabaha kadar bu etkinlikteki yüzler dünya çapındaki tüm iş gazetelerine yansıyor. Ve mükemmel fotoğrafı çekmekle ilgilenenler sadece iş dünyası değildi. Moda ve dedikodu yayınları da kimin en iyi giyindiği, kimin kiminle görüldüğü ve kimin ne söylediğinin duyulduğu şeklinde bu etkinlikten paylarına düşeni alacaklardı. Basılı olarak ölümsüzleştirilmeye değer bir şey haline gelene kadar gerçeği esnetmek.

Bu, yüksek profilli etkinliklerin en kötü yanıydı. Ne yazık ki, etkinliğin düzenlendiği salona ulaşmak için ana yol buradan geçmekti ve bu genellikle dile getirilmeyen bir nezaketti. Bu dünyada olmanın, ünlü olmanın bir parçasıydı.

Sienna ellerini gergin bir şekilde kalçalarında gezdirirken, "Vay canına, bu gerçekten çok süslü," diye fısıldıyor. Elini tutup parmaklarını benimkilerle birleştiriyorum. Mükemmel bir şey bu. Özel tasarım colt'umun kabzasının elime oturmasının eşsiz olduğunu düşünürdüm. Şu ana kadar. Gökkuşağımın elini tutmak eve gelmek gibi. Birbirimiz için yaratılmışız. Gözleri kocaman açılıyor, ellerimizin birleştiği yere düşüyor. O da bunu hissedebiliyor. Onun hissettiği şaşkınlığı ben de paylaşıyorum. Ben kimsenin elini tutmam. Asla. Şu ana kadar.

Önümüzde patlayan bir gürültü dikkatimizi çekiyor ve Lucy ile Marcello spot ışıklarının altına giriyor. Buna alışkınlar, muhabirler soru yağdırırken poz vermek için duraklıyorlar. Yüzeysel soruları zahmetsizce hallederken, mafya ve onunla herhangi bir bağlantı hakkındaki soruları görmezden geliyorlar.

Yeterince zaman geçtikten sonra, akbabaları bir sonraki hedeflerini aramaya bırakarak çekip gidiyorlar. Beni.

Gördüklerinde adımı haykırıyorlar ve yorumlamak için çaba sarf etmediğim bir dizi soruyla birlikte.

"Pekâlâ. Bu yoğun görünüyor. Bu yarın gazetede çıkacak mı?" Sienna iri yeşil gözlerini endişeyle bana ve tekrar birleştirdiğimiz ellerimize dikerek soruyor.

"Evet." Endişeli gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Sen kendi işini yap, ben de içeride buluşalım." Elimden kurtulmaya çalışırken bir yandan da belli etmemek için hareketini küçük tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" Sorum onun hareketlerini durduruyor.

"Sen bunu yaparken ben şurada bekleyeceğim." Parmağıyla önce gazetecilerden uzak bir noktayı, sonra da gazetecileri işaret ediyor.

"Neden? Benimle görünmekten utanıyor musun?" Yüzü kızarıyor, cevabı hemen geliyor.

"Kesinlikle hayır." Daha da etkili olması için başını sallıyor, yüksek kırmızı atkuyruğu arkasında nefis bir şekilde sallanıyor.

"Ama gazetelerde ya da dergilerde asla bir kadınla resmedilmiyorsun. Ve yılın bekarı seçildiniz. Hem de iki kez. Bu istenmeyen sorulara yol açabilir ya da itibarınızı zedeleyebilir." Gülümsüyorum ve o duraksıyor, gözleri hemen ağzıma gidiyor.

"Beni internetten araştırmışsın," diyorum. Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla mutlu ediyor. Beni merak ediyordu. Çok sevindim.

"Şey..." Şiddetle kızarıyor, bakışları benimkilerle buluşmuyor. Elini kaldırıp arkasıyla yanaklarını kuruluyor.

"Umurunda değil. Gel," diye ciyaklıyor onu döndürdüğümde ve sonra spot ışıklarına doğru ilerliyoruz.

"Bay Deangelo, bu yeni kız arkadaşınız mı? Adı ne?" Yakınımdaki bir muhabirin bu sorusu, cevabımı beklerken sessizliği sağlıyor.

Kameralar yanıp sönüyor ve Sienna'nın ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. Elimi eskisinden daha sıkı tutuyor.

Yine de dimdik ayakta duruyor, yüzüne güzel bir gülümseme yerleşmiş ve yanakları vücudunu saran elbisesine uygun olarak tozlu bir kırmızıya bürünmüş.

"Onları bekletme Damon. Hepimiz bunun cevabını bilmek istiyoruz." Lanet olsun. Bir daha asla duymamayı umduğum bir ses.

Başımı çeviriyorum, bakışlarım o sesin sahibinin buz gibi mavileriyle çarpışıyor. Dişi şeytanın ta kendisiyle. Julia Scarva. Bu akşamki ev sahibimizden başkasına tutunmuyor. Luciano. Görünüşe göre bıçağımın ucunu görmek için yarışıyordu. Bu bir skandal olurdu, ama öyle olsun. Yüzündeki sırıtış bana bu küçük karşılaşmanın kasıtlı olduğunu söylüyor. Planlanmış. Benimle ilgili bu kirli bağlantıyı ortaya çıkarmak için çok para ödemiş olmalı. Beni kızdıracığını zekice tahmin ettiği bir şey.

Öfkemi belli etmiyorum ama Sienna yanımda kaskatı kesildiği için bunu hissetmiş olmalı. Hiç tereddüt etmeden Sienna'yı vücuduma yaslanacak şekilde çekiyorum ve kolumu sahiplenici bir şekilde beline doluyorum.

"O bundan daha fazlası. Geleceğin Bayan Deangelo'su. *Ucciderò chiunque provi a toccarla.*" Tembelce bakışlarımın yakınlarda duran çifte kaymasına izin veriyorum. Julia'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı, Luciano ise daha iyi saklanıyor. Sadece çenesinin kıpırdaması uyarımın etkisini ele veriyor. Hâlâ kızımı alabileceğini düşünüyor. Belki de o lanet psikopatı buraya getirmenin bunu değiştireceğini düşündü. Onu öldürmeliydim. Onu şimdiye kadar hayatta tutan tek şey Nicolo'nun son arzusuymdu.

"Şimdilik bu kadar yeter." Sienna'yı bırakıp elini tekrar kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Şok olmuştu. Çenesinin neredeyse yere yapışmasından bunu anlayabiliyorum. Gelecekteki eş meselesiyle ilgili olmalı. Kaçınılmaz olanı kabullenmeli. Parmağımı çenesinin altına koyup ağzını kapatmaya zorluyorum.

"Az önce ne yaptın sen? Son söylediğin ne anlama geliyor?" diye fısıldıyor, biz gazetecilerden uzaklaşırken gözleri endişeyle etrafta geziniyor. Ne yazık ki Luciano ve Julia oldukları yerde durmaya devam ediyor ve fısıltılı bir konuşma gerçekleşiyor, biz onlara ulaştığımızda kesiliyor.

"Bize katılmanız ne güzel." Luciano'nun sözleri kesik kesik ve ses tonu sözlerinin tam tersini ifade ediyor.

Sienna rahatsız edici atmosferi bozana kadar sessizlik devam ediyor.

"Teşekkür ederim ve tebrikler. Duyduğuma göre babandan görevi devralıyormuşsun. Çok gurur duyuyor olmalı." Sienna'nın sözleri ve nazik tonu dikkatini çekiyor. Güneşin altında eriyen bir buzdağını izlemek gibi. Gülümsüyor. Daha önce görmediğim bir gülümseme. Hay sikeyim.

Bu sadist herif gerçekten de ondan hoşlanıyor.

Julia bile Luciano'nun tüm tavrının değişmesini izlerken geri çekiliyor.

"Teşekkür ederim Sienna." Pek bir şey söylemiyor. Ama buna gerek yok.

Luciano'nun

ona bakma şekli yeterli. Onun ışığını görüyor ve ışığın altında eriyor.

"Ben Julia. Julia Scarva. Eminim Damon benden bahsetmiştir?" Sienna kaskatı kesiliyor ve şüphelerini doğrularcasına bana kısa bir süre bakarken gözlerinde bir tanıma parıltısı beliriyor. Ofisimi gözetliyordu.

Julia başını yana eğiyor, zehirli bakışları bu tepkiyi yakalıyor ve muhtemelen Sienna'nın güvensizliğine yoruyor. Gökkuşağını aşağı yukarı süzerken sahte bir gülümseme takınıyor, bir yandan onu değerlendirirken bir yandan da kendisiyle kıyaslamaya çalışıyor. Gerçekten boşuna. Bu, mavi bir elması, ayakkabınızın yarığına sıkıştığınız çıkardığınız bir taşla karşılaştırmak gibi bir şey olurdu.

"Özür dilerim. Hayır mı?" Sienna bana bakarken ses tonu suçlayıcı.

"Yaramaz çocuk. Ben Damon'ın ilk aşkıyım. Diğer herkesin yaşaması gereken kişi." Sienna daha da sertleşirken o gülüyor. Çok küstahça. Gençken yakın olabilirdik. Ta ki onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlayana kadar. Kırmızı ruj ve kışkırtıcı kıyafetler içinde gizlenmiş bir şeytan. Julia'yla ilgili hiçbir şey gerçek değildi.

"Neredeyse hiç. Yine de kandırılmışların zihninde aşk ve nefret aynı şey sanılabilir," diyerek bu fazla alaycı ifade hakkında ne düşündüğümü herkesin duyabileceği şekilde netleştirdim. Bunu pekiştirmek için Sienna'nın başını öptükten sonra bakışlarımın bana hançer fırlatan öfkeli mavi gözlerle buluşmasına izin veriyorum.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da bir konuşma yapmam gerekiyor. Başlayalım mı?" Luciano topuklarının üzerinde dönüyor ve Julia'yı onlar salonda kaybolmadan önce bakışlarımızı ayırmaya zorluyor.

"Tanrım. Bu da neydi şimdi?" Sienna fısıldayarak doğruldu ve bana bakmadan önce elbisesini düzeltti.

"Ayak parmaklarına mı basıyorum Damon?" Sözlerinde bir ısırık var ve bakışlarıma karşılık vermiyor.

"Kıskanıyorsun." Başını o kadar hızlı kaldırıyor ki, bir kasını çekmediğine şaşırıyorum.

"Hayır. Ben mi? Kıskanmak mı? Asla." Kaşları aşağı iniyor ve yüzü buruşuyor, bu da beni gülümsetiyor. Her zaman bir yalana eşlik eden kızarıklık, benim incelemem altında kulakları bile kızarana kadar yoğunlaşıyor.

"Çizimi ofisimde buldun." Bu ifade saniyeler geçtikçe yeşil gözlerinin daha da büyümesine neden oluyor.

"Kızgın mısın? Öyle bir niyetim yoktu. Resim düştü ve... gerisi tarih oldu." Yüzü domates kırmızısı oldu ve ben güldüm. Onu böyle telaşlı görmek, her şeye burnunu sokarak beni bir şekilde kırdığını düşünmek gülünç, özellikle de ben çok daha fazlasını yapmışken.

"Bütün ofisimi karıştırman umurumda değil. Hiçbir şey sana yasak değil."

Ağzında şok olmuş bir 'o' harfi beliriyor ve ardından bu etkileşimin yarattığı sıcaklığı hafifletmek için yüzünü yelpazelemeye başlıyor.

Onu döndürüp kendime doğru çekiyorum, sonra da sırt üstü yatırıyorum.

"Damon." Adım nefes nefese çıkıyor ve bize bakan biri olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakıyor.

"Julia'yı kıskanma. İstedğim ve isteyeceğim tek kadın sensin Sienna. Sen dünyanın sekizinci harikasisin. Yürüyen, konuşan bir gökkuşağısın."

Sonra onu kendime çekip boynunu okşadıktan sonra kendime geliyorum.

Sevgilimi öpmek en son alışkanlığım ve asla vazgeçmeyeceğim bir şey. Vişneli dudak parlatıcısı Sienna'nın tatlı tadına tat katıyor. Kendini bana doğru iterken miyavlıyor, parmakları ensemdeki saçlara dalıyor. Tırnaklarının nazıkçe kaşması benden bir inilti çıkarıyor. Eğer durmazsak, bu akşam ayrıldığımızı göreceğim ve böylece ona ilk baktığım andan beri gökkuşağımla yapmak istediğim şeyi nihayet yapabileceğim.

Yavaşça geri çekiliyorum, göz bebekleri büyümüş ve göğsü kabarmış bir şekilde bana etkilenmiş olduğunu söylüyor.

"Hadi şu işi bitirelim. Bu gece için planlarım var. Benim evimde."

Yüzü kızarıyor ve sonra parmağını dudaklarının çizgisinde gezdirerek lekeleri temizliyor.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve kolumu uzatıyorum. O da kendi kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve devam ediyoruz. Kapıdaki hostes bizi masamıza yönlendiriyor - salonun hemen ön tarafında, küçük bir dans pistinin eteklerinde bir masa.

"Vay canına, bu gerçekten çok güzel." Odanın bir ucundan diğer ucuna dizilmiş peri ışıkları yıldızlarla aydınlanmış bir gece etkisi veriyor.

Neyse ki bize ayrılan masada Marcello, Lucy ve daha önce hiç görmediğim ya da tanışmadığım bir çift var. Karşı tarafımızdaki diğer çift ise benzer etkinliklerde birkaç kez sohbet ettiğim yaşlı bir çift, yani yatırımcılar. Selamlamak için başımı eğiyorum ve Sienna'nın sandalyesini çekiyorum.

Ne yazık ki Julia da masamıza yeni katılanlardan biri ve yanında Luciano için açık bir koltuk var. Ona selam verme zahmetine girmiyorum ama gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

"Nihayet, hiç başlamayacağımızı sanıyordum," diye homurdanıyor Marcello, Lucy de şakacı bir şekilde onun eline vuruyor.

Luciano sahneye çıktı ve iş dünyasındaki yüz ifadesi değişmedi. Dünyanın gördüğü yüz buydu.

Uzun ve sıkıcı konuşmaların yapıldığı bu etkinliklerde genellikle sıkılırken, bugün yanımda Sienna vardı. Bir kadeh şampanya almasını, dudaklarının kadehle buluşmasını ve beni kıskandırmasını izledim. Hay sikeyim. Yudumlama şekli bile seksiydi. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirmesini sabırla bekledim. Bir saniye sonra tam da bunu yaptı ve ben gülümsedim.

"Ne?" diye sordu, beni ona bakarken yakaladı.

"Ne zaman bir şey yudumlasan, dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Kızarıyor ve elini tekrar bırakmadan önce parmağıyla dudağına dokunuyor.

"Alışkanlıklardan vazgeçmek zordur." Sadece onun duyabileceği şekilde sesimi alçak tutuyorum. "Sesinle yine o şeyi yapıyorsun." Gözleri kilitli kalıyor

sanki saldırmamı bekliyormuş gibi.

"Ne şeyi?" Saçının bir tutamını yavaşça kulağının arkasına atıyorum, temas ettiğimde vücudunda bir ürperti dolaşiyor.

"O şey," diye tıslıyor, kalçalarını birbirine sıkıştırıyor.

Öne doğru eğiliyorum, ağzım artık kulağına yakın.

"Seni azdırıyor mu, küçük gökkuşağı?"

Sonra yaptığı şey beni şaşırttı. Başını kulağımdan bir nefes uzakta olacak şekilde eğdi.

"Evet, efendim, Damon Baba." Hay sikeyim. Masum kızımın ağzından çıkan bu kelimeler.

Sikimi harekete geçirdiler.

Geri çekiliyorum, o da gülüyor ve masadakilerin meraklı bakışlarına neden oluyor.

Elini tuttum, ışık hareketlerimizi gizleyecek kadar loştu.

Sonra kulağına fısıldamak için öne doğru eğildim.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" Elini sikimin üzerine koyuyorum, yüzü şoka giriyor.

Bu sefer kıkırdıyorum ve yanımdaki Lucy'nin kıs kıs gülmesine neden oluyorum. Neler olduğunu anlamış olmalı.

Sienna elini o kadar hızlı çekiyor ki masanın alt tarafına çarpıyor ve masadaki herkesin bakışlarını üzerine çekiyor.

"Eminim elbiseni yukarı çekip o seksi külotunu yana kaydırsam, o küçük tatlı amcığını benim için ıslanmış bulurum."

Sienna'nın gözleri kocaman açılmış, benden masadakilere, sonra tekrar bana bakıyor.

Bu noktada beni kimin duyduğu umurumda bile değil.

Konuşmaların ve şakalaşmalarımızın sona erdiğini gösteren alkışlar salonda patlıyor ve masadakiler hemen sohbete dalıyor.

"Konuşma nasıldı Damon?" Marcello'nun sesindeki mizah bana ne kadar az dikkat ettiğimi bildiğini söylüyor.

"Eğlenceliydi." Marcello ve Lucy gülerek dikkatimi Sienna'dan çekiyorlar.

İşte o zaman masamızda neşeli olmayan tek kişiyi fark ediyorum. Lanet psikopat Julia.

Bakışları Sienna'ya sabitlenmiş durumda ve daha da endişe verici olan yüzündeki dengesiz, akli dengesi yerinde olmayan, psikopat ifade.

Bu bakışı daha önce de görmüştüm.

Bana çok yakın bir adamı kaybettiğim gün, onu kardeşim gibi görmüştüm. Bu kaltak Nicolo Scarva'yı öldürdüğü gün de aynı bakışı takınmıştı.

Bölüm 20

Işık

Duygularını dünyadan saklamak için taktığı neredeyse aşılmaz maske düşünüldüğünde Damon'ı tanımak zordur. Çoğu zaman başkalarının görmesine izin vereceği şeyleri kendisi seçiyor. Bu kıskanılacak bir durum ama aynı zamanda sinir bozucu.

Ancak zamanla, bu demir gibi sağlam cephede küçük bir boşluk buldum. Vücudu. Kontrolünü kaybediyor ve ona kurnazca ihanet ediyor, sadece yaklaşmasına izin verdiği kişiler tarafından fark edilebiliyor. Bu da çok az kişi için geçerli.

Sesinde gözden kaçabilecek küçük titreşimler ya da vücudunda, kaslarında, az önce hafifçe gerildiğinde olduğu gibi, mikro hareketler vardı.

Bunun nedeni masanın diğer tarafındaki kadın, Damon'ın bakışları ona öyle delici bakıyor ki, bu bakışlar altında tüylerim diken diken oluyor. Gözlerim ona kayıyor ve bir kez daha buz mavisi gözleri bana kilitleniyor. Derinliklerindeki bakışta hata yok. Saf nefret. Bu nefret yüzünü buruşturan alaycı ifadeye de yansıyor ve onu... gerçekten de psikopat gibi gösteriyor. Bunu karşılayacak başka bir kelime yok. Bana Jack Nickolson'ın oynadığı The Shining filmini hatırlatıyor.

Daha da rahatsız edici olan, bu bakışın yerini hastalıklı bir tatlılığa bırakması için geçen milisaniye. Luciano masaya geldiğinde o, üst sınıf bir hanımefendinin timsalidir.

Luciano'nun gelişi, şık giyimli garsonların ve garson kızların ellerinde meze tepsileriyle kapıdan içeri girmesiyle beyaz ve siyah renklerin hücumunu işaret ediyor.

"Benden pek hoşlanmıyor. Aranızda bilmem gereken bir geçmiş var mı?" Beni sadece o duyabilsin diye Damon'a doğru eğilerek fısıldıyorum.

"Kıskanman gereken bir şey değil." Verdiği cevap pek bir şey anlatmıyor. Ben daha fazlasını umuyordum. Belki de fiziksel bir ilişki yaşadıklarını inkâr etmesini, ki bu onlar söz konusu olduğunda soru yığınının en tepesinde yer alıyor. Bu kıskançlık. Bunun böyle olduğunun farkındayım ve Damon'ın geçmişteki cinsel ilişkileri hakkında böyle hissetmemin saçma olduğunu da biliyorum. Bu konudaki nefes kesici becerisi düşünüldüğünde, bol miktarda olduğundan şüphem yok.

Ama aynı zamanda ofisinde, sanki manevi değeri varmış gibi sakladığı fotoğraf. Bu kadar temkinli ve şaşırtılması zor bir adam için bunu saklaması büyük bir şeydi.

"Bana pazumdaki dövmeysi sorduğunu hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum ama sessiz kalıyorum. İlk kez kendisiyle ilgili bir şeyi isteyerek açıklıyordu. Sözlerimle bunu mahvetmek istemedim.

"Ölen adamın anısına yaptırdım, adı Nicolo Scarva'ydı."

Bekle, ne? Gözlerim masanın diğer tarafında oturan ve neyse ki Luciano ile derin bir sohbe dalmış olan psikopata kayıyor.

"Julia onun karısıydı. Yeminlerindeki 'ölüm bizi ayırana kadar' bölümünü kendi ellerine aldı. Asla kanıtlanmadı tabii ki." Bu şok edici haber karşısında çıkan nefesi bastırmak için elim ağzıma gidiyor, yüzümdeki kan çekiliyor.

Damon hikaye uyduran bir adama benzemiyordu ve bakışları ölümüne ciddiye.

"Resmi duygusal bir hatıra olarak saklamıyorum. Julia'nın ne kadar tehlikeli olabileceğinin ve neler yapabileceğinin bir hatırlatıcısı olarak saklıyorum."

Bir garson önümüze yemek koyup hızla ortadan kaybolmadan önce sözümüzü kestiği için cevap vermeye fırsatım bile olmadı. Bu hikâyenin etkisindeyim. Bir katille -başka birinin canını almış biriyle- aynı masada oturuyorduk.

"Biz hiç yatmadık." Damon'ın itirafı bakışlarımı ona çevirmemi sağladı.

"Bunu hiç düşünmemiştim. Yattıysanız da umurumda değil." Yalan söylerken yüzüm alev alıyor ve kulaklarım tutuşuyor.

Sırıttıyor.

"Umursuyorsun. Tıpkı diğer erkeklerin seninle ilk kez birlikte olma düşüncelerinin, sırf seninle ilk kez birlikte olabilmek için zamanda geriye gidip onların hiç var olmadıklarından emin olmak istememe neden olması gibi."

Sözleri bir kez daha beni suskun bırakıyor. Tek yapabildiğim, sözleri ne kadar rahatsız edici olsa da bana olan hislerini alışılmışın dışında bir şekilde ifade eden bu muhteşem adama bakmak.

"Yemeğini ye. Bu gece için gücüne ihtiyacın var." Önümdeki tabağı işaret ediyor, vejetaryen bir seçenek olan trüflü püre ve karnabahar turşulu kereviz madalyonlarını görünce hoş bir sürpriz yaşıyorum.

"Diyet gereksinimlerinizi bir hafta önce göndermiştim." Damon'a bakarken o gece için nutkum tutuluyor, bu cümle sanki hiçbir şey değilmiş gibi ortaya atılıyor. Onlara ne kadar anlam yüklediğimin farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Bu onun açısından aşırı küstahça ama ondan daha azını beklemiyorum. Ve bu varsayımlar beni korkutmak yerine, bu beklenmedik ve tamamen kontrol edici jestler kendimi özel hissettiriyor. Bu hissin, onun kimseye karşı nadiren böyle davrandığını bilmemden kaynaklandığının farkındayım. Hal böyle olunca, çok sevmeye başladığım o duygunun ortaya çıkmasına neden oluyor. Beni özel hissettiriyor.

"Seninle çıkacağımı biliyor muydun?" Öne doğru eğiliyor ve tabağındaki lokmalardan birini alıyor.

"Tabii ki." Kanepeyi ağzıma yaklaştıırken sesi alçak ve şehvetli.

"Aç." Lanet olsun. Komutları doğrudan iç organlarıma ulaşıyor ve iç çamaşırımdaki nem birikintileri de benzer şekilde itaat ediyor. Böyle giderse kendimi utandıracaktım.

Ben ne zaman bu kadın oldum?

Ağzımı açıyorum ve gözleri dudaklarıma kilitlenmiş halde küçük şarküteriye sokuyor. Onunla olan her şey nasıl bu kadar erotik olabiliyor?

"Kendinden çok eminsin," diye fısıldıyorum, ağzıma bir tane daha atarak cinsel gerilimi dağıtmaya çalışıyorum.

"Sienna, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Luciano dikkatimizi çekiyor ve bir anda tüm gözler üzerimize çevriliyor. Güçlkle yutkunuyorum, Damon sırtımı ovarken elim sıçrayan sesi örtmek için havalanıyor.

"Spor salonunda tanıştık," diyorum sonunda, kendime geldikten sonra. "Mike'ın Spor Salonu'nda mı?" Julia kuşkuyla soruyor.

"Evet, bu o," diye onaylıyorum, bakışları Damon'ınkilere yöneldiğinde.

"Dolu olduğunu söylemiştin. Başvurumu reddettiniz." Ses tonundaki suçlama Damon'a attığı ölümcül bakışla eşleşiyor. Ancak en şaşırtıcı olan bu değil.

"Başvurusunu mu reddettiniz? Anlamıyorum. Bunun seninle ne ilgisi var?" Damon cevap veremedi. Julia'dan gelen tiz bir kahkaha dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Spor salonunun sahibi o, tatlım." Küçümseyici ses tonu, sözleriyle birleşince yüzümdeki kanı uzaklaştırıyor. Bu akşam ikinci kez ve her ikisinin de kökeninde o var.

Mike'ın Spor Salonu'nun sahibi.

"Damon'a bu kadar yakın olduğu varsayılan biri için çok az şey biliyorsun." Julia'nın sözleri, Damon'la tanıştığım beri beslediğim güvensizliğin tam olarak iyileşmemiş kabuğunu kesti, yara sanki yeni açılmış gibi patladı.

"Mike's Gym'in sahibi misin?" Aklımdan pek çok düşünce geçiyor, özellikle de bana neden hiç söylemediği.

"Kağıt üzerinde. Ama her şeyi Koca Mike işletiyor. Benim asıl rolüm burayı finanse etmek ve orada çalışmak." Damon'ın sözleri bana yönelikken bakışları Julia'nın üzerindeydi. Başka birinin altında solacağı bir bakış. Julia sadece eğlenmiş görünüyor, yüzündeki sırıtış da bunu ima ediyor.

Bakışları ondan bana doğru kayıyor ve bana baktığında her zamanki gibi yumuşuyor. "Başarmaya çalıştığı şeyi başarmasına izin vermeyin. Bunu saklamadım senden bilgi aldım. Hiç gündeme gelmedi."

Bu onun için tipik bir durum. Ama ben hiç sormadım ve sorsaydım bana söylerdi diye düşünüyorum. Ama eğer durum buysa, bana söylemediği ve sadece ben sormadığım için 'ortaya çıkmayan' ya da açıklanmayan başka ne var?

"Her ne kadar burada kalıp Julia'nın aramızda çatlaklar yaratmak için elinden geleni yapmasına izin vermek istesem de, hiçbir şey beni Sienna'nın yanından çekip alamayacağı için bu çabanın beyhude olduğunu da eklemeliyim, dans etme vaktimiz geldi."

Marcello ve Lucy kıs kıs gülüyor ve bir değişiklik olarak Julia'nın yüzü soluyor ve bu hoşuma gidiyor. İçimdeki bir parça, karşımdaki kadın gibi insanlardan anında hoşlanmayan yeni bir parça, beni gülümsemeye zorluyor.

"Gerçekten. Sanırım erkeğimle dans etmek tam da ihtiyacım olan şey." Çoktan ayağa kalkmış olan Damon, tutmam için elini uzatıyor, ben de tutuyorum. Ayağa kalktığımda beni kendine doğru çekiyor, önüm onunkiyile çarpışıyor, böylece aramızda boşluk kalmıyor.

Yumruk yaptığı eli çenemin alt tarafını sıyırdıktan sonra hafif bir baskı uyguluyor ve başımı yukarı doğru eğiyor. Sonra beni öpüyor. Alışık olduğum vahşilikten yoksun. Ama çok tatlı. Çok nazik. Başka bir yönden de tamamen tüketiyor. Herkesin görmesini istiyor ve onlar da görüyor. Sahiplenici ve ben buna bayılıyorum.

İşi bittiğinde bizi ileriye doğru hareket ettiriyor ve beni döndürüyor, böylece onun yanına düşüyorum. Ellerimiz kenetlenmiş halde masadan ve sırtımdaki deriyi yakıyormuş gibi hissettiren gözlerden uzaklaşıyoruz. Kahretsin, bu çok etkileyiciydi.

Dans pistinde ondan az çift var ama umurumda değil. Masada olmaktansa burada olmayı tercih ederim. Damon'ın Julia hakkındaki sözleri kafamda çınlıyor ve aramıza girmeye çalıştığını bilsem de, gündeme getirdiği şeyler geçerli.

"Gözlerini benden ayırma, gökkuşağı." Havada süzülen romantik müzik eşliğinde sallanırken sesi bakışlarımı çekiyor.

"Kelimelerini kullan. Neler oluyor?" Koyu çikolata gözlerini arıyorum ve artık zar zor fark ettiğim yara izini takip ediyorum. Sormaya başladığımda bizi nereye götürecekti? Ya sormazsam? Bu şekilde devam etmekten mutlu muydum? Bilmemek ve bize neler yapabileceğinden korktuğum için soru sormamak. Sahip olduğumuz şey o kadar vefasız mıydı? Cevabın evet olduğu düşüncesi midemde dehşet biriktiriyor. Bunun Damon'la bitmesini istemiyordum. Ama bana söylemediği başka ne olduğunu da bilmem gerekiyordu.

"Sana sormaya başladığımda benden uzaklaşmaya başlayacağından ve bunun bu ilişkinin sonunu getireceğinden korkuyorum." Dürüstlük. Ona bunu veriyorum çünkü şu anda sunabileceğim tek şey bu.

Cevap vermeden önce uzun bir süre bana bakıyor.

"Bu asla taşıman gereken bir korku değil. Seni asla terk etmeyeceğim. Bu kadar basit. Ve bir o kadar da bencilce. Çünkü sana söylememi istediğin şeyi duyduğunda, aynı şekilde hissetmeyebilirsin. Ve sen beni ittiğinde, ben gitmeyeceğim. Asla. Nefretinde bile seninle olacağım. Beni senden sadece ölüm ayıracak ve o zaman bile seni diğer tarafta bulacağıma karar verdim, gökkuşağı. Sana olan duygularımın derinliği bu. Yapabileceğin hiçbir şey bunu değiştiremez. Başka bir adamla yatabilirsin ve ben onu öldürürüm. Başka bir ülkeye taşınırsın, ben de peşinden gelirim. Beni öldürebilirsin ve ben sana musallat olmak için geri dönerim. Ben senin gölgenim, sen de benim ışığımsın. Artık sen ve ben yok, sadece biz varız. Kalıcılığı geri alınamaz."

Hay sikeyim. Bu adam şair olmalı. Bir kitap editörü olarak pek çok romantik beyanat okudum. Ama bunu gerçek hayatta deneyimlemek akıl almaz bir şey. Ve hiçbir şey bu ifadelerin bazılarının ardındaki ham ve düpedüz yoğun anlama yaklaşamaz. Bu kesin.

Yine de bayılıyorum. Gülümsüyorum. Tapıyorum. Daha derine düşüyorum, tutunduğum küçük akıl sağlığı çıkıntısındaki geçici kavrayışım yol veriyor. Eğer o deliyse, ben de deliyim.

Nereden başlayabilirim ki? İşte bu yüzden bana fotoğraflık bir hafıza bahşedildi. Bu an için. Sonsuza kadar zihnimde tekrar tekrar oynatabileyim diye.

"Bunu aştım. Sana evde makarna yapacağım, sonra konuşabiliriz."

Damon'ın aniden konu ve hareket değiştirmesi beni şaşırtıyor ama çok memnun oluyorum. Masada rahatsız hissederek oturmaktan da bıkmışım.

Masaya doğru yürümeye başladık ve birden gerildim. Öylece gidebilir miyiz? Kabalık olmaz mı?

"Biz gidiyoruz," diye anons ediyor Damon masaya vardığımızda.

Debriyajımı arıyorum ve yerde buluyorum. Damon o küçük sahiplenme gösterisini yaparken düşmüş olmalı.

"Ana yemek için bile kalmıyorsun. Bir şey mi dedim?" Julia sırtıyor, ben de kolumu Damon'inkine doluyorum, ona az önceki sözlerinin hiçbir etkisi olmadığını göstermeye kararlıyım.

"Tam tersine. Sienna ve benim bir sonraki yemek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Burada menüde yok." İmalı sözleri Marcello'yu güldürürken, Lucy kaşlarını oynatmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Eminim Sienna isterse menüde bir şeyler bulabilirim. Onun tercih edeceğini düşündüğüm bir şey."

Kahretsin, Damon'a bakıyorum ve kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Çenesi titriyor ve gözleri neredeyse kararmış.

"Korkarım menünüzdeki hiçbir şey Sienna'nın zevkine uygun değil. Onun nelerden hoşlandığını biliyorum." Tanrım. Tamam, gitmemiz gerek.

"Yarın erkenden kardeşimle buluşacağız ve dönüş yolumuz uzun. Davetin için teşekkürler Luciano ve tebrikler. Tekrar."

Damon'ın kolunu çekiştiriyorum, bakışları hâlâ Luciano'nun üzerinde. Masadaki testosteron o kadar yoğun ki boğulacakmışım gibi hissediyorum.

"Onun ailesiyle tanışacaksın," diyor Julia tiksinererek.

Bu söz Damon'ın bakışlarını Luciano'dan ona çevirirken ben de kolunu çekiştirmeye devam ediyorum.

"Evet. Bunun ciddi olduğunu anla ve daha önce söylediklerimi hatırla. *Ucciderò chiunque provi a toccarla.*" İfadesindeki soğukluk beni ürpertiyor.

"Pekâlâ, millet. Gitme vaktimiz geldi. Marcello, Lucy, sizi tekrar görmek güzel." Bu kez Damon'ın kolunu çekiştirdiğimde hareket ediyor ve sonunda masadan uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyoruz.

"Bu ne anlama geliyor? Az önce Julia'ya söylediğin şey," diye soruyorum ona, herkesin hâlâ bize baktığını doğrulayan bir geriye bakışla.

"Bu bir uyarı. Eğer biri sana zarar vermeye kalkarsa, benimle hesaplaşır."

Bir uyarı aşırı gibi görünse de, güvendiğim Damon'a göre Julia'nın bir katil olduğu gerçeği bunu daha az gülünç kılıyordu.

Salondan çıktığımızda tüm gazeteciler gitmişti, bu da ön tarafa kaçışımızı çabuklaştırdı. Bu olayın sona erdiğini gördüğüm için mutluydum.

Geldiğimiz limuzin çoktan ön tarafta bekliyordu, şoför açık arka kapının yanında duruyordu. Ben biniyorum, Damon da onu takip ediyor ve yola çıkıyoruz. Dikkatimi ileriye çevirmeden önce Barselona'ya son bir kez bakıyorum.

Keşke bunu farklı koşullar altında deneyimlemiş olsaydım. Bir dergide okumuştum. Şehirdeki en iyi otellerden biriydi.

"Merak etme. Bir dahaki sefere seni daha güzel bir yere ve daha iyi bir arkadaşıyla götüreceğim." Elimi kendi eliyle birleştiriyor ve tepesine bir öpücük kondurmak için yukarı kaldırıyor. Bu masum jest karşısında ürperiyorum. Sırıttığında, bu hareketin ardındaki iffeti sorguluyorum. Beni nasıl etkilediğini biliyor ve düğmelerime basmayı seviyor.

Tanıştığımızdan beri onları zorluyordu ve gözlerimiz kilitlendiğinde, ilişkimizi iç içe geçiren ve etkileşimlerimizin her birini kaplayan cinsel gerilim tüm gücüyle öne çıkıyor. Çok azmıştım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum. Damon ve ben bu gece sevişmezsek, ihtiyaçtan patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Elimde tuttuğum telefonumun vızıltısı beni bir mesaja karşı uyarırken o da öne doğru eğiliyor.

"Hemen kontrol edeyim. Kardeşim yarınla ilgili olabilir." Bakışlarımı Damon'dan ayırıp çantamı kapıyorum ve açıp elimi içine sokuyorum.

"Oh, bu da ne?" Orada olmaması gereken bir şey bulduğumda yüksek sesle söylüyorum. Elim etrafına dolandığında donup kalıyorum.

"Ne? Ne oldu Sienna?" Düşündüğüm şey olmaması için dua ederek yavaşça çekip çıkarıyorum. Kahretsin, öyle. Hasattan birkaç saniye önce Leydi Chatman'ın tuvaletine geri döndüğümde dünyam başıma yıkılıyor.

"Siktir." Damon benden kış tıracını alıyor, sonra Bob'la ve ardından Jordan'la telefonda konuşuyor, Damon'ın avucunda sıkıca tuttuğu nesnenin tetiklediği o olayı yeniden yaşarken sözleri soluyor.

Telefonuma gelen bir başka mesaj dikkatimi çantama çekiyor ve otomatik pilotta cep telefonumu alıp ekran kilidini açtığımda tanımadığım bir numaradan gelen bir mesajla karşılaşıyorum.

Bilinmeyen

22:13

Benden çok farklı değil.

Mike'ın spor salonuna nasıl geldin Sienna?

Gerçekten ilk kez mi tanıştığınızı düşünüyorsun?

Ve senden başka ne saklıyor?

O gerçekten düşündüğün gibi biri mi?

Bilinmiyor

22:05

İki hediye.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir hatırlatıcısı.

Bu son olmayacak.

Eklenti: Video

Bu videodaki her neyse hoşuma gitmeyeceğini zaten biliyorum ama yine de oynat tuşuna basıyorum.

Azrail'in banyoda saklandığı yerden çıkmasını izlerken midem bulanıyor. Sonra arkamda beliriyor ve daha fazla izleyemeden öne doğru eğilip limuzinin zeminine kusuyorum.

"Sienna, sorun ne?" Ben kusarken Damon sırtımı ovuyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Video," diye mırıldanıyorum gözyaşlarımın arasından, doğrulup ona telefonumu uzatıyorum.

"Bu ne lan?" Telefonu kaptı, öfkesi atomikti. Sonra tekrar telefona sarıldı.

"Videoyu onun telefonuna göndermiş. İzini sür ve bana sağlam bir şeyle dön. Ve Travis Jones'u bul. Bu gece ondan bilgi almamız gerek."

Damon'ın sesi çelik gibiydi. Soğuk ve buz gibi.

Sözleri beni olduğum yerde donduruyor, söylediklerinin gerçekliği içimde dolaşan dehşete nüfuz ediyor.

"Bu videodan haberin var mıydı Damon?" Telefonu yere bıraktığında suçlama ona yöneltildi.

Artık neredeyse siyah olan gözleri bana bakıyor, derinliklerinde hiçbir pişmanlık yok, evet diye cevap verirken dünyam paramparça oluyor.

Bana doğru uzanıyor, ben de ellerimi kalkan gibi kaldırarak geri çekiliyorum. "Hayır. Bunu biliyordun ve bana söylemedin. Peki ya diğerleri? Ne oldu?

Mike'ın spor salonu hakkında? Bu ilk tanışmamız mı Damon? O mesajdaki sapık doğru mu?"

Korkudan, panikten nefesimi tutuyorum. Her şeyi inkâr etmesini beklerken bir yandan da her şey yerli yerine oturuyor. Başından beri biliyordum ama kabul etmek istemiyordum. Çünkü bu, şu anda bana bakan adamın Azrail kadar psikopat olduğu anlamına gelirdi. Julia kadar psikopat.

"Hayır. Daha önce tanışmıştık."

Nero'nun, bana sarılan adamın, esrarın, mektupların ve hediyelerin - tüm anılar bir kolaj oluşturuyor, tek bir kelimeyle açıklanan büyük bir resimde birleşiyor.

"Stalker." Gözünü kırpmıyor. Hareket etmiyor.

"Resmi olarak tanışmadan önce beni takip ediyordun." İçten içe bunu biliyordum. Kırmızı bayraklar yükselmışti ve ben onları görmezden geldim.

Yine de itirafı bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Yaşadığımız her etkileşim aklımdan geçiyor, ama şimdi onlara daha farklı, şüpheyle bakıyorum.

"Nero'nun yerinde tanıştık." Başını sallla.

"Bana Mike's Gym broşürünü göndermiştin." Başını sallla.

"Bana saksıları, tohumları ve notları bıraktın."

Başını sallla. "Bana kolyeyi sen verdin." Başını sallla.

"Ralph'ten kiraladığım evi satın aldın." Başını sallla.

Aman Tanrım. Düzgün düşünemiyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı. Çok bunaltıcı.

Göğsüm daralıyor ve nefesim kesiliyor. Kalp krizi mi geçiriyorum?

"Sakin ol Sienna. Panik atak geçiriyorsun. Nefes al, gökkuşağı."

Nefes al gökkuşağı. Nefes al gökkuşağı. Nefesim kesiliyor ve bu sevecen ifadeyle daha da kötüleşiyor. Hiç hava alamıyorum ve sonra neden bununla mücadele ettiğimi merak ediyorum. Karanlık şu anda benim için çok daha iyi bir yer. Ve böylece, teslim oluyorum.

Bölüm 21

Gölge

"Ne oldu lan?" Öfkenin ötesindeyim. Kan arıyorum ve ya bu odadaki üç adamdan biri olacak ya da bana öldürmem için birini verecekler. Jordan ve Kai her zaman korkarken, Bob'un bile her zamanki soğukkanlı yüzünde bir değişiklik olarak korku ifadesi var.

Neyse ki Sienna hâlâ dışarıda ve bunların hiçbirini duymak ya da görmek zorunda kalmayacak. Yarım saat önce onun gevşek ve solgun bedenini buraya taşıdıktan sonra maaşımla çalışan doktoru çağırdım. Onu muayene ettikten ve her şey yolunda dedikten sonra ayrıldı. Ayrıca biraz sakinleştirici ve daha fazla uyku hâpı verdi, ki bunlar yanımda. Her ihtimale karşı. Sienna'nın tekrar canına kıymaya kalkışacağını sanmıyorum ama üzülmeğe tedbirli olmayı tercih ederim.

"Bu gece otelde bulunan tüm personel üzerinde kapsamlı kontroller yapıldı ve hepsi kameralara kaydedildi. Bu her kimse, etkinlikteki personelden ya da konuklardan biri değildi." Jordan enter tuşuna basıyor ve bana dönük olan bilgisayar ekranını açıyor; ekranda garson üniforması giymiş bir adamın biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra masamıza geldiği görülüyor. Kısa kahverengi saçları dışında yüzü hiç görünmüyor. Açısını kameralardan uzak tutuyor. Yerleşimi biliyor. Hepsinin nerede olduğunu biliyor. Yenmemiş aperiatifleri temizlerken Sienna'nın elini masadan usulca kaldırıyor. Çok iyi. Eğilip cebinden popo tıkacını çıkarması ve kızın çantasına koyması saniyeler alıyor.

"Tüm giriş ve çıkışlar kontrol edildi ve tekrar kontrol edildi. Bu adam biz sistemi hacklemeden önce otele girmiş olmalı. İki yüz otuz dört otel odası müşterisinin tamamının görüntülerini inceledik ve bu tanıma uyan beş kişiyi tespit ettik." Jordan bana dosyaları uzattı, ben de kapağı çevirince bir numaralı şüpheli ortaya çıktı.

"Bu o değil. Reaper 1.80 boyundaydı, bu adam daha kısa." Dosyayı Jordan'a geri veriyorum, o da şaşkın şaşkın bakıyor.

"Nereden biliyorsun?" Jordan adamın otele gelirken lobide çekilmiş fotoğrafını inceliyor. Açık, fotoğrafı ölçmeyi zorlaştırıyordu ama diğer ayrıntılar onu elemek için ihtiyacım olan ipuçlarını veriyordu.

"Arabellio marka bir takım elbise giyiyor. Düğmeleri özel yapım. Bu şirket sadece 1.75'in altındaki kısa boylu erkeklere hitap ediyor. Sloganlarında bu var. Şıklık için uzanmanıza gerek yok. Bizimle her şey elinizin altında." Pazarda bir boşluk bulmuş ve bundan yararlanmış bir şirketin sloganını tekrarlıyorum. Akıllıca bir iş.

"Bu adam değil. Çenesinde küçük bir leke var, sağ altta." Azrail'in yüzünü, banyo görüntülerinde görebildiğimiz kısımlarını ezberlemiştim. Her çilini ve her izini biliyordum. Bu onlardan biri değildi.

Aşağıdaki dosyayı açtım ve hemen ardından kapattım. "O değil. Bu adam solak. Azrail çantayı düşürdüğünde içgüdüsel olarak sağ eliyle masaya uzandı. Sienna'yı da baskın eliyle silah zoruyla tuttu. Sağ eliyle." Fotoğraflardaki adam otel odasının anahtarını sol eliyle imzalıyordu. Azrail de iki elini de kullanamıyordu. Banyo görüntüleri de bunu doğruluyor, baskın eli önemli olan her şeyi yapıyor.

Dört numaralı dosya umut verici görünüyor.

"Doğrudan görüş hattı fotoğrafları yok mu?" Tüm bu çekimler arkadan ya da yüzünün sadece bir tarafını kısmen gösteriyor. Boyu ve yapısı da uyuyor.

"Hayır. Bunlar çekebildiklerimizin en iyileri." Jordan bana başka bir belge sunan Kai'ye başıyla selam veriyor.

"138 numaralı odada misafirmiş." Kafamı kaldırdım ve kâğıdı kaptım.

"Sienna'nın eski eviyle aynı numara. Bu tesadüf değil. Bu aradığımız adam." Bu adam onu bulacağımızı biliyordu. Bulmamızı istedi. Bu yüzden o odayı seçti. Siktiğimin ukala, kibirli piçi.

"Bob, git odayı ara. Çalışanlara da şüpheli bir şey görüp görmediklerini sor. Yüzünün ayrıntılı bir tarifi faydalı olacaktır." Bob

bu odadan çıkmak için can atıyordu. Tüm masa olayını kaçırdı çünkü biz dans pistine doğru giderken ona gidip limuzini kalkışımız için hazırlamasını işaret etmiştim. O zaman bile kalmaya niyetimiz olmadığını biliyordum. Hay sikeyim. Bir dakika bekleseydim, Bob onu yakalayabilirdi. Bunun için herkes kadar ben de suçluydum.

"Siktir," diye bağırdım ve Jordan ile Kai'nin sıçramasına neden oldum. Eminim her an onlara saldıracağımdan endişe ediyorlardı. Dosyaya yeniden odaklandım ve burada şiddete başvuramayacağımı kendime hatırlattım. Sienna'nın alanında olmaz.

Michael Reeder. Hepsinin sahte olacağını bildiğimden, gözlerim ayrıntılarına takılıyor. Onu yakalayacağımızı ve gerçek bilgilerini verecek kadar aptal olmayacağını biliyordu. İki gün önce giriş yapmış ve bu sabah çıkış yapmış. Küçük bir sırt çantası dışında bavulu yok. Çıkış yaptıktan sonra otelde saklanıp doğru zamanı beklemiş olmalı. Ama doğru zamanın ne zaman olduğunu nereden biliyordu? Ya bizi izledi, masadan kalkmamızı bekledi ya da bir suç ortağı vardı. Ona bir fırsat olduğunu söyleyen biri.

Jordan, masadaki yerine dönen Kai'ye "Derin bir dalış yap," diye talimat verdi. Öngörülebilir gelecek için yeni ofisleri. Hatta onlar için iki kat aşağıda daireler bile ayarlamıştım, böylece uzağa gitmelerine gerek kalmayacaktı.

"Giriş yaptığı andan binayı terk ettiği ana kadar olan tüm görüntüleri analiz edin. Hangi arabayla geldiğini, oda servisi sipariş edip etmediğini, kimi aradığını, biriyle görüşüp görüşmediğini ve çıkış yaptıktan sonra nerede saklandığını bilmek istiyorum. Her şeyi. Eğer şanslıysak, yüzünün daha iyi bir resmini elde edebiliriz. Nakit ödemiş ama imza atması gerekiyormuş. O belgeyi istiyorum. Bunun gerçek adı olduğundan şüpheliyim ama yine de kontrol edin."

Bob'un eşlik ettiği Travis sözümü kesiyor ve tekrar gidiyor.

"Benim için bir şeyin olduğunu söyleyen iyi olur." Formalitelerle uğraşmıyorum ve Travis de bunun eksikliğinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Hemen işe koyulmayı seven bir adama benziyordu.

"Üç isim. Hepsi paravan şirketler. O kameraları satın alan listedeki diğer kişiler şüpheli olarak elendi. Onları erişebildiğim yerlerde kayıtlı. Bu üçü değil. Ama maaş bordronuzdaki dahilerin bunu çözebileceğinden eminim. En iyi bilişim korsanlarını avladınız." Gözleri bana dönmeden önce Kai'ye, sonra Jordan'a kayıyor.

Jordan öne çıktı ve dosyayı ondan aldı.

"Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Zamanı geldiğinde onlar," diyerek Kai ve Jordan'ı işaret ediyor, "küçük bir sorunuzda bana yardımcı olacaklar?"

Kai ve Jordan Travis'in sözlerini kabul etmediler bile. Bu durum alışılmadık değildi ve daha önce de birden fazla kârlı anlaşmada pazarlık kozu olmuşlardı.

"Çocuklara ve kadınlara zarar vermediğiniz sürece size söz veriyorum." Başını salladı ve gitti, işimiz şimdilik sona ermişti. Bu yüzden benimle kaldılar. Benim adım onlara mafya gibi bir gruba ya da çeteye katılmadan en iyi korumayı sağlıyordu.

"Kazmaya başlayın. Hâlâ kameralarımız var ve sinyaller aktif, bu yüzden o dosyalardan birine bağlayabiliriz. Bir şey bulursanız bana haber verin." Az önce elime aldığım küçük kamerayı masanın üzerine fırlatıp Sienna'nın uyanıp uyanmadığını görmek için sabırsızlanarak oradan ayrıldım.

Konuşacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. İçten içe Sienna'nın benim sıradan bir adam olmadığını bildiğini biliyordum. İçten içe, benim karanlık olduğumu biliyordu. Bunu görmezden gelmeyi seçti çünkü benimle birlikte olmak istiyordu. Ancak ahlaken yozlaşmış bir adamı kabul edeceğinizi itiraf etmek, kendinize karşı dürüst olmayı bambaşka bir seviyeye taşır. Birçok insan kendine dürüstçe bakıp bu mutlak gerçekleri kabul edemez. Bu onların kendileri hakkındaki çarpık algılarını değiştirir ki çoğu insan bununla başa çıkamaz.

Umarım Sienna yapabilir. Ama yapamasa bile bir şey fark etmezdi. Bana yapışıp kalmıştı. Öyle ya da böyle ona yakın olacaktım. Ya gölgelerde gizlenecek ya da ışığının tadını çıkaracaktım.

Yatak odasına yaklaştığımda, kapıdan hızla geçerken duyduğum boğuk 'yapma' sesi kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Buraya kimse giremez, ama kısa bir an için birinin ona zarar verdiğini düşündüm, ama onu yalnız ve yatakta çırpınırken gördüğümde hissettiğim rahatlama kısa sürdü.

Kimse ona fiziksel olarak zarar vermese de, kâbusları benim ulaşamadığım bir yer ve bu beni çaresiz hissettiriyor. Dışarıda onu koruyabilirim. İçeride ise tek başına.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve yorganı üzerinden çekiyorum, bacaklarını sıkıca kavrayan yorganın duruma hiçbir faydası olmuyor. Daha fazla itiraz mırıldanıyor ve ben sadece neye karşı olduğunu hayal edebiliyorum. Yakından bakınca, gözyaşlarının kapalı göz kapaklarından kaçıp yüzünden aşağı aktığını ve yüzünü çevreleyen saçları ıslattığını görebiliyorum.

Yatağa tırmanıyorum ve sırtını göğsüme yaslaması için vücudunu nazikçe çekiyorum. Elleri göğsünde asılı duran kolumu kavıyor ve ben saçlarını okşarken o da pazuma doğru hıçkırıyor.

"Şşşt, gökkuşağı. Ben buradayım. Shhhh." Saniyeler geçiyor ve yavaş yavaş içinde bulunduğu kâbus onu ölümcül bir şekilde ele geçiriyor ve benimle mücadele etmeyi bırakıyor.

Uyandığını hissedebiliyorum, gevşemeden önce vücudunun hafifçe gerilmesi de bunu gösteriyor.

"O oradaydı. O her yerde." Hay sikeyim. Sözleri beni öldürüyor. Korku dolu ve masumiyetin y o z l a ş t ı ğ ı bir yerden söyleniyorlar.

"Onu bulacağım ve bunu ona ödeteceğim. Acını öğrenecek. Bundan emin olacağım."

Ben saçlarını okşarken uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, ikimiz de kendi dünyalarımızda kaybolmuştuk. Benim için, kızımı inciten adamlar aynı odadaydım ve ona içimdeki öfkeyi yansıtan şeyler yapıyordum. İğrenç şeyler. Sienna'nın iğreneceği şeyler.

"İnsanları öldürdün," diyor düz, monoton bir sesle ve bundan rahatsız olup olmadığını anlayamıyorum.

"Evet." Ona yalan söylemeyeceğim. Madem soruyor, ona söylemeyeceğim hiçbir şey yok.

"İyi insanlar mı, kötü insanlar mı?" Bu sorunun g e l e c e ğ i n i biliyordum. Cevap vermek siyah ve beyaz kadar basit değildi.

"Hangi taraftan baktığınıza bağlı." Bunu ancak bu şekilde açıklayabilirim.

"Benim deneyimlerime göre tüm insanlar hem iyi hem de kötüdür."

"Herkes mi?" Bu soruyu, yaptığım şeyi bir şekilde onun için ahlaki açıdan daha az yanlış hale getirme umuduyla soruyor. Ama bunun bir faydası olmayacak. Cinayet cinayettir.

"Kadın ve çocuk yok." Sahip olduğum tek kural bu. Bu kuralı çiğnemeyi düşündüğüm tek an Julia ve Alessandro'nun kuzeni İşkence Memeli'ydi. Dövüş kulübünde benim kıza aşağı yukarı bakmaya tenezzül eden kaltak.

"Sin'e gelen insanlar da mı katil?" "Evet."

"Sen bir sapık mısın?"

"İnsanları para için takip ederim. Ama seninle, evet." "Neden?"

"Seni ilk gördüğümde hayatımı onayladın. Mantıklı geldi. Doğmamın sebebi sensin. Hayatta olmamın sebebi sensin. O zaman sana doğru yürüseydin korkardın. Söylediklerimden şüphe ederdin. Bunun imkânsız olduğunu söyledin."

"Demek beni takip ettin. Bana bir şeyler gönderdin ve beni Mike'ın spor salonuna yönlendirdin. Sırf yeni bir ilk buluşma yaratabilmek için. Seni kabul edeyim diye mi? Daha az korkayım diye mi?" Sienna kollarımdan kurtulup ayağa kalkıyor ve saçlarını şiş yüzüne doğru itiyor. Yanaklarındaki gözyaşı izleri onu daha da savunmasız gösteriyor.

"İlk buluşmamızı benim için önemsiz olarak nitelendirdin. O ilk buluşmayı çaldın ve yerine yenisini koydun. Kulüpteki o anın beni nasıl etkilediğini biliyor musun? Zihnimde nasıl tekrar tekrar dönüp durduğunu. Bunu takıntı haline getirdim ve tekrar karşılaştığımızda sen olduğunu düşündüm ama asla itiraf etmedin. Buna hakkın yoktu."

Nero'daki buluşmamızın onu ne kadar etkilediğini bilmediğimi bile söyleyemem. Sonraki günlerde onu mutfağında ağlarken gördüm ve bunun onunla ilgili olduğunu anladım. İşte o zaman Mike's Gym broşürünü gönderdim.

"Savunmasızdın ve ölmüş kocanı duygusal ve fiziksel olarak aldattığın için kendini suçlu hissediyordun. Bunları sana o zaman söyleseydim, şimdi burada olmazdık. Benim için hazır değildin. Ancak o geceden sonra James'in gitmesine izin vermeye başladın. Ölü bir gökkuşağıyla yarışıyor olurdum ve o kazanırdı."

Söylediklerimin doğru olduğunu biliyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum.

"Peki ya video? Bir videomuz olduğunu biliyordun ve bana söylemedin. Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın?" Sonunda sesi çatlıyor ve sanki içindeki duyguyu kovmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

"Hasat'tan hemen sonraydı. O bilgi için çok kırılığandın ve ben de hallettim. Site kapatıldı."

"Site mi? Bunun internette olduğunu mu söylüyorsun?" Sesi mahcup bir şekilde çıkıyordu ve yataktan kalkıp ona doğru bir adım attığımda birkaç adım geri çekildi.

"Öyleydi. Artık değil ve onu gören herkes bu hatanın bedelini çoktan ödedi."

Zaten solgun olan yüzünde kalan az miktardaki kan da çekiliyor ve arkasındaki duvar gibi bembeyaz oluyor.

"Onları öldürdün," diye fısıldıyor, eliyle şok içinde ağzını kapatıyor.

"Bazılarını. Bunu hak edenlere. Çoğu insanın uyguladığı ahlak kurallarını uyguladım.

Aksi takdirde buna müsamaha göstermeyeceğinizi bildiğim için bu durumda yaşadım. Pedofilileri, tecavüzcüleri ve diğer kötü insanları öldürdüm. Geri kalanlar bedelini başka şekillerde ödedi. Parası olanları iflas ettirdim ve topladığım fonları Tecavüz Mağdurları Örgütü'ne bağışladım. Parası olmayanlar ise

başka yollarla." Ayrıntıya girmiyorum, çünkü bu bazı elleri kesmemi açıklamak anlamına gelir. O videoyu izlerken kendilerini tatmin etmek için kullandıkları elleri.

Gözleri irileşiyor ve bir adım daha geri atıyor.

"Seni tanımıyorum." Sesi küçük ve monoton.

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Benim hakkımda bunları biliyordun. Benimle ilk tanıştığında kötü bir adam olduğumu biliyordun. Bilinçli olarak bu bilgiyi şimdi gerçek olarak kabul etmek kim olduğumu değiştirmez. Senin kim olduğunu da değiştirmez."

Gözleri irileşiyor ve sonra tekrar başını sallıyor.

"Bunu nasıl söylersin? Eğer bunu kabul edersem ve senin kim olduğunu ve ne yaptığını kabul edersem, bu benim kim olduğumu tüm kalbimle değiştirir. Ben seninle birlikte yaşayabilecek, başka bir insanı öldürebilecek biriyim. Ben bir canavarım."

Gözleri irileşiyor ve sonra bir adım daha geri atıyor.

"Ben zaten bir canavarım. Videoyu izledikleri için insanları öldürdüğünde beni bir canavar yaptın."

"Katil sen misin?"

"Hayır," diye yanıtıyor başını sallayarak. "Ama onların arkasındaki sebep benim." "Yapma bunu. Bu durumda şehit olmayın. Üstlenmek sizin elinizde olmayan bir şeyin sorumluluğu. Bu, bir katilin annesinin, oğlunun ya da kızının öldürdüğü insanların ölümünden sorumlu olduğunu söylemesine benzer, çünkü bu ölümleri gerçekleştiren varlığı o doğurmuştur. Bu senin elinde değil ayçiçeği ve sırf ahlak anlayışını yatıştırmak için sorumluluk üstlenemezsin. Bu, kurtarmaya çalıştığınız ahlaka temelden karşı çıkan bir gerçeği iddia etmektir."

Sözlerimle mücadele ediyor. Bana karşı hisleri olduğu için bunu kabul etmesi daha da zor.

"Duymak istediğin bu olmayabilir ama bunların hiçbiri önemli değil. Yaptığım şey sadece bir iş. Bunu duymak zor olmalı ama durum bu. Geceleri uyanık kalıp yaptıklarımı düşündüğümü söyleyerek size yalan söylemeyeceğim. Düşünmüyorum. Kalbim yaptıklarımla kapkara. Ama," diyorum ona doğru bir adım atarak.

"Sen benim için en önemlisisin. Hayatımdaki en değerli şeysin. Bu bir aşk ilanı değil çünkü hata yapma, seni seviyorum Sienna. Bu, bundan çok daha derin bir şeyin ilanıdır. Bu, şu andan itibaren son saniyeme kadar her saniye

Nefesim, sen her zaman istediğim kişi olacaksın. Yapabileceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Söylediğim her kelimeyi gerçekten anlamanı ve idrak etmeni istiyorum. Artık sensiz ben yokum. Sen istesen bile. Ben istesem bile."

Sienna'nın ağızı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı, gözleri hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Beni seviyorsun," diyor sonunda.

"Bundan daha fazlası, Sienna. Sadece ölümlüler dili yarattı, duyguları sembollere büründürerek ifade etmeye çalıştılar. Sesli ve sessiz harfler. Sana karşı hissettiklerim bu üç kelimenin tek başına ifade edebileceğinden çok daha fazlası."

"Gözlerini kapat." Sienna bana bakıyor, dediğimi yapmakta tereddüt ediyor ve sonunda gözlerini kapatıyor. Ona doğru bir adım daha atıyorum.

"Takıntı. Günün her saniyesinde seni düşünmek. Günümün her zihinsel, duygusal ve fiziksel eylemi özünde senin etrafında dönüyor. Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi. Benim için bunun sınırı yok. Her şey dediğimde, tam olarak bu tanıımı kastediyorum. Herhangi bir istisnası ya da koşulu yoktur." Adım.

"Arzu. Senden önce bunun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama içimde yarattığın arzunun yanında bu çocuk oyuncayıdı. Seni her yönden o kadar çok istiyorum ki, bu isteğimi düşündüğümde bedenimde fiziksel bir his olarak ortaya çıkıyor. Göğsümde lezzetli bir sıkışma, sanki arzum o kadar güçlü ki nefesimi alıyor. Beni boğuyor. Kalbim küt küt atıyor, bu yanlış adım senin ışığına yol açıyor. İşte sana olan arzumun gücü bu." Adım.

"Merak. Sana kadar başka biriyle hiç yaşamadığım bir şey. Senin hakkında her şeyi bilmek istemek. İyi ve kötü. Her sırrını. Her düşünceyi. Sen bana karşı çıplak olana kadar, ben de sana karşı çıplak olana kadar. Çünkü senin ve sadece senin beni benzer şekilde tanımanı istiyorum." Adım.

"Büyüleyici. Sen var olan en güzel insansın. Bunu göremiyor olabilirsin, ama kendini benim gözlerimden görseydin, ki bu gözler bu güzelliğı görmek ve ona tapmak için yaratılmıştır, ne demek istediğimi anlardın. Seni Nero'da gördüğümde, renkleri ilk kez görüyormuşum gibiydi. Doğmak ve gözlerimi ilk kez açmak gibiydi." Adım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, aramızda sadece birkaç santim var. Yakından bakınca yanaklarına rengin geri döndüğünü ve nefes alış verişinin hızlı ve sığ olduğunu, göğsünün hızla inip kalktığını fark ediyorum. Onun üzerinde bir etkim var. Güzel. Çünkü o beni etkiliyor.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarken dudakları hafifçe aralanıyor.

Aşağı baktığımda kalçalarını sıkıyor ve ellerini elbisesinin kumaşına sürüyor. Onu daha önce içeri taşıdığımda daha rahat bir şeyler giydirmek istemiştım ama zaman yoktu.

Sırıtiyorum ve başımı öne eğerek yanağımı onunkine değdiriyorum, ta ki ağzım tam kulağının dibine gelene kadar.

"Seni seviyorum Sienna. Ama bu diğer kelimeler bu üçüne yardımcı oluyor."

Titriyor ve sonra ben çekildiğimde inliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Bu gece başka bir şey planlamış olsam da Sienna'nın dinlenmeye ve her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Eğer bu ana teslim olup onu yatağa götürürsem ve gözleri ve tüm vücudu bana yalvarırken onu becerirsem, yarın benden ve kendinden nefret edecekti.

"Bir banyo yap ve biraz dinlen. Yapacak işlerim var." Odadan çıkmadan hemen önce yavaşça yüzümü ona dönüyorum.

"Söylediğim her şeyi dikkatle düşün. Benden kaçış yok Sienna. Mesele senin bunu kabullenmen ve başka bir seçeneğin olmadığını görmen. İstedığının bu olduğunu görebiliyorum, sadece kendine yalan söylemekten kendine karşı dürüst olmaya doğru bir adım atman gerekiyor. Aklın yerine kalbinin ne dediğine bakmanı öneririm."

Bu sözler ve yüzündeki şaşkın ifadeyle oradan ayrıldım. Ama her zamanki gibi uzağa gitmiyorum.

Bölüm 22

Işık

"Aman Tanrım. Kardeşinle evli olduğumu biliyorum ama bu adam çok iyi. Çocuklarım bile hayran kaldı."

Dee'nin sesi bakışlarımı, avucumda sıkıca tuttuğum kesmem gereken salatalığı süzdüğüm manzaradan çekip alıyor. Salatalığı doğrama tahtasının üzerine bırakıyorum ve kendimi yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissederek kızarıyorum.

"Utanmana gerek yok. O etraftayken bir şeyler yapabilmen mucize." Gülüyor ve ben de rahatlayıp elimdeki işe odaklanıyorum.

Ama bakışlarım bir mıknaş gibi dışarıdaki sandalyede rahatça oturan adama kayıyor. Yeğenim tek bacağıının üzerinde neşeyle zıplarken, yeğenim göğsüne yaslanmış, uyurken eliyle sırtını usulca ovuyor. Her zamanki gibi rahat görünüyor, sanki iki çocukla ilgilenmek bir yaz gününde hafif bir esinti, günlük bir olaymış gibi. Günün sıcağı nedeniyle her zaman giydiği takım elbisenin aksine üzerinde sadece bir tişört var ve dövmeli elleri ve kolları ile nazikçe tuttuğu masum çocuklar arasındaki tezat, manzarayı daha da cazip hale getiriyor - bir çelişki varsa o da bu.

Şeytanın cennette eğlenmesini izlemek gibi.

Dün geceki konuşmamızdan sonra bu gerçek şimdi daha da belirginleşti. O eller öldürdü - o küçük çocuklara dokunan aynı eller.

varlıklar. Kendimi iğrenmiş hissetmeliyim ama Damon'da olması gereken tüm kırmızı bayraklı duygularda olduğu gibi, bu duygu da eksik. Başından beri öyleydi. Söylediklerinin doğruluğu ve onun kötü bir adam olduğunu en başından beri bildiğim gerçeği yüksek sesle iç çekmeme neden oldu. Biliyordum. Aksini söylemek apaçık bir yalan olurdu.

"Benimle konuşabilirsin, Si." Dee tahtasını getirip yanıma koydu, kesilmemiş üç domates neredeyse yuvarlanıyordu.

"Sorun nedir?" Ona bakıyorum, sabırla ona açılmamı beklerken kaşları çatılmış. Eskiden sürekli konuşurduk. Ama James öldüğünden beri ilişkimiz değişti. Olumsuz duygularımı ve hislerimi ona yüklemek istemiyordum, hele de küçük çocuklarla uğraşmak zorunda olduğu bu kadar çok şey varken. Hâlâ da öyle. Bu teröristler onları gördüğüm en sessiz halleri. Genelde etrafta koşuşturup kaosa neden olurlar ve onları kontrol altında tutmak için hem Liam hem de o gerekir.

Tereddüt ediyorum, ona evinde bir katil olduğunu nasıl söyleyeceğimi merak ediyorum. Onun kanla kaplı mecazi ellerinin küçükleri itaat etmeye zorladığını. Ona söz konusu katile aşık olduğumu ve onun da bana aşık olmakla kalmayıp saplantı haline getirdiğini nasıl söyleyeceğimi.

Dün geceki sözleri bunaltıcı ve kafa karıştırıcıydı. Yaptıklarına karşı ahlaki duruşum Damon'ı istememi engellemeye yetmiyordu. Öyle olmalıydı, ama doğrusu, değildi.

Çünkü ona aşığım.

"Ona aşığım." Ağzımdan çıkan bu.

Dee'nin kaşları çatılıyor ve yavaşça yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Senin adına çok mutluyum Si." Benim heyecansızlığım yavaş yavaş gülümsemesini alıyor ve kaşları tekrar çatılıyor.

"Bu konuda mutlu değil miyiz?" diye soruyor, tekrar konuşmadan önce tereddüt ediyor. "James yüzünden mi? Suçlu hissetmenizi gerektirecek bir şey olmadığını biliyorsunuz." Bunun artık duygularımda bir rol oynamadığı gerçeği bu duyguyu ateşliyor, ironi benim için kayıp değil.

"Sorun o değil." Dudağımı çiğniyorum, endişelerimi çok fazla açığa vurmadan nasıl dile getireceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Senin hakkında ne hissediyor diye endişeleniyorsan, endişelenme. Bir erkeğin bir kadına Damon'ın sana baktığı gibi baktığını hiç görmedim. Aşk romanlarından fırlamış gibi. Düpedüz vahşi. Hatta ham. Korunduğunu söyleyebilirim ve onu tanıyan çok kişi olduğundan şüpheliyim. Ama size baktığında, o duvar yıkılır ve size karşı hissettiği her şey görünür hale gelir. Başka birine bakmak gibi

Adam. Senin için her şeyi yapar. Her şeyi. Hatta gerekirse senin için ölür."

Kaşlarını kaldırıp başını dışarıya doğru eğiyor ve ben baktığımda koyu çikolata gözleri benimkilerle kilitleniyor. Dee'nin ne demek istediğini görebiliyorum. Dee'nin ne demek istediğini hissedebiliyorum. Omurgamdan aşağı akan ürperti, kalbimin hızlanmasını ve ağzımın aniden kurummasını. Benim onu etkilediğim kadar o da beni etkiliyor.

"Sana ne demiştin? Sıcak. O bakışlarla seni kavurup yok etmemesine şaşırdım." Dee kıkırdıyor, doğramaya devam ediyor.

Domateslerle aynı tonda kızarıyorum, Damon'ın sırtmasına neden oluyorum ve sonunda başımı çeviriyorum. Dışarıdaki yerinden bile bizi duyabildiğine yemin edebilirim.

"Beni sevdiğini biliyorum. Dün gece bana söyledi. Sadece..." Ona bakıyorum, kelimeleri dudaklarımdan çıkarmaya çalışıyor ama başaramıyorum.

"Kim olduğu yüzünden mi?" Eğer alnım olmasaydı kaşlarım başımın arkasında olurdu.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Kim olduğunu yeni öğrendiğim için onun nasıl bildiğini merak ettim.

"Dürüst olmak gerekirse, Damon Deangelo ismini bilmemeyi dilerdim ve bunun tek nedeni geçmişimde hiç yaşanmamış olmasını dilediğim bir olayla bağlantılı olması."

Sesi büyük bir acıyla doluydu ve gözleri duygudan cam gibiydi. Bekliyorum, onu acele ettirmek istemiyorum ama her yönden zıt olan bu iki kişinin nasıl bağlantılı olduğunu da çok merak ediyorum.

Dee tanıdığım en tatlı insan. Nazik, şefkatli, merhametli. Çocuklara karşı bile asla sesini yükseltmez ve her zaman onlara ve kardeşime koruması gereken hazinelermiş gibi bakar. Geçmişinde karanlık bir şey olduğunu düşünemiyorum. İnsanları okumakta o kadar kötü müydüm?

"On yaşımdayken ailem öldükten hemen sonra bir yetimhaneye yerleştirildim. Güzel bir yetimhane, şehrin diğer ucunda." Yere baktı, bir domates aldı ve konuşurken yavaşça dilimledi.

Geçmişinden ilk kez bahsediyordu. Daha önce anne babasından ya da ailesinden bahsettiğini hiç duymamıştım. Düğünlerinde ailesi yoktu, sadece bir avuç arkadaşı vardı. Bunun garip olduğunu düşündüm ama belki de onlarla bir anlaşmazlığı olduğunu düşünerek bundan hiç bahsetmedim. Anne ve babasının öldüğünü ilk kez duyuyorum.

"Bir gün, bir görüş günü, orta yaşlı zengin bir çift yetimhaneye geldi, üç çocuk evlat edinmek istiyorlardı. İki kız ve bir erkek. On yaştan üzerindeydim, ki o zamanlar ben de öyleydim. Çok heyecanlanmıştım. Genelde insanlar

Gelen herkes bebek ya da küçük çocuk evlat edinmek istiyordu. Ben de en güzel sarı elbisemi giydim ve seçilmeyi umarak saçlarımı parlayana kadar taradım. Yeniden bir ailenin parçası olmayı umuyordum." Sesi o kadar hüzünlüydü ki göğsümü avuçladım, empatim bir kez daha beni ezdi. Sanki onun hissettiklerini hissedebiliyordum.

"Beni seçtiklerinde çok heyecanlanmıştım. Ben, Raina ve Marcel. Bize on iki yaşındaki en çılgın hayallerimizin ötesinde şeyler vaat ettiler. Yetimhanedeki diğer tüm çocuklar bizi çok kıskanmıştı. Evimiz diyebileceğimiz devasa malikaneye geldiğimizde şansımıza inanamıyorduk. Ne kadar da safmısz."

Bir damla gözyaşı yanağından süzülüp koluna damlıyor.

"O malikaneye adımımızı atar atmaz her şey değişti. Yüzlerindeki o büyüleyici gülümseme gitmişti. Onun yerine kötülüğün gerçek yüzünü gördüm. Bu insanların içinde ve bize yaptıklarında yaşıyordu Sienna." Sesi kırılıyor ve yüzüne dökülen diğer gözyaşlarına karşılık benim kapağımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum.

"Bundan kimseye bahsetmedim. Kardeşinle bile." Yüzünü sıvazlıyor ve sonra kendini toparlıyor.

"On altı yaşındayken kaçtım, kendimi sokaklarda buldum. Ama bu Korku Evi'nden daha iyiydi. On sekiz yaşına geldiğimde, ailemin benim için oluşturduğu vakıf fonundaki para kullanılabilir hale geldi ve işte o zaman hayatım değişti. Küçük bir daire aldım. Üniversiteye gittim ve kardeşinizin şirketinde iyi bir iş buldum. Bu şekilde tanıştık. Yıllar sonra gazetede bir haber gördüm. "Tanınmış çift katledildi. Cinsel organları kesilmişti ve işkence görmüşlerdi. Acı çekmişlerdi. Korkunç bir şekilde."

Sonunda bana baktı.

"Mutluydum, Si." Bu konuda eziyet çektiğini görebiliyorum. On iki yaşındaki tatlı Dee'nin istismara uğradığı görüntüsü aklımdan geçiyor ve ben de onu istismar edenlerin öldüğüne seviniyorum. Bu beni ne yapar? Bu bizi ne yapar?

"Marcel aynı gün beni aradı. Oradan ayrılmış ve bir teknoloji şirketinde kendine bir isim yapmıştı. O şeytani piçleri kimin öldürdüğünü biliyordu." Gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan önce Damon'a kaydı.

"Hiçbir zaman doğrulanmadı ama bana o çift için bir sözleşme yapıldığını söyledi. Karanlığın kendisi olarak anılan bir adam tarafından tamamlanmış bir sözleşme. Bunu yaptığı söylenen adam senin çalıştığın kulübün sahibi. *Günah*. Hepsi spekülasyon tabii ki. Hiçbir şey kanıtlanmadı. Ama ben

O olduğunu biliyorum. Sadece biliyorum. Ve minnettarım Sienna. Bunu kendim yapabilmeyi o kadar çok istedim ki. Biri o ikisini önüme koysa ve elime bir silah verse, onları öldürürdüm. Hiç tereddüt etmeden ve vicdanım sızlamadan. Bu beni ne yapar? Ondan bir farkım yok. Kötü bir insan."

Şaşırdım. Şaşkına döndüm. Sözleri ve geçmişi beklediğim gibi değildi.

"Hayır, Dee. Sen kötü bir insan değilsin. Değilsin," diyorum gözlerindeki belirsizliği izlerken inançla.

"O insanlar öldürüldüğünde, bakımlarında beş çocuk vardı. Hepsi yetimhanelerden evlat edinilmişti. Yetkililer orada neler olduğunu biliyordu. Kaçtığımda karakola gittim ve onları ihbar ettim. Polisler ne dedi biliyor musun?" Yüzünde öfke ve ses tonunda zehirle bana bakıyor, onunla konuşurken alışık olduğumdan çok farklı.

"Bana yalan söylediğimi ve sadece benim gibi nankör pisliklere yardım etmeye çalışan insanlardan para sızdırmaya çalıştığımı söylediler. Ve sadece ben değildim. Raina da gitti, bizden sonra evde kalan ve aynı istismara maruz kalan bazı çocuklar da. Ama para sessizliği satın alır ve onlar da sessizliklerini ve küçük çocukları istismar etmeye devam etmek için biletlerini satın aldılar."

Yere tükürecek türden bir insan olsaydı, tükürürdü. İçindeki saf öfke ve zehri hissedebiliyordum.

"Her neyse. Bazen bir canavarı alt etmek için başka bir canavara ihtiyaç duyarsınız. Hepimizin yapamadığını yapabilen, 1.80 boyunda dövme bir kulüp sahibi."

Yüzünü bana döndü, sözleri Damon hakkındaki kafa karışıklığımı daha da arttırdı.

"Yaptığı şeye göz yummuyorum Si. Ama onu kınamıyorum da. Bence mesele, onu tüm bu karanlığın içinde olduğu gibi kabul edip edemeyeceğinizi seçmek. Tehlikeli olduğunu biliyorum ama sana bakışı... Bence sana zarar vermeye çalışan herkesi öldürür. Keşke on iki yaşındayken ben de böyle olsaydım."

Bu sözler zaten doğrudu. Videoyu internette izleyenlere bir bakın.

Tecavüzcüler ve pedofiller. Ama onunla tanışmamış olsaydım böyle bir şey olur muydu ve buna gerek kalır mıydı? "Siz ikiniz neye bu kadar takıldınız?"

Kardeşimin evime girişi

Zihnimdeki odaklanma balonu beni suçlulukla zıplatıyor.

"Kız meseleleri," diyor Dee, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirirken elleri omuzlarımı rahatlatıcı bir şekilde ovuyor ve sonra dönüp kollarını

kardeşimin etrafında. Düşüncelerimi ve duygularımı toparlarken mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

"Çıkışlar." Arkamı döndüğümde Damon'ın kucağında uyuyan iki çocuk olduğunu görüyorum.

"Çocuklarım için kedi nanesi olmalısın çünkü yemin ederim onları hiç bu kadar uysal görmemiştim," diyor Dee sessizce, Alicia'yı ondan alırken Liam da babamızın adını taşıyan George'u alıyor.

Koridorda çocukların yatak odalarına doğru gözden kayboluyorlar ve Damon ile beni yalnız bırakıyorlar ki buna hazır olduğumdan emin değilim. Ama aynı zamanda, yaşadığım bu kafa karışıklığının sona ermesini istiyordum. Emin olmak istemiyordum. Ama aynı zamanda korkuyordum da.

Dün geceki konuşmadan sonra çok az uyuyabildim, onun sözleri kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Buraya gelirken araba yolculuğu garip ve sessiz geçmişti. Damon'ın bu sessizliği bozacağını ummuştum ama o beni bekliyordu. Bir şeyleri çözmem için bana zaman veriyordu. Ya dünyadaki onca zaman yetmiyorsa? Ya hiçbir şeyi çözemezsem?

Bitter çikolata gözleri yüzümü tarıyor ve kaşlarını çatıyor, muhtemelen Dee'yle konuşmamdan kalan gerginliği ve gözyaşı belirtilerini fark ediyor. Ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, Dee'nin yanımdaki yerini almak için etrafımda dolaşıyor. Onun da beceri repertuarına şefliği ekleyip ekleyemeyeceğini merak etmeme neden olan bir hassasiyetle domatesleri dilimlemeye başlıyor. Salatalığı alıp doğramaya devam ediyorum, aramızdaki sessizlik arabada buraya gelirkenki sessizlikten daha rahat.

"Çocuklarla aran iyi," diyorum, tarafsız bir bölgeden başlayarak. "Kolaylar.

Yargılamazlar ve ne istedikleri konusunda şeffaftırlar. istedikleri ve ihtiyaç duydukları."

Tam Damon'a göre bir söz.

"Bir gün çocuk istiyor musun?"

"Evet." Cevabında en ufak bir tereddüt bile yok.

"Bu hayatı şu anda yaşadığın hayatla nasıl bağdaştırıyorsun? Yaptığın işle?" Bana bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

"Yani, kendini gündüzleri bir bebeğe bakarken ve geceleri insanları öldürmek için kaçarken mi görüyorsun?" Fısıldıyorum, kardeşimin ortaya çıkmadığından ve bir şekilde duyma mesafesinde olduğundan emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Tamam, öncelikle her gece dışarı çıkıp insanları öldürmüyorum. Benim asıl işim *Sin*'de toplantılar düzenlemek. Diğer her şey bunun yanında ikinci planda kalıyor ve zihninizde yarattığınızdan daha seyrek gerçekleşiyor." Başıma vuruyor

Parmağını önce yanağımdan aşağıya, sonra da dudaklarımın üzerinden hafifçe geçirince, kontrolüm dışında keskin bir nefes aldım.

"İkinci olarak, seninle, Gökkuşağı'yla ya da sahip olacağımız çocuklarla tanışmayı hiç beklemiyordum. Daha önce başka bir amacım yoktu, bu yüzden hayatım şu anda yargıladığınız faaliyetler etrafında dönüyordu. Ama tüm bunlar değişecek. Artık sen buradasın."

Sanki geleceğimiz belirlenmiş gibi kelimeleri nasıl bu kadar kolay ve inançla söyleyebiliyor? Onun bu kesinliğine imreniyorum.

Bir de bana bakış şekli var. Çok doğrudan, çok emin. Ve o çikolata havuzlarında, sözlerinin şimdi ve dün gece seslendirdiği şeyi görüyorum. Bana durumu kabullenmiş, hatta bundan zevk alan bir mahkûm gibi bakıyor. Ben onun dünyasıyım.

O benim dünyam mı? Onu şimdi hayatımdan çıkarsam ne hissederim? Rahatlamış mı? Mutlu mu? Hoşnut mu?

Hayır. Bu düşünce bana acı ve neredeyse dehşet verir. James'in öldüğü an gibi. Sesini bir daha asla duyamayacağımı bilme hissi. Tenime sıcak dokunuşunu asla hissedemeyeceğimi bilmek. Mutlak kayıp hissi. Damon'ın hayatımda olmayacağını düşünmek de böyle bir his. Kalbim fiziksel olarak bile ağrıyor ve sanki onu yatıştıracakmış gibi o bölgeyi avuçluyorum.

Hayır. Bu adamı yanımda istiyorum. Ne olursa olsun.

Farkına varmanın mutlak gerçekliği ve bir karar vermiş olmanın verdiği rahatlama beni eziyor, tüketiyor ve boğuyor.

Damon'ı seçiyorum.

Can simidi gibi ona uzanıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken kollarım gövdesini sarıyor.

Hapse girecek miyim? Hapse mi atılacağım? Bu beni kötü biri mi yapar? Potansiyel olarak bunların hepsine evet, ama ne olmuş yani? Onu seçersem, kontrolüm dışında ve normalin tam tersi ölçekte şeyler olma olasılığını seçmiş olurum

-Aşırı, korkutucu ve farklı.

Damon'ın kolları beni rahatlatıcı bir şekilde sarıyor ve sözleri dile getirmediğim tüm korkularımı yatıştırıyor.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Sienna."

Kokusunun korkularımı yatıştırmasına izin vererek onu içime çekiyorum.

Sonunda geri çektiğimde gözleri yüzümde geziniyor, ona inandığımı onaylamaya çalışıyor. Her şey yoluna girecek. Onun da en az benim kadar güvenceye ihtiyacı var.

"Biliyorum Damon."

Liam ve Dee'nin bebekleri olmadan yeniden ortaya çıkmasıyla animımız bozuluyor.

"Tamam, siz ikiniz ayrılın. Etrafta küçük şeytanlar olmadan yetişkinlerle sohbet etme fırsatımız pek olmuyor. Bir bira daha ister misin Damon?" Liam buzdolabını açıp iki soğuk bira getirirken, Dee de bize bir bardak şarap daha dolduruyor.

"Elbette." Damon beni bırakıyor ama Liam'ın uzattığı birayı alırken eli belimde kalıyor. Anlaşamayacaklarından endişelenmişim, özellikle de Damon'dan hoşlanmadığı belli olan Brad'den fikir alırsa. Ama şaşırtıcı bir şekilde, yangından mal kaçırır gibi anlaştılar.

Akşam ilerledikçe ve Damon'ı ve onun olduğu her şeyi yeni yeni kabullenmemle birlikte, günün başındaki gerginlik azalıyor - o kadar ki neredeyse kendimi bir tür normallik görüntüsü içinde kandırıyorum. Ta ki Damon gizemli bir telefon alana kadar.

Telefona cevap vermek için mazeret bildirdikten sonra, zaten çok iyi bilmediğim bir gerginlikle geri dönüyor. Bunu çok sık görmüştüm ve ne yazık ki ayrılmak zorunda olduğumuzu söylediğinde o kadar da şaşırmadım.

"Kalmak istemediğine emin misin? Birkaç kadeh içmişsin ve araba kullanmamalısın," diyor Dee ön kapıya yaklaşırken.

"Sienna'yı alması için bir şoförüm var. Ne yazık ki depoda halletmem gereken bazı işler var." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve depodaki işin muhtemelen dahil olmak isteyeceğim bir şey olmadığını hemen anlıyorum.

"Bu harika zaman için teşekkür ederim. Bunu yakında tekrar yapacağız. Ve gelecek hafta kulüpte görüşürüz?" diyor Liam'a, o da başını sallayıp gülümsüyor.

"Kulüpte ne yapıyorsun?" Liam'ın bunun düzenli aktiviteleri olan sıradan bir kulüp olmadığını anlayacağından şüphelenerek biraz endişeli bir şekilde soruyorum.

"Bu kadar meraklı olma kardeşim. Erkek işleri," diyor, Dee'nin daha önce mutfakta sözümüzü kestiği zamanki sesini taklit ederek.

Gözlerimi deviriyorum ve sonra ona sarılıyorum.

"Mutlu görünüyorsun, abla. Buna sevindim. Senin mutlu olmanı istiyorum." Fısıltıyla söylediği sözler kalbimin tellerini çekerek gözyaşlarımı yüzeye çıkarıyor. Benim için endişelenmesinden nefret ediyorum ve James öldükten sonra ona yaşattıklarımın nefret ediyorum.

Birbirimizden ayrılırken ona "Seni seviyorum," diyorum. "Ben de seni seviyorum kardeşim."

Dee bana sarılıyor, sonra gözlerini deviriyor ve George'un ağlama sesi bize ulaştığında gülümsüyor. Kapı arkamızdan kapandığında ses kayboluyor ve beni

gerçeklik.

"Her şey yolunda mı?" Damon beni ağabeyimin evinin önünde bekleyen iki arabadan birine götürüyor.

Bob arabalardan birinin dışında duruyor, arka kapı açık ve beni bekliyor.

"Bob seni eve götürecektir. İstersen benim yerimde bekleyebilirsin. Şifre tanıştığımız gün."

Binmekte tereddüt ettiğimde, yüzümü kavırıyor ve gözlerimiz kilitlenecek şekilde eğiyor. "Döndüğümde sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum, tamam mı?" Anksiyete

midemi bulandırıyor, midemdekileri dökmekle tehdit ediyor. "Tamam."

Başımı sallıyorum, sinirlerimi yatıştırmak için derin nefesler alıyorum.

"Sadece dikkatli ol."

Sırıttırıyor ve sonra başını eğiyor, beni bırakmadan önce dudaklarımız nazik bir öpücük için buluşuyor.

"Artık hiç olmadığım kadar dikkatliyim."

Son bir bakışla içeri giriyorum, kapının çarparak kapanma sesi içime korku salıyor.

Bu his, arabayı çekip eve döndükten sonra da devam ediyor ve telefonumda bir ping sesi duyduğumda daha da güçleniyor.

Bilinmeyen

20:33

Bir oyun biterken, daha büyük bir oyunun oynandığını fark edeceksiniz. Tekrar öldürmek zorunda kalsam bile, benim olanı alacağım.

Bölüm 23

Gölge

"Önce beni onun evine götür. Kendi gözlerimle görmek istiyorum." Arabayı Gavin kullanıyor ama bu gece onun uzmanlık becerilerine ihtiyacım olacağından şüpheliyim. Olacakları ellerimle yapacağım. Ellerim kanla kaplanacaktı. Ve daha fazla teşvike ihtiyacım olmasa da, depoya giderken durduğumuz yer şüphesiz bunu yapacaktı.

Gavin dikiz aynasında bakışlarımı karşılıyor ve daha önce Liam'ın evinde beni aradıklarında bulundukları adrese doğru ilerliyor. Başka bir kesinti olsaydı, bekleyebilirdi.

Bu gece beklediğimden çok daha fazla eğlendim. Sienna'yla aramızdaki sorunun çözülmesine yardımcı olmasının da kesinlikle bunda payı vardı. Bunda baldızının da önemli bir rolü vardı. Onun kim olduğunu biliyordum. Hasat'tan sonra Sienna'yı ve ona yakın olan herkesi derinlemesine araştırmam Dee'nin benimle olan bağlantısını gün ışığına çıkardı. Ancak bunu asla kabul etmeyecektim.

Bazı şeylerin karanlıkta kalması daha iyiydi ve Liam'ın onun geçmişini bilip bilmediğini bilmiyordum. Ayrıca, bir şey söylemek sallanmaya ihtiyacı olmayan bir gemiyi sallayabilirdi. Ve sonuçta Sienna'yı incitecek hiçbir şey yapmaz ya da söylemezdim.

Dee, Liam ve iki çocuğuyla mutlu görünüyordu. Sienna'nın karnının yavrularımızla dolu olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Ama önce, o geleceğe giden yolumuzu lekeleyen tüm bu pislikleri temizlemem gerekiyordu.

Şehrin köhne bölgelerinden birinde terk edilmiş görünümlü bir evin önüne yanaştık. Arabadan indiğimizde idrar ve kusmuk duyularımıza saldırıyor, kaldırım bunun için bir tuvalet ve çok daha fazlası. Çöp torbaları yırtılmış ve çöpler kırık kaldırımlara ve yol kenarlarına saçılmış. Bu pislik herifin Sienna'yı buraya getirmiş olabileceğini düşünmek zaten alev alev yanan cehennemi daha da alevlendiriyor.

Gavin dar ve bakımsız patikadan ön kapıya doğru ilerliyor. Evin dışı da çevresi kadar kötü görünüyor.

Kai öne çıkar, duvarın yanındaki kapağı sıyrarak yepyeni görünümlü bir tuş takımını ortaya çıkarır. Bir sayı kombinasyonu giriyor ve ekran yeşil yandığında, kapı açılmadan önce kilitlerin açılma sesi duyuluyor.

Neden burada olduğumu kendime hatırlatarak içeri giriyorum. Bu duyguları istiyorum. Bu yakıtı istiyorum.

Parlak ışıklandırma ve tertemiz beyaz duvarlar, dışarıdan bakıldığında beklenildiği gibi değil. Her şey yeni boyanmış gibi görünüyor ve göz gezdirdiğim kayıtlara göre öyle olmalı, çünkü depoda zincirlerle asılı duran adam tarafından yakın zamanda satın alınmış. Ancak parayı nereden bulduğu hâlâ bir muammaydı. Zamanla çözeceğim bir gizem.

Azrail. Ama artık bir ismi vardı ve duyduğum en acınası isimdi. Lowrens Briar. Daha önce Sienna'nın babası George Miller'ı kimin öldürdüğüne dair yürüttüğüm soruşturmanın raporlarında gördüğüm için hemen tanıdığım bir isim. Ancak, George'un titiz soruşturmaları sayesinde pek çok mahkûmiyet ve dava kapanmışken, kan davası güden birini bulmak zordu. Benim için olduğu kadar, sınırlı kaynakları ve zamanları olan polisler için de zordu, bu yüzden dava kapanmıştı. Ama çok uzun sürmeyecekti. Yetkililer suçluyu asla bulamayacak olsa da benim defterimde kapanacaktı.

Bu durumun gerçekliğini sindirmek benim için bile zordu, bu yüzden Sienna'nın nasıl hisseceğini bilmiyordum.

Azrail babasının katiliydi.

Sienna'yı onun radarına sokan da buydu.

Sienna ve ben Nero'nun kulübünde tanışmadan birkaç gün önce hapisten çıkmıştı. Hepimizin hayatının çarpıştığı bir olay.

O gece her şeyi sona erdirebilirdim. Beni o kulübe getiren hedefe saplanan bıçağım, bu piçin işini aynı şekilde kolayca bitirebilirdi. Gökkuşağıma o şekilde zarar veremezdi.

var. Bunun yerine, sarhoş bir halde bayanların hemen dışında Sienna'ya doğru tökezlerken ve neredeyse elini Sienna'nın üzerine koyarken onu iterek uzaklaştırmıştım. İronik bir şekilde, o an hepimizin yüz yüze tanıştığı andı. Benim saplantım da onunki gibi o gece oluştu.

George büyük bir sigorta şirketinde çalışıyor, sigorta dolandırıcılığı iddialarını araştırıyordu. Lowrens Briar, üzerinde çalıştığı davalar arasındaydı ve George'un kanıtları Lowrens'in hapse atılmasında büyük rol oynamıştı.

O davada tanıklık etmesi gerekiyordu ama kısa bir süre önce öldürüldü. Davayla ilgili dosyası ölümünden bir gün önce adliyeye gönderilmişti, sanki başına gelecekleri biliyormuş gibiydi. Lowrens'in George'un evine kanıt aramak ve yok etmek için gittiğinden şüpheleniyorum. George'u bulduğunda dosya yoktu ve öfkesini gelecekteki durumunun sorumlusu olarak gördüğü adamdan çıkardı.

Kaçtı ama bunca yıl sonra Sienna'yı bulma arzusunu açıklayan bir ödül almadan önce değil.

Bana en yakın olan duvara yaklaşıyorum, o ve normalde yemek odası olan bu odadaki diğer tüm duvarlar Sienna'nın resimleriyle dolu.

Gözüme çarpan, kızımın daha genç bir versiyonuna ait ama bir köşesinde kırmızı bir parmak izi var. Bunun George'un kanı olduğunu tahmin ediyorum.

Resmi duvara sabitleyen iğneden çekiyorum, kâğıdın durumu nedeniyle kolayca yırtılıyor. Birçok kez katlanıp açılmış, kat yerlerinde ayrıntılar solmuş ve kenarları yıpranmış. Tüm hikayeyi anlatan bir resim.

Ve sonra her şey yerine oturuyor. Saplantısı Nero'nun kulübünde oluşmadı. Hayır, ondan çok önce başlamıştı. Muhtemelen bu fotoğrafı George'un evinden aldığı ve sonra beş yıl boyunca hapisnede oturduğunda. Katlıyor ve açıyordu. İçindeki kıza bakarak. Geceleri tek başına, gün içinde, gün dışında, bu fotoğraftan başka düşünecek bir şey olmadan. Birinin beynine, kabloların kısa devre yaptığı yerin derinliklerine nasıl yerleşebileceğini görebiliyordum. Deliliğin oturduğu yerde bir fikre tutunmak için bekliyor. Onunki yanlış kadına kilitlendi. Benim kadınıma.

Fotoğraf bir saplantı için mükemmel bir yakıttı. Sienna'yı gülümserken, dalgalı saçları rüzgârda savrulurken yakalamıştı; mükemmel, melek gibi, masum. Belki de onun kurtuluşu olacağını düşünmüştü. Karanlığının ışığı. Neyse ki onun ısıltısının tadını çıkaran tek bir canavar olabilirdi: ben.

Aşağıdaki fotoğraf ve hapisten çıktıktan sonraki zaman çizelgesinin başlangıcı, Sienna ve Gloria'nın Nero'nun otoparkında üstü açık arabadan inerken çekilmiş. Sienna'nın o gece kulüpte çekilmiş daha fazla fotoğrafı var ve adam alkol aldıkça fotoğrafların giderek bulanıklaştığını görebilirsiniz. Sienna'ya yaklaşmaya çalıştığında, o gece Sienna için her ne planladıysa bilmeden engelleyerek resmin içindeydim.

Bundan sonraki fotoğraflar son birkaç ayı kapsıyor ve Sienna'yı hayatının her alanında katalogluyor. Kitapçada. Markette. Dışarıda, verandasında. Çiçeklerini sularken.

Benim bile fotoğraflarım var.

"Siktir!" Arkamda duran Kai korkuyla sıçradı. Odadaki sessizlik ürkütücü ve benim ani çıkışım onun ödünü patlatıyor.

Sienna'yı izlemekle o kadar meşguldüm ki bizi izleyen adamı gözden kaçırdım. Bob bile kaçırdı. Ama nedenini anlayabiliyorum. Onu getirmeden önce fotoğraflar amatördü. Sienna'yla Mike'ın Spor Salonu'nda tanıştıktan sonra fotoğraflara bir profesyonellik havası geldi. Oyuna başka biri daha girmişti. Bana bağlı biri. Ve Lowrens'in Sienna'ya olan takıntısını bana karşı kullanan biri. Onu manipüle ediyordu. Sienna'ya olan susuzluğunun peşinden gitmesi için ona bu lanet ev gibi, Barselona'daki çanta olayı gibi araçlar ve fırsatlar sağlıyordu.

Suçluluk duygusu beni sarıyor ve buna izin veriyorum. Aradığım şey buydu. Hızlı ve kolay bir şekilde öfkeye dönüştürebileceğim bir duyguydu. Öfkeye dönüştürebilirdim.

"Burada ne vardı?" Boş bir duvar parçasına ulaştığımda soruyorum, sıvadaki küçük delikler bir zamanlar orada fotoğrafların olduğunu açıkça gösteriyor.

Gavin bana bir zarf uzattı.

"Onları ben kaldırdım." Zarfı açtığımda nedenini anlıyorum ve kırmızı görüyorum. Bunlar Leydi Chatman'ın evinden gelenler.

Sienna ve ben.

Lowrens ve Sienna.

Yüksek çözünürlüklü baskılarda yakalanan samimi ve korkunç anlar.

Zarfı kapatıyorum, içimdeki duygular köpürüyor ve dönüyor, midem her zaman öldürmeden önce hissettiğim o duyguya kapılıyor. İçimdekiler kaçmak istiyormuş gibi sıkıca kıvrılıyor, bu da içime pompalanan adrenalinden kaynaklanıyor.

"Diğer şey şurada."

Gavin sağ taraftaki bir kapıyı işaret ediyor, gözleri endişeyle dolu.

Kapı çerçevesinin kenarından sızan kırmızı ışık parıltısı öfkemle eşleşiyor.

Kapıyı itip açtığımda, Sienna'ya yönelik niyetinin ardındaki saf dehşet üzerime çöküyor. Burası bir cinsel işkence odasıydı. *Sin*'de benzer renk ve temaya sahip odalarım olsa da, bu farklı bir niyet taşıyor.

Benimkiler karşılıklı zevk içindi. Bu ise bireysel zevk için. Ve Lowrens Sienna ikilisinden hangi tarafın acı çektiğini tahmin edebiliyorum. Elimdeki zarfın içindeki fotoğraflar her birinin oynayacağı rolleri çoktan fısıldamıştı.

"Buraya birini getir ve hepsini topla. Tam olarak burada olduğu gibi, nakliye konteynerlerinden birine kurulmasını istiyorum."

Gavin telefonunu çıkarıyor ve ben odadan çıkarken ayarlamaları yaptığını duyabiliyorum.

Telefonumu çıkarıp intikamımı almama yardım edecek adamın numarasını çeviriyorum.

"*Mio figlio*, senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum." Marcello'nun ağır aksanlı sesi bu durumda garip bir şekilde sakinleştirici oluyor ve bana duygularımın ne kadar çalkantılı olduğunu hatırlatıyor.

"Keşke farklı koşullar altında olsaydı. Bir iyiliğe ihtiyacım var." Marcello bir şeyler olduğunu sezmiş olmalı.

"Onu bulmuşsun." Sienna'ya bunu yapan adamı en az benim kadar içtenlikle arıyordu.

"Evet."

"Kötü bir şey mi?" Yüklü bir soru.

"Evet." Cevabımı detaylandırmaya gerek yok. Abartacak biri değildim.

"Neye ihtiyacın var?" Marcello tamamen iş adamı. Umarım isteğim başarılabilir. Ondan istediğim şey çocuk oyuncağı değil.

"Southmore'da bağlantıların var. Bir mahkûma ulaşmam lazım. Bobby 'Tek Yumruk' Brown."

Karşı taraftaki sessizlik her şeyi anlatıyor.

"Ne kadar süre için?" Marcello sonunda cevap verir.

"Bana ne kadar süre verebilirsen." Yirmi dört saat demek istesem de bunun mümkün olmayacağını biliyorum. Bobby maksimum güvenli koşu tutuluyordu ve diğer mahkumlardan izole ediliyordu, lakabıyla ilişkili eylemler beş mahkumun ölümüne ve dokuzunun da yoğun bakıma alınmasına neden oldu. 'İyileşenler' genellikle bir daha asla hapishaneye dönmedi.

ama onun yerine psikiyatri koğuşuna gönderildiler, onlar üzerindeki etkisi uzun sürdü. Bence bu iş için biçilmiş kaftan.

"Ayarlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Seni yarın ararım. O zamana kadar onu canlı tutun." Marcello tereddüt eder, telefonu elinden bırakmaz.

"Ona söyledin mi?" Sienna için duyduğu endişe rahatlatıcı. Eğer bana bir şey olursa, en azından Sienna'nın onu kollayan biri olacaktı, çok güçlü biri.

"Henüz söylemedim. Her şey ayarlandıktan sonra ona söyleyeceğim. Eğer dahil olmak isterse olabilir. İstemezse de olmayacak. Bu yükü intikam almak kadar kolay taşıyabilirim. Onun için her şeyi yaparım."

Marcello'nun başını salladığını duyar gibiyim.

"Ona merhamet gösterme, *mio figlio*." Ve bu veda sözleriyle hat kapanıyor.

Gerçekten de öyle. Kafasına silah dayayıp masumiyetini kirletmeye, ışığını söndürmeye çalıştığında gökkuşağıma gösterilmediği gibi hiçbir şey gösterilmeyecek.

Bu gece onu görmeyeceğim. Eğer görürsem, onun için planladığım olayların karanlığının ucunu göremeyeceğinden korkuyorum. Şu anda öfkem böyle. Biz eğlenmeden onun sonunu getirebilirim.

Gavin beliriyor ve arabanın anahtarlarını bana fırlatıyor.

"Burada işimizi bitirebiliriz. Eşyaları toplamak için minibüsler birazdan gelecek. Seni haberdar edeceğim."

Başımı sallayıp dışarı çıkıyorum, kontrolümü kaybetmeme neden olan bu korku evinden kaçmak için sabırsızlanıyorum, doğru zamana kadar kontrol altında tutmam gereken bir şey.

Depoda planladığım gece artık askıya alındığı için Requiem'e geri dönüyorum. Belki evimdeki spor salonunda yapacağım bir seans bu huzursuz enerjiyi yakmama yardımcı olur.

Jordan'dan Sienna'nın bir başka isimsiz mesaj daha aldığına dair gelen mesaj da yardımcı olmadı. Bu oyunlardan bıkmaya başlamıştım. Başkalarının arkasına saklanıp onları kendi çıkarları için kullanan korkaklardan nefret ediyordum. Sadede gel artık.

Sienna'nın iyi olduğuna dair bana güvence verdi. Minnettar olmam gerekirken, iyi olduğu gerçeği beni sinirlendirdi. Bu gibi olayların sıklığı ve bu gibi durumlarla başa çıkmayı daha kolay bulduğuna işaret ediyordu. Bunlarla hiç uğraşmak zorunda kalmamalıydı.

Arabamı park edip yukarı çıktığımda sadece gökkuşağımı düşünebiliyorum. Duygularımı yatıştıran bir boks ringi yerine, ihtiyacım olan merhemin o olduğunu düşünüyorum.

Çatı katımın kapısını açtığımda vanilya ve nar kokusu burnuma geliyor ve neredeyse onu kendim yarattığımı düşünüyorum.

İçeriden gelen gürültü bana bunun benim hayal gücüm olmadığını söylüyor. O burada. Nihayet. Onu ilk gördüğümünden beri hayalini kurduğum gibi benim alanımda. Kaçamayacağı bir tuzağa düştü. Taşındığımdan beri buraya kimse girmedi. Burası benim en özel alanım, sırlarım için bir sığınak, kendim olabildiğim yer.

Kütüphanemde duruyor, narin elleri bir kitabın sırtına hafifçe dokunuyor.

Saplantı by Eloise Benjamin

En sevdiğim yazarlardan birinin en sevdiğim kitaplarından biri. Kendimle bağdaştırabileceğim bir başlık.

Benimki sade, siyah, dizlerine kadar uzanan pamuklu bir gece elbisesine sarınmış duruyor, nemli saçları sırtından aşağı sarkıyor ve kumaşı ıslatarak tenine yapışıyor. Sadece benim için güzel bir hediye gibi.

Burada duş almış. Vücudunu köpürttüğünü, göğüslerini ovuşturduğunu ve birçok kez böyle bir görüntüye otuz bir çektiğim o tatlı amcığını düşünmek sikimi sertleştiriyor.

Yavaşça dönüyor ve ancak o zaman elinde bir kitap olduğunu görüyorum, şimdi göğsüne sıkıca tutuyor. Gözleri masamın üzerindikilerden diğer taraftaki duvara kayıyor, benimkilerle buluşmadan önce etrafta geziniyor ve şaşkınlıkla parlıyor.

Gözlerim, sadece kenarındaki küçük yeşil ve kırmızı post-it'lerden tanıdığım kitaba kaydığına, yanakları utançtan alev alev yanıyor.

Kitabı daha sıkı kavıyor ve bakışlarım bir kez daha onunkilerle buluştuğunda başka tarafa bakıyor.

Kapının pervazına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve onu bekliyorum. Bunu yapmak zorunda.

Düşünceleri aşırı analitik zihninde dönüp duruyor, ta ki sonunda yeşil gözleri tekrar benimkilerle buluşana kadar.

"Bir isteğim var Damon Baba." Hay sikeyim. Cesareti yanaklarını şimdiye kadar gördüğüm en tatlı kırmızıya boyuyor ve bir yanımda kendini hazırlarken kaşlarımı onaylarcasına kaldırıyorum.

Bu kadın tam da benim için mükemmel bir kadındı.

"Bunlardan bazılarını seninle denemek istiyorum." O kadar masumca konuşuyordu ki, başlığı görmeseniz ne sorduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Gözleri kitaba dalıyor ve sonra tekrar yukarı kalkıyor, elini sıkarken parmak eklemlerinin beyazlığı bana ne kadar gergin olduğunu anlatıyor.

Kapı çerçevesinden uzaklaşıp yavaşça ona doğru ilerliyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Gidecek hiçbir yeri olmayan kapana kısılmış küçük bir ışık.

"Kırmızı mı yeşil mi?" Sesimi alçak ve boğuk tutuyorum, ondan gelen kokuyu şimdiden alabildiğim şehveti okşuyorum. Islak. Hazır. Sadece benim için.

"İkisi de mi?" Cevabı bir soruydu ve kaşımı kaldırdığımda kendinden emin bir şekilde tekrarlamadan önce dudaklarını yaladı.

"İkisi de."

Etrafında dolanıyorum, takım elbisemin ceketi kolunun derisini sıyrıyor ve pürüzsüz teninde tüylerimi diken diken ediyor.

Arkasına geçtiğimde başımı kulağına yaklaştırıyorum, nefes alış veriş göğüslerini yukarı kaldırıyor ve dikleşen tepe noktaları kumaşın üzerinde sahiplenici bir şekilde geziniyor. Lifler küçük sınırlara sürtünerek onları hassaslaştırıyor, böylece omzunun üzerinden öne doğru eğilip üflediğimde bana en sevdiğim şeyler listemde bir numara olan iniltisini veriyor.

"Göster bana," diye fısıldıyorum, dudağım kulak memesini sıyrıyor ve ondan bir ürperti çekiyor.

Kitabı göğsüne yaslandığı kafesten çıkarıyor ve yeşil bir post-it'e çevirerek açıyor.

O başka bir sayfaya, kırmızı bir sayfaya geçerken elimin kıcının yanağını sıyrmasına izin veriyorum.

Sıktığımda neredeyse kitabı düşürüyor, yanağını kaldırıyor ve dairesel hareketlerle masaj yapıyor.

Sayfaları çevirirken "Devam et," diye talimat veriyorum. İki elim de kıcının yanaklarını kavrayıp parmaklarımın uçları merkezine yaklaştığında başını geriye atıyor.

"Damon." Rahatlamış dudaklarından fısıldanan ismim egomu o kadar hassas bir şekilde okşuyor ki.

"Devam et," diyorum, ellerim kalçalarının etrafında dolanırken, sıkıyor ve okşuyorum.

Nefes nefese kalıyor ve materyali yoldan çektiğimde o kadar yüksek sesle inliyor ki sayfalar artık dönmüyor. Önemli değil. İşaretlediği her sayfayı ezberlemiş, renk dağılımını not etmişim bile.

Bacaklarını açtığında ve elim sıırsıklam amının çıplak etiyle buluştuğunda gülümsüyorum.

"Sen yaramaz bir kızsın Sienna. Külotun nerede, mmm?" Parmağım kıvrımlarında geziniyor ve kelimelerini kekeleyerek çıkarıyor.

"Yastığının altında." Sırıtişım daha da genişliyor.

"Amcığın gibi ıslak mı?" Yanıt olarak başını sallıyor ve ben de iki parmağımı sokuyorum, vücudu girdiğim için titriyor.

"Islak ıslak. Tıpkı daha önce seni düşünerek boşaldığımda elimin olduğu gibi."

Kitabı boştaki elimle kavırıyorum ve onu döndürmeden önce yere atıyorum.

"Bu elin mi?" Başını salladığında sağ elini kaldırarak soruyorum.

Yavaşça kaldırıyorum, kapüşonlu gözleri her hareketimi izliyor.

"Hangi parmaklar?" Kırmızının daha derin bir tonuna dönüşüyor.

"Dördü de."

Elini yüzüme götürdüğümde derin derin içime çekiyorum, Sienna'nın en mahrem yerinin kokusu tenimde kalıyor. Duş bitene kadar bekledi.

Gözlerimiz kilitliken dört parmağını da ağzıma götürdüm.

O tadı. Kahretsin, bunun için lanet bir iblisim. Dilim parmakların arasında dönüyor, emiyor ve yalayarak temizliyor.

"O parmakları amına sokarken sikimin o deliği mahvettiğini düşündün mü?"

Cevabı biliyorum ama onun söylediğini duymak istiyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, büyülenmiş gibi yavaşça başını sallıyor. "Dağınık bir kız mıydın?" Siktir, umarım öyledir.

"Evet. Yorganının her yerine boşaldım." Gülümsüyorum.

"Göster bana Sienna." Gözleri açılıyor ve sonra dönüyor. Onu odamıza kadar takip ediyorum, kıcının sallanışını ve kalçalarının kavrayışım için yapılmış o güzel bele inmeden önce genişleme şeklini izliyorum.

Yatağıma yaklaştık, örtüler dağılmıştı ve saçlarından ve amından gelen nemli bir yama kumaş üzerinde güzel bir resim yapıyordu. O kadar canlı ki, beni düşünürken orada yattığını ve dört parmağıyla kendini becerdiğini, benimkinden başka ses duymayan duvarlara adımı haykırdığını bile hayal edebiliyorum.

Yüzünü bana dönüyor, yanakları hâlâ alev alev yanıyor. "Şu anda benden ne istiyorsun Sienna?"

Gözlerimiz çarpıştı, gerilim yoğundu.

Sienna'nın Azrail'le yaşadığı deneyim, ona ruhumu vermenin son perdesi olarak tanımlanabilecek şeyi yapmaktan beni alıkoymuştu. Ve onunkini almaktan. Onun içinde olmak samimiyetin nihai adımıydı. Bu iki insanın gerçek anlamda birleşmesiydi ve ona karşı hafife almadığım bir şeydi. Diğer tüm yönlerden zaten bağlıydık. Duygusal olarak. Ruhsal olarak. Üçlü, tabuttaki çivi olacak ve bizi bilinmeyen sonsuzluklara bağlayacaktı.

Dudaklarını yalıyor ve kelimelerin net ve kendinden emin bir şekilde çıkmasını istediğini söyleyebiliyorum, bu an benim için olduğu kadar onun için de kritik.

"Sana ihtiyacım var Damon. İçimde." Şeytanın kendisine yapılmış bir davet. Reddedemeyeceğim bir teklif.

Bölüm 24

Işık

Bitter çikolata gözleri, içlerinde tehlikeli bir parıltıyla bana bakıyor - canavarı serbest bırakıyor. Ondan rica ettim. Reddetmeyecek. Asla reddetmez.

İlk seferimizin nasıl olacağını merak ettim. Farklı senaryolar oynadım. Hepsi kıyaslandığında sönük kaldı. Zihnimde, sanki bakireymişim gibi, ilk kez seks yapmanın tüm duygularını uyguluyorum. Korkmuş. Heyecanlı. Bu adamla birden fazla kez yapıldığında bile durumların yeni hissettirmesi beni şaşırtıyor. Onu öpmek gibi. Her zaman ilk kezmiş gibi hissettiriyor. Bu farklı olur muydu? Bundan şüpheliydim.

Hazır olmam da beni hayrete düşürürken bir yandan da suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Hasat'ın üzerinden çok zaman geçmemişti. Çok mu erken olmuştu? Bu kabul edilebilir miydi? Ama sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi başını hafifçe sallayınca şüpheyile dolu boşluktan çıkıyorum.

"Eğer bunu yaparsak, bu alanı sen ve ben tutacağız, başka kimse değil. Bu da senin o meşgul zihninden uzak durmak anlamına geliyor." Ceketini yavaşça çıkarırken bedenim canlı bir tel gibi başımı sallıyorum.

Tahrik olduğumu söylemek, şu anda cinsel açıdan ne kadar canlı hissettiğimi anlatmaya yetmez. Saatler önce onun dairesine geldiğimden beri öyleyim. İlk tanıştığımızdan beri aramızda oluşan kimya, amımı durmaksızın kayganlaştırıyor. İstemsiz kasılmalardan bahsetmiyorum bile. Ne istediğini biliyorum. Önünde duruyor

Bana, benim ona baktığım gibi delice bir şehvetle bakıyor. Klitorisim bile yıpranmış ve açıkta hissediyor, sadece yaşadığım orgazmdan değil, gelecek olanın beklentisiyle de uğulduyor.

"İlk seferimiz kitaptaki bir pozisyon olmayacak. Bu daha sonra olacak." Sesi boğuk ve gözleri bedenimde aç bir şekilde geziniyor.

Ceketini yakındaki bir sandalyeye fırlatıp atıyor, üzerinde bembeyaz gömleği kalıyor, dövmelerinin siyahı gömleğin altından belli oluyor.

Hepsini görmek istiyorum. Fotoğrafik hafızam bunun için sabırsızlanıyor. Her kasını tanıyacağım ve her santim derisine gözlerimle ve parmaklarımla dokunacağım. Her ikisiyle de onları ölümsüzleştireceğim. Görsel uyarımı en üst düzeye çıkarmak için özel olarak tasarlanmış gibi görünen bu odadan daha iyi bir yer olabilir mi?

"Bunu seninle tanıştıktan kısa bir süre sonra tasarladım. Bu an için." Daha önce buraya ilk girdiğimde ağzımı açık bırakan odayı bir kez daha incelerken gözlerim açılıyor.

İki duvar yerden tavana kadar aynalarla kaplı, ayrıca yatağın üzerindeki tavanın tamamı da aynalarla kaplı. Bunu yatağa uzandığımda fark ettim, onun uyuduğunu bildiğim bir yatakta mastürbasyon yaparkenki görüntüm, yatağın üzerinde yarattığım dağınıklığı daha da artırıyordu.

"Yedi yıldır buraya benden başka gelen ilk kişisin." Hay sikeyim. Bu ifşanın büyüklüğü üzerime bir kamyon gibi çarptı. Daha önce kaç kadının bu aynalı yatak odasında Damon tarafından becerilirken kendilerini izlediğini merak ederek kıskanmışım. Sırttı. Bu düşünceye sahip olduğumu biliyordu ve burada filtrelenmesini istemiyordu. Bu deneyime otostop çekecek karanlık yolculara yer bırakmıyordu. Sadece o ve ben olacaktık.

Kendimi hiç bu kadar o anın içinde hissetmemiştim.

"Sikimin o daracık, ıslak amcığı her açıdan doldurduğunu görmek istiyorum gökkuşağı. Bu görüntü sonsuza dek gözbebeklerime kazınmalı. İzin vereceğim tek röntgenciler biziz."

Tüm bunları sadece benim için, bizim için, ilk seferimiz için nasıl yaptığını düşündükçe neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Siyah kravatını çekiştiriyor, kravat gevşerken bir vınlama sesi çıkarıyor ve atılmış ceketiyile birleşiyor.

Damon üst düğmesini açıp manşetlerindeki düğmeleri çözdükten sonra kollarını kıvrırken olduğum yerde çakılıp kalıyorum. Nefis dövmeli teni ortaya çıkıyor, kaslı ön kollarındaki damarlar kabarıyor. Sonra bana doğru bir adım attı.

"Bundan geri dönüş yok. Biz bir olacağız. Bağlanacağız. Anlıyor musun? Bir kez içine girdiğimde, bir kez boşalmam duvarlarını güzel, ısıltılı bir şaheser gibi boyadığında, benim olacaksın Sienna. Bensiz bir gelecek olmayacak. Benim tarafımdan lekelenmemiş hiçbir anı yaratılmayacak. Şu andan itibaren, canlı ya da ölü, her anın benimle enfekte olacak." Çenemi yukarı kaldırarak birbirimize bakmamızı sağlıyor. "Sonsuza kadar."

Bana olan takıntısını biliyorum ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlıyorum. Gerçek anlamını taşıyor, bir şeyler ters giderse vazgeçilebilecek geçici bir çağrışım değil. Bu beni korkutmuyor. Her ne kadar olumsuz çağrışımları olan kelimeler kullansa da, ondan etkilenmek istiyorum. Onun tarafından lekelenmek istiyorum.

Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum.

Her ne şekilde olursa olsun, farkındayım. Belki de bunu istediğim için ben de onun kadar berbat durumdaydım, ama umurumda değil. Başka hiç kimseyle kendimi bu kadar özgür hissetmemiştim.

"Evet. Anlıyorum." Bakışlarımı tutuyor, anlamayı mühürleyen kelimeleri söylemeden önce gerçeğe kendini tatmin etmek için sadece birkaç saniye alıyor.

"Seni uyaracağım Sienna. Bunun hayalini kurmuştum ve acelesi yok. Senin her parçanın tadını çıkaracağım. Tekrar ve tekrar. Sayıklayıp devam edemeyeceğini düşünene kadar. Sonra devam edeceğiz. Öyle yoğun bir noktaya geleceğiz ki, kurtulmak için yalvaracaksın. Ve ancak o ana, delirdiğini düşündüğün o ana ulaştığında, sikimi almana izin vereceğim. Benim için ne olduğunu ve bu duygunun senin hakkında hissettiklerimin sadece bir kısmı olduğunu anlamanın tek yolu bu."

Vay be. Tamam. Lezzetli bir korku dalgası vücudumdan geçerek midemde yaratıkların patlamasına neden oluyor.

"Güvenli bir kelime yok." Başımı sallıyorum çünkü bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

Başını son bir kez eğerek parmaklarını geceliğimin askılarının altından geçiriyor ve aşağı doğru kaydırıyor, bıraktığında kumaşın artık tutunacak bir yeri kalmıyor. Kumaşın vücudumdan aşağı kayması beni ürpertiyor.

"Yatağa, gökkuşağı."

Ondan yatağa bakıyorum ve söyleneni yapıyorum.

"Ortaya, düz bir şekilde uzan." Emirleri gergin, sanki bu benim için olduğu kadar onun için de zor.

Ben itaat ederken, o duvara doğru yürüyor ve aydınlatmayı yumuşak bir kırmızıya ayarlıyor. Neredeyse birinci oda gibi. Seksi. Tehlikeli.

Bana doğru yaklaşıyor, gözlerim pantolonundaki şişkinliğe takılıyor.

O büyük. Bunu biliyorum. Ama orada olacağını tahmin ettiğim acı bile beni çağırıyor.

Yatağın başına yaklaşıyor ve sonra bileğimi kavrayıp köşeye doğru çekiyor. Eli siyah bir iple yeniden ortaya çıkmadan önce yan tarafta kayboluyor. İlmekli deliği parmaklarımın üzerinden geçirip çekmeden önce parmaklarını değiştirirken gözlerim parlıyor. İp tenimi sıkıyor ama acı verecek kadar değil, Damon'ın parmağı ip ile tenim arasına giriyor ve ipi çekmeden önce nefes alacak kadar yer bırakıyor.

Homurdanıyor ve gözleri sanki bu bir fantezinin gerçekleşmesiymiş gibi yaptığı işi seyrediyor. Sonra diğer tarafa geçip işlemi sol elimle tekrarlıyor. Benim ölçülerimde biri için tam uzunlukta olmaları dikkatimden kaçmıyor. Üstünü çiz. Biri değil, ben.

Kıvrak bir yırtıcı gibi yatağın altına doğru ilerliyor, sol ayak bileğimi eline alıyor ve yatağın köşesine doğru çekip diğerleri gibi sabitliyor. Bakışları ancak sağ ayağımı sabitlediğinde tamamen açıkta kalan amıma doğru ilerlemeye cesaret ediyor.

Tam bir savunmasızlık hissi üzerime çöküyor. Damon bana her şeyi yapabilirdi. Hatta beni öldürebilirdi. Karşı koyamazdım. Ama gözlerinin vücudumda gezinme şekli bana cinayetin listesinin başında olduğunu düşündürmüyor. Bu gece kartlarda gördüğüm tek katliam, o lezzetli silahıyla amımı öldürmek. Kararlı bakışları beni ateşe veriyor ve kıvranıyorum, ipler kollarıma ve bacaklarıma zevkle saplanıyor ve olan her şeye katkıda bulunuyor.

En alttan başladığında gözlerim yukarı kayıyor, ağzı oradaki etle buluşmadan önce sıcak nefesini ayak bileğimde hissediyorum. Temasla sarsılıyorum ve sonra baldırımın yan tarafına doğru bir iz yaladığında inliyorum. Başımı yana eğiyorum, Damon stratejik bir şekilde kendini konumlandırıyor, böylece diğer iki duvardaki aynalar onun bakımlarını mükemmel bir şekilde görebiliyor. Vücudumun keşfedilmemiş kısımlarında kirli ağızını gezdirmesi erotik.

"Senin bu vücudun tam bir şov parçası, gökkuşağı. Bir de içindekileri ekle. Bu lanet bir silah. Yaşamak için yalvardığım bir silah. Seninle birlikte. Sadece erotik düşüncelerim için değil, sıradan düşüncelerim için de bir ilham perisi. Beni daha az bencil yapıyorsun. Beni seninle tanışmadan önce asla düşünemeyeceğim bir versiyonum haline getiriyorsun." Sözleri ve dili bana işkence ediyor.

Tenimde geziniyor, ağzı yukarı doğru, kalçamda, karnımın alt kısmında, meme ucuma gelene kadar ilerliyor. Tomurcuk sert ve muhtaç, ilgi için ağlıyor. Damon hevesle cevap veriyor, meme ucumu

Ben havaya sıçrayıp yüksek sesle inleyene kadar dilinin zarif ısırlıkları ve girdapları.

Anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor, elindeki listeye ilgili bir şeyler ve benim inlemem listenin başında.

Mememi çılgınca okşadıktan sonra aynı işlemi diğer tarafta da tekrarlıyor. Ağzının gezindiği noktaları serinleten hava, ısınmış tenimle tezat oluşturuyor ve tüm bu deneyime bu dünyanın dışında bir his katmanı ekliyor. Elleri etime masaj yaparak ve okşayarak katıldığında, uyarılma vücudumdaki nemi çekiyor, böylece ter boncukları cildimi kaplıyor.

Damon acele etmiyor. Sözüünün eri, ağzıyla her yerimi keşfediyor, dikkatini çekmek için ağlayanın dışında. Aşağıya damlıyor, yatağını daha da kirletiyor.

"Amına bak Sienna." Damon inliyor, başımı yukarı kaldırırken çenemi kavıyor. Diğer eli karnımdan aşağı, tümseğimin üzerinden kayarken yansımama kilitleniyorum ve sonra parmakları yarığımı açıp kıvrımlardaki parıldayan ıslaklığı ortaya çıkarırken bir V oluşturuyor.

"Sadece benim için güzel, sırlısıklam, ıslak bir karmaşa. O amcığın dilimin her yerine fişkırmasını istiyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Damon'ın açıkta kalan göbeğime bakışı, tenim arzuyla pembeleşirken vücudumda bir cehennem yarışı başlatıyor.

Beni serbest bırakıyor ve sonra yatağın ucuna doğru ilerliyor, öne doğru eğiliyor, böylece yüzü şimdi merkezimden sadece birkaç santim uzakta. Sıcak nefesi nemli tenimde geziniyor ve elleri iç uyluklarımı kavrayarak beni yerimde tutuyor.

İlk yalama uzun ve durgun, diğer deliğime biraz fazla yakın başlıyor, sonra yukarı, kıvrımlarıma ve klitorisime doğru sürüklüyor.

"Damon," diye inliyorum, beni sıkıca tek bir pozisyonda tutarken tutuşuna karşı savaşıyorum.

"Tadın ait olmadığım bir yer gibi, gökkuşağı. Lanet olası cennet."

Amıma bir mucizeymiş gibi bakıyor. Sanki kurtuluşunun anahtarı ondaymış gibi. Tam içine dalıyor, bir füze hassasiyetiyle onu arıyor, beni atlamak istediğim bir kenara yaklaştıran tüm yerlere ve noktalara vuruyor. Dilinin iyice yağlanmış deliğime her dalışında daha da yakınlaşan bir zirve. Dilini çıkarıp klitorisime yapışmadan önce iki kalın parmağıyla değiştirdiğinde çığlık atıyorum,

Uçurumdan aşağıya doğru şiddetli bir itiş, beni hiç beklemediğim bir orgazma sürüklüyor.

Zevki dışarı çekerken ona karşı çırpınıyorum, ben tükenene ve haykırana kadar rahatlamıyorum.

"Bu sadece başlangıç." Uyarısı kulaklarımdaki paraziti delip geçiyor, ben yüksekliğimden aşağı inerken, pürüzsüz, sert bir nesnenin merkezinden sürüklendiğini hissettiğimde tamamen geri sarsılıyorum. Damon onu dudaklarıma götürmeden önce sularıyla kayganlaştığından emin oluyor. Onun kadar büyük olmasa da, yine de oldukça büyük.

"Ne kadar lezzetli olduğunu tat, gökkuşağı." Yapmak üzere olduğum şeyin düşüncesi kafa karıştırıcı. Bu beni tahrik ediyor. Bu kötü bir şey mi?

Damon başını yavaşça sallayarak çene çalıyor. "Sana söylemiştim. Davetsiz misafirlere izin yok.

Buna şüphe de dahil."

Gözlerim onunkilerle buluşmadan önce dildoya dalıyor ve sonra yavaşça ağzımı daha geniş açıyorum, yüzünü bölen gülümseme buna değişiyor.

"Kahretsin Sienna, sen benim için mükemmelsin."

Mor nesneyi içine daldırıyor ve dilimi pürüzsüz yüzey üzerinde döndürmeden önce dudaklarımı etrafına kapatıyorum. Kendi menimi tatmaya verdiğim tepkiyi izlerken gözleri arzuyla parlıyor. İpeksi, hafif tuzlu tat beklediğim şey değil ve gözlerim şaşkınlıkla parlıyor.

"Kremanın tadının ne kadar enfes olduğunu görüyor musun Sienna?" Dildoyu çıkarırken alt dudağını yalıyor, çenemden aşağı, göğüslerimin vadisi arasında sürüklüyor, karnımın alt kısmındaki ay çiçeklerinden birinin üzerinde bir daire çizdikten sonra mememin üzerine ve kıvrımlarıma sürüyor.

Hareketleri hassas, nesneyi kıvrımlarımın arasından ve klitorisimin üzerinden birkaç kez okşuyor ve alay ediyor, sonunda soğanlı kafayı yerleştirmeden önce. Gerilme işkence gibi lezzetli ve daha fazlasını almaya çalışarak kalçalarımı öne doğru itiyorum.

"Ne kadar açgözlü bir amcık. Umalım da benimkini de aynı hevesle alsın." Lezzetli davetsiz misafiri sonuna kadar içeri iterken cevap verme şansım yok, serviksime çarptığında basınç, ayak parmaklarımı kıvrılıyor.

"Eğer bundan hoşlandıysan, benimki daha da iyi hissettirecek," diye homurdanıyor, oyuncakla hem sinir bozucu hem de zevkli, yavaş ve istikrarlı bir tempo belirliyor.

"Daha fazla, Damon. *Lütfen*," diye yalvarıyorum, başka bir orgazm hissi midemin tabanında sarmallar oluşturduğunda sızlanıyorum.

"Senin için her şeyi yaparım, gökkuşağı." Daha sert ve daha hızlı itmeye başlıyor, sert küçük yumrumu bir uzman gibi okşarken başparmağı da partiye katılıyor.

Tüm bu hisler bir araya gelip çarpışarak bir senfoni yaratıyor. Damon bu zevk orkestrasının şefi, beni yaklaştırıyor ve sonra tekrar tekrar geri çekiyor, ta ki o kadar sıkı sarılmışım ki tutarsız şeyler mırıldanıyorum. Başım sağa sola savruluyor ve bedenim bağlarına karşı savaşıyor, ben de elimde olmayan bir serbestlik için mücadele ediyorum.

"Bunu hissedebiliyor musun gökkuşağı, sayıklamanın sınırını? Beni böyle hissettiriyorsun. Çılgınca."

Başımı sallıyorum, bu lezzetli işkenceye son vermesi için yalvarıyorum, o da sonunda üç hızlı ve derin itiş ve başparmağının dairesel bir hareketiyle bunu yapıyor, göğsümden bir çığlık koparken beni çözüyor. Damon oyuncağı çıkarıyor ve vücudumdan fişkıran bir sıvı onun açık, bekleyen ağzına iniyor. Açgözlülükle içiyor, vücudum sonunda verebileceği her şeyi verdiğinde dudaklarını yalıyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor hassas göbeğime karşı, beni kucaklayıp neredeyse başka bir orgazma gönderirken.

Gerçekten de yaptı. Daha önce hiç fişkırmamıştım. Ama sonra tekrar, vücudum da daha önce böyle bir uzman tarafından tıngırdatılmamıştı. Damon'ın vücudumu, onlarla ne kadar uzun süre birlikte olursam olayım kimsenin bilemeyeceği bir şekilde tanıdığını inkar etmek mümkün değil. Onu bu hale getiren bana olan takıntısı. Ve ben buna bayılıyorum. Benim için bu kadar deli olması çok ateşli ve çok güzel. Kendimi hiç hissetmediğim kadar özel, eşsiz hissettiriyor.

Görülüyor.

Damon beni sadece görmekle kalmıyor, beni soluyor, tadıma bakıyor, beni onun gördüğü gibi görene kadar zihnime sızıyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi, aynaya baktığımda zar zor tanıdığım kadın bana bakıyor.

Muhteşem, mutlu, tatmin olmuş ve özgür.

"Onu şimdi görüyorsun. İkinizin tanışma vakti geldi. Bu gerçek Sienna. Her zaman gördüğüm kişi."

Ellerimi ve kollarımı çözüyor, derimin yıprandığı yerleri ovuyor.

Bana yaşattığı orgazmlardan dolayı o kadar gevşemiş durumdayım ki, kolunu sırtıma dolayıp beni kaldırdığında ona izin veriyorum.

"Yudumla." Dudaklarıma bir bardak su getiriyor ve ben de söyleneni yapıyorum, sıvı dilime değene kadar ne kadar susadığımı fark etmiyorum.

Bardağı masaya bırakıp ayağa kalkıyor, gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken gözleri üzerimde. Aman Tanrım. Hissettiğim uyuşukluk eriyor

yerini heyecana bırakıyor. Damon'ı sadece bir kez Alessandro'nun dövüş kulübündeki pis duşta çıplak görmüştüm.

Bir şey gözüme çarpıyor. Siyahın arasında bir renk. Benim dövmemde de benzer tonlar olduğu için tanıdığım bir renk. Malzeme parçalanıp göğsü ortaya çıkınca öne doğru kayıyorum.

Bakışlarım göğsündeki noktadan neredeyse siyah olan gözlerine kayarken nefesim kesiliyor. Derinliklerindeki sahiplenici bakış, yaptığı şeyi neden ve nasıl yaptığını doğruluyor. Kalbinin üzerinde gökkuşağı renklerinde ve ayçiçekleriyle çevrili harflerle benim adım yazıyor.

Gördüklerimi algılamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. Damon'ın vücudunda, vücudunu besleyen bir organın üzerinde yer alan bir yerde benim adımın dövmesi var. Bu tesadüf değil. Damon söz konusu olduğunda hiçbir şey tesadüf değildir.

Yavaşça yataktan kalkıyorum ve aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyorum.

Uzanıyorum, parmağım harflerin üzerinde gezinirken kasları temasla kasılıyor.

"Vücudunda benim adım yazıyor, Damon."

Açıkça ifade ediyorum, bakışlarım onun çok yoğun bakışlarıyla buluşuyor. "Evet." Basit.

Bu çılgınlık. Ama şaşırmadım bile. Bu adamın yaptığı şey bu. Çılgınlık böyle bir şey ve lanet olsun ki bu şimdiye kadar gördüğüm en çekici şey değil.

"Beni seviyorsun."

"Evet."

"Ben de seni seviyorum Damon."

"Biliyorum." Gülümsüyorum ve ellerimi tamamen göğsüne koyuyorum, avuçlarımın altındaki kaslarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Sen ve ben kaçınılmazız Sienna."

Sol elimi tuttuğunda bunun bir evlenme teklifi olduğunu anlıyorum ve sonra parmağıma serin bir şeyin dokunduğunu hissediyorum.

Bir yüzük.

Bir zamanlar yüzüğü olan ve bir daha olacağını hiç düşünmediğim parmağımda. Ağırlığı, ne kadar etkileyici olduğundan daha fazla. Ona bağlı olan bağlılık.

Bu bir teklif bile değil. Bu bir iddia. Damon benden evet ya da hayır beklemiyor çünkü tek bir seçenek var. Onunla evleneceğim. Bu geceki sözleriyle benim hakkımda ne hissettiğini çok açık bir şekilde ifade etti ve bahsettiği sonsuzluk bunu kaçınılmaz bir sonuç olarak görüyor.

Elimi kaldırıyorum, iki farklı renkte elmas Damon ve benim ikiliğimizi tam olarak yansıtıyor. Kristal berraklığında olanın yanında siyah bir elmas, tabii ki parmağıma mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Aydınlık ve karanlık," diye fısıldıyorum bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce. "Her zaman. En başından beri, gökkuşağı."

Mücevherli parmağımı dudaklarına götürüp öpüyor.

"Bakalım sikim o daracık amcığa bu kadar güzel uyacak mı?"

Aramızdaki hisler çatırdıyor, benim çıplak halim onun yarı çıplak haline bu kadar yakinken kıvılcım saçıyor.

İşaret parmağımı kemerine sokuyorum, çekiştirmeden önce fazla kısmı ilmekten kurtarıyorum. Küçük metal toka deliğinden çıkıyor ve sonra yavaşça, yere bırakmadan önce tüm halkalarından sürüklüyorum.

Olacakların heyecanı başımı döndürüyor ve boğazım kuruyor. Tüm fazla nem güneğe yöneliyor, neredeyse iç uyluğumdan aşağı damlıyor. Bu anla ilgili her şey erotik. Nefes alış verişlerimiz, benim küçük pantolonum ve onun derin ve sabit sesi bu neredeyse yalıtılmış andaki tek sesler. Tüm dünya yansa bize bir şey olmazdı. Sanki zamanın kendisi olacakların röntgencisi olmak istiyormuş gibi etkilenmeden.

Siyah takım elbise pantolonunun düğmesi, sanki o bile bu olayın geçişine yardımcı oluyormuş gibi, delikten kolayca kayıyor. Fermuarını çekerken parmaklarım sabit duruyor, fermuarı tamamen indirdikten sonra küçük metal fermuarı bıraktığımda siyah külotu tamamen ortaya çıkıyor. İçinden bir adım atıyor ve ayağıyla fiske vurarak dışarı çıkarıyor.

Bakışlarımı açıkça belli olan şişkinlikten ayırdığımda, gece kadar siyah gözlerle karşılaşıyorum. Demek aşk kitaplarında gözleri karardı derken bunu kastediyorlardı. Damon'ın göz bebekleri sönük ama bu bana diğer tüm tepkilerden daha fazlasını anlatıyor. Vücudu benimle kafayı bulmuş. Benim gibi bu anın tadını çıkarıyor.

"Kavurucu, Sienna. Dünyamı ateşe veriyorsun."

Sözleri zaten bu odada dönmekte olan cehennemî körüklüyor. Yalnızca kelimelerle derinliklerimden çekip çıkarmayı başardığı duygular için bir şair olabilir. Alışılmışın dışında çok açık sözlü. Az sözle çok şey anlatmayı başardı. Ama kelimeleri gerçekten duyguyla kaplamak için gizli bir silahı vardı: tonlama ve boğucu bakışlar.

Nasıl hissettiğini anlayamayacağımı düşünmeden önce nasıl olduğunu merak ediyordum. Çok açık. Benimleyken. Sadece benimle.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve parmaklarımı külotunun içine sokup aşağı çektim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Delinmiş olduğunu unutmuşum, bu unutulmuş bilgi kırıntısı omurgamdan aşağı inen ürpertiye katkıda bulunuyor. O büyük. Hayır, büyük değil. Kocaman. Uzunluğunun ve çevresinin sadece yarısını alabilecek bir deliğe girmesi gerektiğini düşünürsek, belki de çok fazla.

"Sığacağız, gökkuşağı. Biz her açıdan birbirimiz için yaratıldık. Güven bana."

Çölde kuruyan boğazımı yudum yudum içime çekiyorum ve sonra ucundan bir boncuk ön boşalma sızarken sikini kavriyorum. Başparmağımla küçük damlacığı başının ve parlak gümüş piercing'in etrafına sürüyorum.

İçimde nasıl bir his uyandıracaktı? Serviksime lezzetli bir şekilde vuruyor. Her vuruşta ve itişte duvarlarımın içine sürtünüyor.

İnliyorum ve sesimi gizleme zahmetine bile girmiyorum.

Damon, uzunluğunu yavaşça okşayan elimi kaldırıyor.

"Mmmm, oyun zamanını sonraya saklamamız gerekecek. Seni o kadar uzun zamandır bekliyordum ki Sienna, kontrolüm pamuk ipliğine bağlı." Sesi boğuk ve sert, savaşını ima ediyor.

Beni yatağa geri itiyor ve sonra hızla bacaklarımın altından kavrayıp bacaklarımı omzunun üzerine yerleştirmeden önce beni öne doğru çekiyor.

"Bu lanet olası amcık çok lezzetli, gökkuşağı. Seni bütün gün ve gece yiyebilirim." Sonra da tam olarak bunu yaparak sözlerini takip ediyor. Açlığı doyumsuz ve çok geçmeden beni çılgınca yaladı, orgazmım o kadar yüksek bir dağın üzerinde sallanıyor ki, eğer devrilirse gerçekten ölebilirim. Bunu yapmaya nasıl devam ediyor? Her biri bir öncekinden daha yoğun olacak şekilde ölçütü hareket ettirmeye devam ediyor.

Ağzını çekip üç parmağını ıslak deliğime daldırıyor ve onları lezzetli bir şekilde oynatırken açıklığı test ediyor.

Bacaklarımı dinlendikleri yerden serbest bırakıyor, gözlerim temasın kaybolmasıyla açılıyor.

Sonra öne doğru eğiliyor, büyük delikli siki girişime geliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, orgazmım o kadar yakın ve aklım o kadar karışık ki tırnaklarımı omuzlarına geçirip onu daha yakına çekmeye çalışıyorum. Kolundan bir damla kan akarken gözlerim parlıyor.

Ona baktığımda sırtıyordu. "Çok muhtaçsın, gökkuşağı."

Bu onu tahrik ediyor, bana bu alanda acı ve zevkin çok ince bir çizgi oluşturduğunu hatırlatıyor.

Kalçalarını öne doğru iterken bunu deneyimlemek üzereydim.

Sikinin ucunu yutarken dudaklarımın gerilmesi cennet gibi.

Ben öne doğru eğilirken Damon arkasına yaslanıyor, amımı yok edişini görmek için sabırsızlanıyordu. Benimle işi bittikten sonra yürüyemeyebilirdim.

"Birlikte ne kadar iyi göründüğümüze bak, amın benim kalın sikimi açgözlü küçük bir amcık gibi yutuyor." Onun iğrenç sözleriyle neredeyse fışkırıyorum ve bu ek ıslaklık onun kontrolünü kaybetmesine neden olan şey olmalı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru hamle yapıyor ve tek bir hamlede beni kocaman sikinin üzerine oturtuyor. Emzirdiği orgazm üzerime yıkandığında haykırıyorum, acı-zevk sarkacı bir taraftan diğerine sallanıyor, doruk noktamı ileriye taşıyan bir çılgınlık içinde, içimde hareket ederken onu sürüklüyor. Sikile o kadar doluyum ki, daha derine inebilmesine bile şaşıyorum, ama hareketleri arttıkça, daha da içeri girmeyi başarıyor. Metal delici, açıklayamadığım enfes bir şekilde hissettirdi. Orada, rahatlamak için ağlayan bir kaşıntıyı kaşıyan küçük bir parmak gibi. Bu hissi biliyorum. Bu kadar çabuk oluştuğuna inanmadığım bir duygu.

"Gözlerini aç, gökkuşağı."

Göz kapaklarımı açarak itaat ediyorum.

Görkemli biri. Kaslı formunda bir ter parıltısı var, uğruna savaştığı kontrol fiziksel olarak ortaya çıkıyor. Sıkılmış kaslar, titreyen çene ve beni yiyip bitiren gözler. Öne doğru eğiliyor, becerikli ağzıyla bir meme ucunu yakalıyor ve penetrasyon açısını artırıyor.

"Siktir, Damon. O kadar büyüksün ki beni ikiye böleceksin. Çok iyi hissettiriyor."

Cesaretlendirmem, o diğerine geçmeden önce sert tepemden bir kıştırma kazandırıyor.

Yüksek sesle inliyorum, ama bu sadece zaten havada süzülen seslere ekleniyor. Islak, emme sesleri, merkezime vuran kalçalarının melodisiyle çarpışıyor. Bakışlarım aynaya kayıyor, orada Damon'ın kaslı, katı formunu görebiliyorum, içime girerken elleri kalçalarımı kavırıyor. Her ileri hareketinde kıkırının yanakları geriliyor ve taşaklarının büzülmüş küçük deliğime çarpması hissimi daha da artırıyor. Homurdanmalarımız ve benim inlemelerim onun hızıyla birlikte hızlanıyor. Bu his bir yılan gibi kıvrılıyor ve beni bir kez daha hayrete düşüren bir zirveye ulaşıyor.

Başka bir orgazmın eşiğindeydim ve bu sonndan bir önceki orgazmdı. Bu beni sonsuza dek mahvedecekti. Damon'ı koyduğum kaide dokunulmaz hale geldi ve başka hiçbir erkeğin benim için yeterli olmayacağını biliyorum. Her yönden.

İkimiz de yaklaştık.

Damon öne doğru eğiliyor ve ben haykırırken beni yakalıyor, bacaklarımı kalçalarına doluyor. Elleri kalçalarımı kavıyor, içime girip çıkarken beni yerinde tutuyor, sert ve hızlı, daha derin ve daha derin, orgazmım lanet bir kasırga gibi bana doğru koşuyor. Damon sertleşip siki nabız gibi atmaya başladığında orgazm üzerime çöküyor, ben çığlık atarken söz verdiği gibi içimi boyuyor, adını haykırırken etrafında spazm geçiriyorum.

Kırıldım. Gevşedim ve tükendim. Kim olduğumu ya da nerede olduğumu bilmiyorum. Saf ve mutlak bir mutluluk dünyasında yaşıyorum.

Şu anda yaşadığım zevkin doruğunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Damon arkasına yaslanıyor, yatağa uzanıyor ve bir şekilde bir arada kalmamızı sağlıyor. Aleti amımın içinde sönüyor ama beni kendine yakın tutuyor, ben onun düzensiz kalp atışlarını dinlerken başım göğsünde. Bunu ben yaptım. Onu hayatta tutan bir organı etkiledim. Birden fazla şekilde. Orada sadece ben yaşıyorum.

Bu düşünceyle, bedenim ve zihnim tamamen doymuş bir halde uykuya dalıyorum.

Uyandığımda hâlâ birlikteydik ama içimde yumuşak bir penis yerine yavaş yavaş büyüyen sert bir penis duvarlarımı germeye başladı.

"Bütün gün içinde yatabilirim. Bu nirvana olmalı." Sırıtiyorum ve başımı kaldırıyorum, böylece cennetin versiyonu benim kedi içinde var olan adama bakabiliyorum.

"Gün demişken, saat kaç?" Yavaşça içimde hareket etmeye başlıyor, elektrik çarpmış gibi zevkten zonklayarak vücuduma yayılıyor.

"Saat yedi buçuk." Kafamda hesaplama yaparken gözlerim açılıyor. En az beş saattir burada bu şekilde yatıyor olmalıydık.

"Stilist birazdan burada olur."

İçimdeki nazık hareketlerine kendimi o kadar kaptırmışım ki sözlerini algılamam biraz zaman alıyor.

"Stilist mi? Ne stilisti?" Mırıldanıyorum, itişleri derinleşirken gözlerimi kapatıyorum. "Trixy ve Roger'ın düğünü."

Oturmadan önce bir 'anlıyorum' mırıldanıyorum, bu pozisyon izin verdiği derinlikle neredeyse acı verici, kendimi yavaşça kaldırırken, kendimi geri indirmeden önce ucuna kadar. Damon çok sert, çok sert, tüm o güç

Nemli duvarlarım tarafından kılıflanmış. Damon'ın gözleri benimkilere kilitlenmişti ama mücadele ediyordu. Bu pozisyon kontrolü onun elinden alıp bana veriyor. Zevkim arttıkça, kendimi tamamen onun sikinin üzerine bırakana kadar alabileceğim derinlik de artıyor, kalçalarımı döndürürken onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum.

Kendimi kaldırmadan ve geri düşmeden önce dairesel hareket.

"Sikime bin Sienna. O tatlı, masum amcığın her yerine boşalana kadar beni sert ve hızlı bir şekilde becer, gökkuşağı. Benim tatlı amcığım."

Söyleneni yapıyorum, hızımı artırırken sözleri bir afrodisyak gibi, göğüslerim hareketlerime uyarak aşağı yukarı, yukarı aşağı zıplıyor. Damon homurdanıyor, elleri kalçalarımı kavıyor, beni daha sert ve daha sert aşağı çekiyor. İkimiz de boşalırken onun sikinin seğirmesi duvarlarımın spazmıyla eşleşiyor, Damon'ınki serviksime lezzetli bir sıçrama ile çarpıyor.

Bundan asla bıkmayacağım, diye düşünüyorum, vücudum bir kez daha tükenirken onun göğsüne yaslanıyorum.

"Tanrım, gökkuşağı. Beni mahvedeceksin," diye homurdanıyor, sırtımı okşarken göğsündeki yankı beni rahatlatıyor.

"Sanırım beni mahvettin. Bugün nasıl yürüyeceğimi bilmiyorum."

Aletini içimden çıkarıyor, ıslaklığın akışı zaten dağınık olan çarşaflarına damlıyor ve beni kızartıyor.

"Burada bekle," diyor ve en-suite banyoya girip kayboluyor, ardından su akıyor.

Bekliyorum çünkü gerçekten de olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Bölüm 25

Gölge

Yanımda el çırparken gökkuşağımın yüzünden yaşlar süzülüyor. Herkes az önce oldukça tutkulu bir öpücükle anlaşılmayı mühürleyen Trixy ve Roger'a bakarken ben Sienna'ya bakıyorum. Çok güzel görünüyor. Parlıyor. Bu sadece stilistin yaptığı harika iş yüzünden değil. Dün gece ve bu sabah yaptıklarımız yüzünden.

Aynı ışıltının içime aktığını hissedebiliyorum. Onun ışığının bana da bulaşmış olması mümkün mü? Onun neşesi? Öyle olmalı çünkü hayatım boyunca hiç böyle bir mutluluk hissetmemiştim.

Sienna, yanındaki yaşlı kadının uzattığı mendille gözlerini silerken, "Bu harikaydı," diyor.

"Gel, onlar fotoğraf çekerken bir şeyler içelim." Elimi onunkinin içinden geçiriyorum, bu sandalyelerden kalkıp sağımızdaki şapeli görmek için sabırsızlanıyorum.

Lola'nın Yeri. Arka planda göl manzarası olan bu dış alan güzel olsa da, Sienna James'le burada evlendiği için bu mekândan nefret ediyordum. Onun anısını tamamen silebileceğimi umuyordum. Bencilce bir düşünce olduğunun farkındaydım. Ama Sienna artık benimdi ve onu paylaşamazdım. Bir hayaletle bile.

"Böyle bir düğün mü istiyorsun?" Bana baktı ve muhtemelen yüzümdeki ifadeden dolayı güldü.

"Çok güzel ama hayır. Bu tür bir düğün, bu tür bir hayat isteyen kadın şu anda olduğum kadın değil."

Kaşımı kaldırıyorum, bu onun devam ettiğinin bir göstergesi.

"Seninleyken farklıyım. Hâlâ kendimim ama hiç olmadığım kadar kendimim Damon. Ve bence sen de bana karşı farklısın. Şimdi, eğer evlenirsem, küçük ve samimi olmasını istiyorum. Sadece seni ve beni gerçekten önemseyen bir avuç insan. Sırf mecbur olduğum için ya da duygularının incineceğinden korktuğum için insanları davet etmek istemiyorum."

"Eğer?" diye tekrarlıyorum, kaşları kızgınlıkla kalkıyor.

"Evlendiğimizde," diye düzeltiyor ve "Aferin kızıma," dediğimde kızarıyor.

İçerideki resepsiyon salonundaki bara vardığımızda, yarım şişe viski stokladıklarını görünce rahatlıyorum.

"Efendim, Trixy'nin bana bahsettiği beyefendi siz olmalısınız. Bunu o aldı," diyor barmen, şişeyi kaldırarak, "özellikle sizin için." Barmen içkimi uzatmadan önce bana gülümsüyor. Mutlu olmalıyım ki ben de kendi gülümsememle karşılık veriyorum.

"Az önce gülümsedin mi?" Sienna şakacı bir şekilde kaburgalarımı dürtüyor ve ardından en sevdiğim şeyler listemde beşinci sırada yer alan o güzel kahkahasını atıyor.

"Görüyorsun ya, benimleyken farklısın."

Barmen Sienna'nın önüne bir kadeh gül koyduktan sonra diğer konukların beklediği barın sonuna doğru ilerliyor.

"Beş numaraya," diyorum, o bana şaşkın şaşkın bakarken ben bardağımı onunla tokuşturuyorum.

"Beş numaraya mı?" Şarabını yudumluyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Dünyada en sevdiğim şeyler listem. Senin gülüşün beş numara." Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Dün gece de bahsetmiştin. Bir numara nedir?"

"Tahrik olduğunda çıkardığın o inilti. Onu ilk duyduğum zamanı hatırlıyorum. *Sin*'deki pasajda, saçında o iki lanet at kuyruğu varken."

Pembeleşmiş yanakları bana çok iyi hatırladığını söylüyor.

"İkincisi ne?" diye soruyor, bana yaklaşırken sesi alçak ve şehvetli.

"Hepsi seninle ilgili gökkuşağı. İkincisi adımı söyleme şeklin. Tam adımlı."

"Damon Deangelo?" diye tekrarlıyor, içkimi ve onunkini bırakıp bar taburesine otururken onu bacaklarımın arasına çekiyorum.

"Evet, aynen öyle, yakında Bayan Deangelo olacaksın."

Gülümsüyor ve parmağını yüzümdeki yara izinin üzerinde gezdiriyor. "Üç numara nedir?"

"O mükemmel meme uçlarını emdiğimde çıkardığın inilti. Bu sabahtan çok net hatırlıyorum." Kızarıyor, elini kalçama koyarken etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor.

"4 numara mı?" Eli kalçamı okşuyor, o bu kadar yakınken artık kaya gibi sertleşmiş olan ve bugünkü etkinlik için seçtiğim kırmızı elbise ve siyah topuklu ayakkabılar içinde çok ateşli görünen bir bölgeye yaklaşıyor. Ona verdiğim siyah opal bileklik ve kolyeyle eşleştirdi. O narin parmağında duran yüzüğümle birleştiğinde, sahip olma duygumu ilkel bir düzeyde dile getiriyor ve sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Kokun." Onu kendime doğru çekiyorum ve başımı boynuna daldırıp derin derin içime çekiyorum.

"Vanilya ve nar, benim tatlı Sienna'mla karışmış." Tüyleri diken diken olurken titriyor.

"Bir oda bulun!" Trixy, Roger'la el ele bize doğru yaklaşıp bağılıyor.

Sienna sanki suçüstü yakalanmış gibi utançtan yanaklarını boyayarak kollarımdan fırlıyor.

"Çok suçlu görünüyorsunuz. Siz ikiniz yaramazlık mı yapıyorsunuz?" Sienna başını sallarken yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve yardım isterken bana bakıyor.

Önümüzde durduklarında içkimi yudumlarırken, "Biz iyiliğin timsaliyiz," diye mırıldanıyorum.

"Bundan şüpheliyim." Gülüyor ve Roger'ı Sienna'yla tanıştırtırken kolunu Roger'ın koluna doluyor.

"Roger, sana bahsettiğim kişi bu. Sienna, bu Roger."

Sienna çabucak toparlanıyor ve elini sıcak bir şekilde sıkarak Roger'a gülümsüyor. "Tebrik ederim. Düğün çok güzeldi." Sienna'nın sözleri Trixy, Roger'a sevgiyle bakarken yüzü kızarıyor. Çok tuhaf bir çiftler ama bazıları Sienna ve benim için de aynı şeyi söyleyebilir.

"Damon, seni tekrar görmek ne güzel," diye selam verdi, bana karşı gösterdiği sıcaklık her zaman şaşırtıcıydı. Benden gerçekten hoşlandığı için mi yoksa Trixy'yle adliyede sevişirken çekilmiş görüntülerini ortaya çıkardığım için mi böyle davrandığını anlayamıyordum.

"Bir ara kulübün önünden geçecektim." Bu beni şaşırttı. Burası onun sık sık gittiği bir yer değildi. Çizginin diğer tarafındaki bir kişi olarak

çevrem organize suçun dışındakiler için pek de elverişli ya da misafirperver değildi.

Ben bir şey söylemeyince devam etti.

"George Miller davasıyla ilgili." Hay sikeyim. Bunu unutmuşum. Birinin etrafı koklayıp sorular sorması ihtimaline karşı kulaklarını açık tutmasını istedim.

"Ne?" Sienna babasının adının söylendiğini duyunca Trixy ile konuşması kesilerek soruyor.

"Ne dedin sen?" Roger'la benim aramda gidip geliyor, yüzündeki ciddiyet Roger'ı sarsıyor ve ikisi arasındaki bağlantıyı koparıyor.

"Oh, kahretsin. Sen Sienna Miller mısın?" Roger özür dileyerek bana bakıyor, avukatlık becerileri bu durumda onu başarısızlığa uğrattıyor, çünkü bağlantı oldukça açık.

"Şimdi Sienna Walker. Ama evet, ben Sienna Miller'dım. Babam George Miller'dı."

"Ahh, Damon'ın neden sorduğu anlaşıldı." Roger'ın sözleri Sienna'nın bakışlarını bana doğru yöneltti. Kızgın değil, sadece meraklı. Benim bir sapık olduğumu biliyordu. Bu yüzden babasının ölümünü araştırıyor olmam aslında sürpriz değildi.

"Roger'dan bu davayla ilgilenen biri olup olmadığını bana bildirmesini istedim, çünkü dava kapandı." Sienna başını salladı ve Roger'a tekrar bakarken kaşları çatıldı.

"Peki kimse var mı? Babamın davasıyla ilgili en son üç yıl önce bir telefon aldım." Yakında, babasını da öldüren hasta piçin, onun Azrail'inin depomda olduğunu öğrenecekti.

"Evet, aslında, ama bunun gerçek kişinin adı olduğundan şüpheliyim. Bright Simpson." Sienna bu ismi hatırlamayarak başını salladı. Jordan ve Kai'nin izini sürüp süremeyeceğine bakmam gerekecekti.

"Bir şey çağrıştırmıyor ama araştıracağım. Teşekkür ederim." Gözleri Sienna'nın parmağındaki yüzüğe takılınca Trixy imdadıma yetişti.

"Şu gerçek ön kapıyı kapat!" Sienna'nın elini tutuyor ve gördüklerine inanamıyormuş gibi bir yüzüğe bir de bana bakıyor.

"Sanırım sen de uzun süre Sienna Walker olarak kalmayacaksın. Yakında Deangelo olacağını söylemek doğru olur mu?" Gözleri aramızda geziniyor ve Sienna'nın kocaman sırtışı ona aradığı onayı veriyor.

"Aman Tanrım, bunu kutlamalıyız! George, bize en iyi absinth'inden dört shot ver!" Trixy ciyaklıyor ve Sienna'ya sarıldıktan sonra aynısını bana da yapmaya çalışıyor. Normalde bu tür bir yakınlaşmadan kaçınırdım ama bugün ben de ona beceriksizce sarılıyorum.

Keşke yüzündeki şok ifadesini yakalayabilseydim.

"Lanet olsun. Bu bir mucize." Trixy her birimize barmen George'un az önce barın üzerine koyduğu birer kadehi uzatıyor.

"Tanık olacağımı hiç düşünmediğim bir olaya." Bardağını bizimkiyle tokuşturuyor ve sonra sıvıyı yudumluyoruz, boğazımdaki yanma hoşuma gidiyor.

Sienna öksürdükten sonra şarabından bir yudum alırken Trixy gülüyor.

Misafirlerden biri yakındaki bir masadan onlara seslenirken Roger, "Şey, bizim tur atmamız gerekiyor ama ikinizle de sonra görüşürüz," diyor.

"Görüyorsunuz, değişmişsiniz. Az önce kucaklaştınız." Sienna kendinden fazlasıyla memnun görünüyor ve ben de sırtıyorum.

"İşte senin kukun bana bunu yapıyor." Sienna bir elini ağızıma kapatıyor, yanakları kıpkırmızı olurken etrafımıza bakıyor.

Avucunu yalıyorum, elini çekmeden önce gözleri açılıyor.

"Benim kirli ağızımı seviyorsun. Bu sabah seni ne kadar ıslattığını hissedebiliyordum. Şimdi bile seni ıslatıyor."

Kıvranıyor ve şarabından bir yudum alıyor, dudaklarında bir gülümseme oynasırken öfkeyle gözlerini deviriyor.

"Kontrol etme şansın yok," diye meydan okuyor ve meydan okuyarak parlayan o güzel yeşil gözleriyle bakışlarımı tutuyor.

"Gökkuşağı, ateşle oynama. Seni omzuma atıp şuradaki küçük odaya taşıyacağım," diyerek daha önce gözüme kestirdiğim makyaj odasını işaret ediyorum, "ve herkes sikimin o ıslak amına girdiğini duyduğunda ne kadar ıslak olduğunu anlayacak." Şarabını yudumlarken boğuluyor, ben sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovarken sıcıyor.

Gülüyorum, bundan olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyorum. Çok fazla düğüne katılmadım, ama bu onun sayesinde açık ara en iyisi.

Telefonum çalıyor ve hissettiğim tüm mutluluk hemen kayboluyor, özellikle de arayanın kimliğini gördüğümde.

"Marcello," diye selamlıyorum, gözlerimi Sienna'nın kilere kilitleyerek. Ruh halimdeki değişikliği hissediyor ve bana endişeyle bakıyor.

"Bu akşam saat sekiz için ayarlandı. Sadece beş saatin olacak." Saatime bakıyorum ve dört saatten biraz fazla zamanım olduğunu onaylıyorum.

"Mükemmel. Teşekkür ederim, Marcello. Sana borçluyum."

"Hayır. Bu Sienna için. Borç falan yok." Ve böylece telefon hattı kapandı.

Bob ve Gavin'e hemen bir mesaj gönderip kısa süre içinde depoda tehlikeli bir misafir beklediğimi söylüyorum. Kafamı kaldırdığımda Sienna bana şüpheyile bakıyordu.

"Sorun nedir?" Ona şimdi mi yoksa sonra mı söylemem gerektiğini tartışıyorum ama neyse ki sağdıç yeni evli çiftin ilk şarkıları için dans pistine çıkacağını anons edince bu karar benden alınıyor.

Sienna, salonun ortasına kurulmuş dans pistine dönmeden önce bana bu konuşmanın bitmediğini söyleyen bir bakış atıyor. Bay ve Bayan Holloway dans etmeye başladığında ışıklar karartılmış ve hafif bir müzik havayı dolduruyor. Profesyonel ders almış gibi görünüyorlar. Diğer çiftler de katılmaya başladığında elimi Sienna'ya uzatıyorum. Gülümsemesi çok geniş ve gözleri neşeyle dans ediyor. Dans etmeyi sevdiğini biliyorum. Onu takip ettiğim zamanlarda evinde tek başına dans ederken defalarca izlemiştim.

Elimi beline koyuyorum, o elini omzuma koyarken ben de onu kendime çekiyorum. Eğer ev bir duygu olsaydı, bu o duygu olurdu - onu kollarımda hissetmenin sıcaklığı, onun yörüngesinde olmanın çekiciliği.

Müzik eşliğinde hareket ederken güzel yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. "Dans etmeyi seviyorum."

"Biliyorum." Sözlerim üzerine kaşları havaya kalkıyor ve sonra mizahının bir kısmı kayboluyor.

"Babamın cinayetini araştırdığınızı bilmiyordum. Teşekkür ederim Damon." Kendini ona borçlu hisseden ben olduğum halde bana teşekkür ediyor. Hayatıma anlam katan kişi o.

"Bana teşekkür etme Sienna. Senin için her şeyi yaparım ama bunun için minnettar olmana gerek yok. Yapmak istiyorum."

"Ama ben senin için hiçbir şey yapmıyorum. Pek de simbiyotik bir ilişki sayılmaz, değil mi?" diye şaka yapıyor ama ciddi olduğunu görebiliyorum. Bana verdiklerinin, benim ona verdiklerimden çok daha fazla olduğunu hâlâ göremiyor.

"Sen kendi tarafından bakıyorsun, ki bu iyi, ama benim tarafımdan bakabilseydin, ne kadar yanıldığını görürdün. Senden önce sadece karanlık vardı. Hâlâ da var, ama aralara renkler serpiştirilmiş. Karanlıkta bir gökkuşağı. Kör bir adama görme yeteneği vermek gibi bir şey. Bunun ne kadar paha biçilmez olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Başını sallıyor ve gülümsüyor.

"Kelimleri bu kadar az kullanan birine göre, onları her zaman çok güzel düzenliyorsun. Bir şair olarak çağrınızı kaçırdınız."

"Hayattaki en büyük şairler başkalarından ya da başkalarının uyandırdığı duygulardan ilham alırlar. Siz onların ilham perisisiniz. Sen olmasaydın, anlamsız olurlardı."

Gülümsemesi lanet bir Arora Borealis gibi ve bir sonraki söyleyeceğim şeyin onu kaçırmamasından nefret ediyorum. Ama zamanım tükeniyordu ve ona ne olacağını söylemem gerekiyordu.

Şarkı bitiyor ve onu ortalıkta kaynaşan misafirlerden uzaklaştırıp salonun arka tarafındaki تنها bir noktaya götürüyorum.

"Konuşmamız gerek." Endişeli görünüyor ama bir masaya oturduğumuzda başını sallıyor.

"Baban ve Azrail hakkında." Bekliyorum, sözlerimin yerleşmesine izin veriyorum, böylece söylemek üzere olduğum şey için kendini bir şekilde hazırlayabilir.

"Babanın katilini buldum." Gözleri açılıyor ve derinliklerinde şok yüzüyor, ardından bana duygularını anlatan bir camsılık geliyor. Kahretsin, bunu yaşamasından nefret ediyordum. Ama bunu onun için yapamazdım. İntikamımı alabilirdim ama onun duygularına katlanmak zorundaydım.

"Baban, soygunlar düzenleyerek ya da değeri daha fazla olan mülkleri kundaklayarak sigorta paralarından para kazanan birkaç yüksek profilli kişinin karıştığı büyük bir dolandırıcılık davasını araştırıyordu. Hatta biri fidye parasını nakde çevirmek için oğlunu kaçıрма sahnesi bile düzenlemişti. Babanızın soruşturması ve topladığı kanıtlar, bu dolandırıcılıkları gerçekleştiren kişi de dahil olmak üzere bu kişilerin birçoğunun hapse atılmasında rol oynadı. Lowrens Briar adında bir adam."

Başını sallıyor ve koltuğunun kenarına oturacak şekilde ilerliyor.

"Sabıkası var ve on sekiz yaşından beri hapse girip çıkıyor. Babanızın kanıtları sayesinde suçlu bulundu ve beş yıl hapis cezasına çarptırıldı."

Yavaşça başını sallıyor, söylediklerimi düşünürken yüzünün rengi soluyor.

"Geçen yıl Kasım ayının 20'sinde serbest bırakıldı." Kaşlarını çatıyor, tarihleri birleştiriyor.

"Bu seninle Nero'da tanıştığımız zamana yakın bir tarih," diyor, ben de onaylarcasına başımı sallıyorum.

Evinde bulduğum, hapishanede kafayı taktığı resmi çıkarıp ona uzatıyorum.
Resme bakarken inanamayarak başını sallıyor. "O gece seni bulmak için
Nero'nun evine geldi. Babanı öldürdüğü gün o fotoğrafı çekti ve dışarı
çıktığında seni aramaya geldi. Bu o fotoğraftı.

Bayanlar tuvaletinden çıktığında sana yaklaşan sarhoş adam."

Önce bana sonra da resme bakarken gözleri şokla parlıyordu. Eğer bu şok ediciyse, gerisi onu düpedüz mahvedecekti.

"Bu resmi nereden buldun?" diye soruyor, sesi duygu yüklü.

"Dün onun evinde. Birçoğunun ilkiydi." Sanki söyleyeceklerimi durduracakmış gibi başını sallıyor.

"O zamandan beri seni takip ediyor. Fotoğraflarını çekiyor. Sana kitaplardan yırtılmış sayfalar gönderiyor. Seni takip ediyor Sienna. Doğru anı bekliyor." Yapmak üzere olduğum şeyden nefret ederek duraklıyorum, "Leydi Chatman'ın partisi gibi."

Aniden ayağa kalkıyor, ne dediğimi anlayınca gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yüzünde paniklemiş bir ifade var ve bahse girerim elimi kalbinin üzerine koysam, göğsünden kaçmaya çalışıyor olurdu.

Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım.

Bunun ne anlama geldiğini inkâr etmek için başını çılgınca sallıyor.

"Diyorsun ki..." Tekrar denediğinde kelimeler dudaklarında ölüyor.

"Babamı öldüren adamın, o zamanlar hayatımı mahveden adamın, Leydi Chatman'ın evindeki adamla aynı adam olduğunu mu söylüyorsun? Azrail mi?"

Başımı sallıyorum, gözleri benimkilere kilitlenirken ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Hayır. Hayır, Damon, bu olamaz." Gözyaşları yükseliyor ve sonra yüzünden aşağı dökülüyor,

The Reaping'in videosunda gözlerinden akan yaşları gördüğümde verdiğim sözü hatırlattı bana -her biri için bir kesik.

Duygularını serbest bırakırken onu kendime doğru çekiyorum, hıçkırıkları yakındaki birkaç misafirin dikkatini çekecek kadar yüksek.

Gidip kendilerini becerebilirler.

Gözyaşlarının dinmesi on dakikasını alıyor, hem beni mahvediyor hem de olacaklar için yakıt ekliyor.

Sonunda benden uzaklaştığında gözleri şişmiş ve burnu kızarmıştı.

Ona bir mendil veriyorum ve sonra onu yan taraftaki bahçe ç ı k ı ş ı n a doğru yönlendiriyorum.

Dışarısı karanlık, gökyüzünde sadece birkaç yıldız ve bahçe yataklarını süsleyen güneş ışıkları var.

"Şurada bir banyo var," diyor, arazinin diğer tarafında, şapele yakın küçük bir yapıyı işaret ederek.

Onun ardından içeri girdiğimde hiçbir şey söylemedi bile, Leydi Chatman'ın evinde öğrendiğim ders. Evdeki banyomuz olmadığı sürece gökkuşağımın tek başına girmesine imkân yoktu.

Sienna yüzüne su sıçratıyor ve aynaya bakmadan önce kâğıt mendille kuruluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Nasıl görünüyorum?"

"Her zaman güzelsin," diye cevap veriyorum, bana dönüp leğene yaslanırken.

"Şimdi ne olacak? Onu polise mi teslim edeceğiz?" Başımı sallıyorum.

"O zaten benim depomda asılı, cezasını çekmeye hazır. Onu kanuna teslim etmek çok kolay olur. Anlıyor musunuz? Sözümünden dönemem. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, söylediğim sözleri kelimesi kelimesine tekrarlıyor.

"Öyleyse yapacağız. İntikamın için senin aracın olacağım Sienna. Onu önünde diz çöktürüp merhamet dileteceğim ve sonra ona gazabını göstereceğim. Benim elim senin elin olacak. Benim karanlığım senin ışığının emrini yerine getirecek."

Başımı sallıyorum ve o da hüzünlü bir şekilde gülümsüyor.

"Fotoğrafik bir hafızaya sahip olmanın faydaları."

Ne, bunu nasıl bilmezdim. Sonra kafama dank etti.

"Bu da demek oluyor ki o Hasat gecesi... Kahretsin Sienna." Ona doğru bir adım atıyorum ve onu kucaklıyorum, neler yaşamış olabileceğinin farkına varmak hala içimden geçiyor ve bana lanet bir balyoz gibi vuruyor. Her ayrıntıyı canlı bir şekilde hatırlayabilmek işkence olmalı. Hay sikeyim! Bunu ona ödeteceğim. Öfke beni o kadar tüketiyor ki Sienna'nın eli sırtımı okşadığında, içimde hissettiklerimle nazik bir tezat oluşturması midemi bulandırıyor. Kusmak istiyorum. Bu nazik kadın buna maruz kaldı. Bu beni hiç olmadığım kadar öfkeliendiriyor.

"O geceyi hatırlıyorum, evet, ama aynı zamanda geçirdiğimiz zamanı da hatırlıyorum. Hasat gerçekleştiğinde, yeteneğime lanet etmişim. Ama sen beni o karanlıktan çıkardın Damon. Bir saniye bile değişmem. Hasat'ın hiç gerçekleşmemesi için bile. İlk dokunuşumuzu, ilk öpüşmemizi hatırlayabiliyorum.

Her etkileşimimiz güzel ve canlı bir fotoğraf gibi. Bu görüntülerin hüznü ve soluk görünmesine neden oluyor, bu yüzden hediyem için üzgün değilim."

Ona sıkıca sarıldım, sözlerini beni uçurumun kenarından geri çekmek, kontrolü tekrar ele almak için kullandım.

Bu da işleri değiştirdi. Bu gece olanları izlemesini ve daha sonra bir film gibi zihninde tekrar oynatmasını bekleyemezdim.

Aramızda biraz mesafe yaratarak geri çekildim.

"Sana bir seçenek sunacaktım Sienna. Bu gece planladığım şeyi görüp görmeme, hatta buna katılıp katılmama seçeneği. İntikamımı alacağım, anlıyor musun?"

Başını yavaşça sallıyor.

"Ne yapacaksın?"

"En kötüsünü. Hayal edebileceğinden daha kötüsünü. Ve beni bundan vazgeçiremezsin."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, satır aralarını okurken bana bakıyor. Benim karanlık bir adam olduğumu biliyor. Öldürdüğümü biliyor. Saplantım yüzünden bunun benim için olduğu kadar onun için de kişisel olduğunu biliyor.

"Onun acı çekmesini istiyorum."

Kelimeleri yumuşak ve dikkatli bir şekilde söylüyor, onları söylemenin onlara bir tür intikam getirmesinden korkuyor.

"Senden önce onunla yüzleşmek istiyorum... bilirsin, ne yaparsan yap."

Bu yapılabilirdi.

"Tamam. Şimdi gitmemiz gerekiyor. Benim... faaliyetlerimin ne yazık ki bir zaman sınırı var."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı ama başını salladı, leğenden uzaklaştı ve derin bir nefes aldı.

Elini elime alıyorum, gözlerimiz kilitleniyor.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim gökkuşağı." Başını sallıyor ve gülümsüyor.

"Biliyorum."

Bölüm 26

Işık

Bob beni büyük bir metal panjurlu kapıdan geçirip, ortasında büyük bir nakliye konteyneri bulunan, bomboş büyük bir depoya götürüyor.

Damon beni Requiem'e bıraktıktan ve üzerime daha sıcak bir şeyler giymemi söyledikten bir saat sonra Bob beni alıp buraya getirdi.

Damon bize yaklaşıyor, başını eğerek Bob'a teşekkür ediyor ve o da gidiyor.

Çikolata kahvesi gözleri yüzümü tarıyor ve çikolata kahvesi gözlerini çevreleyen her çizgiye endişe kazanmış.

Yüzümün ne kadar solgun olduğunu hissedebiliyorum; Lola'dan ayrıldığımızdan beri bu haldeyim. Trixy ve Roger bile onlara erken ayrılacağımızı söylediğimizde fark ettiler ve iyi olup olmadığımı sordular. Kanım fazla mesai yapıyor olmalı, vücudumun geri kalanını ısıtmaya çalışıyor, ama paltom ne kadar kalın olursa olsun, kemik derinliğinde bir soğukluk devam ediyor.

Eli yanağımı avuçluyor ve başparmağının etime hafifçe vuruşu beni rahatlatıyor.

"Bunun için hazır mısın?" Bana hâlâ bunu yapmak isteyip istemediğimi sormamasını seviyorum. O bundan daha iyisini bilir. Bunu yapmak zorundayım. Hayatımda bu kadar önemli bir rol oynamış olan adamlarla yüzleşmek zorundayım - artık hayatımda başrolde ya da yardımcı bir rolde olmasını istemediğim bir adamla.

Başımı sallıyorum ve Damon elimi tutuyor, eli benimki kadar buz gibi.

Gözlerini kısıyor, sonra ellerimi bırakıyor ve ceplerini karıştırıp bir çift eldiven çıkarıyor. Önce bir elimi, sonra diğerini tutuyor ve her birine bir eldiven geçiriyor. Benim için çok büyükler ama bu soğuk ortamda ellerimi soğuktan koruma işini görüyorlar. Beni sevme şeklinden çok etkilendiğimi hissediyorum. Ben onun önceliğiyim.

Elimi tutuyor ve beni bu geniş alanın sağ tarafındaki siyah bir kapıya doğru götürüyor. Tüm girişlerde erkekler nöbet tutuyor, yüzleri duygusuz. İri yarılar. Damon gibi kendi işinde çalışan bir adamdan beklenecek tipik koruma tipleri. Siyah kapı, birkaç kapalı ahşap kapının yanından geçerek uzun bir geçide açılıyor. Burası kesinlikle *Sin* gibi lüks bir yer değildi. Damon'ın bana verdiği tüm bilgileri oldukça kısa bir süre içinde işlemeye çalışıyordum. Rehin tutulduğumuz zaman sınırı herhangi bir ek süre bırakmıyor.

Sanki sorumlu adama yaklaştığımızı hissediyormuşum gibi midem dönüyor. Lowrens Briar. Azrail.

Leydi Chatman'ın evinde bana verilen birkaç görselden nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışmıştım ama hiçbir şeyin gerçekte uyuşmayacağını biliyordum. Elim cebime daldırdım, eldivenler orada olduğunu bildiğim katlanmış resmi kavramama izin vermiyordu - babamın evinden aldığı resmi.

Damon, Lowrens'in bana olan takıntısının hapisanede oluştuğunu ve o ortamda kendisine tanınan bolca zamandan - beş yıllık zaman - beslendiğini söylüyor. Aklına gelen tüm o çarpık ve çılgınca düşünceleri ancak hayal edebilirim. Takıntıyı anlayamasam da Damon'da bazen görebiliyordum. Ama bunu farklı şekilde gösteriyorlardı. Damon bana saplantılı bir şekilde taparken, Lowrens'in karasevdası nesnelmiş gibi geliyordu. Ben onun için bir insan değilim. Zihninde benim görünümümü taşıyan ve hayalinde ona pek çok şey yaptığı uydurma kişi gerçek değil. O bir nesne.

Bunu ancak bu şekilde haklı çıkarabilirim. Ama hala kendime bunun nasıl olduğunu sorup duruyorum. Önce Lowrens'la, sonra Damon'la. Bu adamları bana çeken neydi?

Damon bunun benim ışığım olduğunu, onunki gibi siyah ruhları çağıran parlayan bir masumiyet feneri olduğumu söylüyor. Lowrens gibi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ben sadece Sienna'yım.

Damon başka bir siyah kapının önünde durup yüzünü bana dönüyor ve elleriyle omuzlarımı hafifçe kavıyor.

"Kendini hazırla. O çıplak ve yaralı. Ama ölü değil. O daha sonra gelecek."

Derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi toparlamak için başımı sallıyorum. Bunu yapabilirdim. Güçlü olabilir ve bunu yapabilirdim. Yapmak istedim. Bunu istedim.

Başımı salladım ve o da dönüp kapıyı açtı.

Saldırıya uğrayan ilk duyum koku alma duyum oldu. İdrar ve ter. Muhtemelen dışkı bile. Tiksintiyle burnumu çekiyorum ama Damon'ı odaya kadar takip ediyorum.

Hazırlıklı olduğumu sanmıştım ama gördüklerim hiç de beklediğim gibi değildi. Lowrens çıplak ve ellerinden asılı bir şekilde duvara zincirlenmiş. Vücudu kesiklerle dolu. Çok derin olmayan ama kan damlalarının akmasına yetecek kadar derin, bir santimlik küçük yaralar. Vücudunun her yerinde kağıt kesiği varmış gibi hayal ediyorum.

"Ağlamana sebep olduğu her gözyaşı için bir kesik, gökkuşağı. Elinden başlayarak. Seni o banyoda tutarken, ışığını çalmaya çalışırken ilk dokunduğu yer."

Başımı sallıyorum, gözlerim Damon'ın sırtından baygın olan Azrail'e kayıyor. Bunun için minnettarım. Kendimi hazırlamam için bana bir an veriyor.

Damon bunu biliyor olmalıydı. Bu garip anda, bu beni rahatlatıyor. Damon varlığıyla ve hareketleriyle beni rahatlatıyor.

Lowrens'a yaklaştım ve yüzünü görebilmek için eğildim. Düşündüğüm gibi, hayallerimin hiçbirisi karşımdaki çok sade görünen yüz hatlarını doğru bir şekilde tasvir edemezdi. Belli ki dayak yemiş ama aldığı yaralar dışında hiçbir yara izi, çil ya da ben onu diğer pek çok erkekten ayırmıyor. Belki de onun daha uğursuz görünmesini ya da içinde ne olduğunu ima edecek iğrenç bir deformasyona sahip olmasını hayal etmişim. Bunun yerine, canavar insan derisi içinde gizlenmiş.

Gözlerim sarkık, gevşek ve küçük olan penisine kayıyor. O bile birkaç kesikten kurtulamadı, etinden akan kan ucundan damlıyordu. Damon'a kıyasla çok küçük, hatta yumuşak, ama yine de...

Başımı sallıyorum, sanki daha dün olmuş gibi zihnimi dolduran Hasat'ın canlı görüntülerini uzaklaştırmaya çalışıyorum. Damon'ın omzumdaki eli beni sakinleştiriyor ve ben de kendi elimle onu kavrayıp gücünden biraz çalmaya çalışıyorum.

"Onu uyandıracağım. İntikamı onu bekliyor ama bunun bir zaman sınırı var." Burnunun altında bir kapsül kırarken, tam olarak anlamadan başımı sallıyorum.

Lowrens öyle bir sarsılarak uyanıyor ki başını duvara çarpıyor, ben de korkudan sendeliyorum.

"Sienna," diye mırıldanıyor, ela gözleri artık hatırladığım gibi değil. Onun yerine, gözbebekleri patlamış ve sklera kırmızı ve sarı karışımı bir renk almış.

Korku yüz hatlarından geçerken bu canavar artık bir insana benziyor.

"Lütfen. Yardım edin bana." Lady Chatman'ın tuvaletindeki kişiyle bu adamı bağdaştıramıyorum. Tebeşir ve peynir gibiler. Ama aynılar. Bu adam benden istemeden bir şeyler alan adam. Bu adam bana asla geri veremeyeceğim bir deneyim yaşattı.

Bu adam babamı öldürdü.

"Hayır. Benden hiçbir şey hak etmiyorsun."

Lowrens başını sallıyor, bu hareket onun irkilmesine neden oluyor.

"Sen böyle biri değilsin. Sen bir katil değilsin. Ölmeme izin verirsen kendinle yaşayamazsın." Benim hakkımdaki varsayımı daha önce doğru olabilirdi ama ben artık eski Sienna değilim. Bu adamlar, önümde zincirlerle asılı olan ve sağımdaki, beni değiştirdi. Ben değiştim. Eskisinden daha güçlüyüm.

"Buna sen sebep oldun. Sorumluluğu sen taşıyorsun, ben değil." Lowrens öksürüyor ve o öne doğru eğilip zaten kan sıçramış olan zemine biraz kan ve bir diş tükürürken ben geri çekiliyorum.

"O bir katil değil. Ama ben öyleyim," diyor Damon, sesi tehlikeli ve bir uyarı içeriyor.

"Sen de öylesin." Ondan bir itiraf istiyorum. Bana babamı öldürdüğünü söylemesini istiyorum. Belki de burada olanlar için bir gerekçe olarak, sanki Hasat yeterli değilmiş gibi. Lowrens tamamen haksız değil. Bu benim için rahatsız edici ve yansımalarını merak ediyorum. Her şey olup bittikten sonra kendimi nasıl hissedeceğim?

Hiçbir şey söylemeyip sadece bana baktığında tekrar soruyorum. "Sen benim babamı öldürdün."

Lowrens'in bakışları Damon'a kayıyor ve orada gördüğü şey onu yanıt vermeye itiyor olmalı.

"Evet. Babanı ben öldürdüm." Acı.

İçimi parçalıyor ve Damon bunu hissediyor olmalı. Lowrens başka bir şey söyleyemeden Damon ağzına bir parça gümüş koli bandı yapııştırıyor.

Sonra kollarını bana doladı ve canavarı artık göremeyeceğim şekilde beni çevirdi.

Beni beş küçük kelimeyle ezerken yüzünde ya da ses tonunda hiçbir pişmanlık yoktu. Sesli ve sessiz harflerden oluşan bir balyoz. Damon benimle konuşurken olduğu gibi kelimelerin güzel bir gücü olduğunu biliyorum. Ama bu güç her zaman nazik değildir. Lowrens bana ne kadar yıkıcı olabileceğini gösterdi.

İhtiyacım olanı aldım. Gerisinin yükünü Damon taşıyacak.

Beni odadan dışarı çıkarıyor, temiz hava ve koku değişikliği hoşuma gidiyor. Aynı zamanda soğuk beton zemine kusarken midemi de alt üst ediyor.

Damon kendimi toparlamamı beklerken sırtımı ovuyor ve atkuyruğumdaki saçlarımı tutuyor. Kendime geldiğimde Gavin bir elinde bir şişe su, diğerinde bir dosya ile yanıma yaklaşıyor.

"Al, bunu iç," diyor ve Damon'a dosyayı uzatırken şişeyi bana uzatıyor.

Ona teşekkür edip bir yudum alırken Damon dosyadaki belgeleri karıştırıyor, gördükleri karşısında vücudu geriliyor. Sormuyorum bile. Dosyayı kapatmadan önce işi bitene kadar bekliyorum ve sonra bizi geçitten çıkarıp nakliye konteynerinin bulunduğu geniş alana geri götürüyor. Gavin, Damon'ın yanında yürüyor, aralarındaki sessiz konuşma midemi tekrar bulandırıyor. Daha fazlası vardı. Bunu hissedebiliyordum.

Çıkışa doğru gitmek yerine konteynere ve karşı tarafımızdaki açık kapılara doğru yürüyoruz.

Açık girişin hemen önünde durduk.

"Lowrens'ın evine gittiğimizde bir oda bulduk. Sadece sizin için tasarlanmış bir oda. Başka bir amaç için buraya kopyalandı. İntikam için. Tanık olmayı seçebileceğin bir intikam."

Başımı sallıyorum, orada ne olduğunu bilmeden buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Hiçbir beklentim yok ama köşeyi döndüğümüzde gördüğüm şey hayalimde canlandırabileceğim bir şey değil.

Ortada yatağa benzer büyük metal bir düzenek var ama yatak kelimesinin çağrıştırdığı sıcaklık ve konfordan yoksun. Ayak ve el kayışları olan üzengileri var. Yukarı doğru açılı ve diğer ucunun önünde yere cıvatalanmış bir makineye bağlanmış çok büyük bir krem yapay penis var.

Konteynirin içine giriyorum, bakışlarım bir işkence aletinden diğerine geçerken gözlerim büyüyor. Çeşitli tasmalar var, bazılarında çift kenarlı sivri uçlar, bazılarında ise alt kısımlarında küçük iğneler var. Hatta bazıları bir köpeğe takılanlara benziyor, vücuda elektrik gönderiyor.

Konteynerin arkasında, insan vücudu şeklindeki bir tahtaya bağlanan başka bir büyük cihaz bulunmaktadır. Bu farklı yönlerde dönebiliyor ve üzerinde bulunan kişiyi çeşitli yönlerde döndürüyor. Görünüşe bakılırsa, pozisyonu sabitlemek için alt taraftaki bir mandalı kullanarak bir kişiyi baş aşağı da tutabilirsiniz. Bu mekanizmanın yanındaki masanın üzerinde bir şey dikkatimi çekiyor ve ona yaklaştığımda Damon da bana katılıyor.

Cam bir şişeyi elime alıyorum, içindeki kremi beyaz madde ben hareket ettikçe hareket ediyor. Bir çeşit kayganlaştırıcı jel mi?

"Nedir bu?"

"Sperm." Diğerlerinin yanına dikkatlice yerleştiriyorum ve geriye doğru bir adım atıyorum. Bu kayganlaştırıcı, ama benim düşündüğüm kayganlaştırıcı değil. Burada yaklaşık on tane sekiz onsluk cam kavanoz olmalı.

"Soğuk tutuldular." Damon büyükçe soğanlı bir pompa alıyor, fallus şeklindeki pompalar zaten kullanımlarını ima ediyor.

"Bunları dolduruyorsunuz ve sonra vajinaya yerleştiriyorsunuz. Tükenmemesi için makineyi kullanarak seni baş aşağı çeviriyorsun," diyor ve arkamdaki mekanizmayı işaret ediyor.

Duygularıma o kadar kapılmışım ki, ancak şimdi Damon'a baktığımda, sıkı bir şekilde dizginlemeye çalıştığı öfkesini gerçekten görebiliyorum. Diğer eli yumruk olmuş ve çenesi kısıtlamayla titriyor. Gözleri de neredeyse siyah. Vücudunun çerçevesi sert. Granit. Patlamayı bekleyen bir düdüklü tencere gibi. Ve bunu gördükten sonra onu suçlamıyorum. Bu oda benim için tasarlanmıştı ve Leydi Chatman'ın banyosunda bana yaşattıklarının daha fazlasını yaşatmayı amaçlıyordu.

"Siz onun ilk davası değilsiniz. Gavin yedi yıl önceki bir vakaya rastlamış. Bir kadın feci şekilde dövülmüş, boğazı kesilmiş ve ormanın تنها bir yerinde ölüme terk edilmiş halde bulunmuş. Her nasılsa şah damarı ıskalanmış ve saldırganın ağzına tıktığı külotunu boynuna sargı bezi olarak kullanarak üç saat boyunca orada yattıktan sonra sürünerek bir yürüyüş yoluna çıkmış. Bir yürüyüşçü onu bulmuş. Aylarca yoğun bakımda kaldı ve bir daha asla konuşamayacağını düşündüler. Ama birkaç ay sonra polise başından geçenleri anlatabildi." Gözlerim elindeki, aktardığı bilgileri içeren dosyaya kayıyor.

"Böyle bir oda tarif ediyor. Hatta buna benzer meni dolu cam kavanozlar tarif ediyor. Bir yıl boyunca tutulmuş ve hamile kalamayınca adam onu öldürmeye karar vermiş. Saldırganı hiç yakalayamamışlar ama burada bir robot resmi var."

Bir kâğıt çıkardı ve Lowrens bana bakıyordu. Sade bir görünüşü var ama sorun da bu olabilir. Herhangi bir sayıda insanla karıştırılabilir. Ama şimdi onu gördüğüme göre, benzerlik nokta atışı. Özellikle de gözleri. Kurbanı onları banyodan hatırladığım şekilde tasvir etmeyi başarmış.

"Muhtemelen ilk cinayeti değil."

Resmi ona uzattım ve niyetinin kapsamı iyice kafama dank edince tekrar odaya baktım. Bir tutsak olacaktım, seks için kullanılacaktım ve yetiştirilecektim, hatta belki de öldürülecektim.

"Üzgünüm ama zamanı geldi."

Lowrens içeri sürüklendi, yüzündeki şok ifadesi paha biçilemezdi.

Damon yatağa benzer garip bir düzeneği işaret eder. Muhafızları onu sürükleyerek yatağa götürür, ellerini ve ayaklarını bağlamadan önce yüzüstü yatırır.

Damon tasmalara doğru yürür ve iki ucu sivri olan bir tanesini kapar. Döndüğünde Lowrens onu görür ve gözleri yalvarırcasına başını şiddetle sallar. Ama buradaki hiç kimse merhametle karşılık vermeyecektir. Kötü şeyler yaptığı insanlara hiç merhamet göstermedi.

Damon'ın muhafızlarından birinin yardımıyla tasma Lowrens'in boynuna geçiriliyor ve bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Yüzünüzü yukarıda tutmak için kullanılan bir işkence aleti. Aksi takdirde, çift çatallı sivri uçlar çenenizin altındaki veya göğüs kafesinizin üstündeki deriye batıyordu.

Yatağı öne doğru ittiğimde, Lowrens'in yüzü hemen önündeki makineye bağlı alete yaklaştırılırken artık resmin tamamını görebiliyordum. Bant olmasaydı, ağız penetrasyon için doğru açıda olacaktı. Yatağın nereye yerleştirildiğine bağlı olarak derinlik değişebilirdi. Özellikle arkadan penetrasyon varsa ve yatak öne doğru kaymışsa.

Bunu yaşayan kızı düşünüyorum ve bu canavar için üzülemiyorum.

Arkamdaki hareket dikkatimi çekince tökezleyerek geri çekiliyorum. Zincirlere vurulmuş iri bir adam getirildi. Hapishane tulumu devasa gövdesini zorluyor, bu boyda biri için iki beden küçük görünüyor. Kasları şişkin ve boynundaki damarlar kabarık. Sol gözünün altında bir gözyaşı dövmesi var ve bakışları benimkini yakaladığında, rengi beni şaşırtıyor - Cancun sahilleri gibi parlak bir turkuaz.

"Bu Bobby 'tek yumruk' Brown. Cinayetden hapiste. Gerçi kurbanları belli. Sadece tecavüzcüleri hedef alıyor. Ve adını bu canavarların kurbanlarına adaleti çok özel bir şekilde sağlayarak kazandı. Bu ikisinin tanışması gerektiğini düşündüm."

Açık kaldığını fark ettiğimde ağzımı kapatıyorum. Damon'ın sözleri zihnimde karmakarışık bir görüntü oluşturuyor, gerçekteki görüntüyle birleşiyordu. Burada ne olacağı belliydi.

Bobby, kayışlar ve metal yatağın tasarımı sayesinde kıcı iyice açılmış olan Lowrens'a bakıyor. Kulakları duymuyor, bu yüzden gözleri benimki kadar geniş, ona ne olacağını benim gibi anlıyor.

"Gel. Bunun için kalmayacaksın. Sakinleştirici birazdan etkisini gösterecek ve uyandığında her şey bitmiş olacak."

"Sakinleştirici mi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Ceketimin cebine koyduğum su şişesini işaret ediyor.

"Bana kızma. Bence uyanık kalıp bunları düşünmenin bir faydası yok. Çok şey yaşadın. Bob seni uyuman için eve götürecektir. Bu iş bittiğinde ben de orada olacağım."

Sanki onun sözleri bu hissi yaratıyormuş gibi uykum gelmeye başlıyor, hatta avucumla yakalamadan önce esniyorum. Ona kızgın değilim. Kızacak enerjim yok. Çok şey oldu. Bunu inkar etmek mümkün değil ve benim istediğim de tam olarak bu. Kısa bir süreliğine de olsa kaçmak.

Bob deponun girişinde duruyor, gözleri her zamanki gibi her yerde. Her zaman izliyor.

Damon ona varmadan hemen önce bizi durduruyor ve yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor.

"Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmesin." Elimi tutuyor ve eğilip dudaklarımı yakalamadan önce yüzüğün takılı olduğu parmağımı öpüyor. Öpücük nazik ve tatlı, ben de onun içinde eriyorum.

"Benimle gelemesin mi?" Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda soruyorum, yüz ifadesi yırtılmıştı.

"Gelmek istiyorum. Ama bunu sonuna kadar götürmeliyim." Anlayarak başımı salladım. Bunu ikimiz için de yapıyordu. Tanrı biliyor ya, olacakları göremiyordum. Uydurma görsellerim zaten yeterince dağıtıyordu, bir de gerçeği hayal edin. Bu düşünceyle bedenimi bir ürperti kaplıyor ve başını Bob'a doğru eğiyor.

"Yakında görüşürüz, gökkuşağı."

Son bir bakışla arkamı döndüm ve arkama bakmadan Bob'a doğru yürüdüm. Burayı hatırlamak istemiyordum.

Ve hatırlamayacaktım da. Bu geceden sonra, tüm bunlar benim geçmişim olacaktı. Damon benim geleceğim olacaktı.

Bölüm 27

Gölge

Lowrens çığlık atabilseydi atardı ama şu anda kendinden geçmiş durumda. Hem de kaçıncı kez. Başlangıçta en az on dakika bilincini koruyabiliyordu, ancak sadece bir saat sonra vücudu kapanıyor ve her geçen dakika bayılıyor. Muhtemelen oksijen yetersizliğinden kaynaklanıyor.

Arkada gerçekleşen faaliyetler nedeniyle yatak o kadar öne doğru hareket etti ki Lowrens mekanik nesneyi derinlemesine gırtlaklamanın ötesine geçti ve şimdi o kadar aşağıda ki nasıl olup da boğularak ölmediğini ya da kusmuğunda boğulmadığını merak ediyorum. Travma yüzünden boynu da şişmeye başladı. Birkaç dakikası kaldı. Metal yatağın altındaki kan havuzunun hacmi arttı ve kanının yaklaşık yüzde otuz beşini kaybettiğini tahmin ediyorum. Yüzde kırktan fazlası ölümcüldü.

Bobby 'Tek Yumruk' Brown'ın lakabı ve ona bağlı olan kolu kan ve vücut salgılarıyla kaplı. Tüm vücudu efordan dolayı ter içindeydi.

Gavin başını bana doğru eğdiğinde yaklaştım.

"O uyanık. Ve iletişim kurmaya çalışıyor gibi görünüyor."

"Şimdi söyleyeceği her şey son sözleri olacak. Fazla zamanımız yok," diye mırıldanıyorum Gavin'e. Konteynerin girişine yaklaşıırken.

Koku benim için bile iğrenç ama mide bulandırıcı hissi bastırıyorum.

Lowrens'in gözleri şişkin ve boynundaki çift çatallı tasma yüzünden kesik izleri var.

Kan çanağına dönmüş gözleri bile merhamet diliyor.

Yatağı geriye itiyorum ve mekanik parçanın safra, tükürük ve kanla birlikte ağzından çıkışını izliyorum. Öksüremiyor ya da sıçrayamıyor ve burnundan hırıltılar çıkarırken ağzı neredeyse şişip kapandığı için artık ağzına bir şey girmesinin imkânı yok. Tasmanın mandalını açıyorum ve başı öne doğru düşüyor. Şişlikle birlikte olabildiğince.

Konuşmanın Lowrens için geçmişte kaldığını gördüğümde Gavin'e, "Elini gevşet ve ona bir kâğıt kalem ver," diyorum. Azrail. Sienna'nın babasının katili. Ve belki de hiç bilmediğimiz sayısız kadının işkencecisi.

Hiç kuşkunuz olmasın, Lowrens Sienna'dan ve Gavin'in bulduğu kadından çok daha fazla kadına işkence etmişti. Bunun gibi adamlar fetişlerini bir ya da iki kurbanla tam anlamıyla bulamazlardı. Zaman ve çok sayıda kurban alırdı.

Gavin, Lowrens'in yanına çömelir ve eline bir kalem tutuşturup altına da bir kâğıt koyar. Lowrens yazmaya çaballıyor, kalem birçok kez elinden düşüyor.

Sonunda durduğunda, Gavin kağıdı bana uzatıyor, kan lekeleri ve kalem çizik izleri, kelimeleri zar zor okunabilir hale getiriyor. Lowrens ayrıca meramını anlatmak için sadece bazı harfleri kullanıyor gibi görünüyor. Yazmak için gösterdiği çaba imlasından anlaşılıyor.

Beni öldürün, lütfen. Bunun arkasında kimin olduğunu söyleyeyim.

Gavin'e bakıyorum ve o da benimle aynı şeyi düşündüğü belli olan başını sallıyor. Lowrens ölmüş sayılır, ne olursa olsun. Bu bilgiyi ondan almak faydalı olabilir. Başka biri olduğunu biliyordum, sadece kim olduğunu bulmam gerekiyordu. Beni bir sürü zahmetten kurtarabilir.

"Tamam. Anlat. Anlat bakalım."

Gavin kalemi ona uzatır ve o da tek bir kelime yazar.

prmse

"Söz veriyorum." Buna gülmek istiyorum. Bu kelimeyi söylememin her şeyi garantilediğini düşünmesine bayılıyorum. Ona hiçbir şey borçlu değilim, özellikle de merhamet. Ama bu küçük oyunu oynayacağım.

Belli ki birkaç dakika daha beklerse zaten öleceğini bilmiyor.

"Bobby'yi temizlenmeye ve nakil için hazır hale getirmeye götürebilirsiniz," diye emrediyorum muhafızlara, Bobby'nin kolunu ileri geri sallayışını, bedensel kalıntıların bir kısmını çıkarmaya çalışmasını izliyorum. Başını bana doğru eğiyor, çarpıcı gözleri benden Lowrens'a kayıyor, sonra dönüp iki muhafızım tarafından dışarı çıkarılıyor. Buraya geldiğinden beri tek kelime etmedi. Dilsiz değil ama canı istediği zaman ve seçerek konuşuyor.

Lowrens'in yüzünden rahatlama gözyaşları akıyor ve kalemi eline alıp kağıda bir şeyler yazıyor.

Brt Smprn

Bright Simpson. Rodger'ın bana ve Sienna'nın dava dosyalarını inceleyen kişiye verdiği isimle aynıydı. Bu yeni bir bilgi olmasa da, bu kişinin bu oyundaki diğer oyuncu olduğunu doğruluyordu - bu ucube gösteriyi finanse eden ve neredeyse gökkuşağını aynı pozisyonda gören kişi.

Başımı salladım ve notu cebime koyarak ayağa kalktım.

Lowrens konuşmaya çalışırken homurdanıyor, gözleri bana yalvarıyor. Beni görebileceği şekilde eğilerek silahımı çıkarıyorum.

Sonra horozunu kaldırıp kafasına dayıyorum, namluyu şakağında silah zoruyla ışığını tuttuğu aynı noktaya ve aynı tarafa doğru etine bastırıyorum.

"Ona ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Lowrens iki kez göz kırpmıyor, bunun hayır anlamına geldiğini varsayıyorum. Silahı Sienna'nın kafasına dayarken elinin ne kadar sabit olduğunu hatırlıyorum, sanki kızımın hayatını tehdit etmek kolaymış gibi. Vücudunu saran titreme ve o geceki kararlılığının tam tersi beni mutlu ediyor. Artık onun dehşetini biliyor. Şimdi, bir başkası tarafından kafasına silah dayanmasının ne kadar kişisel olabileceğini biliyor.

"Elimi çekeceğim. Eğer çılgılık atarsan, seni vururum.

Anladın mı?"

"Sen de ona öyle demiştin. Şimdi ben de sana aynı teklifi yapacağım." Sienna'nın onun için ağladığı kadar çok gözyaşı akarken gözleri açılıyor.

Kaşlarımı kaldırıp beklentiyle ona bakıyorum. Şu anda hayatını kurtarmak için çılgılık atamazdı. Ya da sonlandırmak için.

Ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor ama boğuk bir hırıltının ötesinde hiçbir şey çıkmıyor.

"Küçük bir çılgılık bile mi?" Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak alay ediyorum. "Peki o zaman. Yapabileceğim bir şey yok."

Silahımın horozunu indirip ayağa kalkıyorum ve gitmeden önce ona son bir kez bakıyorum. Ölümü birazdan gerçekleştirecek ve hızlı olsa da acı verici olacak.

"İş bittiğinde her şeyi yakın. O da dahil," diye talimat veriyorum Gavin ve ben ayrılırken muhafızlarıma.

Depodaki temiz hava gibi beni de rahatlatıyor, ancak konteynırda olanların pis kokusunu unutmak biraz zaman alabilir.

"Bana ihtiyacın yoksa *Sin*'de görüşürüz." Depodan çıkarken Gavin soruyor.

"Eve git ve bir ya da iki gün dinlen. Bunun zor bir iş olduğunu biliyorum."

Elini küt kesilmiş saçlarında gezdirmekten önce başını sallıyor.

"Kurbanlarının katlanmak zorunda kaldıklarından daha zor değil. Ama teşekkürler, teklifini kabul edeceğim ve Pazartesi günü görüşürüz."

Ben kendi kamyonuma doğru yürürken o da kamyonuna doğru yöneldi.

Artık bu oyundan elenmesi gereken bir oyuncu daha vardı. İlk ve son kez bitirmek için.

Bright Simpson.

Gerçek bir isim değildi. Kimse gerçek adını kullanacak kadar aptal olamaz. Ama eğer bu bana karşı kişisel bir kan davasıysa, ki birinin ne kadar ileri gittiğini düşünürsek öyle olduğu açık, yine de bir ipucu olabilir.

Şimdilik sadece duş alıp gökkuşağımla yatağa girmem gerekiyor. Onun kokusunu içime çekmeli ve belki de sikimi ona sokmalıyım, sadece uyurken kılıfına sokmalıyım.

Bunu düşününce, Requiem'e rekor bir sürede varırken birkaç hız sınırlamasını ihlal ettiğimi görüyorum.

Yukarı çıkıp çatı katının kapısını açtığımda, onun tanıdık kokusu beni sarıyor ve anında rahatlatıyor.

Odamıza giden tanıdık yol boyunca onu takip ediyorum.

Orada, güzel kızıl saçları yastıkların üzerine yayılmış, yatak örtümün içinde yatıyor. Yüzü sakın ve huzurluydu. Şükürler olsun. Muhtemelen sakinleştiriciden dolayı.

Ona sarılma özlemimden kaynaklanan bir telaşla kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum. Kaynar su üzerimi yıkıyor, biriken gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Giyinmeye zahmet etmiyorum ve örtüleri çekip gökkuşağımın da aynı şekilde çırılçıplak olduğunu gördüğümde gülümsüyorum.

Benim için mükemmel bir kadın.

Kollarımı ona sararken kaşıklaşmamız için onu kendime doğru çekiyorum. Nazik nefes alıp veriş ve kalbinin ritmik gümbürtüsü beni kendi uykuma yatıştırıyor.

Saatlerce uyuyoruz, tam olarak on üç saat.

O rüyasız uykudan, zaten sertleşmiş olan sikimi onun zaten ıslak olan amına sokan bir el tarafından uyandırılıyorum. Bacağını benimkinin üzerine kaldırıyorum ve sonra ileri doğru itiyorum, ben içine girerken kalçaları kasıklarına yaslanıyor. Sienna lezzetli bir şekilde inliyor, sonra vücudunu öne doğru kaydırarak giriş açısını artırıyor. Onun sert, küçük uyuşukluğunu buluyorum, o titrerken başparmağımla daireler çiziyorum, vücudu itişlerimi kendi gücüyle karşılıyor. Kendimi kaldırmadan, dizlerimin üzerine çöktüğümde onu ters çeviriyorum, mükemmel poposu havaya kalkıyor ve sikimi içine sokarken bana lezzetli bir manzara sunuyor. Öne doğru eğilip elimle boynunu çevreleyip hafifçe sıkıldığında, güzel yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Beni daha sert becer, Damon Baba." Sözleri içimdeki şeytanı serbest bırakıyor ve gökkuşağıma istediği şeyi veriyorum.

"Senin için her şeyi yaparım." Onu daha sert, daha hızlı sikmeye başladığımda homurdanıyorum, elim o mükemmel yuvarlak kıkına kıpkırmızı olana kadar vuruyor ve o çığlık atıyor.

"Siktir, gökkuşağı, amın sikim tarafından yok ediliyor ve çok ıslak." Başparmağımla doldurulmuş olan açıklığının etrafında gezdirirken öne doğru eğilerek ona sürtünüyorum ve ıslatılmış parmağımla göstermek için klitorisinin üzerine sürüyorum.

"Geliyorum Damon!" diye çığlık atarken tüm vücudu geriliyor, vajinasının duvarları etrafımda kenetleniyor ve duvarlarını boşalmamla boyarken son bir hamleyle sikimi ileri doğru zorluyor.

İçinden çıkıyorum, bölge o kadar hassas ki ben çıkarken inliyor. Sonra arkama yaslanırken onu yukarı ve göğsüme doğru çekiyorum. Bacaklarımızın arasındaki ıslaklığı hissetmek, içimdeki o ilkel duyguyu ateşlerken onu sahiplenerek daha da yakınıma çekmeme neden oluyor. Daha önce hiç kimseyi aşkla becermemiştim ve bu deneyimi çok daha yoğun hale getiriyor. Ayrıca daha önce hiç biriyle kucaklaşmamış ve karışık meyve sularımızın tadını çıkarmamıştım. Eğer bu kadar hassas olmasaydı, şimdi üzerine iner ve dilimle onu temizlerdim.

"İyi misin?" Ona bu soruyu sormam gerekirken o benim için endişeleniyor.

"İyi olduğumu biliyorsun. Sen iyi misin?"

Kendini yukarı itiyor, saçları yüzünü çevreliyor ve dirseklerinin üzerinde dururken göğsüme yaslanıyor.

"İyi olmamalıyım. Ama iyiyim. Bu detayları bilmek istediğim anlamına gelmiyor. Seni bu şekilde baş başa bırakmak korkakça bir yol. Konuşmak istersen dinlerim. Ama istemiyorsan, nasıl geçtiğini bilmemeyi tercih ederim. Nasıl bittiğini."

Gülümsedim ve yanağını okşadım.

"Sen korkak değilsin Sienna. Bir şeyi halletmek istemediğini söylemek cesurca bir itiraftır. Bunu böyle kabul et."

Gülümsüyor ve sonra başını göğsüme yaslıyor, parmağı dalgın dalgın o bölgede dolaşıyor.

"Bu kadar... normal görünmesini beklemiyordum." Sesi kısık, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi zar zor duyuluyor.

"Canavarlar bukalemun gibidir. Yani, çoğu. Benim karanlık tarafım oldukça açık. Yine de sen daha fazlasını gördün. Hepimiz olduğumuzdan daha fazlası olamayız. Sanırım bu yüzden bazıları yaptıkları şeye dönüşüyor. Onları harekete geçiren o duyguyu arayışları."

Sienna başını kuvvetlice sallayarak tekrar doğruluyor.

"Hayır, Damon. Senin karanlık bir tarafın var. Ama sen bir canavar değilsin. Benim için değilsin." Bu gece kalsaydı bunu söyleyebilir miydi? Muhtemelen söylemezdi. Ama kalmadı. Ve böylece o teorik durumdan kurtulmuş olduk, bu da benim için bir kazanç.

"Peki şimdi ne olacak? Hâlâ bana gelen mesaj var. Hâlâ dışarıda birileri var." Titriyor ve ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, gözlerindeki korku azalmıyor.

"Hiçbir şey için endişelenme. Tüm bunlar yakında sona erecek. Güven bana." Gözleri gözlerimi arıyor ve sonra başını sallayıp gülümsüyor.

"Sana güveniyorum Damon." Boşa harcamayacağım bir hediye. Çoğu insanın anlayabileceğinden çok daha değerli bir hediye. İlk kez bana bütünüyle hediye edilmişti.

"Ben bununla uğraşırken, senin de düğünümüzü ayarlamayı istiyorum."

Yine de yarın *Sin*'e neden geleceğini ağabeyine sormam gerekiyordu. Vereceği cevap önemsizdi. Sienna, Deangelo olacaktı. Ama bunu doğru yapmak istiyordum. Babaları ortalıkta olmadığı için ona sormak istedim.

"Bütçenin bir sınırı yok," dedim, yan çekmecemi açmak için eğilirken o da belime sarılarak oturdu.

"Bu senin için. İstedğin kadar harcayabilirsin." Ona verdiğim siyah kartı alıyor, bakışları karttan bana kayıyor.

"Ciddiyim. Bu hayatta harcayabileceğimden çok daha fazla param var. O yüzden kendini bu şehirle sınırlama. İstedğin her yerde yapabiliriz."

Tartışmıyor. Bu maddi bir şey, benim için ve onun için de çok az anlam ifade eden bir şey. Bu ne kadar şanslı olduğumun farkında olmadığım anlamına gelmiyor. Yoksulluktan geldim ve bu nedenle ya da belki de buna rağmen, gerçek değerin fiziksel olanın ötesindeki şeylerde yattığını anlamaya başladım.

"Tamam. Küçük ve samimi olacak, peki senin için en önemli kişiler kimler?"

"En önemlisi sensin." Göğsüme vuruyor ve gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor bıkkın bir şekilde gülümseyerek.

"Kardeşimi, Dee'yi ve çocukları davet edeceğim. Sonra da Marcello ve Lucy'yi." Başını yana eğiyor ve gülüyor. "Vay canına, aslında hepsi benim tarafımdan."

"Jordan, Kai ve Gavin." Ellerini havaya kaldırıyor ve sayarken parmaklarını indiriyor.

"Vay canına, dokuz kişilik parti, işte geliyoruz." Gülüyor, güldüğü sırada göğüsleri sallanıyor. Kahretsin, böyle çok güzel ve özgür görünüyor.

"Daha fazla arkadaşın ve ailen olmaması seni rahatsız ediyor mu?"

"James öldüğünde oldu. Ama özlediğim belirli bir kişi değildi. Sadece arkadaşlıktı. Ama seninle tanıştığımdan beri yalnızlıktan nefret etmemin tek nedeninin kendimi sevmemem olduğunu fark ettim. O olaydan sonra dönüştüğüm kişiyi sevmiyordum."

Gözleri duvardaki aynaya kayıyor ve kendi aynasıyla birleşiyor.

"Şu an olduğum kişiyi seviyorum, senin sayende Damon." Gözleri onunkilerden aynadaki benimkilere kayıyor ve gülümsüyor.

Bakışları geriye kayıyor ve gözleri yana kayarak hayalet binici dövmesine takılmadan önce adını göğsümde daire içine alıyor.

Parmağı onu sıyrıyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Eminim burada olsaydı, davet edilirdi. Keşke onunla tanışabilseydim. Arkadaşlarını özenle seçmişsin, o yüzden özel biri olmalı."

Sözleri üzerine Nicolo'nun düşünceleri aklıma geliyor ama onu düşünmemeye çalışıyorum, ona bağlı olan kadın yüzünden hatırası lekelenmişti. Julia Scarva.

Başımı yana eğip gökkuşağımın parmağının arkadaşlığımızı ve Nicolo'nun benim için anlamını simgeleyen dövmenin ana hatlarını izlemesini izliyorum. Ona bakarken, takım elbisemin cebindeki notta yazan isim aklıma geliyor.

Bright Simpson. Parlak Simpson.

Sienna'nın parmağının hayalet sürücünün ince siyah çizgileri üzerindeki hissiyle birleşerek tekrar ediyor ve tekrar ediyor.

Her şeyin yerli yerine oturmasının verdiği tıkırtı o kadar derin ki doğruluyorum. Bright Simpson'ın kim olduğunu biliyorum.

Bölüm 28

Işık

Damon ortalıkta yok ama düğünle ilgili tek şartı ay sonuna kadar evlenmemiz olduğu için, ki bu da bana plan yapmak için dört hafta bırakıyor, onun faaliyetlerini düşünmek için fazla zamanım yok. Her ne yapıyorsa, mutlu sonumuzu bozan yarım kalmış işle, yani o mesajları gönderen kişiyle ilgili olduğunu biliyorum.

Ama bana yakında biteceğine dair güvence verdi, ben de ona bıraktım. Hâlâ her gece evde, yarın yokmuş gibi benimle sevişmeden önce kollarıyla beni kendine çekiyor. Ya da beni anlamsızca beceriyor. Kitabımda vurguladığım seks pozisyonları üzerinde çalışıyorduk, bu sabah denediğimiz ve başardığımız pozisyon, ofisine giden geçitte yürürken bile hamstringlerimin protesto çığlıkları atmasına neden oldu. Düğün planlama merkezi olarak el koyduğum bir ofis.

Dee yakında burada olacak, iki çocuk da bana yardım edecek.

Damon için büyük bir adımdı, benim dışımda başka insanların da onun alanına girmesine izin vermek. Ama "Senin için her şeyi yaparım gökkuşağım," dediğinde ve o muhteşem çikolata gözlerindeki dürüstlüğü görebildiğimde, bunu kastettiğini biliyordum. Söz konusu ben olduğumda tüm duvarlar yıkılmıştı.

Çatı katımızın zili çaldığında neredeyse ofisine varmıştım.

Arkamı dönüp kapıya doğru ilerlerken inledim. Her adım acı verici ama yine de buna neden olan faaliyetlerden pişman olmamı sağlayacak kadar değil. Bu

yaşadığım orgazm akıl almazdı. Sanki beden dışı bir deneyim yaşamak gibiydi. Ama Damon'la yaşadığım her cinsel deneyim böyleydi.

"Özür dilerim, erken geldim," diyor Dee, gülümseyerek ve hiç de özür dilermiş gibi görünmeden. Arkasına bakıyorum, etrafındaki şüpheli sessizlik alışılmadık bir durum. Elindeki tek yük omzuna astığı küçük gece çantası.

İçeri girebilmesi için kapı aralığından çekildiğinde heyecanla "Burada değiller," diyor.

"Şaka yapıyorsun. Kardeşim teröristlerle tek başına mı başa çıkacak?" Omuzlarını ve ellerini kaldırdığında gülüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Damon arayıp bu gece kızlar gecesi yapmamızı önerdiğinde, şehir dışında olduğu için Liam beni kapı dışarı etti. Toparlanmaya bile vaktim olmadı."

Bekle, Damon şehir dışında mı?

Sanki beni izliyormuş gibi telefonum çalıyor, ekranda şeytanın ta kendisinin arayan kimliği beliriyor.

"Sen aç, ben içkileri bulurum. Bir düğün planlamanın ve beş yıldır ilk kez kız kıza bir gece geçirmenin zamanı geldi," diyor Dee ve arkasını dönüp mutfığa doğru ilerliyor.

"Bu sabah sana söylemek istedim ama o tatlı amcığınla dikkatimi dağıttın ve unuttum." Tanrım, yanlışlıkla cevapla ve hoparlör düğmesine aynı anda bastım, Damon'ın cehennem kadar seksi sesi sessiz alanda bir hoparlör gibi gürliyor.

Hoparlör düğmesine basmadan önce birinci odadaki kırmızı ışığa rakip olabilecek bir tonda kızarıken Dee'nin mutfaktan homurdandığını duyabiliyorum.

"En azından Dee sana hizmet edildiğini biliyor," diye şaka yapıyor.

"O ağzın var ya," diye azarlıyorum, söylediği edepsiz şeyleri düşündükçe bile ıslanıyorum.

"Demek şehir dışına çıkıyorsun?" Dee'nin bardak şingirtıları eşliğinde mırıldandığını duyduğum mutfığa doğru yürürken konuyu değiştirerek soruyorum.

"Evet." Ayrıntıya girmiyor ve bunu söyleme şekli çok yüklü.

"Yarım kalan işi tamamlamak için."

"Evet." Tek kelimelik cevapları, herhangi bir tam cümlenin söyleyebileceğinden daha fazlasını söylüyor. "Ne zaman döneceksin?"

"En geç yarın öğleden sonra, gökkuşağı." Demek ki uzağa gitmiyordu.

"Bana geri döneceksin. Söz ver." Bu bir emir, sesimdeki titreme ona alternatifin kabul edilemez olduğunu söylüyor.

"Söz ver." Sesi kararlı, şüpheye yer yok.

"Tamam," diyorum, tüm olumsuz duygulardan sıyrılarak. Damon verdiği sözleri her zaman tutar. Özellikle de bana karşı.

"Birkaç dakika içinde bir sürpriz gelecek. Kadınlar geceniz için hazırladığım küçük bir ikram. İkinizin de uzun zamandır böyle bir şey yapmadığınızı biliyorum. Rahatlamamı istiyorum Sienna. Eğlenin, gevşeyin ve anı yaşamaktan başka bir şey düşünmeyin. Yarın döndüğümde sana her şeyi anlatacağım. Anlaştık mı?"

Bana yeterince adil geldi. Kontrol edemediğim şeyler için endişelenmenin bir faydası yoktu. Bu bana öğrettiği bir dersti.

"Anlaştık."

"Seni seviyorum,
Damon." "Seni
seviyorum, gökkuşağı."
Ve sonra hat kesildi.

Ben mutfağa gidmeden çatı katının zili tekrar çalıyor.

Kapıyı açtığımda, hepsi pembe üniformalar giymiş ve üzerinde 'Genevives Spa' logosu bulunan güler yüzlü kadınlardan oluşan ekip beklediğim gibi değil. Elllerinde ya da yerde ekipman çantaları var.

Yüzümdeki şaşkın ifade öndeki kadını konuşmaya itiyor.

"Bizi Bay Deangelo gönderdi. Masaj, yüz bakımı, ağda, her şeyi içeren şımartılma seansınız için buradayız. İşimiz bittiğinde, stilistlerimiz geceniz için hazırlık yapacaklar." Bana The Barcelona'daki bir müzikal için iki bilet veriyor, ardından da dört yıldızlı Michelin restoranında bir yemek.

Damon, Julia'nın lekelediği o berbat akşamın anısını yeni ve daha iyi bir anıyla değiştiriyor.

"Bir dakika. Ne?" Dee biletleri benden alarak soruyor.

"Biletlerin tanesi on bin dolar. Ve The Barcelona'da bir yemek. Aman Tanrım, Si."

Ekip çatı katına doluşup hazırlanmak üzere geniş oturma alanına geçerken biz bir kenarda duruyoruz.

Yarım saat sonra, Dee ve ben masaj yataklarına yüzüstü uzanmışken, mutlak bir melek vücudumdaki tüm düğümleri ve gerginliği yoğuruyor.

"Sanırım cenneteyim," diye mırıldanıyor Dee, düşünceleri benimkileri yankılıyor.

İşlerini bitirdiklerinde, diz kırışları çok daha iyi hissediyor ve vücudum masözümün uzman elleri altında parçalanmış kemiklerle birlikte lapa gibi geliyor.

Dönüp bir sonraki şımartma seansına başladığımızda Dee'nin yüzü gülüyor; yüz bakımının ardından mani, pedi ve ardından çevre düzenlemesi geliyor.

İşimiz bittiğinde tepeden tırnağa mükemmel durumdaydık. Yerinde olmayan tek bir saç teli bile yok.

"Ünlüler her zaman böyle hissediyor olmalı," diyor Dee, şimdi çarpıcı bir pastel pembeye boyanmış tırnaklarını incelerken ellerini havaya kaldırarak.

Zil tekrar çaldığında ve stilistlerden oluşan bir ekip içeri girip muhteşem elbiseler, ayakkabılar ve aksesuarlarla dolu giysi raflarını açtığında kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissediyorum.

"Hiç böyle bir şey yaşamamıştım Si," diye fısıldıyor Dee, rahatlamış yüzündeki gülümseme neredeyse ikiye bölünüyor.

"Beni yanlış anlama, kardeşini ve çocukları seviyorum ama bu akşam sonsuza dek aklımdan çıkmayacak." Benim de aklımda kalacaktı, sadece fotoğrafik hafızam yüzünden değil. James'ten bu yana yıllar sonra ilk kez Damon dışında başka bir insanla gerçekten eğleniyordum. Ve şimdi bunu yaşadığım için, böyle şeyleri daha sık yapmam gerektiğini düşündüm.

İnsanları o kadar uzun zamandır kendimden uzaklaştırıyordum ki bunu anlamam için bir sapığın nişanlıya dönüşmesi gerekti. Buna iyileşme deniyordu. Yavaş yavaş gerçekleşiyordu ve arada Reaping olsa bile, yavaş yavaş kendimi yeniden buluyordum. Ve bu harika hissettiriyordu.

Dee, kendisine vücut şekline, ten rengine ve saç rengine en uygun elbiseyi öneren bayana, "Tamam, bunda karar kıldım," dedi.

Çok güzel bir bordo elbise. Onun üzerinde muhteşem duracağını söyleyebilirim.

Bana tahsis edilen stiliste göre gözlerimi ve saçlarımı tamamlayan yeşil bir elbisede karar kılıyorum. Uygun ayakkabı ve aksesuarları bulduktan sonra, kendi başımıza giyinmemizin sorun olmayacağını söylediğimizde bize şüpheyle bakarak ayrılıyorlar. Sanırım saçımızı ve makyajımızı mahvedeceğimizden endişeleniyorlar.

Dee sevinçle çılgık atıyor, Noel zamanındaki bir çocuk gibi zıplıyor, sonra soyunuyor ve fiyat etiketli elbiseyi giyiyor.

Mide bulantısı. İkimizin de elbiseleri öyle. Bütün bu gece öyle. Ama bu hisleri bir kenara itiyorum, Damon'ın dediği gibi anı yaşamaya kararlıyım.

Yarım saat sonra bir limuzindeydik, şoförümüz Bob'dan başkası değildi ve o da smokin giymişti. Yani bu gece bize o eşlik edecekti. Bu beni rahatlatan bir şeydi. Tam olarak konuşamıyor olsak da, Damon'ın ekibinde kalıcı olarak yer alması artık en azından benimle selamlaştığı anlamına geliyordu. Ara sıra gülümsediğini düşünsem de daha çok yüzünü buruşturuyor gibiydi. Bebek adımları.

The Barcelona'ya vardığımızda kapı yine tıklım tıklımdı ve Bob limuzini umduğundan biraz daha uzağa park etmek zorunda kaldı, nefes nefese mırıldanması bundan duyduğu rahatsızlığı kanıtlıyordu. Kapıyı açmadan önce gözleriyle etrafı tarıyor.

Artık beni germiyor bile. O hep böyleydi. Dikkatli. Titiz. Jordan ve Kai çoktan etrafı kolaçan etmişlerdir ve muhtemelen şu anda bizi izliyorlardır. Damon bundan emin olurdu.

Dee araçtan inerken ciyaklıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Bu inanılmaz. Çok eğleneceğiz. Anlatmak için sabırsızlanıyorum. bütün arkadaşlarıma anlatacağım."

"Bob, al, bir fotoğrafımızı çek." Kadın telefonunu uzatıyor, Bob'un yüz ifadesi beni güldürüyor. Ama mecburen çekiyor, hatta çekmeden önce hırçın sesiyle üçe kadar sayıyor.

"Kemerini bağla Bob, bu çektiğin son fotoğraf olmayacak," diye şaka yapıyor Dee, otelin gösterişli girişine doğru ilerlerken ona dirsek atıyor.

Diğer konuklarla birlikte The Barcelona'nın arka tarafındaki büyük salona doğru ilerliyoruz; burada bir konsiyerj bizi üst balkonda özel bir kabine yönlendiriyor. Özel bir garson bizimle ilgileniyor, şampanya dolduruyor ve çeşitli mezeler sunuyor.

"Bu harika Si. Dürüst olmak gerekirse, kendimi rüyada gibi hissediyorum." Kendini çimdikliyor ve sonra gülüyor ve çok geçmeden ben de ona katılıyorum. Bu gece için mükemmel bir arkadaş. O kadar mutlu ve pozitif ki, her yeni şeyi merak ve huşu içinde deneyimliyor.

Müzikal olağanüstü ve bittiğinde ikimiz de ağlıyorduk. Mutlu sonla biten, yıldızlara vurulmuş aşıkların hikayelerinden biriydi. Acaba Damon bunu bilerek mi seçti?

Makyajımıza verdiğimiz zararı onarmak için pudra odasına hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra, hayatımda yediğim en harika yemeği yemeye gidiyoruz. Dee ve ben son iki yılda kaçırdığım her şeyi konuştuk ve

Son hamileliğinin ne kadar zor geçtiğini anlattığında kendimi kötü hissediyorum. James'le o kadar meşguldüm ki tüm bunları kaçırdım.

"Bunu yapma. Kendini hırpalama. Senin tabağın da benimki kadar doluydu. Tabak demişken, hadi tatlı yiyelim. Ana yemek bu kadar muhteşemse nasıl bir ziyafet ekeceğimizi düşünsene." Ve böylece havayı yumuşattı.

Ayrıldığımızda tıka basa doymuş, çakırkeyif ve kıkır kıkır gülüyoruz. Damon'la olanları saymazsak, hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.

Damon. Aklım ona kayıyor ve her ne kadar bu gece harika bir dikkat dağıtıcı olsa da, ki sanırım onun da amacı buydu, şu anda neler olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"O iyi olacak. Merak etme. O adam seni o kadar çok seviyor ki başına bir şey gelmesine izin vermez. Bu senin yanından ayrılmak anlamına gelse bile." Dee elimi tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı.

Bu doğru olsa iyi olur. Bir kocamı, sevdiğim bir adamı kaybetmiştim. Bir başkasını kaybedemezdim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, nihayet yatağa girdiğimizde, rüyalarım kadar beni takip eden tek düşünce bu oluyor.

Bölüm 29

Gölge

Kaltak masaya yaklaştı, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış onu itici gösteriyordu. Belki de içindekinin bir yansıması olduğu içindir. Çürümüş. Aşağılık. Şeytani.

Julia Scarva.

O kadar bencil ve kendine güveniyor ki ya çatı katındaki bir restoranda tek başımıza olmamız, görünürde başka bir misafirin olmaması ona garip gelmiyor ya da kendini dokunulmaz sanıyor. Aptallığına bahse girerim, yani ikinci seçenek.

"Damon, dürüst olmak gerekirse, daha erken aramanı bekliyordum. Aklın başına geldi mi?" Oturmadan önce ceketini çıkararak alay ediyor. Ona cevap verme zahmetine girmiyorum.

Dar mavi elbisesini yeniden düzenliyor, şişkin göğüs dekoltesini daha fazla ortaya çıkarmak için kumaşı çekiyor. Göz kırpıp şehvetli bir şekilde gülümserken yüzündeki ifadenin saf bir iğrenme olmadığını düşünerek kendini kandırıyor olmalı. Julia'nın kışkırtıcı olmaya çalışmasını izlemektense Bobby 'One Fist' Brown'ın en iyi yaptığı şeyi yapmasını izlemeyi tercih ederim. Bu iğrenç ve safraya yol açan bir şey. Benim gökkuşağımla kıyaslanamaz bile.

Kendime, bu yaratığın kızıma yaptıkları yüzünden bunu yapmak zorunda olduğumu hatırlatıyorum.

Garson elinde Julia'nın en sevdiği kırmızı şaraplardan biriyle geliyor.

"Oh, Damon, unutmamışsın," diye fışkırıyor, garson ona bir bardak doldururken gözlerini bana dikeyor.

Garson gitmeden önce teşekkür ederken kırmızı boyalı dudakları gurur verici bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Peki, bu zevki neye borçluyum? Seni son gördüğümde, yan komşun olan o küçük kıza aşkını ilan etmiştin. Adı neydi, Sylvia mı? Sheryl mi?"

Cahil numarası yapıyor ve Nicolo'ya bu aşağılık yaratığı öldürmeyeceğime dair söz verdiğim için bir kez daha nefret ediyorum.

Sözümün eri bir canavardım, özellikle de söz konusu benim için kardeş gibi olan bir adam olduğunda. Büyürken sahip olduğum tek aile.

"Sienna," diyorum kısık sesle, bana attığı küçük kahkaha o kadar sahte ki çabalamaya değmezdi.

"İşte o. Peki küçük Bayan Sienna nerede? Ekmek pişirmekle mi meşgul? Yoksa kapıcıyı mı beceriyor?"

"Müstakbel Bayan Deangelo düğün hazırlıklarıyla meşgul."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve sonra tatlı tatlı gülümsüyor.

"Gerçekten bunu yapacak mısın? Leydi Chatman'ın evinde olanlardan sonra bile mi? O talihsiz olayı duydum." Başını sallayarak sahte bir surat ifadesi takınıyor.

"Yani, bu konuda ne hissediyorsun? Müstakbel karın böyle kirlletildi..." Sözleri öfke uyandırmak içindi ve uyandırıyor da, ama ben ona tepki gösterme fırsatı vermiyorum, bunun yerine sırtımam onu kızdırıyor.

"Sorumlu adam ödemeyi yaptı."

Şarabını yudumluyor, bu hareketi alaycılığını gizlemek için yapıyor.

"Seni ve Luciano'yu Barcelona'da uyardığımı hatırlıyor musun?" Yanıt olarak başını sallıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, rahat görünmeye çalışıyor, ancak endişelenmeye başladığını görebiliyorum. Kışkırtmaları işe yaramıyor ve benim aşırı sakın görüntüm istediğim etkiyi yaratıyor.

"*Ucciderò chiunque provi a toccarla.* Ona dokunmaya çalışan herkesi öldüreceğim. Bu kukla ve kuklacı için de geçerli."

İşte orada - yerini gergin bir kahkahaya bırakmadan önce bir korku parıltısı. "Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun Damon?"

Bir yudum. Sessizlik.

Mavi gözleri benimkileri tutuyor, bir meydan okuma.

"Leydi Chatman'ın evinde kameralar olduğunu biliyor muydun? O olayı kaydeden kameralar." Başını sallıyor, devam etmemi beklerken yüz hatlarını inceltiyor.

"Spectre Eventer adlı bir şirket tarafından karaborsadan satın alınan kameralar. Maskeli Balo'dan üç gün önce Leydi Chatman'ın temizlik görevlilerinden birine malikanesine o kameraları yerleştirmesi için para ödeyen şirketle aynı şirket."

Çoktan ölmüştü, bu sabah erkenden halledildi.

Onu gözlemliyorum, herhangi bir tepki belirtisi arıyorum. Ama o bir bukalemun, nasıl saklanacağını bilen bir canavar.

Bir yudum. Sessizlik.

"Aynı şirket ve arkasındaki kişi bu olayı kolaylaştırdı ve hatta şimdi rahmetli olan Lowrens Briar'a bir sonraki kurbanı olan müstakbel eşime olan saplantısında yardım etti. Sienna ile banyoda yaşadığımız olayın kaydı daha sonra internette yayınlandı." Bunu söylemek ilk seferinde yarattığı öfkenin aynısını uyandırıyor ve kaltak bunu hissetmiş olmalı çünkü hafifçe irkiliyor, gözlerinde bir korku parıltısı beliriyor.

Bir yudum. Sessizlik.

"Onun ölümü benim gazabımla eşleşti. Yavaş ve işkenceliydi. Bu oyundaki diğer oyuncuların nelerin beklediğini bir düşünsene."

"Şey," diye kekeliyor, tekrar konuşmadan önce boğazını temizliyor, bu sefer daha kendinden emin.

"Bunu bana neden anlattığını bilmiyorum Damon. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Bir yudum. Sessizlik.

"Nicolo'nun ölümüyle hiçbir ilgin olmadığı gibi mi?"

Gülüyor, gözleri benimkilerden kısa bir süre ayrıldıktan sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. "Yine bu. Bununla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun."

"Tıpkı sana az önce anlattıklarımla hiçbir ilgin olmadığı gibi mi? Komik, neredeyse beni kandırıyordun, özellikle de Bright Simpson karakterinin sahneye çıkmasıyla. Ama sonra Sienna sayesinde tüm taşlar yerine oturdu. Her şeyi açıkça ortaya koydun. Ben sadece anlamakta yavaş kaldım."

Bir yudum. Sessizlik.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gülüyorum ama kulağıma bile kötü niyetli geliyor.

"Spectre Eventer. Spectre, hayalet demek. Eventer da at ya da binici demek. Hayalet Sürücü. Çok zekice. Bir de Bright Simpson var. Adı

Hayalet sürücünün kız arkadaşı. Roxanne Simpson. Roxanne'ın anlamı parlaktır." Gözleri şaşkınlıkla parladı. Bunu anlayacağımı hiç düşünmemişti. Kendine olan güveni ve zekâsını abartması onun çöküşüne neden oldu.

"Nicolo'nun onuruna yaptırdığım dövmeden haberin vardı ve bunu hastalıklı ve çarpık oyununda kullandın. Sienna olmasaydı neredeyse başaracaktın."

Bir yudum. Sessizlik.

"Bu küçük masal çok sevimli ama elinde kanıt yok Damon."

"Benim dünyamda, Julia, kanıta ihtiyacım yok. Hukukun bununla ilgileneceğini mi sanıyordun?" Sözlerimin gerçekliği karşısında sustu, sonunda kanıtlamamın bir önemi olmadığını anladı. Eğer buna inanırsam, boku yerd.

Artık tek şansı rol yapmaktı. Gösteriyi başlat.

"Tamam, tamam," dedi, öne doğru eğildi, böylece tavrı artık kendinden emin değildi. Kurbanı oynayacaktı.

"Lowrens'a yardım ettim ama ona bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Yemin ederim." Muhtemelen bu duyguyu daha önce hiç hissetmediği için empati rolü eksik.

"Bunu internette yayınladınız." Sesimdeki zehri duyunca daha da soluyor, eli benimkine dokunmak için uzanıyor ama ben geri çekiyorum.

"Kızmıştım. Çünkü seni seviyorum Damon. Ve kızgındım çünkü yıllarca senin için yanıp tutuştuktan sonra benim yerime onu seçtin. Nicolo'yu bile senin için, bizim için öldürdüm," diyor ve sandalyesinden kalkıp yanımda yere diz çöküyor.

"Sadece bana da ona baktığın gibi bakmanı istiyorum." Gözlerinden yaşlar dökülüyor, yüzünde gördüğüm ilk gerçek duygular. Gözyaşlarıyla çevrelenmiş gözleri bana yalvarırken elleri kalçalarımı tırmalıyor.

"Saplantıyı biliyorsun Damon. Bir insana neler yaptırabileceğini biliyorsun. Sen ve ben aynıyız. Bu yüzden seni seviyorum çünkü beni anlayabileceğini biliyorum."

Tamamen haksız değildi ama haklı da değildi. Biz aynı değiliz. Sözünü ettiği aşk gerçek değildi. Eğer iş gerçekten o noktaya gelseydi, kendini kurtarmak için önce beni öldürürdü.

Sienna'yı her zaman kendime tercih ederdim.

"Biz aynı değiliz." Bacağımı onun elinden kurtarıp ayağa kalkıyorum, çatıdaki restoranın girişinden gelen adımlar tam zamanında geliyor.

"Damon, uzun zaman oldu."

"Hayır," diye fısıldıyor Julia, az önce elini sıktığım adamla yüzleşmek için ayağa kalkarken gözleri kocaman.

Yüzümü ona dönüyorum, gözleri benimle partimize yeni katılan kişi arasında gidip geliyor.

"Nicolo'nun kardeşi Daniil'i hatırlıyor musun?"

Yaklaşan kıyameti inkâr ederek başını sallıyor.

"Ben sözümün eri bir adamım ve kocan kollarımda ölürken ona verdiğim sözden, seni öldürmeyeceğime dair verdiğim sözden dönemem ama bu başkasının bunu benim yerime yapamayacağı anlamına gelmez." Daniil öne çıkıp iki muhafız tarafından takip edilince gülümsüyorum.

Sessizlik. Çığlık.

Julia sürüklenerek götürülüyor, siyah topuklu ayakkabıları ve sidik izleri onu takip ediyor. "Bana verdiğin sözü unutma. Acı verici olacak ve çabuk bitmeyecek." Daniil gülümsüyor, yapacağı kötülükten bahseden bir gülümseme.

"Elbette. Teşekkür ederim Damon. Nicolo'nun ölümünün intikamının alındığını bilerek nihayet rahatlayabilirim. Sana borçluyum." Sonra o gitti ve ben çatıda yalnız kaldım.

Rus mafyasına borçlu olmak hiç de kötü bir durum değildi.

Orada, berrak yıldızlı bir gecenin altında dururken, uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissediyorum.

Barış.

Bölüm 30

Işık

Şimdiye kadar verdiğim her an, her küçük karar -hangi otobüse bineceğimi seçmek ya da derse geç kalmak gibi- beni bu noktaya, tam buraya getirdi. Bunun bilincinde olmak bu anı daha da özel kılıyor. Bana içinde bulunduğum anı hatırlatıyor. Dün yok, yarın yok. Sadece şu an var.

Beyaz saten bir perdenin arkasında duruyorum, ayaklarımın altındaki plaj kumu beni topraklıyor. Elim, bu hayatta giyeceğim ikinci ve son elbise olan güzel beyaz elbisemin pürüzsüz kumaşı üzerinde kayıyor. Saçlarım iri bukleler halinde sırtımdan aşağı sarkıyor, bir tarafını güzel bir gümüş toka tutturuyor. Buketimi oluşturan kır çiçeklerinin aynısı saçlarımın arasına sıkıştırılmış. Dantel duvağım esintiyle hafifçe dalgalanıyor ve sahildeki küçük çadırın içinden geçiyor. Bu an gerçeküstü.

İşte bu yüzden fotoğrafik bir hafızam var.

Perde açılıyor ve kardeşimin uzattığı kolu tutarak bir adım öne çıkıyorum. Gülümsemesi ve gözlerindeki camsılık her şeyi ifade ediyor. Gözleri ayaklarımdan saçlarıma doğru kayıyor ve sonra benimkilerle buluşuyor.

"Harika görünüyorsun." Boğuk sesi neredeyse beni ağlatacak ama sonra hareket ediyoruz ve bu duygular yerini diğerlerine bırakıyor.

Küçük grubumuz birkaç adım ötede duruyor, mutlu yüzler benimkilerle buluşuyor. Marcello ve Lucy el ele tutuşup bana cesaretle gülümsüyorlar.

Dee, iki teröristi yanında sessizce dururken ağlıyor, Damon'ın onlar üzerindeki etkisi şüphesiz.

Damon.

Gözlerimiz buluşur. Zaman d u r u r . Birlikte olduğumuz her anı, zihnimden geçen görüntülerin k a l e y d o s k o p u ve yarattığı güzel kolaj, yüzümü bir gülümseme bölerken kalbimin patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyor. Gülümsüyor, daha önce hiç görmediğim bir gülümseme. Yüzünü aydınlatıyor. Onun için olduğum her şeyin bir yansıması. Onun ışığı. Onun gökkuşağı. Onun kendi

anılar onun yüzündeki ifadeyi yansıtıyordu.

Liam bana gülümsüyor, Damon'la buluşmak için *Sin*'e gittiğini ve ondan hayır duasını istediğini söylediğinde de aynı gülümsemeyi takınmıştı. Babamızın bunu vermek için burada olmadığını düşünürsek, onun için çok önemli bir şeydi bu. Ona Damon'ın babamızın katilini bulduğunu ve 'icabına baktığını' söylediğinde, Damon'ın yanlış yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gün geçtikçe arkadaş olmuşlardı, bu Damon için yeni bir şeydi. O da benim gibi değişiyordu. Benim gibi. Birlikte değişiyorduk.

Işık ve gölge, karanlıkta birlikte dans ediyorlardı.

"Gökkuşağı," diyor Damon, Liam'dan elimi alırken.

Çikolata kahvesi gözleri mutlulukla dans ediyor ve gözleri karnıma kaydırdığında, elimin o noktaya kaymasına engel olamıyorum.

Beni kendine doğru çekmesi, bizi ona yaklaştırması her şey demek. Her şeyi ifade ediyor.

Rahip tören boyunca koşuyor, ama biz zar zor duyuyoruz. Birbirimizin içinde kaybolmuştuk.

Rahip benim resmen Bayan Deangelo olduğumu ve Damon'ın gelini öpebileceğini söylediğinde, beni öyle bir öpüyor ki, bana geleceğimi anlatıyor. Onunla olan geleceğimi.

"Seni seviyorum,
Gökkuşağı." "Seni
seviyorum Damon."

Ayrıca yazan Eloise Benjamin

Bu kitapta belirtilen web sitesi adresini takip ederseniz, <https://scorchingsienna.com/> bonus öğelerin yanı sıra Patreon'uma bağlantı bulacaksınız, burada en sevdiğimiz çiftlerin ders dışı etkinliklerinin bonus bölümlerini 2 ila 7. odada bulabilirsiniz (Patreon ücretleri geçerlidir).

Diğer kitaplarım Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak mevcuttur.

Baharatlı Kurt Adam - Alfa Kralın Kraliçesi ve Lycan'ın Luna Cadısı

Karanlık Mafya Romantizmi - Yozlaşan Lily

Epik Fantastik Romantik - Son Lejyon

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Eloise Benjamin tarafından da](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

